GREY

E L JAMES

CINCIZECI DE UMBRE ALE LUI GREY

VERSIUNEA LUI CHRISTIAN

EROSCOP

TREI

GREY

E L JAMES

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

/EROSCOP

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Design copertă: Sqicedragon and Megan Wilson
Foto copertă: © razstudio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Eugenia Ursu

Corectură:
Rodica Petcu
Dușa Udrea

ISBN ePUB: 978-606-719-537-8
ISBN PDF: 978-606-719-536-1
ISBN Print: 978-606-719-489-0

Titlul original: Grey
Autor: E L James

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Această carte este dedicată acelor cititori care au cerut-o...
şi au cerut-o... şi au cerut-o...
şi au tot cerut-o la nesfârşit.
Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine.
Îmi înveseliţi existenţa zi de zi.

Luni,
9 mai 2011

Am trei maşinuţe. Toate trei aleargă în viteză pe podea. Atât de repede. Una este roşie. Una este verde. Una este galbenă. Îmi place cea verde. E cea mai tare. Şi lui mami îi plac. Îmi place când mami se joacă şi cu mine, şi cu maşinuţele. Cea roşie e preferata ei. Astăzi stă pe canapea, uitându-se fix la perete. Maşinuţa verde se poticneşte în mochetă. O urmează maşinuţa roşie. Apoi cea galbenă. Bang! Dar mami nu le vede. O fac din nou. Bang! Dar mama nu vede. Ochesc maşinuţa verde chiar lângă picioarele ei. Dar maşinuţa verde intră sub canapea. Nu ajung la ea. Mâna nu-mi încape în acel spaţiu. Mami nu vede. Îmi vreau maşinuţa verde înapoi. Dar mami stă pe canapea uitându-se fix la perete. *Mami. Maşinuţa mea.* Ea nu mă aude. *Mami.* O trag de mână, iar ea se întinde pe spate şi închide ochii. *Nu acum, Viermişor. Nu acum,* spune ea. Maşinuţa mea verde rămâne sub canapea. Mereu rămâne sub canapea. O văd. Dar nu pot ajunge la ea. Maşinuţa

mea verde se estompează. Acoperită în blană cenuşie şi în mizerie. O vreau înapoi. Dar nu pot ajunge la ea. Niciodată nu pot ajunge la ea. Maşinuţa mea verde este pierdută. Pierdută. Şi nu mă mai pot juca niciodată cu ea.

Deschid ochii şi visul mi se destramă în lumina zorilor. *Ce naiba a fost asta?* Încerc să mă agăţ de fragmentele de vis care se îndepărtează, dar nu reuşesc să reţin niciunul dintre ele.

Lăsându-l să se piardă, aşa cum fac în fiecare dimineaţă, mă dau jos din pat şi găsesc câteva cămăşi proaspăt spălate în dulap. Afară, cerul de plumb anunţă ploaie şi nu am deloc chef să mă plouă în timp ce alerg astăzi. Mă duc la etaj, în sala de sport, aprind televizorul ca să văd ştirile financiare de dimineaţă şi mă urc pe banda rulantă.

Gândurile mi se îndreaptă către ziua care de-abia începe. Nu am nimic altceva în program decât întâlniri de afaceri, deşi o să mă văd cu instructorul meu personal mai târziu, pentru un antrenament la birou — Bastille este întotdeauna o provocare bine-venită.

Poate ar trebui s-o sun pe Elena?

Mda. Poate. Poate luăm cina împreună cândva, săptămâna aceasta.

Opresc banda, trăgându-mi răsuflarea, şi mă îndrept către duş, ca să-mi încep o altă zi monotonă.

— Mâine, mormăi eu, eliberându-l pe Claude Bastille care stă în pragul uşii biroului meu.

— Golf, săptămâna asta, Grey.

Bastille rânjeşte cu o aroganţă nonşalantă, ştiind că victoria sa pe terenul de golf este asigurată.

Mă încrunt la el, după care se răsuceşte şi pleacă. Cuvintele sale de despărţire îmi toarnă sare pe rană pentru că, în ciuda încercărilor mele eroice din timpul antrenamentului de azi, instructorul meu personal m-a bătut măr. Bastille este singurul care mă poate învinge şi acum mai vrea o bucată din mine şi pe terenul de golf.

Urăsc golful, dar atâtea afaceri se încheie în zona verde, încât trebuie să îndur şi lecţiile pe care mi le dă acolo... şi, deşi nu-mi place deloc să recunosc, faptul că mă confrunt cu Bastille chiar îmi îmbunătăţeşte jocul.

Mă uit pe fereastră la siluetele clădirilor din Seattle şi simt cum plictiseala bine cunoscută se strecoară neinvitată pe dinăuntrul meu. Am o dispoziţie la fel de plată şi de cenuşie cum este vremea de afară. Zilele se confundă una cu alta şi am nevoie de ceva care să mă distragă. Am lucrat tot weekendul şi acum, în închisoarea permanentă din biroul meu, nu-mi găsesc liniştea. Nu ar trebui să mă simt aşa, nicidecum după câteva runde în compania lui Bastille.

Dar aşa mă simt.

Mă încrunt. Adevărul care mă aduce la realitate este că singurul lucru care mi-a captat interesul în ultima perioadă a fost decizia mea de a trimite două cargoboturi pline cu marfă în Sudan. Şi-mi aduc aminte — Ros trebuie să-mi raporteze cifrele şi logistica. *Ce naiba o reţine?* Îmi verific agenda şi mă întind după telefon.

La dracu'. Trebuie să suport un interviu cu o insistentă domnişoară Kavanagh, de la ziarul studenţilor din WSU. *De ce mama naibii am fost eu de acord cu aşa ceva?* Detest interviurile — întrebări lipsite de conţinut din partea unor oameni invidioşi şi greşit informaţi, care vor să-mi sondeze viaţa personală. *Iar ea e studentă.* Sună telefonul.

— Da, mă răstesc la Andrea, de parcă ar fi vina ei.

Cel puţin o să scurtez cât pot interviul.

— Domnişoara Anastasia Steele a sosit pentru întâlnirea cu dumneavoastră, domnule Grey.

— Steele? O aşteptam pe Katherine Kavanagh.

— Aici este domnişoara Anastasia Steele, domnule.

Urăsc evenimentele neaşteptate.

— Condu-o înăuntru.

Ei, ca să vezi... Domnişoara Kavanagh nu e disponibilă. Îl cunosc pe tatăl ei, Eamon, patronul Kavanagh Media. Am făcut afaceri

împreună şi pare un director inteligent şi o fiinţă raţională. Acest interviu este o favoare pe care i-o fac lui — una de care intenţionez să profit mai târziu, când îmi va conveni mie. Şi trebuie să recunosc că eram oarecum curios cum e fiica lui, să văd dacă aşchia a sărit departe de trunchi.

Zgomotul de la uşă mă readuce la realitate şi dau cu ochii de un vârtej de păr lung şi castaniu, nişte braţe palide şi o pereche de ghete maronii, care se reped într-un mod impetuos în biroul meu. Reprimându-mi iritarea firească în faţa unei astfel de stângăcii, mă grăbesc spre fata care a aterizat pe podea sprijinindu-se în palme şi în genunchi. Apucându-i umerii firavi, o ajut să se ridice în picioare.

Ochii ei limpezi şi stânjeniţi îmi întâlnesc privirea şi rămân pe loc. Au cea mai nemaipomenită culoare, azurie şi nevinovată, şi preţ de o clipă mă gândesc că poate să vadă prin mine şi mă simt... expus. Acest gând este enervant, aşa că îl alung imediat.

Are un chip mic şi dulce care acum se îmbujorează, ca un trandafir fragil şi inocent. Mă întreb în trecere dacă toată pielea îi e aşa — desăvârşită — şi cum ar arăta, înroşită şi înfierbântată, de la lovitura unui baston.

La naiba.

Îmi opresc gândurile rebele, alarmat de direcţia în care au luat-o. *La ce mama dracului te gândeşti, Grey?* Fata asta e mult prea tânără. Rămâne cu gura căscată la mine, iar eu mă forţez să nu-mi dau ochii peste cap. *Da, da, scumpo, e doar un chip şi e superficial.* Trebuie să alung această privire plină de admiraţie din partea acestor ochi, dar de ce să nu ne şi distrăm puţin până atunci?

— Domnişoară Kavanagh. Eu sunt Christian Grey. Te simţi bine? Vrei să te aşezi?

Iată cum se îmbujorează din nou. Acum, că deţin din nou controlul situaţiei, o studiez atent. E destul de atrăgătoare — slabă, palidă, cu o coamă de păr închis la culoare, care de-abia îi stă prins cu un elastic.

O brunetă.

Mda, e atrăgătoare. Mă întind către ea în timp ce se bâlbâie cerându-şi scuze îngrozită şi îi iau mâna în mâna mea. Are pielea răcoroasă şi moale, dar strângerea de mână îi e surprinzător de fermă.

— Domnişoara Kavanagh are o indispoziţie, aşa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

Are o voce liniştită, cu o muzicalitate ezitantă, şi clipeşte des, fluturând din genele lungi.

Incapabil să-mi îndepărtez amuzamentul din glas când îmi amintesc de intrarea ei lipsită de eleganţă în biroul meu, o întreb cine este.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză împreună cu Kate, ăă... Katherine... domnişoara Kavanagh, la WSU Vancouver.

Genul sfios, intelectual, a? Aşa pare: sărăcăcios îmbrăcată, cu silueta subţire ascunsă sub un pulover lălâi, cu o fustă maronie în formă de trapez şi cu bocanci utilitari. *Oare are vreun pic de simţ al stilului?* Se uită agitată prin birou — oriunde, doar la mine nu, observ eu şi mă amuz, ironic.

Cum poate fi tânăra aceasta jurnalistă? Nu are nicio pornire agresivă. Este tulburată, docilă şi... supusă. Derutat de gândurile mele nepotrivite, clatin din cap şi mă întreb dacă pot avea încredere în prima impresie. Mormăi o banalitate, o invit să se aşeze, apoi observ că priveşte cu profunzime şi apreciere tablourile din biroul meu. Înainte de a-mi da seama ce fac, mă trezesc explicându-i-le.

— Un artist local. Trouton.

— Sunt superbe. Ordinarul ridicat la rang de extraordinar, spune ea visătoare, pierdută în arta excepţională şi rafinată a operei lui Trouton.

Are un profil delicat — un nas cârn, plăcut, buze pline — şi în cuvintele ei a surprins exact sentimentele mele. *Ordinarul ridicat la rang de extraordinar.* Este o observaţie subtilă. Domnişoara Steele e isteaţă.

O aprob şi privesc, fascinat, cum îmbujorarea îi cuprinde încet-încet pielea încă o dată. Mă aşez vizavi de ea şi încerc să-mi ţin gândurile în frâu. Scoate din geanta ei imensă câteva foi de hârtie mototolite şi un reportofon digital. E foarte neîndemânatică, pentru că scapă drăcia respectivă de două ori pe măsuţa mea de cafea Bauhaus. E clar că nu a mai făcut niciodată aşa ceva, dar, dintr-un motiv anume, nu mă supăr, ci găsesc că toată povestea e amuzantă. În împrejurări normale, stângăcia ei m-ar fi iritat la culme, dar acum îmi ascund zâmbetul cu degetul arătător şi mă împotrivesc tentaţiei de a pregăti reportofonul în locul ei.

În timp ce ea se fâstâceşte şi devine din ce în ce mai agitată, îmi trece prin cap că i-aş putea perfecţiona talentul de a se mişca ajutându-mă de un bici de călărie. Utilizat corespunzător, le poate face şi pe cele mai neastâmpărate să se supună. Acest gând răzleţ mă face să nu-mi găsesc locul în scaun. Ea trage cu coada ochiului la mine şi se muşcă de buza de jos, atât de plină.

La naiba! Cum de n-am remarcat ce gură ademenitoare are?

— Î-îmi cer scuze, nu sunt obişnuită cu toate astea.

Îmi dau seama, iubito, dar acum nu-mi pasă deloc, pentru că nu-mi pot lua ochii de la buzele tale.

— Ia-ţi tot răgazul de care ai nevoie, domnişoară Steele.

Îmi mai trebuie un moment ca să-mi pun în ordine gândurile năbădăioase.

Grey... opreşte-te, chiar acum.

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile? întreabă ea, cu o expresie candidă şi nerăbdătoare.

Îmi vine să râd.

— După ce te-ai chinuit atât să pregăteşti reportofonul, mă mai întrebi aşa ceva?

Ea clipeşte, cu ochi mari şi cu o expresie confuză pentru o clipă, iar eu sunt copleşit de o senzaţie neobişnuită de vinovăţie.

Nu mai fi atât de nenorocit, Grey.

— Nu, nu mă deranjează.

Nu vreau să-mi asum responsabilitatea pentru acea privire.

— V-a explicat Kate, adică domnişoara Kavanagh, pentru ce anume este interviul?

— Da, trebuie să apară în ziarul studenţesc, în numărul dedicat absolvirii, iar eu voi ţine o prelegere în faţa absolvenţilor, la ceremonia de sfârşit de an.

De ce mama naibii am fost de acord să fac *asta*, habar nu am. Sam de la PR îmi spune că departamentul de ştiinţe ale mediului de la WSU are nevoie de publicitate pentru a atrage fonduri suplimentare ca să fie în ton cu bursa pe care le-am acordat-o, iar Sam va merge până în pânzele albe pentru câteva apariţii în presă.

Domnişoara Steele mai clipeşte o dată, ca şi cum ar auzi aceste lucruri pentru prima oară — şi pare dezaprobatoare. Nu s-a documentat pentru acest interviu? Ar fi trebuit să ştie asta. Gândul ăsta îmi îngheaţă sângele în vine. E... neplăcut, nu mă aşteptam la aşa ceva de la cineva care se foloseşte de timpul meu preţios.

— Bine. Am câteva întrebări, domnule Grey.

Îşi dă o şuviţă de păr după ureche, făcându-mă să uit că m-a enervat.

— Aşa mă gândeam şi eu, spun pe un ton sec.

S-o lăsăm să se agite.

Recunoscătoare, chiar asta face, apoi îşi întinde spatele şi îşi îndreaptă umerii mici. Pare serioasă. Aplecându-se în faţă, apasă butonul de start al reportofonului şi se încruntă privind în jos la notiţele sale mototolite.

— Sunteţi foarte tânăr şi totuşi aţi clădit un asemenea imperiu financiar. Cărui fapt datoraţi succesul dumneavoastră?

Cu siguranţă poate mai mult de atât. Ce întrebare plictisitoare. Niciun pic de originalitate. Ce dezamăgire. Îi servesc răspunsul meu obişnuit despre oamenii excepţionali care lucrează pentru mine. Oameni în care am încredere, cât pot eu avea încredere în

cineva, şi salarii bune — bla, bla, bla... Dar, domnişoară Steele, adevărul adevărat este că sunt genial în ceea ce fac. Pentru mine este floare la ureche. Cumpăr companii neproductive, dezastruos conduse şi le repar, păstrând o parte din ele sau, dacă sunt cu adevărat defecte, jupuindu-le de posesiuni şi vânzându-le cui licitează cel mai mult. Pur şi simplu e vorba să cunoşti diferenţa dintre cele două situaţii şi, invariabil, totul se reduce la oamenii aflaţi la conducere. Ca să ai succes în afaceri ai nevoie de oameni valoroşi, iar eu pot judeca o persoană mai bine decât majoritatea oamenilor.

— Poate că sunteţi doar norocos, zice ea încet.

Norocos? Simt un val de iritare. *Norocos?* Cum îndrăzneşte? Pare rezervată şi cuminte, dar ce e cu întrebarea asta? Nimeni n-a sugerat vreodată că aş fi norocos. Muncă din greu, oamenii din jurul meu, supravegherea lor constantă şi punerea lor la îndoială, dacă asta trebuie, şi, dacă nu se ridică la înălţimea misiunii lor, îndepărtarea lor. *Asta fac eu şi mă pricep la ce fac. Nu are nimic de-a face cu norocul! În fine, la dracu' cu asta.* Lăudându-mă cu erudiţia mea, citez vorbele lui Andrew Carnegie, industriaşul meu preferat.

— Creşterea şi dezvoltarea personalului este cea mai înaltă vocaţie a unui lider.

— Păreţi obsedat de control, spune ea, cât se poate de serioasă.

Ce mama dracului? Poate că e în stare să mă privească în profunzime.

„Control" este numele meu de botez, drăguţo.

Mă uit urât, sperând s-o intimidez.

— A, exercit control în toate domeniile, domnişoară Steele.

Şi mi-ar plăcea să-l exercit şi asupra ta, chiar aici, chiar acum. Chipul i se îmbujorează şi se muşcă din nou de buză. Eu continui să bat câmpii, încercând să nu mai fiu atent la gura ei.

— În plus, puterea nemărginită se dobândeşte asigurându-te, în visurile tale secrete, că te-ai născut ca să controlezi lucrurile.

— Simțiți că aveți o astfel de putere nemărginită? întreabă ea cu o voce blândă, liniștitoare, dar ridică din sprânceana delicată cu o expresie care transmite dezaprobare.

Oare încearcă în mod intenționat să mă scoată din minți? Ce mă enervează mai tare: întrebările ei, atitudinea ei sau faptul că o găsesc atrăgătoare? Sunt tot mai nervos.

— Am peste 40 de mii de angajați. Faptul acesta îmi acordă un anumit simț al responsabilității — al puterii, dacă preferi. Dacă aș decide că nu mai sunt interesat de afacerile în domeniul telecomunicațiilor și aș vinde compania, 20 de mii de oameni s-ar trezi că le e greu să-și plătească ratele la ipotecă după vreo lună și ceva.

Ea rămâne cu gura căscată la răspunsul meu. Așa mai merge. *Ia-o pe asta, iubito.* Simt cum armonia se restabilește.

— Nu există un consiliu director în fața căruia să răspundeți?

— Sunt proprietarul companiei. Nu trebuie să răspund în fața niciunui consiliu.

Ar trebui să știe asta.

— Și mai aveți și alte pasiuni în afara muncii? continuă ea zorită, interpretându-mi corect reacția.

Știe că sunt nervos și, dintr-un motiv inexplicabil, acest lucru îmi face plăcere.

— Am pasiuni variate, domnișoară Steele. Extrem de variate.

Îmi trec prin minte imagini cu ea în diverse poziții în camera mea de joacă: încătușată pe cruce, cu mâinile și cu picioarele depărtate pe patul cu baldachin, întinsă peste masa de biciuit. Și priviți — iar s-a îmbujorat. E ca un mecanism de apărare.

— Dar dacă munciți atât de mult, cum vă relaxați?

— Să mă relaxez?

Aceste cuvinte rostite de gura ei obraznică sună ciudat, dar amuzant. În plus, când am eu timp să mă relaxez? N-are nici cea mai vagă idee cu ce mă ocup eu. Dar se uită din nou la mine cu acei ochi mari și naivi și, spre surprinderea mea, mă trezesc gândindu-mă la întrebarea ei. *Oare cum mă relaxez?* Navighez, zbor, mi-o trag...

testez limitele unor brunete atrăgătoare cum e ea şi apoi le supun... Gândul mă face să mă foiesc în scaun, dar îi răspund calm, omiţând totuşi câteva hobby-uri favorite.

— Investiţi în producţie. De ce aici, mai exact?

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să ştiu cum funcţionează lucrurile: ce face obiectele să ticăie, cum se montează şi cum se demontează. Şi iubesc foarte mult navele. Ce pot să spun?

Pentru că transportă hrană pe toată planeta.

— Mi se pare că acum aţi vorbit din inimă, nimic dictat de logică şi fapte concrete.

Inimă? Eu? O, nu, iubito.

Inima mea a fost călcată în picioare cu mult timp în urmă.

— Se prea poate. Deşi există oameni care ar fi gata să spună că eu nu am inimă.

— De ce să spună aşa ceva?

— Pentru că mă cunosc bine.

Îi zâmbesc ironic. De fapt, nimeni nu mă cunoaşte atât de bine, în afară poate de Elena. Mă întreb ce i-ar face micuţei domnişoare Steele, aici prezentă. Fata asta e o sursă masivă de contradicţii: timidă, ciudată, în mod clar inteligentă şi excitantă ca naiba.

Da, bine, recunosc. Mi se pare că e seducătoare.

Recită următoarea întrebare învăţată pe dinafară.

— Prietenii dumneavoastră ar spune că sunteţi o persoană sinceră şi directă?

— Sunt o persoană foarte retrasă. Fac orice ca să-mi protejez intimitatea. Nici interviuri nu dau prea des.

Făcând ceea ce fac, ducând viaţa pe care am ales-o, am nevoie de intimitate.

— Pe acesta de ce aţi fost de acord să-l acordaţi?

— Pentru că sunt un binefăcător al universităţii şi, oricât am încercat, n-am scăpat de insistenţele domnişoarei Kavanagh. I-a hărţuit la nesfârşit pe oamenii mei de la PR, iar eu admir acest gen de tenacitate.

Dar mă bucur că ai apărut tu, şi nu ea.

— Investiţi, de asemenea, şi în tehnologizarea agriculturii. De ce sunteţi interest de acest domeniu?

— Nu putem mânca bani, domnişoară Steele, şi sunt prea mulţi oameni pe planeta aceasta care nu au suficientă hrană.

Mă uit fix la ea, fără nicio expresie pe faţă.

— Sună foarte filantropic. Asta faceţi cu dăruire? Hrăniţi săracii din lumea întreagă?

Mă priveşte cu o expresie uimită, de parcă aş fi o mare enigmă, dar nu vreau nici în ruptul capului să-mi citească în sufletul meu întunecat. Acolo nu este o zonă deschisă niciunei discuţii. *Depăşeşte momentul, Grey.*

— E o afacere subtilă, mormăi eu, mimând plictiseala, şi mă imaginez cum i-o trag în gură ca să-mi abat mintea de la toate gândurile legate de foamete.

Da, gura aceea are nevoie de antrenament şi mi-o imaginez îngenuncheată în faţa mea. Uite, gândul ăsta e seducător rău de tot. Ea recită următoarea întrebare, scoţându-mă din fanteziile mele.

— Aveţi o filosofie de viaţă? Dacă da, care este aceasta?

— Nu am o filosofie de viaţă ca atare. Poate un principiu călăuzitor — cel al lui Carnegie: „Un om care dobândeşte abilitatea de a-şi stăpâni în întregime mintea poate poseda orice alt lucru pe care este îndreptăţit să-l posede". Sunt unic, sunt ambiţios. Îmi place controlul — asupra mea însumi şi asupra celor din jurul meu.

— Deci vreţi să posedaţi lucruri?

Da, iubito. De exemplu, pe tine. Mă încrunt, speriat de acest gând.

— Vreau să merit să le posed, dar da, una peste alta, vreau.

— Vorbiţi de parcă aţi fi consumatorul suprem.

Are o nuanţă de dezaprobare în voce, ceea ce mă enervează din nou.

— Sunt.

Iar ea vorbeşte ca un copil de bani gata care a avut întotdeauna tot ce şi-a dorit, dar când mă uit mai atent la hainele ei — e îmbrăcată

de la vreun magazin ieftin, cum ar fi Old Navy sau H&M —, știu că nu e așa. N-a crescut într-o casă prosperă.

Chiar aș putea să am grijă de tine.

De unde mama naibii mi-a venit gândul ăsta?

Deși, acum că mă gândesc, am nevoie de o nouă înlocuitoare. Au trecut, cât — două luni de la Susannah? Și iată-mă acum, salivând la vederea acestei femei. Încerc să-i zâmbesc agreabil. Nu e nimic greșit în privința consumului — în definitiv, consumul pune în mișcare ce a mai rămas din economia americană.

— Ați fost adoptat. Cât de mult credeți că v-a format acest detaliu caracterul?

Ce are asta de-a face cu prețul petrolului? Ce întrebare caraghioasă. Dacă aș fi rămas cu târfa aia drogată, probabil că aș fi fost mort. O resping cu un non-răspuns, încercând să nu ridic tonul, dar ea mă forțează, insistând să afle câți ani aveam când am fost adoptat.

Închide-i gura, Grey!

Tonul meu devine glacial.

— Acest lucru nu este un secret, domnișoară Steele.

Știe și ea lucrul ăsta. Acum pare spăsită și își aranjează o șuviță rebelă în spatele urechii. *Foarte bine.*

— Ați fost nevoit să vă sacrificați familia de dragul muncii.

— Asta nu e o întrebare, mă răstesc eu.

Ea se sperie, în mod evident jenată, dar are prezența de spirit de a se scuza și reformulează întrebarea:

— Ați fost nevoit să vă sacrificați familia de dragul muncii?

Ce să fac eu cu o familie?

— Am familie. Am un frate, o soră și doi părinți iubitori. Dincolo de asta, nu mă interesează să-mi extind familia.

— Sunteți homosexual, domnule Grey?

Ce mama dracului!

Nu-mi vine să cred că a rostit așa ceva cu voce tare! În mod ironic, întrebarea asta nici măcar familia mea nu mi-o adresează.

Cum îndrăzneşte! Am o pornire bruscă de a o smulge din scaun, de a o apleca peste genunchii mei, de a o bate la fund şi de a i-o trage pe birou, cu mâinile legate la spate. Asta i-ar răspunde întrebării ei ridicole. Trag aer în piept ca să mă calmez. Spre încântarea mea, pare îngrozită de propria ei întrebare.

— Nu, Anastasia, nu sunt.

Ridic din sprâncene, dar îmi păstrez expresia impasibilă. *Anastasia.* E un nume superb. Îmi place felul în care mi se înfăşoară limba când îl rostesc.

— Îmi cer scuze. Aşa, ăă... aşa scrie aici.

Iar face gestul cu părul în spatele urechii. În mod evident e un tic nervos.

Astea nu sunt întrebările ei? o întreb, iar ea păleşte. La naiba, cât e de atrăgătoare, într-un mod neostentativ.

— Ăă... nu. Kate — domnişoara Kavanagh — a alcătuit întrebările.

— Sunteţi colege la ziarul studenţesc?

— Nu. E colega mea de cameră.

Nu mă mir că e atât de împrăştiată. Îmi scarpin bărbia, încercând să mă hotărăsc dacă să-i dau sau nu bătăi de cap.

— Tu te-ai oferit să-mi iei acest interviu? o întreb şi sunt recompensat cu privirea ei supusă: e agitată când îmi remarcă reacţia.

Îmi place efectul pe care-l am asupra ei.

— N-am avut de ales. Nu se simte bine.

Are o voce moale.

— Asta explică multe.

Se aude o bătaie în uşă şi Andrea îşi face apariţia.

— Domnule Grey, scuzaţi-mă că vă întrerup, dar următoarea dumneavoastră întâlnire este programată peste două minute.

— N-am terminat aici, Andrea. Te rog, anulează-mi următoarea întâlnire.

Andrea se uită la mine cu gura căscată, părând derutată. Mă uit urât la ea. *Afară! Acum!*

Sunt ocupat aici cu micuța domnișoară Steele.

— Prea bine, domnule Grey, zice ea, revenindu-și repede și, răsucindu-se pe călcâie, ne lasă singuri.

Îmi îndrept atenția asupra fascinantei și enervantei creaturi de pe canapeaua mea.

— Unde eram, domnișoară Steele?

— Vă rog, nu vreau să vă reții de la nimic.

Ah, nu, iubito. E rândul meu acum. Vreau să aflu dacă sunt secrete de descoperit dincolo de fața aceasta minunată.

— Vreau să aflu și eu amănunte despre tine. Cred că e cinstit așa.

Mă las pe spate și îmi duc degetele la buze, iar ea își ațintește privirea pe mâna mea și înghite în sec. *O, da — efectul scontat.* Și e plăcut să remarc că nu este complet indiferentă la farmecele mele.

— Nu sunt prea multe de aflat, spune ea și se îmbujorează iar.

O intimidez.

— Ce planuri ai după absolvire?

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Mai întâi trebuie să trec de examenele finale.

— Avem un program excelent de stagiatură aici.

Ce mama naibii m-a făcut să spun asta? E împotriva regulilor, Grey. Niciodată sex cu angajatele... Dar eu nu i-o trag acestei fete. Pare surprinsă și își înfige din nou dinții în buza aia. De ce e atât de excitantă?

— Ah. O să mă gândesc la asta, răspunde ea. Deși nu sunt sigură că m-aș potrivi aici.

— De ce spui asta? întreb.

Ce are compania mea?

— E evident, nu-i așa?

— Nu și pentru mine.

Sunt derutat de răspunsul ei. Este din nou agitată atunci când se întinde să-și ia reportofonul.

Rahat, pleacă. Mă gândesc la programul meu pentru după-amiază — nu e nimic care să ardă.

— Vrei să îţi arăt împrejurimile?

— Sunt sigură că sunteţi mult prea ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Conduci înapoi până la Vancouver?

Arunc o privire pe fereastră. Drumul e destul de lung şi afară plouă. N-ar trebui să conducă pe o vreme ca asta, dar n-am cum să-i interzic. Acest gând mă irită.

— Atunci, sper să conduci cu atenţie.

Vocea mea sună mai serios decât mi-am propus. Ea îşi face iar de lucru cu reportofonul. Vrea să iasă de la mine din birou şi, spre surprinderea mea, eu nu vreau să plece.

— Ţi-am dat toate răspunsurile de care aveai nevoie? o întreb, într-o încercare vădită de a-i prelungi şederea.

— Da, domnule, spune ea încet.

Răspunsul ei mă pune la pământ — felul în care sună acele cuvinte, ieşind din gura aia ispititoare — şi preţ de o clipă îmi imaginez cum acea gură este în totalitate la dispoziţia mea.

— Mulţumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, îi răspund — sincer vorbind, n-am mai fost atât de fascinat de cineva de multă vreme.

Acest gând este tulburător. Se ridică, iar eu îi întind mâna, de-abia aşteptând s-o ating.

— Pe data viitoare, domnişoară Steele.

Am un ton coborât, iar ea îşi aşază mâna în mâna mea. Da, vreau s-o biciuiesc şi să i-o trag în camera mea de joacă. Vreau s-o leg şi s-o fac să mă dorească… să aibă nevoie de mine, să aibă încredere în mine. Înghit în sec.

Aşa ceva nu se va întâmpla, Grey.

— Domnule Grey.

Clatină din cap şi îşi retrage mâna rapid, prea rapid.

N-o pot lăsa să plece aşa. E evident că e disperată să iasă de aici. Este enervant, dar inspiraţia mă loveşte exact când deschid uşa biroului.

— Voiam să fiu sigur că ajungi până la uşă, glumesc eu usturător.

Își strânge buzele.

— Foarte politicos din partea dumneavoastră, domnule Grey, se răstește ea.

Domnișoara Steele știe să riposteze! Rânjesc în spatele ei în timp ce iese și o urmez până afară. Și Andrea, și Olivia se uită la mine șocate. *Da, da. O conduc pe fata asta.*

— Aveai haină? o întreb.

— O jachetă.

Mă uit cu subînțeles la Olivia, iar ea sare imediat și aduce o jachetă cu croială militară, pe care mi-o întinde, cu expresia ei zâmbitoare obișnuită. Doamne, enervantă mai e Olivia — cum îmi rânjește ea cât e ziua de lungă.

Hmm. Jacheta este uzată și ieftină. Domnișoara Anastasia Steele ar trebui să fie mai bine îmbrăcată. O ajut să se îmbrace și, când i-o ridic peste umerii subțiri, îi ating pielea de la baza gâtului. Încremenește când pun mâna pe ea și devine palidă.

Da! Mișc ceva în ea. Această informație este incredibil de plăcută. Îndreptându-mă către lift, apăs butonul în timp ce ea stă lângă mine, foindu-se neîncetat.

Ah, te-aș putea face eu să nu te mai foiești, iubito.

Ușile de deschid și ea se strecoară în lift, apoi se întoarce cu fața la mine. E mai mult decât atrăgătoare. Aș merge până acolo încât să afirm că e frumoasă.

— Anastasia, spun eu, în loc de la revedere.

— Christian, răspunde ea, cu o voce blândă.

Și ușile liftului se închid, lăsându-mi numele suspendat undeva în aer, între noi, sunând ciudat și neobișnuit, dar incredibil de sexy.

Trebuie să aflu mai multe despre fata asta.

— Andrea, strig când mă întorc în birou. Fă-mi legătura cu Welch.

Mă așez la birou și aștept convorbirea telefonică uitându-mă la tablourile agățate pe pereți, iar cuvintele domnișoarei Steele se întorc plutind la mine. *Ridică lucrurile obișnuite la un nivel extraordinar.* Ca și cum s-ar fi descris pe ea însăși.

Sună telefonul.

— Domnul Welch la telefon pentru dumneavoastră.

— Fă-mi legătura.

— Da, domnule.

— Welch, am nevoie să verifici pe cineva.

Sâmbătă,
14 mai 2011

ANASTASIA ROSE STEELE

Data naşterii:	10 septembrie 1989, Montesano, Washington
Adresa:	1114 SW Green Street, apartamentul 7, Haven Heights, Vancouver, Washington 98888
Telefon mobil:	360-959-4352
Număr asigurări:	987-65-4320
Banca:	Wells Fargo Bank, Vancouver, Washington: Număr cont: 309361: 683.16 dolari
Ocupaţie:	Studentă WSU Vancouver, Facultatea de Arte şi Ştiinţe Specializare în limba engleză
Media:	4.0

Educaţie anterioară:	Liceul Montesano
Punctajul de la bacalaureat:	2150
Locul de muncă:	Magazinul de bricolaj Clayton's, NW Vancouver Drive, Portland, Oregon (cu jumătate de normă)
Tatăl:	Franklin A. Lambert Data naşterii: 1 septembrie 1969 Decedat pe 11 septembrie 1989
Mama:	Carla May Wilks Adams, Data naşterii: 18 iulie 1970 Căsătorită cu Frank Lambert pe 1 martie 1989 rămasă văduvă pe 11 septembrie 1989 căsătorită cu Raymond Steele pe 6 iunie 1990 divorţată pe 12 iulie 2006 căsătorită cu Stephen M. Morton pe 16 august 2006 divorţată pe 31 ianuarie 2007 căsătorită cu Bob Adams pe 6 aprilie 2009
Afiliere politică:	Niciuna evidentă
Afiliere religioasă:	Niciuna evidentă
Orientarea sexuală:	Necunoscută
Relaţii:	Niciuna în prezent

Cercetez amănunţit raportul pentru a suta oară de când l-am primit, în urmă cu două zile, căutând mai multe informaţii despre enigmatica domnişoară Anastasia Rose Steele. Nu mi-o pot scoate pe femeia aceea blestemată din minte şi începe să mă enerveze

rău de tot situația asta. În ultima săptămână, în timpul ședințelor deosebit de plictisitoare, m-am trezit derulând în creierul meu interviul. Degetele ei care nu nimereau reportofonul, felul în care își tot dădea părul pe după ureche, felul în care se mușca de buză. Da. Faza cu mușcatul buzei mă face praf de fiecare dată.

Și iată-mă acum stând în mașină lângă magazinul Clayton's, o afacere de familie din suburbiile orașului Portland, acolo unde lucrează ea.

Ești un tâmpit, Grey. Ce cauți aici?

Știam eu că aici se va ajunge. Toată săptămâna... am știut că trebuie s-o reîntâlnesc. Am știut asta de când mi-a rostit numele în lift. Am încercat să-i rezist. Am așteptat cinci zile, cinci zile plictisitoare, să văd dacă o pot uita.

Iar eu nu aștept. Urăsc să aștept... orice.

Nu am urmărit niciodată o femeie. Femeile pe care le-am avut au înțeles ce așteptam de la ele. Teama mea actuală este ca domnișoara Steele să nu fie cumva prea tânără și să nu fie interesată de ceea ce am eu de oferit. *Sau va fi?* Oare va fi o supusă bună? Clatin din cap. Deci iată-mă aici, un nemernic, stând într-o parcare din suburbiile posomorâte ale orașului Portland.

Faptul că i-am verificat mediul din care provine nu mi-a adus nicio revelație importantă — în afara ultimei informații, care mi-a rămas în minte. E motivul pentru care sunt aici. *De ce nu ai niciun iubit, domnișoară Steele?* Orientare sexuală necunoscută — poate că e lesbiană. Pufnesc, gândindu-mă că așa ceva este improbabil. Îmi amintesc întrebarea pe care mi-a adresat-o în timpul interviului, stânjeneala ei, felul în care s-a îmbujorat... Am avut tot felul de gânduri nerușinate de când am cunoscut-o.

De aceea ești aici.

Nu mai pot de nerăbdare s-o văd din nou — ochii aceia albaștri m-au bântuit, chiar și în vis. Nu i-am povestit lui Flynn despre ea și mă bucur, pentru că acum mă comport ca un hărțuitor. *Poate că ar trebui să-l anunț.* Nu. Nu vreau să mă bată la cap cu cele mai recente

terapii centrate pe soluţie. Am nevoie de ceva nou şi deocamdată singurul lucru nou pe care mi-l doresc lucrează ca vânzătoare într-un magazin de bricolaj.

Ai ajuns până aici. Să vedem dacă micuţa domnişoară Steele este la fel de atrăgătoare ca în amintirea ta.

Să facem spectacol, Grey.

Un clopoţel scoate un sunet electronic când intru în magazin. E mai spaţios decât pare din afară şi, deşi e aproape ora prânzului, locul este liniştit pentru o zi de sâmbătă. Sunt tot felul de culoare pline cu chestiile obişnuite. Uitasem câte are de oferit un magazin de bricolaj pentru cineva cum sunt eu. În principal eu fac cumpărături online pentru a-mi satisfice nevoile, dar, dacă tot sunt aici, poate că o să mă aprovizionez cu câteva articole: Velcro, inele secţionate... *Da.* O voi găsi pe delicioasa domnişoară Steele şi mă voi distra un pic.

Nu-mi ia decât trei secunde să dau cu ochii de ea. Este aplecată peste tejghea, holbându-se atent la ecranul unui computer şi ciugulind din masa de prânz — un covrig. Cu capul în nori, îşi şterge o firimitură din colţul buzelor şi o bagă în gură, după care îşi suge degetul. Ca reacţie, penisul meu tresare.

Ce naiba, am paisprezece ani?

Reacţia trupului meu este enervantă. Poate că asta va înceta dacă o încătuşez, o biciuiesc şi i-o trag... şi nu neapărat în ordinea asta. *Da. De asta am nevoie.*

E cu totul absorbită de ce are de făcut şi asta îmi oferă ocazia să o studiez. Lăsând la o parte gândurile perverse, e atrăgătoare, al naibii de atrăgătoare. Mi-am amintit-o corect.

Ea îşi ridică privirea şi încremeneşte. E la fel de tulburătoare ca prima dată când am întâlnit-o. Mă fixează cu o privire pătrunzătoare — e şocată, cred — şi nu ştiu dacă e o reacţie pozitivă sau una negativă.

— Domnişoară Steele. Ce surpriză plăcută.

— Domnule Grey, şopteşte ea, fâstâcită.

Ah, deci e o reacție pozitivă.

— Eram prin zonă. Trebuie să cumpăr câteva lucruri. E o plăcere să te revăd.

O reală plăcere. E îmbrăcată într-un tricou mulat și într-o pereche de jeanși, nu în chestia aia fără nicio formă pe care o purta acum mai puțin de o săptămână. Are picioare lungi, o talie îngustă și sâni perfecți. Buzele încă îi sunt desfăcute într-o expresie surprinsă și trebuie să rezist dorinței de a-i ridica puțin bărbia și de a-i închide gura. Am zburat tocmai de la Seattle doar ca să te văd și, după cum arăți acum, a meritat să fac drumul ăsta.

— Ana. Mă cheamă Ana. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Grey?

Inspiră adânc, își îndreaptă umerii, așa cum a făcut și în timpul interviului, și îmi zâmbește prefăcut, întocmai cum le zâmbește clienților.

A început jocul, domnișoară Steele.

— Am nevoie de câteva lucruri. Pentru început, aș vrea niște cabluri autoblocante.

Cererea mea o prinde pe picior greșit; pare uluită.

Ah, va fi foarte distractiv. Ai fi surprins să vezi ce pot face cu niște cabluri, iubito.

— Avem de mai multe lungimi. Doriți să vi le arăt? spune ea, recăpătându-și glasul.

— Te rog. După tine.

Iese din spatele tejghelei și arată către unul dintre culoare. Poartă tenișI. Cu mintea în altă parte, mă întreb cum ar arăta în pantofi cu toc-cui. Louboutin… nimic altceva decât Louboutin.

— Sunt la echipamente electrice, culoarul opt.

Vocea îi ezită și se înroșește la față…

Chiar *are* o reacție. Simt cum speranța mea renaște.

În niciun caz nu e lesbiană. Zâmbesc cu subînțeles.

— După tine.

Îi fac semn cu mâna s-o ia înainte. Lăsând-o să meargă în fața mea îmi permite să-i admir fundul fantastic. Coada ei lungă și groasă

ține ritmul ca un metronom, sincronizându-se cu legănarea blândă a șoldurilor. Chiar are tot ce-i trebuie: e dulce, politicoasă și frumoasă, cu toate calitățile fizice pe care le apreciez la o supusă. Dar întrebarea de un million de dolari este: ar putea deveni supusă? Probabil nu cunoaște nimic despre acest mod de viață — modul meu de viață — dar mi-ar plăcea foarte mult să-i fac cunoștință cu el. *Te pripești, Grey.*

— Ați venit la Portland cu afaceri? mă întreabă, întrerupându-mi gândurile.

Are un ton afectat; simulează dezinteresul. Îmi vine să râd. Rareori femeile mă fac să râd.

— Am vizitat divizia de agricultură de la WSU. Are sediul la Vancouver, mint eu.

De fapt, am venit ca să te văd pe tine, domnișoară Steele.

Rămâne cu gura căscată, iar eu mă simt ca naiba.

— În prezent finanțez un proiect de cercetare care vizează rotația recoltelor și tehnologizarea solului.

Măcar asta e adevărat.

— Asta face parte tot din planul dumneavoastră de a hrăni planeta?

Își arcuiește o sprânceană, amuzându-se.

— Cam așa ceva, mormăi eu.

Râde cumva de mine? Ah, mi-ar plăcea să pun punct acestei faze. Dar cum să încep? Poate cu cina, mai degrabă decât cu interviul obișnuit... uite, asta ar fi o premieră: să scot o tânără speranță la cină.

Ajungem la cablurile autoblocante, care se găsesc într-o gamă largă de lungimi și culori. Absent, îmi trec degetele peste ele. *Aș putea s-o invit pur și simplu la cină.* Ca și cum ar fi o întâlnire? Oare ar accepta? Când mă uit la ea, văd cum își examinează degetele osoase. Nu se poate uita la mine... asta e promițător. Aleg cablurile mai lungi. Sunt mai flexibile, în definitiv, și se pot mula pe ambele glezne și pe ambele încheieturi ale mâinii în același timp.

— Astea sunt bune.

— Altceva mai doriţi? zice ea repede — fie pentru că este super-atentă, fie pentru că vrea să scape mai repede de mine, nu-mi dau seama exact.

— Aş mai vrea nişte bandă adezivă.

— Redecoraţi cumva?

— Nu, nu redecorez.

Of, dacă ai şti tu....

— Pe aici, zice ea. Banda adezivă se află la raionul Decoraţiuni.

Haide, Grey. Nu mai ai mult timp la dispoziţie. Intră în vorbă cu ea.

— Lucrezi de mult aici?

Desigur, deja cunosc răspunsul. Spre deosebire de alţii, eu îmi fac temele. Dintr-un motiv anume, pare jenată. Dumnezeule, fata asta e timidă. Nu am nicio şansă cu ea. Se răsuceşte repede şi merge pe culoar către raionul numit *Decoraţiuni.* O urmez nerăbdător, ca un căţeluş.

— De patru ani, se bâlbâie ea exact când ajungem la banda adezivă.

Se apleacă şi ia două role, diferite ca lăţime.

— O iau pe asta.

Banda mai lată este mult mai eficientă când e folosită drept căluş. Când mi-o oferă, vârfurile degetelor ni se ating, pentru o clipă. Acest gest are ecou la mine în vintre. *La naiba!*

Ea păleşte.

— Altceva?

Are vocea blândă şi răguşită.

Doamne, am acelaşi efect asupra ei pe care îl are şi ea asupra mea. Poate...

— Nişte sfoară, cred.

— Pe aici.

Se grăbeşte de-a lungul culoarului, oferindu-mi o nouă şansă de a-i admira fundul remarcabil.

— Ce fel de tip de sfoară căutaţi? Avem şi sintetică, şi sfoară din fir natural... frânghie... coardă... cabluri...

Rahat — opreşte-te.

Îmi înăbuş un geamăt, încercând să alung imaginea cu ea suspendată de tavanul camerei mele de joacă.

— Vreau şi vreo patru metri şi jumătate de sfoară din fir natural, te rog.

Este mai aspră şi te roade mai tare dacă încerci să te zbaţi... sfoara mea preferată.

Văd cum degetele îi tremură uşor, dar măsoară patru metri şi jumătate ca o profesionistă. Scoate un cutter din buzunarul drept şi taie frânghia cu un singur gest sigur, o înfăşoară şi o leagă cu un nod cu buclă. Impresionant.

— Ai fost cercetaşă?

— Activităţile dedicate grupurilor organizate nu sunt chiar specialitatea mea, domnule Grey.

— Dar care e specialitatea ta, Anastasia?

Pupilele i se dilată în timp ce eu o privesc fix.

Da!

— Cărţile, răspunde ea.

— Ce fel de cărţi?

— A, ştiţi dumneavoastră. Cele obişnuite. Clasicii. Literatura britanică, în special.

Literatura britanică? Pariez că surorile Brontë şi Austen. Toate acele romane cu inimi romantice şi floricele.

Asta nu e de bine.

— Altceva vă mai trebuie?

— Nu ştiu. Ce mi-ai mai recomanda?

Vreau să-i văd reacţia.

— Pentru ceva ce veţi face cu mâna dumneavoastră? întreabă ea, surprinsă.

Simt că mor de râs. *O, iubito, nu mă pricep s-o fac cu mâna mea.* Dau din cap, înăbuşindu-mi un hohot. Privirea ei coboară pe trupul meu şi mă încordez. Mă cercetează!

— O salopetă, mi-o trânteşte ea.

E cel mai neașteptat lucru pe care l-am auzit de când tot ea a aruncat întrebarea „Sunteți homosexual?“

— Nu cred că v-ați dori să vă distrugeți hainele.

Face un gest către jeanșii mei.

Nu mai resist.

— Păi, pot să-i scot oricând.

— Îhm.

Se face roșie ca sfecla și lasă privirea în jos. Îi curm suferința.

— O să iau o salopetă. Doamne ferește să-mi distrug hainele.

Fără să mai spună nimic, se răsucește și începe să meargă apăsat pe culoarul dintre rafturi, iar eu mă țin după fundul ei apetisant.

— Mai aveți nevoie de altceva? zice ea gâfâind când îmi oferă o salopetă albastră.

E îngrozită și încă își ține privirea în pământ. *Doamne, ce efect are asupra mea.*

— Cum merge cu articolul? o întreb, în speranța că poate se mai relaxează un pic.

Ea mă privește și îmi zâmbește scurt, ușurată.

În sfârșit.

— Nu eu îl scriu, ci Katherine. Domnișoara Kavanagh. Colega mea de cameră, ea e scriitoarea. E foarte mulțumită de el. Ea este editorul ziarului și a fost foarte supărată că n-a putut realiza interviul.

E cea mai lungă frază pe care a rostit-o de când ne-am întâlnit și vorbește despre altcineva, nu despre sine. *Interesant.*

Înainte să fac vreun comentariu, adaugă:

— Singura ei problemă este că nu are nicio fotografie originală de-a dumneavoastră.

Insistenta domnișoară Kavanagh vrea fotografii. Poze publicitare, a? Pot face asta. Îmi va permite să-mi petrec timpul cu delicioasa domnișoară Steele.

— Ce fel de fotografii vrea?

Ea se uită fix la mine pentru o clipă, apoi clatină din cap, derutată, neştiind ce să spună.

— Păi, eu sunt pe aici. Mâine, poate…

Pot rămâne la Portland. Să lucrez de la hotel. O cameră la The Heathman, probabil. Va trebui să-l chem pe Taylor, să-mi aducă laptopul şi câteva haine. Sau pe Elliot — asta dacă nu umblă să şi-o tragă în stânga şi-n dreapta, ceea ce îi este foarte caracteristic în weekend.

— Ai fi dispus să faci o şedinţă foto?

Nu-şi poate stăpâni surprinderea.

Dau din cap că da. *Da, vreau să petrec mai mult timp în preajma ta…*

Calmează-te, Grey.

— Kate va fi încântată — dacă vom găsi un fotograf.

Zâmbeşte şi faţa i se luminează ca o dimineaţă fără nori. Îmi taie respiraţia.

— Anunţă-mă dacă se poate mâine.

Îmi scot portofelul din buzunarul jeanşilor.

— Cartea mea de vizită. E trecut numărul meu de mobil. Trebuie să suni înainte de ora zece dimineaţa.

Şi dacă nu mă sună, mă întorc la Seattle şi dau uitării această idee stupidă.

Doar gândul că poate n-o să sune e de ajuns să mă deprime.

— Bine.

Continuă să zâmbească.

— Ana!

Ne răsucim amândoi exact când la capătul celălalt al culoarului apare un tânăr îmbrăcat în uniformă de magazin. Nu o scapă din ochi pe domnişoara Anastasia Steele. *Cine mama dracului e nemernicul ăsta?*

— Ăă, scuzaţi-mă un moment, domnule Grey.

Se duce către el, iar ticălosul o cuprinde într-o îmbrăţişare care seamănă cu cea a unei gorile. Sângele îmi îngheaţă în vine. Este o reacţie instinctivă.

Ia-ţi dracului labele de pe ea.

Îmi strâng pumnii şi mă mai potolesc puţin când văd că ea nu-l îmbrăţişează.

Apoi se cufundă amândoi într-o conversaţie pe un ton şoptit. Poate că datele lui Welch sunt greşite. Poate că tipul ăsta e iubitul ei. Pare de vârsta potrivită şi nu-şi poate lua privirea lacomă de la ea. O ţine la distanţă de un braţ, cercetând-o din priviri, apoi se sprijină cu mâna pe umărul ei. Pare un gest obişnuit, dar eu ştiu că-şi revendică teritoriul şi-mi transmite să stau în banca mea. Ea pare stânjenită, mişcându-se de pe un picior pe celălalt.

Rahat. Ar trebui să plec. Am exagerat încercându-mi norocul. E împreună cu tipul ăsta. Apoi ea îi spune ceva şi se retrage de lângă el, atingându-i braţul, nu mâna, şi îndepărtându-se de el. Nu sunt apropiaţi.

Foarte bine.

— Ăă... Paul, domnul este Christian Grey. Domnule Grey, acesta este Paul Clayton. Fratele lui este patronul acestui magazin.

Se uită la mine într-un fel ciudat pe care nu-l înţeleg şi continuă:

— Îl cunosc pe Paul chiar de când m-am angajat aici, deşi nu ne întâlnim prea des. S-a întors de la Princeton, unde a studiat administrarea afacerilor.

Vorbeşte aiurea, oferindu-mi o explicaţie interminabilă şi spunându-mi că nu sunt, de fapt, împreună, presupun. E fratele şefului, nu vreun iubit. Mă simt uşurat, dar mă îngrijorează cât de uşurat mă simt şi acest lucru mă face să mă încrunt. *Femeia asta mi s-a strecurat pe sub piele.*

— Domnule Clayton.

Am un ton intenţionat tăios.

— Domnule Grey.

Are o strângere de mână molatică, aşa cum îi este şi părul. *Cretinul.*

— Stai aşa — nu sunteţi *acel* Christian Grey? De la Grey Enterprises Holdings?

Ba da, eu sunt, boule.

Într-o clipită îl văd trecând de la revendicarea teritoriului la slugărnicie.

— Oau — pot să vă servesc cu ceva?

— S-a ocupat Anastasia, domnule Clayton. A fost foarte atentă.

Acum cară-te.

— Bine, zice el, zâmbind respectuos, cu toţi dinţii. Ne vedem mai târziu, Ana.

— Sigur, Paul, spune ea, iar el iese agale pe uşa din spate a magazinului.

Îl văd cum dispare.

— Altceva, domnule Grey?

— Doar câteva lucruri, mormăi eu.

Rahat, mi se termină timpul şi încă nu ştiu dacă o voi reîntâlni. Trebuie să aflu dacă pot avea cea mai mică şansă la ceea ce aş dori să-i propun. Cum aş putea s-o întreb? Oare m-aş putea ocupa de o supusă care nu ştie nimic? Va avea nevoie de antrenamente substanţiale. Închid ochii şi-mi închipui câte posibilităţi interesante prezintă această situaţie... să-mi ating scopul va însemna jumătate din toată distracţia. Va fi de acord cu aşa ceva? Sau o voi da în bară?

Se întoarce la casa de marcat şi îmi încasează cumpărăturile, iar în tot acest timp nu-şi ia ochii de la aparat.

Uită-te la mine, naiba să te ia! Vreau să-i văd din nou chipul şi să-mi dau seama la ce se gândeşte.

În cele din urmă îşi ridică privirea.

— În total vă costă patruzeci şi trei de dolari, vă rog.

Asta a fost tot?

— Doriţi şi o pungă? mă întreabă ea, în timp ce-i întind cardul meu AmEx.

— Te rog, Anastasia.

Numele ei — un nume frumos pentru o fată frumoasă — îmi iese din gură cu tandreţe.

Ea îmi împachetează cumpărăturile repede. Asta e. Trebuie să plec.

— Mă suni dacă vreți să facem acea ședință?

Ea încuviințează din cap și îmi înapoiază cardul.

— Bine. Ne auzim mâine, presupun.

Nu pot pleca, pur și simplu. Trebuie să-i dau de înțeles că mă interesează.

— Ah — și, Anastasia, mă bucur că domnișoara Kavanagh nu a putut veni la interviu.

Ea pare surprinsă și flatată.

Asta e bine.

Îmi atârn punga pe umăr și ies din magazin.

Da, în ciuda voinței mele, o doresc. Acum trebuie să aștept... la naiba cu așteptarea... din nou. Folosindu-mi puterea voinței într-un fel care ar face-o mândră pe Elena, îmi țin privirea ațintită înainte, îmi scot telefonul din buzunar și mă urc în mașina pe care am închiriat-o. În mod intenționat nu întorc capul ca să mă uit la ea. Nu mă întorc. Nu mă întorc. Ochii mi se fixează pe oglinda retrovizoare, în care pot vedea intrarea în magazin, dar tot ce văd este ușa veche a acestuia. Nu e la fereastră, privind după mine.

Mă simt dezamăgit.

Apăs pe apelare rapidă și Taylor răspunde înainte ca telefonul măcar să apuce să sune.

— Domnule Grey, spune el.

— Fă rezervare la The Heathman; rămân la Portland peste weekend, așa că adu-mi și mie mașina, computerul și actele de sub el, precum și un rând sau două de haine.

— Da, domnule. Și *Charlie Tango*?

— Roagă-l pe Joe să-l mute la aeroportul PDX.

— Sigur, domnule. Voi ajunge în aproximativ trei ore și jumătate.

Închid telefonul și pornesc motorul. Deci am câteva ore la dispoziție în Portland.

În timp ce aştept, încerc să-mi dau seama dacă fata asta e interesată de mine. Ce să fac? E timpul pentru o plimbare, cred. Poate reuşesc să scap de dorinţa asta ciudată pe care o simt.

Au trecut cinci ceasuri şi delicioasa domnişoară Steele nu m-a sunat. Ce mama naibii am avut în cap? Privesc strada de la fereastra apartamentului meu de la The Heathman. Urăsc să aştept. Întotdeauna am urât aşteptarea. Vremea, acum înnorată, mi-a scurtat vizita prin Forest Park, dar această plimbare nu mi-a potolit agitaţia. Sunt nervos că nu m-a sunat deloc, dar mai ales sunt furios pe mine însumi. Sunt un prost pentru că mă aflu aici. Ce pierdere de vreme a fost să mă ţin după femeia asta. Când m-am mai ţinut eu vreodată după vreo femeie?

Grey, revino-ţi.

Oftez şi-mi mai verific telefonul încă o dată în speranţa că i-am ratat apelul, dar în continuare nu găsesc nimic pe ecran. Cel puţin a sosit Taylor şi mi-a adus toate lucrurile de care aveam nevoie. Am de citit raportul lui Barney asupra testelor cu grafen realizate în departamentul său şi pot lucra în linişte.

Linişte? Nu mai ştiu ce e liniştea de când domnişoara Steele s-a prăbuşit la mine în birou.

Când ridic privirea, văd cum asfinţitul mi-a învăluit apartamentul în umbre cenuşii. Perspectiva unei nopţi petrecute de unul singur este deprimantă. Pe când mă întreb ce să fac, telefonul îmi vibrează pe lemnul lăcuit al biroului şi pe ecran îmi apare un număr necunoscut, dar oarecum familiar, cu prefix de Washington. Brusc inima îmi bate de parcă aş fi alergat cincisprezece kilometri.

Să fie ea?

Răspund.

— Ăă... Domnule Grey? Anastasia Steele la telefon.

Faţa mi se luminează într-un rânjet răutăcios. *Ca să vezi, ca să vezi.* Domnişoara Steele are vocea întretăiată, agitată, dar foarte blândă. Seara mea s-a îmbunătăţit considerabil.

— Domnişoară Steele. Frumos din partea ta că m-ai sunat.

Îi aud respiraţia sacadată, iar acest sunet îmi ajunge direct în zona vintrelor.

Minunat. Am efect asupra ei. Cum şi ea are asupra mea.

— Ăă — ne-ar plăcea să organizăm şedinţa aceea foto pentru articol. Mâine, dacă se poate. Unde v-ar conveni, domnule?

În camera mea. Doar tu, eu şi cablurile autoblocante.

— Eu locuiesc la The Heathman, în Portland. Să zicem ora nouă şi jumătate, mâine-dimineaţă?

— Bine, ne vedem acolo, zice ea, incapabilă să-şi ascundă uşurarea şi bucuria din glas.

— De-abia aştept să ne vedem, domnişoară Steele.

Închid înainte să-mi sesizeze entuziasmul şi bucuria. Mă las pe spate în fotoliu, uitându-mă fix la formele clădirilor care se cufundă în întuneric şi îmi trec mâinile prin păr.

Cum mama dracului închei eu această afacere?

Duminică,
15 mai 2011

Cu melodiile lui Moby urlându-mi în urechi alerg pe Southwest Salmon Street spre râul Willamette. Este 6:30 dimineaţa şi încerc să-mi limpezesc mintea. Noaptea trecută am visat-o pe ea. Ochi albaştri, glas întretăiat... frazele ei care se termină cu „domnule" înainte de a îngenunchea în faţa mea. De când am întâlnit-o, visele mele s-au schimbat în mod fericit, nu mai sunt coşmarurile obişnuite. Mă întreb cum ar fi gestionat Flynn situaţia. Acest gând este atât de derutant, încât încerc să nu-l bag în seamă şi-mi forţez limitele corpului sprintând pe malul râului Willamette. În timp ce alerg, soarele străpunge norii şi îmi trimite o rază de speranţă.

Două ore mai târziu, în drum spre hotel trec pe lângă o cafenea. Poate că ar trebui să-i duc o cafea.

Ca şi cum ne-am da o întâlnire?

În fine. Nu. Nu o întâlnire. Îmi vine să râd din cauza acestui gând caraghios. Doar un taifas — tot un fel de interviu. Aşa pot să aflu şi eu

mai multe despre femeia aceasta enigmatică şi îmi pot da seama dacă e interesată de mine sau dacă îmi pierd vremea aiurea. Sunt singur în lift şi încep sesiunea de stretching. O închei în apartamentul de hotel şi mă simt echilibrat şi calm pentru prima oară de când am ajuns la Portland. Micul dejun mi-a fost adus şi mor de foame. E o senzaţie pe care n-o tolerez — niciodată. Mă aşez să iau micul dejun în trening, hotărându-mă să mănânc înainte de a face duş.

Aud o bătaie grăbită în uşă. Deschid şi-l descopăr pe Taylor stând în prag.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— 'Neaţa. Au venit?

— Da, domnule. S-au instalat în camera 601.

— Cobor imediat.

Închid uşa şi-mi bag cămaşa în pantalonii gri. Am părul ud de la duş, dar mă doare în cot. O ultimă privire aruncată acestui dobitoc dubios în oglindă şi ies, urmându-l pe Taylor la lift.

Camera 601 este plină de lume, lumini şi camera foto, dar o găsesc imediat din priviri. Stă într-o parte. Are părul desfăcut: o coamă bogată şi lucioasă care i se revarsă peste sâni. Poartă blugi strâmţi şi tenişi, şi o jachetă bleumarin cu mânecă scurtă peste un tricou alb. Oare jeanşii şi tenişii reprezintă ţinuta ei definitorie? Deşi nu mi se par cele mai potrivite articole de îmbrăcăminte, trebuie să recunosc că-i scot în evidenţă picioarele bine conturate. Ochii ei, dezarmanţi ca de obicei, se fac mari când mă apropii de ea.

— Domnişoară Steele, ne întâlnim din nou.

Îmi apucă mâna întinsă şi, pentru un moment, îmi vine să-i strâng mâna şi să o duc la buze.

Grey, nu fi absurd.

Se îmbujorează din nou, delicios, şi arată spre prietena ei, care stă prea aproape de noi, aşteptând s-o bag în seamă.

— Domnule Grey, ea e Katherine Kavanagh, spune ea.

Îi dau drumul cu ezitare şi mă întorc către insistenta domnişoară Kavanagh. E înaltă, frapantă şi dichisită, ca şi tatăl ei, dar are ochii mamei sale şi ştiu că ei trebuie să-i mulţumesc pentru întâlnirea cu încântătoarea domnişoară Steele. Acest gând mă face mai binevoitor faţă de ea.

— Ambiţioasa domnişoară Kavanagh. Ce mai faceţi? Sper că vă simţiţi mai bine. Anastasia spunea că săptămâna trecută eraţi bolnavă.

— Acum sunt bine, mulţumesc, domnule Grey.

Are o strângere de mână fermă şi încrezătoare şi mă îndoiesc că a avut măcar o singură zi grea în toată existenţa ei privilegiată. Mă întreb cum de aceste două femei sunt prietene. Nu au nimic în comun.

— Mulţumesc că v-aţi rupt din timpul dumneavoastră ca să faceţi acest lucru, spune Katherine.

— Este o plăcere, răspund eu şi îi arunc o privire Anastasiei, care mă recompensează cu îmbujorarea ei care-o dă de gol.

Oare numai eu o fac să se înroşească? Acest gând mă încântă.

— El este José Rodriguez, fotograful nostru, zice Anastasia şi faţa i se luminează când mi-l prezintă.

Rahat. Ăsta e iubitul ei?

Rodriguez înfloreşte tot când Ana îi zâmbeşte dulce.

Oare şi-o trag?

— Domnule Grey.

Rodriguez se uită urât la mine când dăm mâna. E un avertisment. Îmi transmite s-o las în pace. O place. O place mult de tot.

Păi, puştiule, să începem jocul.

— Domnule Rodriguez, unde vrei să stau?

Am un ton provocator, iar el îşi dă seama de asta, dar Katherine intervine şi-mi arată un scaun. Ah. Îi place să facă pe şefa. Acest gând mă amuză în timp ce iau loc. Un alt tânăr care pare să lucreze cu Rodriguez aprinde luminile şi pentru un moment mă simt orbit.

Ce mama dracului!

Lumina orbitoare scade, iar eu mă uit după domnişoara Steele. Stă undeva în spatele camerei, urmărind pregătirile. Oare întotdeauna este la fel de sfioasă ca acum? Poate de aceea ea şi Kavanagh sunt prietene; se mulţumeşte să rămână în umbră şi o lasă pe Katherine să iasă în evidenţă.

Hmm... o supusă înnăscută.

Fotograful pare destul de profesionist şi absorbit de sarcina pe care a primit-o. Mă uit la domnişoara Steele, care ne urmăreşte pe amândoi. Privirile ni se întâlnesc; privirea ei este onestă şi inocentă şi, pentru un moment, mă răzgândesc în privinţa planului meu. Dar apoi îşi muşcă din nou buza, iar eu simt că mă sufoc.

Predă-te, Anastasia. O implor să nu se mai holbeze şi, ca şi când m-ar fi auzit, e prima care îşi mută privirea.

Bravo.

Katherine mă roagă să stau în picioare, iar Rodriguez continuă să facă poze. Apoi termină şi-mi dau seama că acum e şansa mea.

— Mulţumesc încă o dată, domnule Grey.

Katherine se năpusteşte spre mine şi îmi strânge mâna, urmată de fotograf, care mă priveşte cu o dezaprobare prost ascunsă. Ostilitatea lui mă face să zâmbesc.

Ah, frate... nici nu ştii ce am în cap.

— De-abia aştept să citesc articolul, domnişoară Kavanagh, spun eu, salutând-o politicos din cap.

Dar eu vreau de fapt să vorbesc cu Ana.

— Poţi să mă conduci, domnişoară Steele? întreb eu, când ajung lângă ea, la uşă.

— Sigur, spune ea, luată prin surprindere.

Trăieşte clipa, Grey.

Bâigui nişte saluturi formale către cei rămaşi în încăpere şi o conduc către uşă, dorind s-o îndepărtez puţin de Rodriguez. Pe culoar începe să se joace cu părul, apoi cu degetele, până când Taylor iese după mine.

— Te sun eu, Taylor, îi spun şi, când el se îndepărtează până când nu ne mai poate auzi, o invit pe Ana la o cafea, ţinându-mi răsuflarea în aşteptarea răspunsului ei.

Genele ei lungi flutură, umbrindu-i ochii.

— Trebuie să duc pe toată lumea acasă, zice ea exasperată.

— Taylor, strig eu, iar Ana tresare.

Cred că o fac să fie agitată şi nu-mi dau seama dacă e de bine sau de rău. Şi nu-şi găseşte locul. Mă gândesc distrat la toate felurile prin care i-aş pune capăt neastâmpărului.

— Locuiesc la universitate?

Ana aprobă din cap şi-l rog pe Taylor să-i ducă acasă pe prietenii ei.

— Iată. Acum poţi să vii cu mine la o cafea?

— Ăă — domnule Grey, ăă — chestia asta...

Se opreşte.

Rahat. O să spună „nu". O să ratez afacerea. Se uită fix la mine, cu o privire strălucitoare.

— Uitaţi ce e, Taylor nu e obligat să-i ducă acasă. O să schimb maşina cu Kate, dacă mă lăsaţi un moment.

Uşurarea mea e vizibilă şi zâmbesc.

Am obţinut o întâlnire!

Deschizând uşa, îi fac loc să iasă, în timp ce Taylor îşi ascunde cu greu uimirea de pe chip.

— Poţi să-mi aduci jacheta, Taylor?

— Sigur, domnule.

Se răsuceşte pe loc, strângând din buze în timp ce se îndepărtează pe culoar. Îl urmăresc cu ochii îngustaţi până când dispare în lift în timp ce eu mă sprijin de perete şi o aştept pe domnişoara Steele.

Ce mama dracului i-aş putea spune?

„Ţi-ar plăcea să fii sclava mea?"

Nu. Calmează-te, Grey. S-o luăm pas cu pas.

Taylor se întoarce peste câteva minute, cu jacheta mea în mână.

— Asta e tot, domnule?

— Da. Mulţumesc.

Mi-o întinde şi pleacă, lăsându-mă stând ca un idiot pe culoar.

Oare cât are de gând Anastasia să întârzie? Mă uit la ceas. Cred că negociază schimbul de maşini cu Katherine. Sau pălăvrăgeşte cu Rodriguez, explicându-i că iese la cafea doar ca să-mi închidă gura şi să-mi mulţumească astfel pentru articol. Gândurile mi se întunecă. Poate că îl şi sărută de la revedere.

La naiba.

Apare un moment mai târziu şi sunt mulţumit. Nu arată ca şi când ar fi fost sărutată de curând.

— Gata, spune ea, cu hotărâre. Să mergem la cafea.

Dar obrajii ei roşii îi subminează întru câtva efortul de a părea sigură pe sine.

— După dumneavoastră, domnişoară Steele.

Îmi ascund încântarea în timp ceea ea îşi potriveşte paşii înaintea mea. În timp ce o prind din urmă, simt cum mă roade curiozitatea în legătură cu relaţia pe care o are cu Katherine, în special în legătură cu compatibilitatea dintre ele. O întreb de cât timp se cunosc.

— Din primul an de facultate. E o prietenă bună.

Căldura i se simte în glas. Ana este clar o persoană devotată. A bătut tot drumul până în Seattle să mă intervieveze când Katherine era bolnavă şi mă trezesc sperând ca domnişoara Kavanagh s-o trateze cu aceeaşi loialitate şi cu acelaşi respect.

Chem liftul şi aproape imediat se deschid uşile. Un cuplu se desprinde brusc dintr-o îmbrăţişare pasională, cei doi simţindu-se jenaţi că au fost surprinşi. Îi ignorăm şi păşim în lift, dar eu prind cu coada ochiului zâmbetul de drăcuşor al Anastasiei.

Coborâm către parter şi atmosfera este încărcată de atâta dorinţă neconsumată. Şi nu-mi dau seama dacă vine de la cuplul din spatele nostru sau de la mine.

Da. O vreau. Oare ea îşi va dori ce am eu de oferit?

Mă bucur când uşile se deschid din nou şi o iau de mână, şi constat că e răcoroasă, nu transpirată, cum mă aşteptam. Poate că

nu am asupra ei efectul pe care mi l-aş fi dorit. Gândul acesta este demoralizator.

În spatele nostru auzim chicoteala stânjenită a celor doi.

— Ce au lifturile astea? bâigui eu.

Şi trebuie să recunosc că e ceva firesc şi naiv în chicoteala lor care mă farmecă de-a dreptul. Domnişoara Steele pare atât de inocentă, exact ca ei, şi când ieşim în stradă încep din nou să-mi pun la îndoială motivele.

E prea tânără. E prea neexperimentată, dar, să mă ia naiba, îmi place să-i simt mâna în mâna mea.

La cafenea o conduc către o masă şi o întreb ce vrea să bea. Ea comandă bâlbâindu-se: ceai English Breakfast — apă fierbinte, cu pliculeţul pe marginea farfurioarei. Asta e o noutate pentru mine.

— Nu vrei cafea?

— Nu prea-mi place cafeaua.

— Bine, un ceai cu pliculeţul alături. Zahăr?

— Nu, mulţumesc, spune ea, privindu-şi fix degetele.

— Ceva de mâncare?

— Nu, mulţumesc.

Scutură din cap şi îşi aruncă părul cu reflexe roşietice pe spate.

Trebuie să aştept la coadă pe când cele două femei voinice din spatele tejghelei schimbă replici fără sens cu *toţi* clienţii. Este enervant şi mă ţine departe de obiectivul meu: Anastasia.

— Hei, frumosule, cu ce te servesc? mă întreabă femeia mai în vârstă cu o sclipire în ochi.

E doar o faţă drăguţă, nu te lăsa păcălită, draga mea.

— Aş dori o cafea cu lapte condensat. Un ceai English Breakfast. Cu pliculeţul alături. Şi o brioşă cu afine.

Poate Anastasia se răzgândeşte şi mănâncă.

— Eşti în trecere prin Portland?

— Da.

— În weekend?

— Da.

— Vremea s-a îndreptat azi.

— Da.

— Sper că ieşi să te bucuri de soare.

Te rog, nu mai vorbi cu mine şi grăbeşte-te dracului.

— Da, şuier printre dinţi şi mă uit înspre Ana, care îşi mută repede privirea în altă parte.

Se uită la mine. Oare mă măsoară din priviri?

Poate am totuşi o şansă.

— Poftim.

Femeia îmi face cu ochiul şi îmi aşază băuturile pe tavă.

— Plăteşte la casă, dragule, şi să ai o zi bună.

Reuşesc să-i dau un răspuns cordial.

— Mulţumesc.

La masă, Anastasia îşi studiază degetele, meditând la Dumnezeu ştie ce.

La mine oare?

— Un bănuţ dacă-mi spui la ce te gândeşti, zic eu.

Ea sare ca arsă şi se îmbujorează în timp ce eu pun pe masă ceaiul ei şi cafeaua mea. Stă acolo mută şi îngrozită. De ce? Oare nu vrea să se afle aici?

— La ce te gândeşti? întreb din nou, iar ea îşi face de lucru cu pliculeţul cu ceai.

— E ceaiul meu favorit, spune, iar eu îmi propun să memorez că ceaiul Twinings English Breakfast este preferatul ei.

Privesc cum scufundă pliculeţul cu ceai în ceainic. E un spectacol elaborat. Îl trage afară aproape imediat şi aşază pliculeţul folosit pe farfurioară. Zâmbesc amuzat. Îmi povesteşte că îi place ceaiul slab şi negru şi, pentru o clipă, mă gândesc că se referă la bărbaţi.

Calmează-te, Grey. Vorbeşte despre ceai.

Gata cu preambulul; e timpul să depunem puţin interes în această afacere.

— E iubitul tău?

Sprâncenele i se adună, formându-i un mic *v* deaspura nasului.

— Cine?

Iată un răspuns bun.

— Fotograful. José Rodriguez.

Ea râde. De mine.

De mine!

Şi nu-mi dau seama dacă râde de uşurare sau pentru că i se pare că sunt caraghios. E enervant. Nu pot s-o măsor corect. Mă place sau nu? Îmi spune că e doar un prieten.

Ah, iubito, vrea să-ţi fie mai mult decât prieten.

— De ce credeţi că e iubitul meu? mă întreabă ea.

— După cum îi zâmbeai şi după cum îţi zâmbea.

Nu ai nici cea mai vagă idee, nu-i aşa? Băiatul e îndrăgostit lulea.

— Face mai mult parte din familie, zice ea.

Aşa, deci pasiunea e doar de partea lui şi pentru un moment mă întreb dacă îşi dă seama cât e de încântătoare. Ocheşte brioşa cu afine în timp ce-i scot hârtia şi pentru scurt timp mi-o imaginez pe genunchii mei, cum o hrănesc, îmbucătură după îmbucătură. Gândul este derutant — şi excitant.

— Vrei şi tu? o întreb.

Ea scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

Are o voce ezitantă şi îşi studiază din nou mâinile. De ce este atât de agitată? Poate că din cauza mea?

— Şi băiatul pe care l-am cunoscut ieri, la magazin. Nici el nu e iubitul tău?

— Nu. Paul e doar un prieten. V-am zis şi ieri.

Se încruntă din nou ca şi cum s-ar simţi confuză şi îşi încrucişează braţele, într-o atitudine defensivă. Nu-i plac întrebările despre băieţi. Îmi aduc aminte cât de jenată părea când puştiul de la magazin a luat-o în braţe, de parcă ar fi fost a lui.

— De ce întrebaţi? continuă ea.

— Pari agitată în preajma bărbaţilor.

Face ochii mari. Chiar are ochi frumoşi, de culoarea oceanului la Cabo, cea mai albastră apă dintre cele mai albastre. Ar trebui s-o duc acolo.

Poftim? Cum de mi-a trecut asta prin cap?

— Vă consider intimidant, spune ea şi îşi coboară privirea, jucându-se din nou cu degetele.

Pe de o parte este atât de supusă, dar pe de alta este... provocatoare.

— Aşa ar trebui să mă consider, intimidant.

Da. Aşa ar trebui. Nu sunt mulţi oameni suficient de curajoşi care să-mi spună că-i intimidez. E cinstită şi-i spun asta — dar când îşi întoarce privirea, nu-mi dau seama la ce se gândeşte. E enervant. Oare mă place? Sau doar tolerează această întâlnire ca să susţină interviul lui Kavanagh? Care variantă e cea adevărată?

— Eşti o enigmă, domnişoară Steele.

— Nu e nimic misterios la mine.

— Cred că eşti foarte introvertită.

Ca orice supusă cumsecade.

— În afară de faptul că te înroşeşti, desigur, foarte des. Aş vrea să ştiu pur şi simplu de ce te înroşeşti.

Poftim. Asta o să-i provoace o reacţie. Bag o bucată mică de brioşă cu afine în gură şi îi aştept reacţia.

— Întotdeauna faceţi observaţii atât de intime?

Hai, că asta nu e atât de intim, nu-i aşa?

— Nu mi-am dat seama. Te-am jignit?

— Nu.

— Bine.

— Doar că sunteţi foarte dominant.

— Sunt obişnuit să primesc ce vreau, Anastasia. În toate sensurile.

— Nu mă îndoiesc, murmură ea şi apoi vrea să afle de ce nu i-am cerut să-mi spună pe numele mic.

Poftim?

Şi îmi amintesc momentul în care a plecat cu liftul de la mine de la birou — şi felul în care numele meu a ieşit din gura ei obraznică. Oare m-a citit? Mi se opune înadins? Îi explic că nimeni nu-mi spune Christian, în afara membrilor familiei mele...

Nici nu ştiu dacă acesta este numele meu adevărat.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Schimb subiectul. Vreau să aflu mai multe despre ea.

— Eşti singurul copil la părinţi?

Flutură din gene de câteva ori înainte de a-mi răspunde că da.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

Îşi dă ochii peste cap şi aproape că-mi vine s-o cert.

— Mama locuieşte în Georgia cu noul ei soţ, Bob. Tatăl meu vitreg trăieşte în Montesano.

Sigur că ştiu tot din cercetările lui Welch, dar e important să-mi povestească ea singură. Buzele i se relaxează când zâmbeşte cu drag pomenind de tatăl ei vitreg.

— Şi tatăl tău? întreb.

— Tata a murit când eu eram bebeluş.

Pentru o clipă sunt transportat în propriile mele coşmaruri, uitându-mă la trupul nemişcat de pe podeaua soioasă.

— Îmi pare rău, bâigui eu.

— Nu mi-l aduc aminte, spune ea, readucându-mă în prezent.

Are o expresie limpede şi sclipitoare şi-mi dau seama că Raymond Steele a fost un tată bun pentru fata asta. Relaţia ei cu maică-sa, pe de altă parte — asta mai rămâne de văzut.

— Şi mama ta s-a recăsătorit?

Râde amar.

— Poţi să spui şi aşa.

Dar nu intră în amănunte.

Este una dintre puţinele femei pe care le-am cunoscut care pot să stea fără să vorbească. Ceea ce este minunat, dar nu este ceea ce îmi doresc eu în acest moment.

— Nu dai prea multe din casă, nu-i aşa?

— Nici dumneavoastră, vine replica ei.

Ah, domnişoară Steele. Hai să ne jucăm.

Cu o satisfacţie răutăcioasă şi cu un rânjet pe buze îi aduc aminte că ea m-a intervievat deja.

— Îmi aduc aminte de câteva întrebări indiscrete.

Da. M-ai întrebat dacă sunt homosexual.

Afirmaţia mea are efectul dorit şi o văd că se simte stânjenită. Începe să vorbească despre ea şi câteva detalii sunt revelatoare. Mama ei e o romantică incurabilă. Presupun că o persoană aflată la a patra căsnicie iubeşte mai degrabă speranţa, nu experienţa. Oare şi ea e ca mama ei? Nu-mi vine s-o întreb aşa ceva. Dacă îmi spune că e — atunci nu am nicio şansă. Şi nu vreau ca acest interviu să se sfârşească aici. Mă distrez prea tare.

O întreb despre tatăl ei vitreg şi ea îmi confirmă bănuiala. E clar că-l iubeşte. Chipul i se luminează atunci când vorbeşte despre el: despre slujba lui (e dulgher), despre pasiunile lui (îi plac fotbalul european şi pescuitul). A ales să locuiască alături de el când mama ei s-a recăsătorit pentru a treia oară.

Interesant.

Îşi îndreaptă umerii.

— Povestiţi-mi despre părinţii *dumneavoastră,* îmi cere ea, încercând să devieze discuţia de la familia ei.

Nu-mi place să vorbesc despre părinţii mei, aşa că-i dau detalii nesemnificative.

— Tata e avocat, mama e medic pediatru. Locuiesc în Seattle.

— Fraţii dumneavoastră cu ce se ocupă?

Vrea să vorbim despre asta? Îi răspund scurt că Elliot lucrează în construcţii şi Mia este la o şcoală de artă culinară la Paris.

Ea ascultă, fascinată.

— Am auzit că Parisul e minunat, zice ea cu o expresie visătoare.

— E foarte frumos. Ai fost acolo?

— Nu am părăsit niciodată Statele Unite.

Vocea ei capătă o nuanţă de regret. Aş putea s-o duc acolo.

— Ţi-ar plăcea să mergi?

Mai întâi Cabo, acum Paris? Revino-ţi, Grey.

— La Paris? Desigur. Dar cel mai mult mi-aş dori să vizitez Anglia.

Chipul i se luminează de entuziasm. Domnişoara Steele vrea să călătorească. Dar de ce Anglia? O întreb.

— E acasă la Shakespeare, la Austen, la surorile Brontë, la Thomas Hardy. Mi-ar plăcea să văd locurile care i-au inspirat pe toţi aceşti oameni să scrie astfel de cărţi minunate.

E clar că aceasta este prima ei dragoste.

Cărţile.

Aşa mi-a spus şi ieri, la Clayton's. Asta înseamnă că mă aflu în competţie cu Darcy, Rochester şi Angel Clare: eroi romantici imposibili. Iată dovada de care aveam nevoie. E o romantică incurabilă, ca şi mama ei — iar treaba asta nu va funcţiona. Ca să toarne sare pe rană, îşi priveşte ceasul. A terminat.

Am ratat afacerea.

— Mai bine plec. Am de învăţat, spune ea.

Mă ofer s-o conduc până la maşina prietenei ei, ceea ce înseamnă că va trebui să mă întorc pe jos până la hotel.

Dar oare ar trebui?

— Mulţumesc pentru ceai, domnule Grey, zice ea.

— Pentru nimic, Anastasia. A fost plăcerea mea.

Exact când rostesc aceste cuvinte îmi dau seama că ultimele douăzeci de minute au fost... încântătoare. Îi zâmbesc cât pot de cuceritor, dorind s-o dezarmez, şi-i întind mâna.

— Vino, îi zic.

Mă ia de mână şi mergem înapoi către The Heathman, şi nu pot să nu-mi dau seama cât de bine îmi e când o ţin de mână.

Poate că va merge.

— Întotdeauna porţi jeanşi? întreb.

— În majoritatea timpului, spune ea şi e a doilea amănunt care o devantajează: o romantică incurabilă care poartă doar jeanşi...

Îmi place ca femeile mele să poarte fustă. Îmi place să fie accesibile.

— Aveţi o iubită? mă întreabă ea din senin şi asta e greşeala cu numărul trei.

Nu mă mai interesează afacerea asta. Ea vrea romantism, iar eu nu-i pot oferi aşa ceva.

— Nu, Anastasia. Eu nu am iubite.

Încruntându-se, se întoarce brusc şi se împiedică pe stradă.

— La naiba, Ana! ţip eu, trăgând-o către mine din calea unui biciclist idiot.

Dintr-odată mă trezesc cu ea în braţe, strângându-mă de bicepşi şi uitându-se la mine. Are o privire speriată şi, pentru prima oară, zăresc un inel de un albastru mai închis care-i înconjoară irişii; are ochi frumoşi, şi mai frumoşi văzuţi de aproape. Pupilele i se dilată şi ştiu că m-aş putea pierde în privirea ei şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Ispiră adânc.

— Te simţi bine?

Vocea îmi sună străină şi distantă şi-mi dau seama că mă atinge, dar mie nu-mi pasă. Îi mângâi obrazul cu degetele. Are pielea moale şi plăcută la atingere şi, cât timp îi trec degetul mare peste buza de jos, simt cum rămân fără suflare. Trupul ei este lipit de mine şi mă excit când îi simt atingerea sânilor şi căldura prin cămaşă. Are un miros proaspăt, sănătos, care îmi aminteşte de livada de meri a bunicului. Închid ochii şi trag aer în piept, impregnându-mă de parfumul ei. Când îi deschid, văd că se uită la mine în continuare, rugându-mă stăruitor, implorându-mă, cu ochii aţintiţi pe gura mea.

La naiba. Vrea s-o sărut.

Şi eu vreau. Măcar o dată. Are buzele despărţite, pregătite, pline de dorinţă. Gura ei părea atât de primitoare sub atingerea degetului meu.

Nu. Nu. Nu. Nu face asta, Grey.

Nu e fata potrivită pentru tine.

Ea vrea inimioare şi flori, iar tu nu faci din astea.

Închid ochii ca s-o îndepărtez şi ca să mă opun ispitei şi, când îi deschid la loc, am deja decizia luată.

— Anastasia, şoptesc, ar trebui să stai departe de mine. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

Micul *v* apare din nou între sprâncenele ei şi cred că nu mai respiră.

— Respiră, Anastasia, respiră.

Trebuie s-o las să dispară înainte să fac vreo tâmpenie, dar sunt surprins de ezitarea mea. Vreau s-o mai ţin în braţe încă un moment.

— Te voi ridica şi te voi lăsa să pleci.

Fac un pas înapoi şi ea îmi dă drumul, dar, în mod bizar, nu mă simt deloc uşurat. Îmi trec mâinile pe umerii ei ca să fiu sigur că e în stare să stea în picioare. Chipul îi capătă o expresie umilită. Este îngrozită de respingerea mea.

La naiba. N-am vrut să te rănesc.

— Mă descurc, spune ea şi dezamăgirea îi răzbate în tonul vocii. E oficială şi distantă, dar nu se desprinde din strânsoarea mea.

— Mulţumesc, adaugă.

— Pentru ce anume?

— Pentru că m-aţi salvat.

Şi aş vrea să-i spun că eu o salvez de mine în primul rând... e un gest nobil, dar nu este ceea ce şi-ar dori să audă.

— Idiotul ăla mergea pe sens interzis. Mă bucur că am fost aici. Mă trec fiorii când mă gândesc ce-ar fi putut să ţi se întâmple.

Acum eu sunt acela care bate câmpii şi tot nu pot s-o las să plece. Mă ofer să stau puţin cu ea la hotel, ştiind că e un pretext pentru a mai petrece puţin timp împreună, şi doar atunci îi dau drumul.

Ea clatină din cap, cu spatele înţepenit, şi îşi încolăceşte braţele în jurul propriului trup, într-un gest autoprotector. O clipă mai târziu ţâşneşte traversând strada, iar eu trebuie să mă grăbesc pentru a ţine pasul cu ea.

Când ajungem la hotel, se întoarce şi mă priveşte încă o dată, stăpână pe sine.

— Mulţumesc pentru ceai şi pentru şedinţa foto.

Mă priveşte fără niciun strop de pasiune şi regretul îşi face loc în mine.

— Anastasia... eu... nu ştiu ce să-ţi spun, decât că-mi pare rău.

— Pentru ce, Christian? se răsteşte ea.

Oau. E supărată pe mine şi toarnă fiecare picătură de nemulţumire posibilă în toate silabele numelui meu. E o noutate. Şi pleacă. Iar eu nu vreau să plece.

— Baftă la examene.

În ochii i se citeşte suferinţa şi indignarea.

— Mulţumesc, mormăie ea, cu dispreţ în glas. La revedere, domnule Grey.

Se întoarce şi iese în stradă, îndreptându-se către garajul subteran. O privesc cum se îndepărtează, sperând că mă va mai privi încă o dată, dar nu o face. Dispare în interiorul clădirii, lăsând în urma ei o umbră de regret, amintirea ochilor ei frumoşi şi parfumul livezii de meri pe timp de toamnă.

Joi,
19 mai 2011

Nu! Strigătul meu reverberează când întâlneşte pereţii dormitorului şi mă trezeşte din coşmar. Sunt acoperit de sudoare, în nări simt miros de bere stătută, ţigări şi sărăcie şi simt o teamă teribilă de violenţă la beţie. În timp ce mă ridic, mă iau cu mâinile de cap şi încerc să-mi calmez ritmul crescut al bătăilor inimii şi respiraţia întretăiată. În ultimele patru nopţi a fost la fel. Mă uit la ceas şi văd că este ora 3 dimineaţa.

Mâine am două întâlniri importante... azi... şi trebuie să dorm şi să am mintea limpede. *La naiba, ce n-aş da pentru un somn bun noaptea.* Şi mai am programată şi o nenorocită de rundă de golf cu Bastille. Ar trebui să anulez golful; gândul că pot să joc şi să pierd îmi întunecă şi mai tare dispoziţia.

Mă dau joc din pat cu greu şi bâjbâi pe culoar, ajungând în bucătărie. Acolo, îmi umplu un pahar cu apă şi mă surprind, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama, cu imaginea reflectată în peretele de sticlă din cealaltă parte a încăperii. Îmi întorc privirea dezgustat.

Ai refuzat-o.

Te dorea.

Iar tu ai refuzat-o.

Ai făcut-o pentru binele ei.

Lucrul acesta mă obsedează de câteva zile. Chipul ei frumos îmi apare în minte fără niciun avertisment, torturându-mă. Dacă mi s-ar fi întors psihologul din Anglia, l-aş fi sunat. Aiurelile terapeutice pe care le spune m-ar fi făcut să mă simt puţin mai bine.

Grey, era doar o fată drăguţă.

Poate că aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia; o nouă supusă, poate. A trecut prea mult timp de la Susannah. Mă gândesc s-o sun pe Elena dimineaţă. Ea îmi găseşte întotdeauna candidate potrivite. Adevărul este însă că nu vreau pe cineva nou.

O vreau pe Ana.

Dezamăgirea ei, indignarea ei rănită şi nemulţumirea ei mi-au rămas în cap. A plecat fără să se mai uite înapoi. Poate că i-am dat speranţe invitând-o la cafea şi nu am făcut altceva decât s-o dezamăgesc.

Poate că ar trebui găsită o cale de a-mi cere iertare, apoi pot să uit despre tot acest episod nefericit şi mi-o pot scoate pe fata asta din gând. Las paharul în chiuvetă să-l spele menajera şi mă târăsc înapoi în pat.

Alarma radioului se trezeşte la viaţă la 5:45, iar eu sunt cu ochii pe pereţi. Nu am dormit şi mă simt extenuat.

La naiba! Chestia asta e ridicolă.

Programul de la radio este o diversiune bine-venită până la al doilea material difuzat. E vorba despre vânzarea unui manuscris rar: un roman neterminat scris de Jane Austen, numit *The Watsons,* care a fost scos la licitaţie la Londra.

„Cărţi", zicea ea.

Dumnezeule. Chiar şi ştirile îmi aduc aminte de domnişoara Şoricel de Bibliotecă. E o romantică incurabilă care iubeşte scriitori

englezi clasici. Şi eu îi iubesc, dar din motive diferite. Nu am nicio ediţie princeps Jane Austen sau a surorilor Brontë, cu toate acestea... dar am două ale lui Thomas Hardy.

Desigur! Asta e! Asta aş putea face eu.

Câteva momente mai târziu mă aflu în biblioteca mea cu *Jude neştiutul* şi o cutie cu cele trei volume ale cărţii *Tess d'Urberville* aşezate pe masa de biliard din faţa mea. Ambele sunt opere triste, cu teme tragice. Hardy avea un suflet întunecat şi pervers.

Ca mine.

Alung acest gând şi examinez cărţile. Chiar dacă *Jude* se află într-o stare mai bună, nu e loc de discuţie. În *Jude* nu există mântuire, aşa că i-o voi trimite pe *Tess*, cu un citat potrivit. Ştiu că nu este cel mai romantic roman, având în vedere nenorocirile care se abat asupra eroinei, dar conţine o idee de dragoste romantică plasată în peisajul bucolic al zonei rurale englezeşti. Iar Tess se răzbună pe omul care i-a greşit.

Dar nu ăsta e lucrul cel mai important. Ana l-a menţionat pe Hardy printre favoriţi şi sunt sigur că n-a văzut niciodată o ediţie princeps, cu atât mai puţin să aibă una.

„Vorbeşti de parcă ai fi consumatorul suprem." Riposta ei moralizatoare din timpul interviului se întoarce ca să mă bântuie. Da. Îmi place să posed lucruri, lucruri a căror valoare va creşte, cum ar ediţiile princeps.

Mă simt mai calm şi mai raţional şi, în plus, un pic mândru de mine, şi mă îndrept către dulap ca să mă schimb în echipamentul de alergare.

Pe bancheta din spate a maşinii răsfoiesc primul volum din *Tess*, căutând un citat, şi în acelaşi timp mă întreb când este programat ultimul examen al Anei. Am citit cartea cu mulţi ani în urmă şi îmi amintesc vag despre ce este vorba. Lumea ficţiunii a fost refugiul meu când eram adolescent. Mama se minuna mereu că îmi plăcea să citesc; Elliot nu prea citea. Eu tânjeam după evadările pe care mi le oferea ficţiunea. El nu avea nevoie de nicio evadare.

— Domnule Grey, mă întrerupe Taylor. Am ajuns, domnule.

Se dă jos din maşină şi-mi deschide uşa.

— Vă aştept afară la ora două să vă duc la meciul de golf.

Dau aprobator din cap şi mă îndrept către Grey House, cu cărţile sub braţ. Tânăra recepţioneră mă întâmpină cu un gest seducător.

În fiecare zi... Ca o melodie siropoasă care se aude la nesfârşit.

Fără s-o bag în seamă, mă îndrept către liftul care mă va duce la etajul unde lucrez.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, mă salută Barry de la Securitate şi apasă butonul ca să cheme liftul.

— Ce mai face fiul tău, Barry?

— Mai bine, domnule.

— Mă bucur.

Intru în lift şi urc până la etajul douăzeci.

Andrea e acolo să mă întâmpine.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. Ros vrea să vă vadă pentru a discuta despre proiectul Darfur. Ar dori şi Barney doar câteva minute...

Ridic mâna ca s-o fac să tacă.

— Lasă astea acum. Prinde-mi-l pe Welch la telefon şi află când se întoarce Flynn din vacanţă. După ce vorbesc cu Welch, putem stabili programul zilei de azi.

— Da, domnule.

— Şi vreau un espresso dublu. Roag-o pe Olivia să mi-l facă.

Dar uitându-mă în jur, observ că Olivia e absentă. Ce uşurare. Fata aceea râde mereu la mine şi chestia asta mă scoate din minţi.

— Vreţi şi lapte, domnule? întreabă Andrea.

Ce fată bună. Îi zâmbesc.

— Astăzi nu.

Îmi place să le las să ghicească cum vreau cafeaua.

— Prea bine, domnule Grey.

Pare mulţumită de ea însăşi şi chiar aşa şi trebuie. E cea mai bună asistentă personală pe care am avut-o.

Peste trei minute îmi face legătura cu Welch.

— Welch?

— Domnule Grey.

— Verificările pe care le-ai făcut săptămâna trecută pentru mine. Anastasia Steele. E studentă la WSU.

— Da, domnule. Îmi aduc aminte.

— Aş vrea să afli când are ultimul examen şi să mă anunţi în regim prioritar.

— Desigur, domnule. Altceva?

— Nu, asta e tot.

Închid telefonul şi mă uit fix la cărţile de pe biroul meu. Trebuie să găsesc un citat.

Ros, adjuncta mea şi şefa operaţiunilor, e în formă.

— O să primim autorizaţie de la oficialii sudanezi ca să depozităm încărcătura în Port Sudan. Dar contactele noastre de la faţa locului ezită când vine vorba de drumul până la Darfur. Realizează un studiu de risc ca să vadă cât de viabil este acest plan.

Probabil că logistica e dificilă; dispoziţia ei senină obişnuită lipseşte cu desăvârşire.

— Putem să lansăm încărcătura cu paraşuta.

— Christian, cheltuielile unei livrări cu paraşuta...

— Ştiu. Hai să vedem cu ce soluţii vin prietenii noştri de la ONG.

— Bine, spune şi oftează. De asemenea, aştept şi autorizaţie de la Departamentul de Stat.

Îmi dau ochii peste cap. Birocraţie nenorocită.

— Dacă trebuie să mituim pe cineva — sau să-l rog pe senatorul Blandino să intervină — spune-mi.

— Următorul subiect este amplasarea noii fabrici. Ştii că scutirile de taxe în Detroit sunt uriaşe. Ţi-a trimis rezumatul.

— Ştiu. Dar, pentru Dumnezeu, chiar trebuie să fie la Detroit?

— Nu ştiu ce ai împotriva acelui loc. Ne satisface criteriile.

— Bine, pune-l pe Bill să verifice potenţialele terenuri industriale abandonate. Şi să mai verificăm o dată ce altă municipalitate mai oferă termeni favorabili.

— Bill a trimis-o deja pe Ruth să se vadă cu reprezentanţii Autorităţii pentru reamenajarea terenurilor industriale abandonate din Detroit, oraş care nu poate fi mai primitor de atât, dar o să-l rog pe Bill să facă o verificare finală.

Îmi sună telefonul.

— Da, mârâi la Andrea — ştie că urăsc să fiu deranjat în timpul unei şedinţe.

— Îl am pe Welch la telefon pentru dumneavoastră.

Ceasul meu arată ora 11:30. S-a mişcat repede.

— Fă-mi legătura.

Îi fac semn lui Ros să se oprească.

— Domnule Grey?

— Welch. Ce veşti ai?

— Domnişoara Steele are ultimul examen mâine, pe 20 mai.

La naiba. Nu am mult timp la dispoziţie.

— Minunat. De atât aveam nevoie.

Îi închid.

— Ros, mai ai răbdare cu mine un minut.

Ridic receptorul. Andrea răspunde imediat.

— Andrea, am nevoie de un notecard gol să scriu un mesaj peste o oră, spun eu şi închid. Aşa, Ros, unde rămăseserăm?

La 12:30 Olivia intră la mine în birou cu masa de prânz. E o fată înaltă, suplă, cu o faţă drăguţă. Din păcate, se uită prea des la mine cu dorinţă. Duce o tavă pe care sper să aibă ceva comestibil. După o dimineaţă aglomerată, mor de foame. Ea tremură în timp ce-mi aşază tava pe birou.

Salată de ton. Bine. N-a dat-o în bară nici măcar o dată.

De asemenea, îmi pune pe birou trei carduri albe de dimensiuni diferite, alături de plicurile corespunzătoare.

— Superb, mormăi eu.

Acum pleacă. Se strecoară afară.

Iau o îmbucătură de ton ca să-mi amăgesc foamea, apoi mă întind după pix. Am ales un citat. Un avertisment. Am făcut alegerea corectă, plecând de lângă ea. Nu toţi bărbaţii sunt eroi romantici. O să scot expresia „din lumea bărbaţilor". Va înţelege ea.

De ce nu mi-ai spus că mă pasc pericole? De ce nu m-ai avertizat? Doamnele ştiu de ce să se ferească, fiindcă ele citesc romane care le previn despre astfel de lucruri...[1]

Strecor cardul în plicul potrivit şi scriu adresa Anei, care mi-a rămas întipărită în minte din verificarea făcută de Welch. O chem pe Andrea.

— Da, domnule Grey.

— Poţi să vii până aici, te rog?

— Da, domnule.

Apare în uşă un moment mai târziu.

— Domnule Grey?

— Ia astea, împachetează-le şi trimite-le prin curier Anastasiei Steele, fata care mi-a luat un interviu săptămâna trecută. Aceasta este adresa ei.

— Imediat, domnule Grey.

— Trebuie să ajungă cel mai târziu mâine.

— Da, domnule. Asta e tot?

— Nu. Găseşte-mi un set care să-l înlocuiască pe acesta.

— Pentru aceste cărţi?

— Da. Ediţii princeps. Pune-o pe Olivia să se ocupe.

— Ce cărţi sunt acestea?

— *Tess d'Urberville.*

---

1 Traducere de Teodor Fleşeru, *Tess d'Urberville*, colecţia Cotidianul, Editura Univers. (*N.t.*)

— Da, domnule.

Îmi aruncă unul dintre rarele ei zâmbete şi iese din birou.

De ce îmi zâmbeşte?

Ea nu zâmbeşte niciodată. Alungând acest gând, mă întreb dacă voi mai vedea vreodată aceste cărţi şi trebuie să recunosc că, în străfundul sufletului, sper să nu.

Vineri,
20 mai 2011

Am dormit bine pentru prima oară după cinci zile. Poate că simt că se apropie încheierea la care speram, acum, că i-am trimis cărţile Anastasiei. Mă bărbieresc, iar nemernicul din oglindă mă priveşte înapoi cu ochi reci şi cenuşii.

Mincinosule.

Să te ia naiba.

Bine. Bine. Sper să mă sune. Are numărul meu de telefon.

Doamna Jones îşi ridică privirea când intru în bucătărie.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— 'Neaţa, Gail.

— Ce doriţi la micul dejun?

— O să mănânc o omletă. Mulţumesc.

Mă aşez la tejgheaua din bucătărie în timp ce ea îmi pregăteşte mâncarea şi răsfoiesc *Wall Street Journal* şi *New York Times,* apoi mă uit şi peste *Seattle Times.* În timp ce sunt cufundat în lectură, îmi sună telefonul.

E Elliot. Ce mama naibii vrea şi frate-meu mai mare?

— Elliot?

— Omule. Trebuie neapărat să dispar din Seattle weekendul acesta. Gagica asta mă sufocă şi trebuie să plec din calea ei.

— Te sufocă?

— Da. Ai şti şi tu cum e dacă te-ar interesa.

Îi ignor insulta, după care îmi vine în minte un gând pervers.

— Ce-ar fi să mergem să dăm o tură pe la Portland? Putem pleca în după-amaiza asta. Şi putem rămâne acolo. Şi venim acasă duminică.

— Sună bine. Mergem cu elicea sau vrei să conduc eu?

— Acela e un elicopter, Elliot, şi nu se conduce, se pilotează. Vino la birou pe la prânz şi plecăm de acolo.

— Mulţumesc, frate-meu. Îţi rămân dator.

Elliot închide telefonul.

Elliot nu s-a putut abţine niciodată. Aşa sunt şi femeile cu care se încurcă: oricine ar fi nefericita, este doar o altă fată dintr-un lung, lung şir de legături întâmplătoare.

— Domnule Grey. Ce doriţi să vă pregătesc de mâncare pentru weekendul acesta?

— Pregăteşte ceva lejer şi lasă mâncarea în frigider. S-ar putea să mă întorc sâmbătă.

Sau poate că nu.

Nu ţi-a mai aruncat nicio privire, Grey.

Pentru că mi-am petrecut mare parte din viaţa mea profesională gestionând aşteptările celorlalţi, cred că ar trebui să mă pricep mai bine să le gestionez pe ale mele.

Elliot doarme aproape tot drumul până la Portland. Bietul idiot, cred că e terminat. Munca şi sexul: astea sunt raţiunile de a trăi ale lui Elliot. Se întinde în scaunul pasagerului şi sforăie.

Va fi o companie foarte plăcută.

O să ajungem în Portland după ora trei, aşa că o sun pe Andrea de pe dispozitivul hands-free.

— Domnule Grey, răspunde ea după ce telefonul sună de două ori.

— Poţi să ne trimiţi două biciclete de munte la The Heathman?

— La ce oră, domnule?

— La trei.

— Bicicletele sunt pentru dumneavoastră şi pentru fratele dumneavoastră?

— Da.

— Fratele dumneavoastră are cam 1,90 în înălţime?

— Da.

— Mă ocup imediat.

— Minunat.

Închid şi-l sun pe Taylor.

— Domnule Grey, răspunde el la primul apel.

— La ce oră ajungi aici?

— Pe la ora nouă diseară.

— Aduci R8-ul?

— Cu plăcere, domnule.

Şi Taylor este obsedat de maşini.

— Bine.

Închei convorbirea şi dau drumul la muzică. Să vedem dacă Elliot mai poate dormi cu The Verve în urechi.

În timp ce înaintăm, am emoţii din ce în ce mai mari.

Oare a primit deja cărţile? Sunt tentat s-o sun pe Andrea din nou, dar ştiu că i-am lăsat o grămadă de treburi de cap. În plus, n-am chef să le dau angajaţilor mei motive să mă bârfească. În mod normal nu prea fac tâmpenii de genul ăsta.

De ce le-ai mai trimis atunci?

Pentru că vreau s-o revăd.

Ieşim din Vancouver, iar eu mă întreb dacă şi-a terminat examenul.

— Hei, frate, unde suntem? face Elliot.

— Fiţi atenţi, că se trezeşte, mormăi eu. Aproape am ajuns. Mergem la plimbare cu bicicletele.

— Serios?

— Da.

— Tare. Mai ţii minte când ne ducea tata?

— Da.

Clatin din cap când îmi aduc aminte. Tata este un atotcunoscător, o adevărată personalitate enciclopedică: este educat, sportiv, nonşalant în oraş, dar şi mai nonşalant în natură. A adoptat cu mare drag trei copii... iar eu sunt cel care nu se ridică la aşteptările lui.

Dar înainte să devin adolescent aveam o legătură puternică. Era eroul meu. Îi plăcea mult să ne ducă în drumeţie cu cortul şi să facem tot felul de activităţi în natură, pe care şi acum le îndrăgesc: iahtingul, mersul cu caiacul, cu bicicleta, pe toate le făceam.

Pubertatea însă a stricat toată combinaţia.

— Mă gândeam că dacă ajungem târziu după-amiaza, nu mai avem timp să ne dăm cu bicicletele.

— Bine gândit.

— Deci de cine fugi?

— Frate, eu sunt genul iubeşte-le şi lasă-le. Ştii şi tu. Fără obligaţii. Gagicile află că ai propria ta afacere şi încep să le treacă prin cap diverse idei.

Îmi aruncă o privire lungă.

— Tu te-ai gândit bine să-ţi ţii scula în pantaloni.

— Nu cred că vorbeam despre scula mea, ci despre a ta şi despre cine s-a aflat de curând la celălalt capăt al ei.

Elliot chicoteşte.

— Am pierdut numărătoarea. Oricum, gata cu mine. Ce mai face palpitanta lume a comerţului şi a finanţelor grele?

— Chiar vrei să ştii?

Îi arunc o privire.

— Neah, behăie el, iar eu râd de apatia lui şi de lipsa lui de elocinţă.

— Cum merg afacerile? îl întreb.

— Îţi verifici investiţia?

— Întotdeauna.

Cu asta mă ocup.

— Păi, am început proiectul Spokani Eden săptămâna trecută şi suntem în grafic, dar a trecut doar o săptămână.

Ridică din umeri. În spatele aparenţelor oarecum banale, fratele meu este un ecologist convins. Pasiunea lui pentru o existenţă sustenabilă naşte uneori conversaţii aprinse în timpul cinelor în familie de duminică, iar ultimul său proiect este un complex de locuinţe ecologice şi ieftine în nordul oraşului Seattle.

— Sper să pot instala noul sistem de ape reziduale reciclate de care îţi povesteam. Asta înseamnă că toate căminele îşi vor reduce consumul de apă şi facturile vor scădea cu douăzeci şi cinci la sută.

— Impresionant.

— Aşa sper.

Ne îndreptăm fără să mai vorbim către centrul oraşului Portland şi, exact când intrăm în garajul subteran al hotelului The Heathman — ultimul loc unde am văzut-o pe Ana — Elliot murmură:

— Ştii că ratăm meciul celor de la Mariners în seara asta.

— Poate că în seara asta rămâi în faţa televizorului. Dă-i sculei tale o pauză şi uită-te la baseball.

— Mi se pare o idee bună.

A ţine pasul cu Elliot este o adevărată provocare. Străbate cărarea cu aceeaşi atitudine nepăsătoare pe care o aplică majorităţii situaţiilor. Elliot nu cunoaşte frica — de aceea îl admir. Dar dacă merg cu bicicleta în ritmul impus de el nu apuc să admir împrejurimile. De-abia trag cu ochiul la vegetaţia bogată care trece pe lângă mine într-o secundă, dar îmi ţin ochii aţintiţi asupra potecii, încercând să evit gropile.

La sfârşitul cursei suntem amândoi murdari şi epuizaţi.

— A fost cea mai distractivă chestie pe care am făcut-o în ultima vreme cu hainele pe mine, zice Elliot după ce predăm bicicletele portarului de la The Heathman.

— Mda, mormăi eu şi apoi îmi aduc aminte cum am ţinut-o pe Anastasia când am salvat-o din calea biciclistului.

Căldura trupului ei, sânii ei lipiţi de mine, parfumul ei invadându-mi simţurile. Şi eu aveam atunci hainele pe mine…

— Mda, murmur din nou.

În lift ne verificăm telefoanele, cât urcăm la etaj.

Am câteva e-mailuri, câteva mesaje de la Elena care mă întreabă ce fac weekendul acesta, dar niciun apel ratat de la Anastasia. E aproape ora 7:00 — cred c-a primit cărţile până acum. Acest gând mă deprimă: am bătut tot drumul acesta până la Portland după potcoave de cai morţi.

— Frate, gagica asta m-a sunat de cinci ori şi mi-a trimis patru mesaje. Nu-şi dă seama cât de disperată pare? se văicăreşte Elliot.

— Poate că e gravidă.

Elliot păleşte, iar eu izbucnesc în râs.

— Nu e de râs, şmecherule, bombăne el. În plus, nu am cunoscut-o de prea mult timp. Şi nici prea frecvent.

După un duş rapid mă duc în apartamentul lui Elliot şi urmărim ce-a mai rămas din meciul celor de la Mariners împotriva echipei San Diego Padres. Ne comandăm friptură, salată, cartofi prăjiţi şi câteva beri şi mă relaxez privind meciul în compania nesofisticată a lui Elliot. M-am resemnat la gândul că Anastasia n-o să mă sune. Mariners conduc şi se pare că o să am şi eu un motiv de bucurie.

Din nefericire, nu pot să mă bucur, deşi Mariners câştigă cu 4–1.

Hai Mariners! Elliot şi cu mine ciocnim sticlele cu bere.

Exact când constat că analiza de după meci se lungeşte aiurea, telefonul îmi sună şi pe ecran văd numele domnişoarei Steele.

Ea e.

— Anastasia?

Nu-mi ascund nici surpriza, nici plăcerea. Pe fundal se aude gălăgie de parcă ar fi la o petrecere sau la un bar. Elliot se holbează la mine, aşa că mă ridic de pe canapea, ca să nu mai tragă cu urechea.

— De ce mi-ai trimis cărţile acelea?

Bălmăjeşte cuvintele şi un val de teamă îmi trece de-a lungul şirei spinării.

— Anastasia, te simţi bine? Vorbeşti ciudat.

— Nu eu sunt aia ciudată, tu eşti.

Are un ton acuzator.

— Anastasia, ai băut cumva?

La naiba. Cu cine e oare? Cu fotograful? Unde e prietena ei, Kate?

— Şi ce-ţi pasă ţie?

Pare morocănoasă şi războinică şi îmi dau seama că e beată, dar în acelaşi timp trebuie să mă asigur că se simte bine.

— Sunt doar... curios. Unde eşti?

— Într-un bar.

— Care bar?

Spune-mi. Îngrijorarea mă cuprinde. E o femeie tânără, beată, undeva în Portland. Nu e în siguranţă.

— Un bar din Portland.

— Cum ajungi acasă?

Mă ciupesc de nas, în speranţa deşartă că asta mă va împiedica să mă enervez.

— Mă descurc eu cumva.

Ce mama dracului? Are de gând să se urce la volan? O întreb din nou la ce bar este şi ea îmi ignoră întrebarea.

— De ce mi-ai trimis cărţile, Christian?

— Anastasia, unde eşti? Spune-mi chiar acum.

Cum va ajunge acasă?

— Eşti atât de... autoritar.

Chicoteşte. În oricare altă împrejurare, mi s-ar fi părut fermecătoare. Dar acum — îmi doresc să-i arăt cât de autoritar pot fi. Mă scoate din minţi.

— Ana, te rog, ajută-mă, unde mama dracului eşti?

Ea chicoteşte din nou. *Rahat, râde de mine!*

Din nou!

— Sunt în Portland... cam departe de Seattle.

— Unde anume în Portland?

— Noapte bună, Christian.

Legătura se întrerupe.

— Ana!

Mi-a închis telefonul! Mă uit la telefon şi nu-mi vine să cred. Nimeni nu mi-a închis vreodată telefonul în nas. *Ce mama dracului!*

— Care e problema? strigă Elliot de pe canapea.

— M-a sunat cineva la beţie.

Mă uit la el şi-l văd cu gura căscată de uimire.

— Pe tine?

— Da.

O sun la loc, încercând să-mi stăpânesc furia şi îngrijorarea.

— Bună, face ea, cu o voce şoptită şi sfioasă şi se cunoaşte că se află într-un loc mai liniştit.

— Vin să te iau.

Am o voce îngheţată şi mă lupt cu propria-mi mânie, în timp ce închid telefonul cu un gest tăios.

— Trebuie s-o recuperez pe fata asta şi s-o duc acasă. Vrei să vii cu mine?

Elliot se holbează la mine de parcă mi-ar fi crescut trei capete.

— Tu? Cu o gagică. Trebuie să văd aşa ceva.

Elliot îşi ia tenişii şi începe să se încalţe.

— Stai că trebuie să dau un telefon.

Mă îndrept către dormitor în timp ce încerc să mă hotărăsc dacă să-l sun pe Barney sau pe Welch. Barney este cel mai experimentat inginer din cadrul diviziei de telecomunicaţii a companiei mele. Este un geniu al tehnologiei. Dar ceea ce vreau eu nu e chiar legal.

Mai bine nu-mi amestec compania.

Îl sun pe Welch şi-mi răspunde peste câteva secunde, cu vocea lui răguşită.

— Domnule Grey?

— Aş vrea să aflu unde se află chiar acum Anastasia Steele.

— Înţeleg.

Face pauză o clipă.

— Mă ocup eu, domnule Grey.

Ştiu că aşa ceva este în afara legii, dar fata asta ar putea să dea de bucluc.

— Mulţumesc.

— Vă sun în câteva minute.

Când mă întorc în living, Elliot îşi freacă mâinile de satisfacţie, cu un rânjet tâmp pe chip.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu aş rata aşa ceva pentru nimic în lume, zice el, entuziasmat.

— Stai doar să iau cheile de la maşină. Ne vedem în garaj în cinci minute, mormăi eu, nebăgându-i în seamă expresia înfumurată.

Barul e plin ochi, plin de studenţi hotărâţi să se distreze. În boxe se aude o porcărie de muzică indie, iar ringul de dans este înţesat cu trupuri care se unduiesc.

Toate acestea mă fac să mă simt bătrân.

E pe aici, pe undeva.

Elliot a intrat după mine pe uşa principală.

— O vezi cumva? urlă el ca să acopere gălăgia.

Cercetând încăperea din priviri, o zăresc pe Katherine Kavanagh. Este cu un grup de prieteni, toţi bărbaţi, într-un separeu. Nu e nici urmă de Ana, dar masa e plină de pahare de shoturi şi halbe de bere.

Ei bine, hai să vedem dacă domnişoara Kavanagh e o prietenă la fel de loială cum îi este Ana.

Se uită la mine luată prin surprindere când ajungem la masa ei.

— Katherine, zic eu în loc de salut, iar ea mă întrerupe înainte s-o întreb pe unde umblă Ana.

— Christian, ce surpriză să te întâlnesc aici, ţipă ea peste zgomotul din bar.

Cei trei tipi de la masă se uită la mine şi la ea cu o neîncredere de-a dreptul ostilă.

— Eram prin apropiere.

— Şi acesta cine este?

Zâmbeşte un pic cam prea entuziast către Elliot, întrerupându-mă din nou. Ce femeie exasperantă.

— El e fratele meu, Elliot. Elliot, Katherine Kavanagh. Unde e Ana?

Ea îi zâmbeşte şi mai larg lui Elliot, iar eu sunt surprins de surâsul lui pe măsură.

— Cred c-a ieşit să ia o gură de aer, răspunde Kavanagh, dar nici nu se uită la mine.

N-are ochi decât pentru domnul Iubeşte-le şi Părăseşte-le. Ce să zic, până aici i-a fost.

— A ieşit? Unde? strig eu.

— Ah. Pe acolo.

Arată către uşile duble aflate în celălalt capăt la barului.

Făcându-mi loc prin mulţime, ajung la uşă, lăsându-i în urmă pe cei trei tipi morocănoşi şi pe Kavanagh şi Elliot cufundaţi într-un schimb de zâmbete cu subînţeles.

După uşile duble dau de coada de la toaleta doamnelor şi dincolo de aceasta e o altă uşă, care este deschisă. Se află undeva în spatele barului. În mod ironic, duce în parcarea de unde tocmai am venit Elliot şi cu mine.

Ajungând afară, mă trezesc într-un loc de întâlnire adiacent parcării — un spaţiu încadrat de nişte straturi de flori, unde câţiva oameni fumează, beau şi sporovăiesc. Unii se pupă. O zăresc.

Să-mi bag! E cu fotograful. Aşa cred, deşi e greu de spus în lumina aceea slabă. Se află în braţele lui, dar pare că vrea să se desprindă de el. El îi şopteşte ceva, nu aud ce, şi o sărută pe obraz.

— José, nu, spune ea şi totul devine limpede.

Încearcă să-l respingă.

Nu vrea să fie sărutată.

Pentru un moment îmi vine să-i rup capul de pe umeri. Cu pumnii strânşi de-o parte şi de a alta a corpului mă duc direct la ei.

— Cred că doamna a zis nu.

Vocea mi se aude rece şi sinistră în liniştea relativă, în timp ce mă străduiesc să-mi ţin în frâu furia.

Îi dă drumul Anei, iar ea se uită la mine cu o expresie confuză, de om beat.

— Grey, spune el, cu o voce tăioasă, şi chiar am nevoie de tot autocontrolul de care pot da dovadă ca să nu-l pocnesc şi să-i şterg astfel dezamăgirea de pe mutră.

Ana se leagănă, apoi se apleacă şi vomită pe jos.

Ah, rahat!

— Ăă — *Dios mío,* Ana!

José sare din calea ei, total dezgustat.

Idiot nenorocit.

Nebăgându-l în seamă, o apuc de păr şi i-l ridic în timp ce ea vomită în continuare tot ce a mâncat şi a băut în seara asta. De fapt, constat cu oarece enervare că nu pare să prea fi mâncat. O ţin cu braţul pe după umeri şi o conduc departe de privirile curioşilor, către unul dintre straturile de flori.

— Dacă ai de gând să vomiţi din nou, vomită aici. Te ţin eu.

E mai întuneric aici. Poate vomita în linişte. Vomită la nesfârşit, cu mâinile sprijinite de gardul de cărămidă. Este demnă de milă. Şi după ce îşi goleşte stomacul îi vine să verse în continuare, contorsionându-se.

Frate, s-a pus în cap rău de tot.

În cele din urmă, trupul i se destinde şi cred că a terminat. Îi dau drumul şi îi ofer batista mea, pe care o am, ca prin minune, în buzunarul interior al sacoului.

Mulţumesc, doamnă Jones.

Ştergându-se la gură, se răsuceşte şi se sprijină de zidul de cărămidă, evitând să se uite la mine, pentru că e ruşinată şi stânjenită. Cu toate astea mă bucur foarte mult c-o văd. Mi-a dispărut furia

pe fotograf. Sunt de-a dreptul încântat că stau în parcarea unui bar studenţesc din Portland cu domnişoara Anastasia Steele.

Îşi ia capul în mâini, se ascunde, apoi trage cu ochiul la mine, încă extrem de umilită. Întorcându-se către uşă, aruncă o privire peste umărul meu. Presupun că se uită după „prietena" ei.

— Ăă, ne vedem înăuntru, zice José, dar eu mă răsucesc şi îl ţintuiesc cu privirea şi, spre bucuria mea, ea nu-l mai bagă în seamă, ci îşi întoarce ochii către mine.

— Îmi cer scuze, spune ea în cele din urmă, iar cu degetele mototoleşte materialul fin al batistei.

Bine, hai să ne distrăm un pic.

— Pentru ce anume îţi ceri scuze, Anastasia?

— În principal, pentru că te-am sunat. Şi pentru că mi-a fost rău. Ah, şi lista poate continua, bombăne ea.

— Am făcut toţi din astea, mă rog, poate nu la fel de rău ca tine totuşi.

Oare de ce este atât de amuzant s-o necăjesc pe fata asta?

— Este vorba despre cunoaşterea limitelor, Anastasia. Adică eu susţin forţarea limitelor, dar ceea ce văd aici este exagerare. Aşa te comporţi în mod obişnuit?

Poate că are o problemă cu alcoolul. Această idee mă îngrijorează şi mă gândesc s-o sun pe mama ca să-mi recomande o clinică de dezintoxicare.

Ana se încruntă pentru un moment, ca şi cum s-ar înfuria, şi micul *v* i se formează din nou între sprâncene, iar eu trebuie să-mi înfrânez dorinţa de a-l săruta. Dar când vorbeşte pare că regretă ce-a făcut.

— Nu, spune ea. N-am mai băut niciodată şi în acest moment nici nu-mi mai doresc să beau vreodată.

Îşi ridică privirea la mine, cu o expresie confuză, şi se leagănă puţin. Ar putea leşina, aşa c-o prind în braţe fără să mă gândesc prea mult.

E surprinzător de uşoară. Prea uşoară. Gândul acesta mă irită. Nici nu mă miră că s-a îmbătat.

— Haide, te duc acasă.

— Trebuie să-i spun lui Kate, zice ea şi îşi reazemă capul de umărul meu.

— Îi poate spune frate-meu.

— Poftim?

— Fratele meu, Elliot, vorbeşte cu domnişoara Kavanagh.

— Serios?

— Era cu mine când ai sunat.

— În Seattle?

— Nu, stau la The Heathman.

Şi vânătoarea mea de potcoave de cai morţi a meritat efortul.

— Cum m-ai găsit?

— Ţi-am urmărit telefonul mobil, Anastasia.

Mă duc către maşină. Vreau s-o duc acasă.

— Ai jachetă sau geantă la tine?

— Ăă... da, şi una, şi alta. Christian, te rog, trebuie s-o anunţ pe Kate. Îşi va face griji.

Mă opresc şi-mi muşc limba. Kavanagh nu-şi făcea nicio grijă că ea era aici cu fotograful îndrăgostit. *Rodriguez. Aşa îl cheamă.* Ce fel de *prietenă* e ea? Luminile barului îi scot în evidenţă chipul îngrijorat.

Oricât de mult mă deranjează, o pun jos şi o însoţesc înăuntru. Ţinându-ne de mână, intrăm la loc în bar şi ne oprim la masa lui Kate. Unul dintre tineri încă se află acolo, plictisit şi abandonat.

— Unde-i Kate? ţipă Ana ca să acopere gălăgia.

— Dansează, îi zice tipul, privind ringul de dans cu ochii săi negri.

Ana îşi adună jacheta şi geanta şi, îndreptându-se către ieşire, mă apucă în mod neaşteptat de braţ.

Încremenesc.

Rahat.

Pulsul mi-o ia razna, iar întunericul mă cuprinde, întinzându-se şi înfigându-şi ghearele în beregata mea.

— E pe ringul de dans, ţipă ea, iar cuvintele ei îmi gâdilă urechea, alungându-mi temerea.

Şi dintr-odată întunericul dispare şi bătăile disperate ale inimii mele încetează.

Cum?

Îmi dau ochii peste cap confuz şi o duc la bar, comand un pahar cu apă şi i-l ofer.

— Bea.

Privindu-mă peste paharul cu apă, ia o înghiţitură mică.

— Toată apa, îi ordon eu.

Sper că este o măsură suficientă pentru a o ajuta să evite o mahmureală monstruoasă mâine.

Oare ce i s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi intervenit? Mă cutremur.

Şi mă gândesc la ceea ce tocmai mi s-a întâmplat mie.

Atingerea ei. Reacţia mea.

Mă deprim şi mai tare.

Ana se leagănă puţin în timp ce bea, aşa că o echilibrez punându-i o mână pe umăr. Îmi place această conexiune — când o ating. Pur şi simplu mă linişteşte.

Hmm... închipuiri, Grey.

Îşi termină paharul, iar eu îl recuperez şi-l aşez pe bar.

Bine. Vrea să discute cu aşa-zisa ei prietenă. Cercetez din priviri ringul de dans, stingherit de toate trupurile acelea care se izbesc de mine în timp ce ne croim drum prin gloată.

Îmbărbătându-mă, o iau de mână şi o conduc către ringul de dans. Ea ezită un pic, dar vrea să-i vorbească prietenei ei şi aceasta este singura cale; va trebui să danseze cu mine. Când Elliot începe să se rupă în figuri, nimic nu-l mai poate opri; s-a zis cu seara noastră liniştită în camera de hotel.

O trag către mine şi o iau în braţe.

Pot să mă descurc. Când îmi dau seama că mă va atinge, totul este în ordine. Totul e sub control, mai ales că am sacoul pe mine. O conduc prin mulţime acolo unde Elliot şi Kate se dau în spectacol.

Continuând să danseze, Elliot se apleacă spre mine în mijlocul unei figuri când ajungem lângă el şi ne măsoară din cap până-n picioare, nevenindu-i să-i creadă ochilor.

— O duc pe Ana acasă. Anunţ-o pe Kate, îi strig eu în ureche.

El dă din cap şi o trage pe Kavanagh la el în braţe.

Aşa. Trebuie s-o duc pe domnişoara Şoricel Beţiv de Bibliotecă acasă, dar, dintr-un motiv anume, ea nu pare dornică să plece. O priveşte pe Kavanagh îngrijorată. Când ieşim de pe ring, se uită în spate după Kate, apoi se uită la mine, legănându-se şi părând puţin ameţită.

— La naiba...

O prind ca prin minune când îşi pierde cunoştinţa în mijlocul barului. Sunt tentat s-o urc pe umăr, dar am părea foarte suspecţi, aşa c-o iau din nou în braţe, adăpostind-o la pieptul meu, şi o duc afară, la maşină.

— Doamne Dumnezeule, bombăn în timp ce caut cheia în buzunarele jeanşilor şi o sprijin în acelaşi timp.

În mod uimitor, reuşesc s-o aşez pe scaunul din dreapta şi să-i pun centura de siguranţă.

— Ana.

O scutur puţin, pentru că e îngrijorător de neclintită.

— Ana!

Ea mormăie ceva de neînţeles şi îmi dau seama că şi-a revenit. Ştiu că ar trebui s-o duc acasă, dar până la Vancouver e drum lung şi nu ştiu dacă nu cumva i se va face rău din nou. Nu mă încântă nici ideea că va vomita în Audiul meu. Mirosul care i s-a întipărit în haine se face deja simţit.

Mă îndrept către The Heathman, spunându-mi că fac asta pentru binele ei.

Mda, dacă tu crezi asta, Grey.

Doarme la mine în braţe în timp ce urcăm din garaj cu liftul. Trebuie să-i scot jeanşii şi pantofii. Mirosul oribil de vomă invadează

spaţiul strâmt. Mi-ar plăcea să-i fac o baie, dar asta ar însemna că aş depăşi nişte limite.

Dar oare nu le depăşesc oricum?

În apartament, îi aşez geanta pe canapea, apoi o duc în dormitor şi o întind pe pat. Ea mai mormăie ceva, dar nu se trezeşte.

Îi scot repede încălţările şi şosetele şi le pun în sacul de plastic pentru haine murdare primit de la hotel. Apoi îi trag fermoarul jeanşilor şi i-i dau jos, după care îi verific buzunarele înainte de a-i pune în sac. Ea cade înapoi pe pat, împrăştiată ca o stea de mare, cu braţele şi picioarele ei palide, şi, pentru un moment, îmi imaginez acele picioare încolăcite în jurul mijlocului meu, iar încheieturile ţintuite pe crucea Sfântului Andrei. Are o vânătaie în curs de vindecare pe genunchi şi mă întreb dacă e de la căzătura pe care a tras-o la mine în birou.

E însemnată de atunci... ca şi mine.

O ridic în fund şi deschide ochii.

— Bună, Ana, şoptesc eu, în timp ce îi scot jacheta încet şi fără concursul ei.

— Grey. Buzele, bâiguie ea.

— Da, draga mea.

O aşez înapoi pe pat. Închide din nou ochii şi se întoarce pe o parte, dar de data asta se strânge ghemotoc, părând mică şi vulnerabilă. Trag pătura peste ea şi o sărut pe păr. Acum, că hainele murdare au dispărut, a reapărut o urmă a aromei sale. Mere, toamnă, proaspăt, delicios... Ana. Are buzele desfăcute, genele îi umbresc obrajii palizi, iar pielea ei nu are niciun defect. Îmi permit s-o mai ating o singură dată, mângâind-o pe obraz cu dosul degetului arătător.

— Somn uşor, murmur, apoi mă duc în living ca să completez lista hainelor ce trebuie spălate.

Când termin, scot sacul cu rufe nedemne la uşa apartamentului ca să fie luate şi curăţate.

Înainte de a-mi verifica e-mailurile îi trimit un mesaj lui Welch, rugându-l să se intereseze dacă José Rodriguez are cazier. Sunt

curios. Vreau să ştiu dacă profită de tinere în stare de ebrietate. Apoi revin la problema hainelor domnişoarei Steele: îi trimit un scurt e-mail lui Taylor.

Din partea lui: Christian Grey
Despre: Domnişoara Anastasia Steele
Data: 20 mai 2011 23:46
Către: J B Taylor

Bună dimineaţa,
Te rog să achiziţionezi următoarele obiecte pentru domnişoara Steele şi să le trimiţi la apartamentul meu obişnuit înainte de ora 10:00.

Jeans: Blue Denim, măsura 32
Bluză: Albastră. Drăguţă. Măsura 32
Tenişi Converse: Negri, numărul 38
Şosete: numărul 38
Lenjerie intimă: Chiloţi — măsură mică. Sutien – estimez 75C.

Mulţumesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

După ce e-mailul dispare din outbox, îi scriu lui Elliot.

Ana e cu mine.
Dacă mai eşti cu Kate, anunţ-o.

Îmi răspunde.

Se face.
Sper să faci sex.
Ai mareee nevoie. ;)

Răspunsul lui mă face să râd.
Am mare nevoie, Elliot. Chiar am.
Îmi deschid e-mailul de la serviciu şi încep să citesc.

Sâmbătă,
21 mai 2011

Aproape două ore mai târziu, mă duc şi eu în pat. E trecut puţin de 1:45. Ea doarme buştean şi nu s-a mişcat din poziţia în care am lăsat-o. Mă dezbrac, îmi pun pantalonii de pijama şi tricoul şi mă urc lângă ea. Parcă ar fi în comă; nu cred că se va mişca şi mă va atinge. Ezit preţ de un moment atunci când întunericul îşi face simţită prezenţa înlăuntrul meu, dar nu iese la suprafaţă şi ştiu că asta se datorează faptului că îi privesc mişcările hipnotice ale pieptului în timp ce respiră şi îmi sincronizez răsuflarea cu a ei. Inspir. Expir. Inspir. Expir. Inspir. Expir. O privesc pentru nu ştiu câte secunde, minute, ore întregi. Şi, în timp ce doarme, îi cercetez cu privirea fiecare centimetru al chipului ei frumos. Flutură prin somn din genele întunecate, iar buzele îi sunt un pic desfăcute şi-i zăresc printre ele dinţii simetrici şi albi. Mormăie ceva ininteligibil, apoi scoate uşor limba şi-şi linge buzele. E excitant, foarte excitant. În cele din urmă mă cufund într-un somn adânc şi fără vise.

E liniște când deschid ochii și, pentru un moment, mă simt dezorientat. A, da. Sunt la The Heathman. Ceasul de pe noptieră arată că e ora 7:43.

Când am mai dormit eu până atât de târziu?

Ana.

Îmi întorc capul încet și o văd dormind tun, cu fața la mine. Cu chipul ei frumos odihnindu-se. N-am dormit niciodată cu o femeie. M-am culcat cu foarte multe, dar să mă trezesc alături de o tânără atrăgătoare e o experiență nouă și provocatoare. Penisul meu e de acord cu mine.

Chestia asta n-o să meargă.

Mă dau jos din pat fără nicio tragere de inimă și mă schimb în echipamentul de alergare. Trebuie să-mi consum acest... exces de energie. În timp ce mă îmbrac, mă gândesc că nici nu-mi aduc aminte de când n-am mai dormit așa de bine.

În living, îmi pornesc laptopul, îmi verific e-mailul și răspund la două mesaje de la Ros și unui mesaj de la Andrea. Îmi ia mai mult ca de obicei, pentru că nu mă gândesc decât la faptul că Ana doarme în camera alăturată. Mă întreb cum se va simți când se va trezi.

Mahmură. *Ah.*

În minibar găsesc o sticlă cu suc de portocale și vărs conținutul într-un pahar. Încă doarme când intru în dormitor, iar părul ei de culoarea mahonului e împrăștiat pe toată perna, în vreme ce pătura i-a alunecat undeva sub talie. Tricoul i s-a ridicat, descoperindu-i abdomenul și buricul.

Priveliștea asta îmi provoacă din nou un fior prin tot trupul.

Nu te mai holba așa la fata asta, pentru numele lui Dumnezeu, Grey.

Trebuie să ies de aici înainte să fac ceva ce aș putea regreta. Așez paharul pe noptieră și o șterg la baie, găsesc două pastile de Advil în trusa mea de voiaj și le pun lângă paharul cu suc de portocale.

După ce-i mai arunc o privire lungă Anastasiei Steele — prima femeie lângă care am dormit — mă duc să alerg.

Când mă întorc de la alergare, găsesc în living o plasă de la un magazin pe care nu-l cunosc. Mă uit în ea şi observ că acolo sunt haine pentru Ana. Din câte văd, Taylor s-a descurcat de minune — şi încă nici nu e 9:00.

Omul ăsta e o comoară.

Geanta ei este pe canapea, acolo unde am lăsat-o eu aseară, iar uşa dormitorului e închisă, aşadar presupun că n-a plecat şi că încă doarme. Mă bucur. Citesc cu atenţie meniul de la room-service şi mă hotărăsc să comand ceva de mâncare. Îi va fi foame când se va trezi, dar nu am nici cea mai vagă idee ce vrea să mănânce, aşa că, într-un rar moment de răsfăţ, comand o selecţie din meniul de mic dejun. Sunt anunţat că va dura o jumătate de oră.

Este momentul s-o trezesc pe delicioasa domnişoară Steele; a dormit suficient.

Îmi iau prosopul de antrenament şi plasa cu cumpărături, bat la uşă şi intru. Spre încântarea mea, ea stă în fund în mijlocul patului. Pastilele au dispărut, la fel şi sucul.

Cuminte fată.

Păleşte când pătrund în încăpere.

Nu te formaliza, Grey. Doar nu vrei să fii acuzat de răpire.

Închide ochii, ruşinată, presupun.

— Bună dimineaţa, Anastasia. Cum te simţi?

— Mai bine decât aş merita, mormăie ea, iar eu aşez plasa pe scaun.

Când îşi întoarce privirea către mine, îi văd ochii imposibil de mari şi de albaştri şi, deşi tot părul îi este ciufulit… arată uluitor.

— Cum am ajuns aici? mă întreabă, ca şi cum s-ar teme de răspuns.

Linişteşte-o, Grey.

Mă aşez pe marginea patului şi îi povestesc pe îndelete ce s-a întâmplat.

— După ce ţi-ai pierdut cunoştinţa, n-am vrut să risc să-mi murdăresc tapiseria de piele din maşină, ducându-te până la tine acasă. Aşa că te-am adus aici.

— Tu m-ai pus în pat?

— Da.

— Am mai vomitat?

— Nu.

Slavă cerului.

— Tu m-ai dezbrăcat?

— Da.

Cine altcineva să te fi dezbrăcat?

Se îmbujorează şi astfel capătă, în sfârşit, un strop de culoare în obraji. Se muşcă de buză cu dinţii ei perfecţi. Îmi înăbuş un geamăt.

— Nu am...? şopteşte ea, privindu-şi fix mâinile.

Doamne, ce fel de animal crede că sunt?

— Anastasia, erai aproape în comă. Necrofilia nu se numără printre pasiunile mele.

Am un ton sec.

— Îmi place ca iubitele mele să fie conştiente şi pe faţă.

Oftează uşurată, ceea ce mă face să mă întreb ce i s-o fi întâmplat înainte, poate-o fi leşinat şi s-o fi trezit în patul unui străin şi o fi aflat că i-a tras-o fără consimţământul ei. Poate că ăsta e modul de operare al fotografului. Gândul ăsta mă tulbură. Dar îmi aduc aminte de mărturisirea ei de azi-noapte — că nu s-a mai îmbătat niciodată. Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a făcut un obicei din asta.

— Îmi pare tare rău, spune şi pare foarte ruşinată.

La naiba. Poate c-ar trebui să fiu mai îngăduitor cu ea.

— A fost o seară foarte distractivă. N-o voi uita foarte curând.

Sper că am vorbit împăciuitor, dar ea ridică din sprânceană.

— Nu era cazul să mă urmăreşti cu nu ştiu ce dispozitiv demn de James Bond pe care îl construieşti tu pentru cel care dă mai mulţi bani.

Oau! Acum e supărată. De ce oare?

— În primul rând, tehnologia care se ocupă cu urmărirea telefoanelor mobile e disponibilă pe internet.

În fine, pe Internetul Ascuns...

— În al doilea rând, compania mea nu produce şi nici nu investeşte în niciun fel de aparatură de supraveghere.

Simt că mă aprind, dar e momentul meu.

— Şi în al treilea rând, dacă n-aş fi venit după tine, probabil că acum te-ai fi trezit în patul fotografului şi, din câte îmi amintesc, nu păreai foarte entuziasmată de felul în care îşi pleda cauza.

Clipeşte de câteva ori, apoi începe să se hlizească.

Iar râde de mine.

— Din ce cronică medievală ai scăpat? Parcă eşti un cavaler curtenitor.

Este fermecătoare. Mă insultă... din nou, iar ireverenţa ei este reconfortantă, de-a dreptul reconfortantă. Cu toate acestea, nu-mi fac iluzii c-aş fi vreun cavaler în armură strălucitoare. Frate, înţelege greşit. Şi, deşi s-ar putea să nu fie în avantajul meu, mă simt obligat s-o avertizez că nu e nimic nici cavaleresc, nici curtenitor la mine.

— Anastasia, mă îndoiesc. Poate un cavaler întunecat.

Dac-ar şti — şi oare de ce discutăm despre mine? Schimb subiectul.

— Ai mâncat ceva aseară?

Scutură din cap.

Ştiam eu!

— Trebuie să mănânci. De aceea ţi-a fost atât de rău. Pe bune, asta e regula numărul unu când vine vorba de băut.

— Ai de gând să mă mai cerţi mult?

— Asta crezi tu că fac?

— Aşa mi se pare.

— Ai noroc că doar te cert.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dac-ai fi fost a mea, nu mai puteai să stai în fund o săptămână după prostiile pe care le-ai făcut ieri. N-ai mâncat, te-ai îmbătat, te-ai pus în pericol de una singură.

Teama pe care o simt mă surprinde de-a dreptul; ce comportament iresponsabil, expus primejdiilor.

— Nici nu vreau să mă gândesc la câte ţi s-ar fi putut întâmpla.

Se încruntă.

— N-aş fi păţit nimic. Eram cu Kate.

Foarte responsabilă, ce să zic!

— Şi fotograful? ripostez eu.

— José a sărit calul, atâta tot, spune ea, alungându-mi îngrijorarea şi aruncându-şi părul încurcat pe spate.

— Păi, data viitoare când sare calul, poate o să-l pui puţin la punct.

— Eşti adeptul disciplinei stricte, nu-i aşa? se răsteşte ea.

— Ah, Anastasia, nici nu-ţi dai seama câtă dreptate ai.

Mi-o închipui legată cu cătuşele de banca mea, cu un ghimbir decojit înfipt în fund ca să nu-şi poată strânge fesele, apoi plesnită bine cu o curea sau cu un bici. *Mda...* Asta ar învăţa-o minte, să nu mai fie atât de iresponsabilă. Imaginea asta mi se pare extrem de ispititoare.

Mă priveşte cu ochii mari şi o expresie confuză, ceea ce mă face să mă simt încurcat. *Oare-mi poate citi gândurile? Sau se uită doar la chipul meu atrăgător.*

— Mă duc să fac un duş. Doar dacă nu vrei tu să faci prima, îi zic, dar ea continuă să mă fixeze cu gura căscată.

Chiar şi cu gura deschisă este adorabilă. E greu să-i rezist şi de aceea îmi permit s-o ating, mângâind-o pe obraz cu degetul mare. Începe să gâfâie când o ating pe buza de jos — e atât de catifelată.

— Respiră, Anastasia, îi şoptesc, înainte să mă ridic în picioare şi s-o anunţ că micul dejun va sosi în cincisprezece minute.

Nu spune nimic, gura aia obraznică nu mai are replică măcar o dată.

Ajuns la baie, inspir adânc, mă dezbrac şi intru sub duş. Aproape că sunt tentat să mă masturbez, dar mă opreşte frica de a nu fi descoperit, pe care o am de mai multă vreme.

Elenei nu i-ar plăcea deloc aşa ceva.

Obiceiuri vechi.

Las apa să curgă pe mine şi mă gândesc la ultimele schimburi de replici cu provocatoarea domnişoară Steele. Încă e acolo, în patul meu, aşadar nu cred că mă consideră complet respingător. Am observat cum şi-a pierdut suflul şi cum mă urmărea cu privirea prin încăpere.

Mda. Există speranţă.

Dar oare ar fi o supusă bună?

E evident că nu ştie nimic despre acest stil de viaţă. Nu poate nici măcar rosti cuvintele „futai" sau „sex" sau vreun alt eufemism pentru futut pe care îl folosesc zilele astea studentele savante. E foarte inocentă. Probabil că a trăit nişte experienţe confuze cu băieţi precum fotograful.

Gândul că ar putea s-o înghesuie cineva într-un colţ mă irită.

Aş putea s-o întreb, direct, dacă e interesată.

Nu. Ar însemna să-i arăt la ce-ar trebui să se înhame dacă ar fi de acord să aibă o relaţie cu mine.

Deocamdată să vedem cum merg lucrurile la micul dejun.

Mă clătesc, stând în dreptul jetului de apă fierbinte, îmi strâng toate forţele pentru runda a doua a meciului împotriva Anastasiei Steele. Opresc apa şi iau un prosop. Mă uit rapid în oglinda aburită şi mă hotărăsc să nu mă bărbieresc azi. Micul dejun va sosi în foarte scurt timp şi mi-e foame. Mă spăl repede pe dinţi.

Când deschid uşa dormitorului, văd că s-a dat jos din pat şi-şi caută jeanşii. Arată exact ca o căprioară speriată, cu picioare lungi şi cu ochi mari.

— Dacă îţi cauţi jeanşii, să ştii că i-am trimis la spălat.

Chiar are nişte picioare superbe. N-ar trebui să şi le ascundă sub pantaloni. Ochii i se îngustează şi am impresia că începe să se certe cu mine, aşa că îi spun de ce.

— Erau stropiţi din plin cu voma ta.

— Ah, spune ea.

Da. „Ah." Acum ce mai ai de comentat, domnişoară Steele?

— L-am trimis pe Taylor să-ţi cumpere altă pereche de jeanşi şi nişte încălţări. Toate sunt în plasa de pe scaun.

Îi arăt plasa cu o mişcare a capului.

Ridică din sprâncene — surprinsă, cred.

— Ăă. O să fac şi eu un duş, mormăie ea, apoi, după care adaugă: Mulţumesc.

Luând plasa, trece pe lângă mine cu prudenţă, se năpusteşte în baie şi încuie uşa.

Hmm... nu ştia cum să ajungă mai repede la baie.

Cât mai departe de mine.

Poate că sunt eu prea optimist.

Descurajat, mă şterg repede şi mă îmbrac. În living îmi verific e-mailul, dar nu e nimic urgent. Sunt întrerupt de o bătaie în uşă. Intră două tinere de la room-service.

— Unde doriţi să luaţi micul dejun, domnule?

— Aşezaţi-l pe masa din salon.

Mă întorc în dormitor şi le surprind cu coada ochiului privirile curioase, dar le ignor şi încerc să-mi reprim sentimentul de vinovăţie că am comandat atâta mâncare. N-o s-o mâncăm niciodată pe toată.

— A sosit micul dejun, strig eu şi bat uşor la uşa băii.

— B-bine.

Vocea Anei pare cam pierită.

În living, micul nostru dejun este deja aranjat pe masă. Una dintre femei, care are nişte ochi de un negru intens, îmi dă nota s-o semnez, iar eu scot din portofel câteva hârtii de douăzeci de dolari ca bacşiş.

— Vă mulţumesc, doamnelor.

— Sunaţi la room-service când doriţi să strângem masa, domnule.

A vorbit Domnişoara Ochi Negri, cu o privire cochetă, dându-mi de înţeles că e dispusă să ofere mai mult.

Zâmbetul meu distant o descurajează însă.

Mă aşez la masă cu un ziar în mână, îmi torn cafea şi încep să mănânc din omletă. Îmi vibrează telefonul — e un mesaj de la Elliot.

Kate vrea să ştie dacă Ana mai trăieşte.

Mă hlizesc, oarecum mişcat că aşa-zisa prietenă a Anei se gândeşte la ea. E clar că Elliot nu i-a oferit sculei lui pauza despre care vorbea ieri. Îi trimit şi eu un mesaj.

Vie şi nevătămată ;)

Ana apare câteva clipe mai târziu: are părul ud şi e îmbrăcată în bluza albastră şi drăguţă care-i scoate ochii în evidenţă. Taylor s-a descurcat de minune; arată superb.

Se uită în jur şi-şi descoperă geanta.

— La naiba, Kate! explodează ea.

— Ştie că eşti aici şi că eşti în viaţă. I-am scris eu lui Elliot.

Îmi zâmbeşte nesigură şi se îndreaptă către masă.

— Stai jos, îi zic, arătându-i locul pe care i l-am păstrat.

Se încruntă când dă cu ochii de toată mâncarea aia de pe masă, ceea ce nu face decât să-mi sporească sentimentul de vinovăţie.

— Nu ştiam ce-ţi place, aşa că am făcut o selecţie din meniul de mic dejun, mormăi eu într-o încercare de a-mi cere scuze.

— Cât de risipitor eşti, zice ea.

— Da, sunt.

Vinovăţia mă copleşeşte. Dar când o văd că-şi ia clătite, omletă, şuncă şi sirop de arţar şi începe să mănânce cu poftă, mă iert. Mă bucur c-o văd mâncând.

— Vrei ceai? o întreb.

— Da, te rog, spune ea printre înghiţituri.

E hămesită, în mod clar. Îi ofer micul ceainic cu apă. Îmi zâmbeşte dulce când dă cu ochii de ceaiul Twinings English Breakfast.

Rămân fără aer când îi văd expresia. Şi mă face să mă simt încurcat.

Îmi dă speranţă.

— Ai părul foarte ud, observ eu.

— N-am găsit uscătorul de păr, spune ea, jenată.

O să se îmbolnăvească.

— Mulţumesc pentru haine, adaugă ea.

— Pentru nimic, Anastasia. Culoarea asta ţi se potriveşte.

Lasă privirea în pământ.

— Ştii, ar trebui să înveţi să primeşti un compliment.

Poate că nu primeşte prea multe... dar de ce? E superbă şi se subestimează.

— Ar trebui să-ţi dau nişte bani pentru hainele astea.

Poftim?

Mă uit urât la ea, iar ea continuă repede:

— Mi-ai oferit deja cărţile, pe care, desigur, nu le pot accepta. Dar pentru haine, lasă-mă să-ţi dau banii.

Draga de ea.

— Anastasia, crede-mă, îmi permit.

— Nu despre asta e vorba. De ce să-mi cumperi tu mie lucrurile astea?

— Pentru că pot.

Sunt un om foarte bogat, Ana.

— Doar pentru că poţi nu înseamnă că trebuie s-o faci.

Are o voce blândă, dar brusc mă întreb dacă mi-a citit gândurile şi dacă mi-a văzut cele mai întunecate dorinţe.

— De ce mi-ai trimis cărţile, Christian?

Pentru că voiam să te revăd şi acum eşti aici...

— Păi, atunci când era cât pe ce să fii călcată de biciclist — şi te ţineam în braţe şi tu te uitai la mine — şi-mi spuneai fără vorbe „sărută-mă, sărută-mă, Christian"...

Mă opresc, amintindu-mi de acea clipă, când se lipise cu tot trupul de mine. *La naiba.* Alung acea amintire cât pot de repede.

— Am simţit că-ţi datorez nişte scuze şi un avertisment. Anastasia, eu nu sunt tipul ăla cu floricele şi inimioare. Nu sunt un romantic. Gusturile mele sunt foarte speciale. Ar trebui să stai departe de mine. Tu însă ai ceva anume şi mi se pare imposibil

să păstrez distanţa faţă de tine. Dar cred că de asta ţi-ai dat deja seama.

— Atunci n-o păstra, şopteşte ea.

Poftim?

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Atunci lămureşte-mă.

Vorbele ei au un efect direct asupra penisului meu.

La dracu'.

— Deci nu te abţii de la sex? mă întreabă.

— Nu, Anastasia, nu mă abţin de la sex.

Şi, dacă m-ai lăsa să te leg, ţi-aş dovedi asta chiar acum.

Face ochii mari şi se înroşeşte în obraji.

Ah, Ana.

Trebuie să-i arăt. Numai aşa îmi voi da seama.

— Ce planuri ai pentru următoarele câteva zile? o întreb.

— Muncesc azi, de la prânz. Cât e ceasul? întreabă ea, panicată.

— E zece şi jumătate; ai suficient timp. Dar mâine?

— Kate şi cu mine începem să împachetăm. Ne mutăm la Seattle weekendul viitor şi lucrez la Clayton's toată săptămâna.

— V-aţi găsit deja unde să locuiţi la Seattle?

— Da.

— Unde?

— Nu ştiu adresa pe dinafară. E în Pike Market District.

— Nu-i departe de mine.

Foarte bine!

— Şi unde o să lucrezi în Seattle?

— Am aplicat pentru mai multe stagiaturi. Aştept răspunsuri.

— Ai aplicat şi la compania mea, aşa cum ţi-am propus?

— Ăă… nu.

— Dar ce nu-ţi place la compania mea?

— La compania ta sau la *compania* ta?

Ridică din sprânceană.

— Râzi de mine, domnişoară Steele?

Nu-mi pot ascunde amuzamentul.

Ah, mi-ar plăcea atât de mult s-o dresez... femeie provocatoare şi înnebunitoare.

Îşi examinează farfuria, muşcându-se de buză.

— Mi-ar plăcea să te muşc şi eu de buza aia, şoptesc, pentru că e adevărat.

Mă fixează cu privirea şi se foieşte pe scaun. Îşi ridică bărbia şi se uită ţintă la mine.

— Şi de ce n-o faci? zice ea încet.

Ah. Nu mă ispiti, iubito. Nu pot. Nu încă.

— Pentru că n-am de gând să mă ating de tine, Anastasia — în niciun caz până când nu-mi dai acordul tău scris.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă.

— Exact ce-am spus. Trebuie să-ţi arăt ceva, Anastasia.

Ca să ştii exact în ce te bagi.

— La ce oră termini munca diseară?

— Pe la opt.

— Păi, putem merge la Seattle diseară sau sâmbăta viitoare să luăm cina la mine acasă şi te pun la curent atunci. Alegerea îţi aparţine.

— De ce nu-mi poţi spune acum?

— Pentru că acum îmi savurez micul dejun şi mă bucur de prezenţa ta. Când vei afla despre ce e vorba, probabil că n-o să mai vrei să mă mai vezi niciodată.

Se încruntă, gânditoare.

— Diseară, spune.

Oau. Nici nu i-a luat mult.

— Ca şi Eva, eşti tare grăbită să guşti din fructul cunoaşterii, o tachinez eu.

— Râzi de mine, domnule Grey? mă întreabă.

O privesc cu ochii mijiţi.

Bine, iubito, tu ai vrut-o.

Iau telefonul şi-l sun pe Taylor, care-mi răspunde aproape imediat.

— Domnule Grey.

— Taylor. O să am nevoie de *Charlie Tango.*

Ea mă priveşte cu atenţie în timp ce eu aranjez să-mi aduc elicopterul EC135 la Portland.

O să-i arăt la ce mă gândesc eu... şi restul va depinde de ea. Poate o să vrea să se întoarcă acasă când va afla despre ce e vorba. Voi avea nevoie ca Stephan, pilotul meu, să rămână în aşteptare ca s-o poată aduce la Portland dacă ea va hotărî că nu vrea să aibă de-a face cu mine. Sper că nu va fi cazul.

Şi-mi dau seama că sunt încântat că pot s-o duc la Seattle cu *Charlie Tango.*

Va fi o premieră.

— Pilotul să aştepte de la 22:30, îi transmit lui Taylor şi închid.

— Oamenii fac întotdeauna ceea ce le spui tu să facă? mă întreabă, iar dezaprobarea din vocea ei e evidentă.

Mă ceartă acum sau ce? Provocările ei sunt enervante.

— De obicei da, dacă vor să-şi păstreze slujbele.

Nu mă întreba cum mă port cu angajaţii mei.

— Şi dacă oamenii cu pricina nu lucrează pentru tine? adaugă ea.

— Ah, pot fi foarte convingător, Anastasia. Ar trebui să-ţi termini micul dejun. Apoi te voi duce acasă. Te iau de la Clayton's la opt, când termini. Zburăm până la Seattle.

— Zburăm?

— Da. Am un elicopter.

Rămâne cu gura căscată, în forma unei minuscule litere *o.* E un moment încântător.

— Mergem la Seattle cu elicopterul? şopteşte ea.

— Da.

— De ce?

— Pentru că pot.

Rânjesc. Câteodată este absolut grozav să fiu eu.

— Termină-ţi micul dejun.

Ea pare uluită.

— Mănâncă!

Vocea-mi sună şi mai convingător.

— Anastasia, am o problemă cu hrana irosită. Mănâncă.

— Nu pot să mănânc toate astea.

Examinează toată mâncarea de pe masă, iar eu mă simt încă o dată vinovat. Da, e prea multă mâncare aici.

— Mănâncă tot ce ai în farfurie. Dac-ai fi mâncat ca lumea ieri, n-ai mai fi aici şi eu nu mi-aş dezvălui adevăratele intenţii atât de curând.

La naiba. Asta ar putea fi o greşeală uriaşă.

Se uită la mine cu coada ochiului şi, în timp ce se joacă cu mâncarea prin farfurie, strâmbă din buze.

— Ce e aşa de amuzant?

Scutură din cap şi-şi vâră în gură ultima îmbucătură de clătită, încercând să nu izbucnească în râs. Mă surprinde, ca întotdeauna. E ciudată, imprevizibilă şi dezarmantă. Vrea cu tot dinandinsul să mă facă să râd şi, cu atât mai mult, vrea să mă facă să râd de mine însumi.

— Fii fată cuminte, mormăi eu. Te duc acasă după ce-ţi usuci părul. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

Trebuie să fii puternică diseară, pentru ceea ce am să-ţi arăt.

Deodată, se ridică de la masă şi mă abţin cât pot să nu-i spun că nu i-am dat voie să facă asta.

Nu e supusa ta... deocamdată, Grey.

Îndreptându-se către dormitor, se opreşte lângă canapea.

— Unde ai dormit azi-noapte? mă întreabă.

— La mine în pat.

Cu tine.

— Ah.

— Da, şi pentru mine a fost o noutate.

— Să nu faci... sex.

A rostit cuvântul care începe cu *s*... şi obrajii i s-au înroşit din nou, ca de obicei.

— Nu.

Cum să-i spun așa ceva, fără să pară ciudat?

Spune-i odată, Grey.

— Să dorm alături de cineva.

Nonșalant, îmi îndrept din nou atenția către paginile de sport ale ziarului și către cronica meciului de aseară, apoi o văd cum dispare în dormitor.

Nu, n-a sunat deloc ciudat.

În fine, am obținut o altă întâlnire cu domnișoara Steele. Nu, nu-i o întâlnire. Trebuie să afle cum sunt eu. Oftez prelung și beau ce mi-a mai rămas din sucul de portocale. Ziua aceasta promite să fie foarte interesantă. Mă bucur când aud zgomotul uscătorului de păr și sunt surprins că face ceea ce i s-a spus.

Cât timp o aștept, îl sun pe valet să-mi aducă mașina din garaj și mai verific o dată adresa Anei pe Google Maps. Apoi scriu un mesaj și-o rog pe Andrea să-mi trimită pe e-mail un contract de confidențialitate; dacă Ana își dorește s-o lămuresc, va trebui să-și țină gura. Îmi sună telefonul. E Ros.

În timp ce vorbesc la telefon, Ana iese din dormitor și-și ia geanta. Ros vorbește despre Darfur, dar eu sunt atent doar la domnișoara Steele. Scotocește prin geantă și se bucură atunci când găsește un elastic de păr.

Are un păr minunat. Bogat. Lung. Des. Într-o doară, mă întreb cum ar arăta împletit. Ea și-l leagă la spate și-și pune jacheta, apoi se așază pe canapea, așteptând să termin convorbirea.

— Bine, așa facem. Ține-mă la curent cu evoluția situației.

Închei conversația cu Ros. A făcut pur și simplu minuni și datorită ei transportul nostru cu hrană va ajunge în Darfur.

— Ești gata? o întreb pe Ana.

Ea dă din cap că da. Îmi iau sacoul și cheile de la mașină și o urmez. Mă privește pe furiș printre genele sale lungi în timp ce mergem către lift, iar buzele i se curbează într-un zâmbet timid. Îi zâmbesc și eu.

Ce mama dracului am?

Liftul soseşte şi o las pe ea să intre prima. Apăs pe butonul pentru parter şi uşile se închid. În spaţiul mic al liftului devin în întregime conştient de prezenţa ei. O urmă a parfumului ei dulce îmi invadează simţurile... Ritmul respiraţiei i se schimbă şi începe să gâfâie puţin, după care se uită la mine cu o privire care spune „Vino-ncoace!"

La naiba.

Îşi muşcă buza.

Face asta intenţionat. Şi pentru o fracţiune de secundă mă pierd în privirea ei senzuală şi fascinantă. Ea nu dă înapoi.

Am erecţie.

Instantaneu.

O doresc.

Aici.

Acum.

În lift.

— Ah, la naiba cu birocraţia.

Vorbele astea vin de nicăieri şi instinctiv o iau în braţe şi o împing lângă perete. Îi prind ambele mâini, i le ridic deasupra capului ca să nu mă poată atinge şi, după ce o văd imobilizată, îi bag cealaltă mână în păr în timp ce buzele mele le caută şi le găsesc pe ale ei.

Ea geme aproape de gura mea, un fel de cântec al sirenei, şi, în sfârşit, îi descifrez toate aromele: mentă şi ceai şi o livadă întreagă de fructe dulci. Are gustul la fel de plăcut ca înfăţişarea. Îmi aduce aminte de o perioadă înfloritoare. *Doamne, Dumnezeule.* Tânjesc după ea. O apuc de bărbie, prelungind sărutul, şi simt cum limba ei o atinge ispititor pe a mea... explorând. Chibzuind. Simţind. Răspunzându-mi la sărut.

Ah, Dumnezeule sfânt.

— Eşti. Atât. De. Dulce, îi şoptesc lângă buze, în întregime ameţit, îmbătat de parfumul şi de gustul ei.

Liftul se opreşte şi uşile încep să se deschidă.

Revino-ţi, Grey.

Mă îndepărtez de ea, ca să n-o mai ating.

Respiră greu.

Ca şi mine.

Când a fost ultima oară când mi-am pierdut controlul?

Trei bărbaţi în costume ne aruncă priviri atotştiutoare când ni se alătură.

Iar eu mă holbez la afişul de deasupra butoanelor din lift, care face reclamă unui weekend romantic la The Heathman. Mă uit către Ana şi oftez.

Ea zâmbeşte cu subînţeles.

Zâmbesc şi eu.

Ce mama dracului mi-a făcut?

Liftul se opreşte la etajul al doilea şi tipii ies, lăsându-mă singur cu domnişoara Steele.

— Te-ai spălat pe dinţi, observ eu, ironic şi amuzat.

— Am folosit periuţa ta de dinţi, spune ea, cu ochi strălucitori.

Bineînţeles că aşa a făcut... şi dintr-un anumit motiv detaliul acesta mi se pare plăcut, aproape imposibil de plăcut. Îmi stăpânesc un zâmbet.

— Ah, Anastasia Steele, ce mă fac eu cu tine?

O iau de mână atunci când uşile liftului se deschid la parter şi bombăn, mai multe pentru mine însumi:

— Ce-o fi cu lifturile astea?

Ea îmi aruncă o privire complice în timp ce înaintăm pe culoarul de marmură şlefuită.

Maşina ne aşteaptă într-una dintre arcadele din faţa hotelului; valetul se plimbă de colo-colo nerăbdător. Îi dau un bacşiş gras şi deschid portiera pentru Ana, care e tăcută şi gânditoare.

Dar nu a fugit.

Deşi am sărit pe ea în lift.

Ar trebui să spun ceva despre ce s-a întâmplat acolo — dar ce anume?

Îmi pare rău?

Ţie ţi-a plăcut?

Ce naiba îmi tot faci?

Pornesc motorul şi-mi dau seama că e mai bine să nu vorbesc. Sunetul liniştitor al „Duetului Florilor" al lui Delibes se răspândeşte în maşină, iar eu încep să mă relaxez.

— Ce ascultăm? mă întreabă Ana, exact când o cotesc pe South-west Jefferson Street.

Îi spun şi o întreb dacă-i place.

— Christian, e minunat.

Să-mi aud numele rostit de ea îmi dă o senzaţie ciudat de plăcută. L-a mai spus de vreo câteva ori înainte, dar de fiecare sună diferit. Azi l-a rostit cu mirare — în faţa muzicii. E minunat că-i place bucata aceasta: e una dintre favoritele mele. Mă trezesc zâmbind; e clar că m-a iertat pentru scena din lift.

— Poţi s-o mai pui o dată?

— Desigur.

Ating ecranul şi muzica se aude iar.

— Îţi place muzica clasică? mă întreabă, când traversăm podul Fremont, şi ne cufundăm într-o discuţie lejeră despre gusturile mele muzicale.

În timp ce vorbim mă sună cineva.

— Grey, răspund eu.

— Domnule Grey, sunt Welch. Am informaţia pe care mi-aţi cerut-o.

Ah, detaliile despre fotograf.

— Bine. Trimite-mi un e-mail. Mai e ceva?

— Nu, domnule.

Îi închid şi muzica porneşte din nou. Ascultăm amândoi, pierduţi acum în piesa mai brutală a trupei Kings of Leon. Dar nu durează mult — ne întrerupe din nou sunetul telefonului.

Ce mama naibii?

— Grey, mă răstesc.

— V-am trimis contractul de confidenţialitate, domnule Grey.

— Bine. Asta-i tot, Andrea.

— Bună ziua, domnule.

Mă uit cu coada ochiului la Ana, să văd dacă s-a prins despre ce este vorba, dar ea studiază priveliştea din Portland. Bănuiesc că e doar politicoasă. E dificil să trebuiască să stau tot timpul cu ochii la drum. Eu nu vreau decât să mă uit la Ana. În ciuda stângăciei sale, are o linie a gâtului foarte frumoasă, pe care mi-ar plăcea s-o sărut de la lobul urechii până jos, pe umăr.

La naiba. Mă foiesc pe scaun. Sper să accepte să semneze clauza de confidenţialitate şi să primească tot ceea ce am eu de oferit.

Când intrăm pe autostrada I-5 sună iar telefonul.

E Elliot.

— Bună, Christian, ţi-ai tras-o?

Ah... încet, amice, încet.

— Bună, Elliot — telefonul e pe difuzor şi nu sunt singur în maşină.

— Cine mai e cu tine?

— Anastasia Steele.

— Bună, Ana!

— Bună, Elliot, spune ea, entuziastă.

— Am auzit multe despre tine, zice Elliot.

Rahat. Ce anume o fi auzit?

— Să nu crezi nicio vorbă din ce spune Kate, răspunde ea cu amabilitate.

Elliot râde.

— O duc acum acasă pe Anastasia. Vrei să vin să te iau? intervin eu.

Nu mă îndoiesc că Elliot îşi va dori o evadare rapidă.

— Sigur.

— Ne vedem în scurt timp.

Îi închid.

— De ce insişti să-mi spui Anastasia? mă întreabă ea.

— Pentru că aşa te cheamă.

— Prefer să mi se spună Ana.

— Serios?

„Ana" e prea banal şi prea obişnuit pentru ea. Şi prea familiar.

Acele trei litere au puterea de a răni...

Şi în acel moment îmi dau seama că respingerea ei, atunci când va veni, va fi greu de suportat. S-a mai întâmplat şi înainte, dar nu m-am simţit niciodată atât de... implicat. Nici măcar n-o cunosc pe fata asta, dar ştiu c-o vreau, în întregime. Poate pentru că nu m-am ţinut niciodată după vreo femeie.

Grey, controlează-te şi urmează regulile, altfel totul se va duce pe apa sâmbetei.

— Anastasia, spun eu, ignorând privirea ei dezaprobatoare. Ce s-a întâmplat în lift nu se va mai întâmpla — mă rog, dacă nu va fi premeditat.

Asta o pune pe gânduri cât timp parchez lângă clădirea în care locuieşte. Înainte să-mi poată da o replică, cobor din maşină, o ocolesc şi-i deschid portiera.

Când pune piciorul pe caldarâm, mă priveşte în treacăt.

— Mi-a plăcut ce s-a întâmplat în lift, spune.

Ţi-a plăcut? Mărturisirea ei mă face să încremenesc pe loc. Sunt din nou plăcut surprins de mica domnişoară Steele. Urcă scările până la uşa de la intrare, iar eu mă chinui să ţin pasul cu ea.

Elliot şi Kate îşi ridică privirile când intrăm. Stau amândoi la masă, într-o încăpere cu mobilă puţină, potrivită pentru nişte studente. Lângă un raft de bibliotecă sunt câteva cutii de carton. Elliot e relaxat şi pare că nu se grăbeşte să plece, lucru care mă surprinde.

Kavanagh sare în sus şi-mi aruncă o privire piezişă în timp ce o îmbrăţişează pe Ana.

Oare ce credea că-i voi face fetei ăsteia?

Ştiu doar ce mi-ar plăcea să-i fac...

O văd pe Kavanagh că o ia în braţe şi mă mai liniştesc; poate totuşi şi ea ţine la Ana.

— Bună dimineața, Christian, zice ea, pe un ton rece și condescendent.

— Domnișoară Kavanagh.

Și vreau să adaug o frază sarcastică, despre cum, în sfârșit, arată și ea un strop de interes pentru prietena ei, dar mai bine-mi țin gura.

— Christian, o cheamă Kate, spune Elliot, ușor iritat.

— Kate, murmur eu, ca să fiu politicos.

Elliot o îmbrățișează pe Ana, strângând-o la piept un pic prea mult.

— Bună, Ana, spune el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Bună, Elliot.

Îi surâde.

Hai, că asta devine de nesuportat.

— Elliot, haide să mergem.

Și ia-ți mâinile de pe ea.

— Sigur, face el, dându-i drumul Anei, dar apucând-o pe Kavanagh și sărutând-o indecent.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

Ana se simte stânjenită privindu-i. N-o pot condamna. Dar când se întoarce către mine, constat că are o expresie preocupată, privindu-mă cu ochii îngustați.

La ce se gândește oare?

— Pe mai târziu, scumpo, bâiguie Elliot și se vede de la o poștă că-i curg balele după Kavanagh.

Amice, fii și tu demn, pentru numele lui Dumnezeu.

Ochii acuzatori ai Anei sunt ațintiți asupra mea și pentru un moment nu-mi dau seama dacă e din cauza comportamentului lasciv al lui Elliot și-al lui Kate sau...

La naiba!

Asta e ceea ce-și dorește. Să fie curtată și alintată.

Eu nu sunt un romantic, scumpete.

O șuviță de păr i-a scăpat din coadă și, fără să-mi dau seama ce fac, i-o dau după ureche. Își lipește fața de degetele mele, iar acest

gest tandru mă surprinde. Degetul mare de la mâna mea rătăceşte pe buza ei de jos — e atât de moale şi-aş vrea s-o sărut din nou. Dar nu pot. Nu până nu-mi dă consimţământul.

— Pe mai târziu, iubito, îi şoptesc, iar ea zâmbeşte şi chipul i se îndulceşte. Vin să te iau la opt.

Ezitând, mă răsucesc şi deschid uşa de la intrare, cu Elliot în spatele meu.

— Frate, trebuie să dorm, spune Elliot, de îndată ce ne urcăm în maşină. Femeia asta e nesătulă.

— Nu mai spune...

Tonul meu e plin de sarcasm. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e o poveste detaliată a acestei întâlniri de taină.

— Tu ce-ai făcut, şmechere? Te-a dezvirginat?

Îi arunc o privire care spune „du-te dracului".

Elliot izbucneşte în râs.

— Frate, eşti un ticălos tare înţepat.

Îşi trage peste faţă şapca cu însemnele echipei Sounders şi se cuibăreşte în scaun, ca să tragă un pui de somn.

Dau muzica mai tare.

Dormi dacă poţi, Lelliot!

Mda. Îl invidiez pe frate-meu: uşurinţa cu care tratează femeile, faptul că poate dormi... şi faptul că nu e deloc ticălos.

Munca de cercetare pe care-a făcut-o Welch în legătură cu José Luis Rodriguez scoate la iveală o amendă pentru posesie de marijuana. În registrele poliţiei nu este luat în evidenţă pentru hărţuire sexuală. Poate că aseară ar fi comis-o pentru prima oară dacă n-aş fi intervenit eu. Deci nenorocitul ăla mic fumează iarbă? Sper că nu fumează şi în preajma Anei — şi mai ales, sper că ea nu fumează.

Deschid e-mailul primit de la Andrea şi printez clauza de confidenţialitate la imprimanta din biroul de acasă de la mine, în Escala. Ana va trebui să-l semneze dacă vrea să-i arăt camera mea de joacă. Şi într-un moment de slăbiciune sau de orgoliu excesiv, sau poate de

optimism nemaiîntâlnit — nu știu exact care dintre ele — îi trec deja numele și adresa pe contractul meu standard dintre dominator și supusă și-l printez și pe acesta.

Aud o bătaie în ușă.

— Hei, șmechere. Hai să mergem cu bicicletele, îl aud pe Elliot spunând.

Ah... copilul s-a trezit din somn.

Mirosul pinilor, al pământului jilav și al primăverii târzii e ca un balsam pentru simțurile mele; îmi amintește de acele zile din copilărie, când alergam prin pădure cu Elliot și cu sora mea, Mia, sub ochii atenți ai părinților noștri adoptivi. Liniștea, spațiul, libertatea... foșnetul acelor uscate de pin sub tălpi.

Aici, în natură, puteam să uit.

Aici era refugiul unde mă ascundeam de coșmarurile mele.

Elliot pălăvrăgește în continuare, iar de la mine așteaptă doar câte o mormăială ca să vorbească mai departe. Ne urmăm drumul pe malul plin de pietriș al râului Willamette, dar gândurile mele fug către Anastasia. Pentru prima oară după mult timp, simt gustul dulce al nerăbdării. Am emoții.

Oare îmi va accepta propunerea?

Mi-o imaginez dormind lângă mine, dulce și mică... iar penisul meu tresare de nerăbdare. Puteam s-o trezesc și să i-o trag atunci — și asta ar fi fost o premieră.

O să i-o trag când va veni momentul.

O să i-o trag legată și cu un căluș în gura aia obraznică.

La Clayton's e liniște. Ultimul client a plecat acum cinci minute. Iar eu aștept — din nou — bătând darabana cu degetele pe coapse. Răbdarea nu e punctul meu forte. Nici măcar ieșirea de azi cu bicicletele, împreună cu Elliot, nu mi-a calmat agitația. El ia cina diseară cu Kate la The Heathman. Două întâlniri în două seri consecutive cu aceeași fată nu e stilul lui obișnuit.

Brusc luminile fluorescente dinăuntrul magazinului se sting, uşa de la intrare se deschide, iar Ana păşeşte în asfinţitul blând care se lasă peste Portland. Inima îmi bate foarte tare. Ce-o fi o fi: sau e începutul unei noi relaţii, sau e începutul sfârşitului. Face cu mâna, luându-şi la revedere de la un tânăr care a condus-o până afară. Nu e acelaşi bărbat pe care l-am întâlnit ultima oară când am fost aici — e cineva nou. O priveşte cum se apropie de maşină, cu ochii pe fundul ei. Taylor îmi distrage atenţia arătându-mi că vrea să coboare din maşină, dar îl opresc. E treaba mea. Când ies din maşină şi-i ţin portiera deschisă, tipul cel nou încuie magazinul şi nu-i mai aruncă priviri galeşe domnişoarei Steele.

Ea zâmbeşte timid în timp ce se apropie şi are părul strâns într-o coadă elegantă care i se leagănă în briza serii.

— Bună seara, domnişoară Steele.

— Domnule Grey, spune ea.

E îmbrăcată în jeanşi negri... *Iarăşi jeanşi.* Îl salută pe Taylor când se instalează pe bancheta din spate a maşinii.

O iau de mână de îndată ce mă urc lângă ea, în vreme ce Taylor iese în strada pustie şi se îndreaptă către heliportul din Portland.

— Cum a fost la muncă? o întreb, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o oferă mâinile noastre împreunate.

— Mi se părea că ziua nu se mai termină, spune ea, cu vocea răguşită.

— Da, şi pentru mine a fost o zi lungă.

Aşteptarea din ultimele câteva ore a fost infernală!

— Tu ce-ai făcut? mă întreabă.

— Am mers cu Elliot, cu bicicletele.

Are mâna caldă şi moale. Priveşte în jos, la degetele noastre înlănţuite, iar eu îi mângâi la nesfârşit încheieturile cu degetul mare. Respiraţia i se accelerează şi privirile ni se întâlnesc. Văd în ei poftă şi dorinţă... şi nerăbdare. Sper doar să-mi accepte propunerea.

Din fericire, drumul până la heliport este scurt. Când coborâm din maşină, o iau din nou de mână. Pare un pic uimită.

Ah. Se întreabă unde ar putea fi elicopterul.

— Eşti gata? o întreb.

Ea dă din cap şi o conduc prin clădire, către lift. Îmi aruncă o scurtă privire complice.

Îşi aminteşte de sărutul de azi-dimineaţă, dar... la fel îmi amintesc şi eu.

— Sunt doar trei etaje, mormăi eu.

Cât stăm aşa, înăuntru, mă gândesc să nu uit să i-o trag într-un lift, într-o bună zi. Asta dacă e de acord cu propunerea mea.

Pe acoperiş, *Charlie Tango,* proaspăt aterizat de la Boeing Field, e pregătit şi gata de zbor, deşi nu văd nici urmă de Stephan, care l-a adus până aici. În schimb Joe, cel care conduce heliportul din Portland, se află în micul birou. Mă salută când mă vede. E mai bătrân decât bunicul şi ceea ce nu ştie el despre pilotaj înseamnă că nu merită învăţat; a zburat pe elicoptere Sikorsky în Coreea în misiuni de evacuare a răniţilor şi, frate, are nişte poveşti de ţi se face părul măciucă.

— Acesta este planul dumneavoastră de zbor, domnule Grey, spune Joe, cu vocea sa hodorogită care-i trădează vârsta. Toate verificările externe au fost efectuate. Aeronava este gata şi vă aşteaptă, domnule. Puteţi decola.

— Mulţumesc, Joe.

O privire pe care i-o arunc în treacăt Anei îmi confirmă cât este de entuziasmată... ca şi mine, de altfel. Asta chiar că-i o premieră.

— Hai să mergem.

Ţinând-o şi acum de mână, o conduc pe Ana către heliport, la *Charlie Tango.* Cel mai sigur Eurocopter din clasa lui, o plăcere să-l pilotezi. E odorul meu. Îi deschid uşa Anei; se strecoară înăuntru, iar eu o urmez.

— Acolo, o instruiesc eu, arătând către scaunul pasagerului. Stai jos. Nu atinge nimic.

Sunt uimit că face ceea ce i se spune.

După ce se instalează în scaun, cercetează cu privirea mulţimea de aparate cu un amestec de uimire şi entuziasm. Aplecându-mă

peste ea, îi prind centurile de siguranţă, încercând să nu mi-o închipui goală când fac asta. Mă mişc mai lent decât e nevoie, pentru că s-ar putea să fie ultima mea şansă de a mă afla atât de aproape de ea, ultima mea şansă de a-i inhala parfumul dulce, care-mi trezeşte atâtea amintiri. Când va afla ce înclinaţii am, e posibil să fugă... pe de altă parte, poate va îmbrăţişa acest stil de viaţă. Şi mă simt aproape copleşit când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă va accepta. Mă priveşte cu atenţie, e atât de aproape... atât de adorabilă. Strâng şi ultima centură. Nu pleacă nicăieri. Cel puţin nu în ora următoare.

Stăpânindu-mi agitaţia, îi şoptesc:

— Eşti asigurată. N-ai cum să scapi.

Ea tage cu putere aer în piept.

— Respiră, Anastasia, adaug eu şi o mângâi pe obraz.

O prind de bărbie, mă înclin şi o sărut rapid.

— Îmi place hamul ăsta, mormăi eu.

Aş vrea să-i spun că mai am şi altele, de piele, în care mi-aş dori s-o văd legată şi suspendată de tavan. Dar mă comport frumos, mă aşez şi-mi leg centura.

— Pune-ţi căştile.

Îi arăt căştile din faţa ei.

— O să efectuez toate verificările dinaintea zborului.

Toate aparatele funcţionează cum trebuie. Apăs pe acceleraţie până la 1 500 de rotaţii pe minut, pun emiţătorul de răspuns în aşteptare şi aprind farul de poziţie. Totul este gata şi pregătit de zbor.

— Ştii bine ce faci? mă întreabă ea cu îndoială în glas.

O anunţ că sunt pilot calificat de patru ani. Are un zâmbet molipsitor.

— Eşti în siguranţă cu mine, o liniştesc eu, apoi adaug: Mă rog, cât timp zburăm.

Îi fac cu ochiul, ea îmi zâmbeşte, iar eu ameţesc.

— Eşti gata? o întreb eu — şi nu-mi vine să cred cât de palpitant mi se pare s-o am aici, lângă mine.

Ea dă aprobator din cap.

Vorbesc cu turnul de control — cei de acolo sunt pe poziții — și accelerez până la 2 000 de rotații pe minut. De îndată ce ni se dă autorizația de a zbura, fac ultimele verificări. Temperatura uleiului este de 40 de grade. *Grozav.* Măresc presiunea în rezervor la 14, motorul este turat la 2 500 de rotații pe minut și trag de manșă. Și, ca o pasăre elegantă... *Charlie Tango* se ridică în aer.

Anastasia se uită cu gura căscată cum pământul dispare de sub noi, dar nu zice nimic, vrăjită de luminile din ce în ce mai mici ale orașului Portland. În curând ne învăluie întunericul; singura lumină vine de la aparatele din fața noastră. Fața Anei este luminată de becurile roșii și verzi în timp ce privește în bezna nopții.

— Înfiorător, nu-i așa?

Deși mie nu mi se pare așa. Pentru mine, asta înseamnă relaxare. Nimic nu-mi poate face rău aici, sus.

Mă simt în siguranță și ascuns în întuneric.

— Cum știi că mergi în direcția corectă? întreabă Ana.

— Uite.

Îi arăt panoul de bord. Nu vreau s-o plictisesc vorbindu-i despre regulile aparatelor de zbor, dar adevărul este că *tot* echipamentul din fața mea ne ghidează către destinație: giroorizontul, altimetrul, variometrul și cursul indicat de GPS. Îi povestesc despre *Charlie Tang* și despre faptul că este echipat pentru zborul de noapte.

Ana mă privește uimită.

— Este un heliport pe acoperișul clădirii în care locuiesc. Într-acolo ne îndreptăm.

Mă uit din nou la panoul de bord, verificând toate datele. Asta îmi place mie: controlul, siguranța și starea de bine care depind de modul în care stăpânesc tehnologia din fața mea.

— Când zbori noaptea, nu vezi nimic. Trebuie să ai încredere în aparate, îi spun.

— Cât va dura zborul? întreabă ea, cu răsuflarea ușor întretăiată.

— Mai puțin de o oră — vântul e de partea noastră.

Mă uit din nou la ea.

— Te simți bine, Anastasia?

— Da, zice ea, cu o voce ciudat de tăioasă.

Are emoții? Sau poate că regretă decizia de a fi aici, cu mine. Gândul ăsta e neliniștitor. Nu mi-a dat nicio șansă. Pentru un moment, atenția mi se îndreaptă către turnul de control aerian. Apoi, după ce trecem de perdeaua de nori, văd în depărtare orașul Seattle, o rază sclipind în întuneric.

— Uite, acolo.

Îi arăt Anei luminile strălucitoare.

— Întotdeauna impresionezi femeile în felul ăsta? „Vino și zboară cu elicopterul meu"?

— N-am adus nicio fată aici sus, Anastasia. E o altă premieră pentru mine. Acum ești impresionată?

— Sunt copleșită, Christian, șoptește ea.

— Copleșită?

Zâmbesc spontan. Și mi-o amintesc pe Grace, mama mea, cum mă mângâia pe păr în timp ce eu citeam cu voce tare din cartea *The Once and Future King.*

„Christian, a fost minunat. Sunt copleșită, băiat scump."

Aveam șapte ani și de-abia de curând începusem să vorbesc.

— Ești atât de... competent, continuă Ana.

— Vai, mulțumesc, domnișoară Steele.

Chipul mi se încălzește de plăcere auzind lauda ei neașteptată. Sper că n-a observat.

— E evident cât de mult îți place să faci asta, spune ea, o clipă mai târziu.

— Ce anume?

— Să zbori.

— Trebuie să ai control și concentrare.

Două calități pe care eu le apreciez foarte mult.

— Cum să nu-mi placă? Deși cel mai mult îmi place să plutesc.

— Să plutești?

— Da, să zbor cu planorul, pentru profani. Planorul şi elicopterul — le pilotez pe amândouă.

Poate că ar fi trebuit s-o plimb cu planorul?

Nu te pripi, Grey.

Şi de când plimbi tu pe cineva cu planorul?

De când aduc pe cineva la bordul lui *Charlie Tango*?

Turnul de control aerian mă reaşază pe culoarul de zbor, oprindu-mi gândurile hoinare exact când ne apropiem de periferia oraşului Seattle. Suntem aproape. Iar eu mă aflu mai aproape de a afla dacă am avut fantezii deşarte sau nu. Ana se uită fix pe fereastră, extaziată.

Nu-mi pot lua ochii de la ea.

Te rog să spui da.

— Arată bine, nu-i aşa? întreb eu, ca s-o fac să se întoarcă şi să-i văd chipul.

Chiar se întoarce, aruncându-mi un zâmbet care-mi face penisul să se întărească.

— Ajungem în câteva minute, adaug eu.

Brusc atmosfera din cabină se schimbă şi am o senzaţie mai acută că Ana se află acolo, lângă mine. Inspir adânc şi inhalez parfumul şi nerăbdarea. A Anei. Dar şi a mea.

Coborâm şi-l pilotez pe *Charlie Tango* deasupra centrului oraşului către Escala, căminul meu, iar inima mea îşi accelerează ritmul. Ana începe să nu aibă astâmpăr. Şi ea e agitată. Sper să n-o ia la goană.

Când heliportul îmi apare în raza vizuală, mai inspir o dată adânc.

Asta e.

Aterizăm lin şi opresc motorul, privind paletele elicei cum încetinesc şi se opresc de tot. Singurul lucru pe care-l aud este zgomotul alb din căşti, pentru că noi nu spunem nimic. Îmi scot căştile şi i le scot şi Anei.

— Am ajuns, îi spun eu încet.

Faţa îi străluceşte, palidă, în luminile de la aterizare şi are ochi scânteietori.

Doamne, Dumnezeule, cât e de frumoasă.

Îmi desfac centura şi mă întind s-o desfac şi pe a ei.

Ea îşi ridică privirea către mine. Încrezătoare. Tânără. Dulce. Parfumul ei delicios aproape mă face să mă răzgândesc.

Pot să fac asta cu ea?

E adultă.

Poate lua decizii de una singură.

Şi vreau să mă privească aşa şi când mă va cunoaşte cu adevărat... când va afla de ce sunt capabil.

— Nu eşti obligată să faci nimic dacă nu vrei. Ştii asta, nu-i aşa?

Trebuie să înţeleagă asta. Vreau să mi se supună, dar mai mult decât atât, vreau să-şi dea consimţământul.

— N-aş face niciodată ce n-aş vrea, Christian.

Pare sinceră şi vreau s-o cred. Cu acele cuvinte liniştitoare răsunându-mi în cap, mă ridic de pe locul meu şi deschid uşa, după care sar pe platformă. Îi întind mâna ajutând-o să iasă din elicopter. Vântul îi răvăşeşte părul şi pare agitată. Nu ştiu dacă e agitată pentru că se află în prezenţa mea sau pentru că suntem la etajul treizeci. Ştiu că e o senzaţie ciudată să fii aici, sus.

— Vino.

Îmi trec braţul în jurul ei ca s-o protejez de vânt şi o conduc către lift.

Niciunul dintre noi nu spune nimic în timp ce ne îndreptăm spre apartamentul de la ultimul etaj. Pe sub jacheta neagră, ea poartă o bluză de un verde-pal. I se potriveşte. Îmi propun să-i cumpăr haine în nuanţe albastre şi verzi dacă va fi de acord cu condiţiile mele. Ar trebui să se îmbrace mai stilat. Privirile ni se întâlnesc în oglinzile din lift, după care uşile se deschid, dând chiar la mine în apartament.

Mă urmează în hol, de-a lungul culoarului, până când ajungem în living.

— Pot să-ţi iau haina? o întreb.

Ana clatină din cap şi se trage de revere ca să sublinieze faptul că vrea să-şi păstreze jacheta pe ea.

Bine.

— Vrei să bei ceva?

Încerc o abordare diferită şi-mi dau seama că eu trebuie să beau ceva ca să mă liniştesc.

De ce sunt aşa de agitat?

Pentru că o doresc…

— Eu o să beau un pahar de vin alb. Vrei şi tu?

— Da, te rog, spune ea.

Ajuns în bucătărie, îmi dau jos sacoul şi deschid dulăpiorul cu vinuri. Un Sauvignon Blanc ne va ajuta să ne relaxăm. Scot un Pouilly-Fumé robust şi o văd pe Ana trăgând cu ochiul la peisaj prin uşile balconului. Când se întoarce în bucătărie, o întreb dacă e mulţumită de vinul pe care l-am ales.

— Nu ştiu nimic despre vinuri, Christian. Sunt convinsă că e un vin bun.

Pare subjugată.

La naiba. Lucrurile nu merg deloc bine. Oare e copleşită? Asta să fie?

Torn vin în două pahare şi mă duc spre ea — acum ai zice că e mielul de sacrificiu. Nu mai e nici urmă din femeia dezarmantă de mai devreme. Acum pare pierdută.

Ca şi mine…

— Poftim.

Îi ofer paharul şi soarbe din el imediat, închizând ochii, semn evident că-i place vinul. Când ia paharul de la gură, buzele îi rămân umede.

Bună alegere, Grey.

— Eşti foarte tăcută şi nici măcar nu te mai înroşeşti în obraji. De fapt, cred că nu te-am văzut niciodată mai palidă, Anastasia. Ţi-e foame?

Clatină din cap şi mai ia o sorbitură din pahar. Poate că are nevoie să mai bea ca să prindă curaj.

— Ce apartament mare ai, spune, cu o voce mică.

— Mare?

— Mare.

— Într-adevăr, e mare.

Nu am cum s-o contrazic; are peste 900 de metri pătraţi.

— Ştii să cânţi? mă întreabă ea, uitându-se la pian.

— Da.

— Bine?

— Da.

— Bineînţeles. E ceva la ce nu te pricepi?

— Da... sunt câteva lucruri.

Să gătesc.

Să spun bancuri.

Să fac conversaţie liberă şi lejeră cu o femeie de care sunt atras.

Să fiu atins...

— Vrei să stai jos?

Arăt către canapea. Dă rapid din cap, spunându-mi că vrea. O iau de mână, o conduc acolo, iar ea se aşază, aruncându-mi o privire poznaşă.

— Ce e aşa de distractiv? o întreb, luând loc lângă ea.

— De ce anume mi-ai oferit *Tess d'Urberville*?

Ah. Unde ajungem aşa?

— Păi, ai spus că-ţi place Thomas Hardy.

— Ăsta e singurul motiv?

Nu vreau să-i spun că i-am oferit ediţia *mea* princeps şi că a fost o alegere mai bună decât *Jude neştiutul.*

— Mi s-a părut potrivit. Puteam să te ridic la idealul romantic imposibil de atins ca Angel Clare sau te puteam înjosi ca Alec d'Urberville.

Răspunsul meu este suficient de sincer şi are şi o nuanţă de ironie în el. Cred că ceea ce sunt pe cale să-i propun va fi foarte departe de aşteptările sale.

— Dacă sunt doar două opţiuni, prefer înjosirea, şopteşte ea.

La naiba. Nu asta-ţi doreşti, Grey?

— Anastasia, te rog, nu te mai mușca de buză. Îmi distragi atenţia. Nu ştii ce spui acolo.

— De-asta sunt aici, spune ea, iar dinţii îi lasă urme fine pe buza de jos, cea umezită de vin.

Şi iat-o din nou: iarăşi dezarmantă, luându-mă prin surprindere la fiecare pas. Penisul meu este de aceeaşi părere.

Să nu mai pierdem vremea cu această înţelegere, dar înainte de a trece la detalii trebuie să semneze clauza de confidenţialitate. Mă scuz şi mă duc până în birou. Contractul şi clauza de confidenţialitate sunt gata, în imprimantă. Las contractul pe birou — nu ştiu dacă vom ajunge să-l semnăm —, apoi capsez anexa şi i-o duc Anei.

— Acesta este un acord de confidenţialitate.

Îl aşez pe măsuţa de cafea, în faţa ei. Pare derutată şi surprinsă.

— Avocatul meu ţine foarte mult la el, adaug eu. Dacă optezi pentru varianta a doua, înjosirea, va trebui să semnezi asta.

— Şi dacă nu vreau să semnez nimic?

— Atunci rămâi cu idealurile nerealiste ale lui Angel Clare, mă rog, cel puţin pentru o mare bucată din carte.

Iar eu nu te voi putea atinge. Te voi trimite acasă cu Stephan şi voi încerca din răsputeri să te uit. Neliniştea mea sporeşte; afacerea asta s-ar putea duce pe apa sâmbetei.

— Ce înseamnă acordul acesta?

— Înseamnă că nu poţi dezvălui nimănui nimic despre noi. Nimic nimănui.

Îmi cercetează chipul şi nu-mi dau seama dacă e derutată sau supărată.

Ar putea fi şi una, şi alta.

— Bine. Semnez, spune ea.

Hai că a mers uşor. Îi ofer stiloul meu Mont Blanc, iar ea pune peniţa pe locul rezervat semnăturii.

— N-ai de gând să-l citeşti? o întreb eu, brusc enervat.

— Nu.

— Anastasia, ar trebui să citeşti întotdeauna ce semnezi.

Cum poate fi atât de nechibzuită? Părinţii ei nu au învăţat-o nimic?

— Christian, ceea ce nu pricepi tu este că oricum n-aş vorbi despre asta nimănui. Nici măcar lui Kate. Deci n-are nicio importanţă dacă semnez acordul sau nu. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine sau pentru avocatul tău, cu care *tu* se pare că vorbeşti, atunci e-n regulă, o să semnez.

Are un răspuns pentru orice. E o senzaţie reconfortantă.

— Ai dreptate, domnişoară Steele, observ eu sec.

Cu o privire scurtă şi dezaprobatoare, semnează.

Şi înainte să mă apuc să-i fac prezentarea mă întreabă:

— Asta înseamnă că vei face dragoste cu mine în seara asta, Christian?

Poftim?

Eu?

Să fac dragoste?

Ah, Grey, adu-o la realitate imediat.

— Nu, Anastasia, nu înseamnă asta. Mai întâi, eu nu fac dragoste. Eu mi-o trag, tare de tot.

Ea oftează adânc. Am pus-o pe gânduri.

— În al doilea rând, mai avem foarte multe acte de semnat. Şi în al treilea rând, încă nu ai nici cea mai vagă idee la ce anume te înhami. Încă mai poţi fugi de aici ţipând în gura mare! Haide, vreau să-ţi arăt camera mea de joacă.

E încurcată, iar între sprâncene îi apare din nou acel *v* minuscul.

— Vrei să ne jucăm pe Xbox?

Izbucnesc într-un râs zgomotos.

Ah, iubito.

— Nu, Anastasia, nici pe Xbox, nici pe PlayStation. Vino încoace.

Mă ridic în picioare şi îi întind mâna, iar ea mă prinde de bunăvoie. O conduc pe culoar şi pe scări şi mă opresc în faţa uşii camerei de joacă, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

Acum e acum. Plăteşti sau te joci. Oare am fost vreodată atât de agitat? Îmi dau seama că, pentru a-i arăta dorinţele mele, trebuie doar să răsucesc cheia, aşa că descui uşa şi, în acelaşi timp, o liniştesc pe Ana.

— Poţi să pleci în orice moment. Elicopterul te aşteaptă să te ducă oriunde vrei tu să mergi; poţi rămâne aici peste noapte şi poţi pleca acasă dimineaţă. Orice decizi, este în regulă.

— Deschide odată uşa asta blestemată, Christian, spune ea cu o expresie încăpăţânată şi încrucişându-şi braţele.

E un moment de răscruce. Nu vreau s-o ia la fugă. Dar nu m-am arătat niciodată atât de vulnerabil. Nici măcar în mâinile Elenei... şi-mi dau seama că se întâmplă aşa pentru că Ana nu ştie nimic despre acest stil de viaţă.

Deschid uşa şi intru după ea în camera de joacă.

Locul meu conspirativ.

Singurul loc unde sunt cu adevărat eu însumi.

Ana stă în mijlocul camerei, studiind din priviri toate accesoriile care înseamnă o parte atât de importantă a vieţii mele: bicele, bastoanele, patul, banca... Nu spune nimic, înregistrând totul, şi tot ce pot auzi sunt bătăile asurzitoare ale inimii mele când sângele îmi năvăleşte în timpane.

Acum ştii.

Acesta sunt eu.

Se răsuceşte şi mă priveşte pătrunzător, iar eu aştept să spună ceva, dar ea îmi prelungeşte agonia şi înaintează mai mult în încăpere, obligându-mă s-o urmez.

Îşi trece degetele peste un bici de piele întoarsă, unul dintre favoritele mele. Îi spun cum se numeşte, dar ea nu-mi răspunde. Merge către pat, explorând cu mâinile sale şi mângâind cu degetele unul dintre stâlpii ciopliţi ai baldachinului.

— Spune ceva, aproape că o rog.

Tăcerea ei este insuportabilă. Trebuie să aflu dacă are de gând să fugă.

— Tu faci asta oamenilor sau ei îţi fac asta ţie?

În sfârşit!

— Care oameni?

Îmi vine să râd.

— Fac asta femeilor care vor.

E dornică să poarte un dialog. Există speranţă. Se încruntă.

— Dacă ai voluntare, de ce mă aflu eu aici?

— Pentru că-mi doresc foarte mult să fac aceste lucruri cu tine.

Mintea mi se umple de imagini cu ea legată în diverse poziţii prin toată camera; pe cruce, pe pat, peste bancă…

— Ah, face ea şi se îndreaptă către bancă.

Privirea îmi e atrasă de degetele ei iscoditoare care mângâie pielea. Are o atingere curioasă, lentă şi senzuală — oare îşi dă seama ce e aici?

— Eşti sadic? spune ea, speriindu-mă.

La naiba. Mă citeşte.

— Sunt dominant, zic eu repede, sperând să depăşim acest punct din conversaţie.

— Asta ce înseamnă? întreabă ea, şocată, presupun.

— Înseamnă că vreau să mi te supui de bunăvoie, în toate sensurile.

— De ce-aş face aşa ceva?

— Ca să mă satisfaci, şoptesc eu.

De asta am nevoie de la tine.

— Pe scurt, vreau să-ţi doreşti să mă satisfaci.

— Cum fac asta? spune ea, respirând greu.

— Am nişte reguli şi vreau să te conformezi acestor reguli. Sunt spre binele tău şi spre plăcerea mea. Dacă urmezi aceste reguli, iar eu voi fi satisfăcut, te voi recompensa. Dacă nu, te voi pedepsi şi astfel vei învăţa.

Şi de-abia aştept să încep să te dresez. În toate felurile posibile.

Fixează cu privirea bastoanele din spatele băncii.

— Şi toate astea unde se încadrează?

Face un pas către ceea ce se află în jurul ei.

— Toate fac parte dintr-un pachet atrăgător. Şi recompensă, şi pedeapsă.

— Deci tu vei obţine plăcerea dacă îţi vei exercita voinţa asupra mea.

Te-ai prins, domnişoară Steele.

— Mai întâi trebuie să-ţi câştig încrederea şi respectul, ca să mă laşi după aceea să-mi exercit voinţa asupra ta.

Trebuie să-mi acorzi permisiunea ta, iubito.

— Voi simţi plăcere, chiar bucurie, dacă mi te vei supune. Cu cât mi te supui mai mult, cu atât mă voi bucura mai tare — e o ecuaţie foarte simplă.

— Bine, şi eu ce obţin la faza asta?

— Pe mine.

Ridic din umeri. *Asta e, iubito. Doar pe mine. În întregime. Şi vei obţine şi tu plăcere...*

Are o expresie din ce în ce mai uluită în timp ce se uită la mine, fără să zică nimic.

Este exasperant.

— Nu laşi să se vadă nimic din ce gândeşti, Anastasia. Hai să mergem înapoi la parter unde mă pot concentra mai bine. Faptul că te afli aici îmi distrage foarte tare atenţia.

Îi întind mâna şi, pentru prima oară îşi mută privirea de la mâna la faţa mea, neştiind ce să facă.

La naiba.

Am înfricoşat-o.

— Nu-ţi voi face niciun rău, Anastasia.

Timid, îşi lasă mâna în mâna mea. Sunt în culmea fericirii. Nu a luat-o la goană.

Uşurat, mă hotărăsc să-i arăt dormitorul supusei.

— Dacă eşti de acord cu asta, lasă-mă să-ţi arăt mai departe.

O conduc pe culoar.

— Aceasta va fi camera ta. Poţi s-o decorezi cum vrei tu, să-ţi aduci aici ce-ţi doreşti tu.

— Camera mea? Te aştepţi să mă mut aici? murmură ea, nevenindu-i să creadă.

Mă rog. Poate-ar fi trebuit să păstrez acest detaliu pentru mai târziu.

— Nu de tot, o liniştesc eu. Numai, să zicem, de vineri seara până duminică. Trebuie să vorbim despre toate acestea. Să negociem. Dacă vrei să faci asta.

— Voi dormi aici?

— Da.

— Dar nu cu tine.

— Nu. Ţi-am spus, nu dorm cu tine, în afară de ocaziile când te îneci în băutură.

— Tu unde dormi?

— Camera mea este la parter. Vino, cred că-ţi e foame.

— În mod ciudat, cred că mi-am pierdut pofta de mâncare, spune, cu obişnuita ei expresie încăpăţânată pe chip.

— Trebuie să mănânci, Anastasia.

Obiceiurile ei alimentare vor fi primele de care mă voi ocupa dacă va fi de acord să fie a mea... asta şi neastâmpărul ei permanent.

Nu te pripi, Grey!

— Sunt extrem de conştient de faptul că te conduc pe o cale întunecată, Anastasia, de aceea vreau să te gândeşti bine la toate astea.

Ne întoarcem în living.

— Cred că ai nişte întrebări. Ai semnat clauza de confidenţialitate; mă poţi întreba orice, iar eu îţi voi răspunde.

Dacă vrem să funcţioneze, trebuie să înveţe să comunice. Ajuns în bucătărie, deschid frigiderul şi găsesc doar un platou mare cu brânzeturi şi câţiva struguri. Gail nu ştia că voi avea musafiri şi astea nu sunt suficiente... Mă întreb dac-ar fi cazul să comand ceva. Sau poate s-o scot la cină?

Ca o întâlnire.

O altă întâlnire.

Nu vreau să-i dau speranţe în felul acesta.

Eu nu sunt adeptul întâlnirilor.

Numai cu ea...

Gândul ăsta mă enervează. În coşul de pâine este o baghetă proaspătă. Pâinea şi brânza vor fi de ajuns. În plus, ea susţine că nu-i e foame.

— Ia loc.

Îi arăt unul dintre scaunele de bar, iar Ana se aşază şi mă priveşte de la acelaşi nivel.

— Ziceai ceva de nişte acte, spune ea.

— Da.

— Ce acte?

— Păi, pe lângă clauza de confidenţialitate, va fi un contract în care se va prevedea exact ce vom face şi ce nu vom face. Trebuie să-ţi cunosc limitele, iar tu trebuie să le cunoşti pe ale mele. Acesta este consimţământul, Anastasia.

— Şi dacă nu sunt de acord?

La naiba.

— E în regulă, mint eu.

— Dar atunci vom mai avea vreo relaţie?

— Nu.

— De ce?

— Acesta e singurul gen de relaţie care mă interesează.

— De ce?

— Aşa sunt eu.

— Şi cum ai ajuns aşa?

— De ce toată lumea e aşa cum e? E o întrebare la care mi-e greu să răspund. De ce le place unora brânza şi alţii o urăsc? Ţie-ţi place brânza? Doamna Jones — menajera mea — mi-a lăsat platoul ăsta pe post de gustare de seară.

Îi aşez farfuria în faţă.

— Care sunt regulile pe care trebuie să le respect?

— Le-am scris pe hârtie. Le vom parcurge după ce mâncăm.

— Chiar nu mi-e foame, şopteşte ea.

— Vei mânca.

Se uită la mine sfidătoare.

— Mai vrei un pahar cu vin? întreb, încercând s-o îmbunez.

— Da, te rog.

Îi torn vin în pahar şi mă aşez lângă ea.

— Serveşte-te cu mâncare, Anastasia.

Ia câteva boabe de struguri.

Atât? Atât mănânci tu?

— Aşa ai fost dintotdeauna? mă întreabă.

— Da.

— E uşor să găseşti femei care vor să facă asta?

Ah, dac-ai şti tu.

— Ai fi surprinsă.

Am un ton ironic.

— Atunci de ce eu? Chiar nu înţeleg.

E de-a dreptul năucită.

Iubito, eşti atât de frumoasă. Cum să nu-mi doresc să fac asta cu tine?

— Anastasia, ţi-am spus. Ai ceva anume. Nu te pot lăsa în pace. Sunt atras de tine ca un fluture de noapte de o flacără. Te doresc enorm, mai ales acum, când te muşti iarăşi de buză.

— Cred c-ai interpretat greşit acest clişeu, spune ea, şi asta e o replică absolut deranjantă.

— Mănâncă! îi ordon eu, schimbând subiectul.

— Nu. Nu am semnat nimic deocamdată, aşa că voi mai profita puţin de libertate, dacă nu te deranjează.

Ah... gura ei cea obraznică.

— Cum doreşti, domnişoară Steele.

Şi sunt nevoit să-mi ascund un zâmbet.

— Câte femei au fost? continuă ea şi bagă un bob de strugure în gură.

— Cincisprezece.

Îmi feresc privirea.

— Pentru perioade lungi de timp?

— Unele da.

— Ai rănit-o pe vreuna?

— Da.

— Grav?

— Nu.

Dawn s-a refăcut, doar că a fost puțin șocată de întreaga experiență. Ca să fiu cinstit, la fel am fost și eu.

— O să mă rănești și pe mine?

— La ce te referi?

— Fizic, o să mă rănești?

Doar cât poți rezista.

— Te voi pedepsi când o vei cere și va fi dureros.

De exemplu, când te vei îmbăta și vei intra în bucluc.

— Ai fost vreodată bătut? mă întreabă.

— Da.

De multe, multe ori. Elena era al naibii de pricepută să mânuiască bastonul. E singura atingere pe care o pot tolera.

Face ochii mari și pune la loc strugurii nemâncați pe farfurie, apoi soarbe din vin. Lipsa ei de apetit este enervantă și o afectează și pe a mea. Poate ar trebui să trec la partea neplăcută a lucrurilor și să-i prezint regulile.

— Haide să discutăm la mine în birou. Vreau să-ți arăt ceva.

Mă urmează și se așază în fotoliul de piele din fața biroului meu, iar eu mă sprijin de el, cu brațele îndoite.

Aici se află tot ce vrea să știe. E o binecuvântare faptul că e atât de curioasă — și că încă n-a dat bir cu fugiții. Iau o pagină din contractul aflat pe birou și i-o înmânez.

— Acestea sunt regulile. Ele se pot schimba. Fac parte din contract, pe care îl vei avea și tu. Citește regulile și hai să le discutăm.

Ochii ei cercetează pagina cu pricina.

— Limite dure? mă întreabă.

— Da. Tot ce nu vei face, tot ce nu voi face, trebuie specificat în contract.

— Nu sunt sigură că voi accepta bani pentru îmbrăcăminte. Mi se pare aiurea.

— Vreau să te răsfăţ. Lasă-mă să-ţi cumpăr nişte haine. Uneori e nevoie să mă însoţeşti la evenimente.

Grey, ce tot spui acolo? Asta ar fi ceva inedit.

— Şi vreau să fii bine îmbrăcată. Sunt sigur că salariul tău, atunci când îţi vei găsi o slujbă, nu va acoperi genul de haine pe care mi-ar plăcea să le porţi.

— Nu trebuie să le port atunci când nu sunt cu tine?

— Nu.

— Bine. Nu vreau să fac sport de patru ori pe săptămână.

— Anastasia, vreau să fii suplă, puternică, energică. Crede-mă, trebuie să faci sport.

— Dar cu siguranţă nu de patru ori pe săptămână. Mai bine de trei ori?

— Vreau să faci de patru ori pe săptămână.

— Credeam că e o negociere.

Din nou e dezarmantă şi mă învinge cu propriile mele trucuri.

— Bine, domnişoară Steele, ai dreptate încă o dată. Ce zici de o oră trei zile pe săptămână şi încă o jumătate de oră în cea de-a patra zi?

— Trei zile, trei ore. Am impresia că vrei să mă păstrezi în formă cât timp stau aici.

Ah, aşa sper.

— Da, aşa am de gând. Bine, de acord. Eşti sigură că nu vrei să fii stagiară în compania mea? Eşti o bună negociatoare.

— Nu, nu cred că-i o idee bună.

Sigur că are dreptate. Aceasta este şi regula mea numărul unu: niciodată să nu te culci cu angajatele.

— Deci limitele... Acestea sunt ale mele.

Îi dau lista.

Acum e acum, momentul adevărului. Îmi cunosc limitele pe dinafară şi tai una câte una de pe listă când o urmăresc cum le citeşte. Păleşte din ce în ce mai tare la faţă, pe măsură ce se apropie de sfârşit.

La naiba, sper că n-am speriat-o de tot.

O doresc. Vreau să mi se supună... rău de tot. Ea înghite în sec, aruncându-mi o privire agitată. *Cum pot s-o conving să-mi dea o şansă?* Ar trebui s-o liniştesc cumva, să-i arăt că sunt capabil de sentimente mai bune.

— Ai ceva de adăugat?

În adâncul sufletului meu sper să nu adauge nimic. Vreau să am mână liberă în ceea ce-o priveşte. Se uită fix la mine, încă negăsindu-şi cuvintele. E enervant. Nu sunt obişnuit să aştept răspunsuri.

— E ceva ce nu ai dori să faci? insist eu.

— Nu ştiu.

Nu e deloc răspunsul pe care-l aşteptam.

— Cum adică nu ştii?

Se foieşte pe scaun, părând stânjenită, şi se tot muşcă de buza de jos, în joacă. *Din nou.*

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

La naiba, sigur că n-a mai făcut.

Răbdare, Grey. Pentru numele lui Dumnezeu. Ai înnebunit-o cu atâtea informaţii. Îmi continui abordarea blândă. Şi asta e o premieră.

— Păi, când ai făcut sex, a fost ceva ce nu ţi-a plăcut să faci?

Şi-mi amintesc de fotograful care practic se urca pe ea ieri.

Ea se îmbujorează şi asta îmi trezeşte interesul. Ce-a făcut şi nu i-a plăcut? E aventuroasă în pat? Pare atât de... inocentă. În mod normal aşa ceva nu mi se pare incitant.

— Mie poţi să-mi spui, Anastasia. Trebuie să fim sinceri unul cu altul sau chestia asta nu va funcţiona.

Trebuie s-o încurajez să se destindă — nici măcar nu vorbeşte despre sex. Se foieşte din nou şi-şi coboară privirea în pământ.

Haide odată, Ana.

— Spune-mi, îi ordon.

Doamne, Dumnezeule, enervantă mai e.

— Păi, n-am mai făcut niciodată sex, deci n-am de unde să ştiu, şopteşte ea.

Totul încremeneşte.

Nu-mi vine să cred aşa ceva.

Cum?

De ce?

La naiba!

— Niciodată?

Incredibil.

Scutură din cap, cu ochii mari.

— Eşti virgină?

Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta.

Ea dă din cap, stingheră. Închid ochii. Nici nu mă pot uita la ea.

Cum de-am brodit-o atât de prost?

Simt cum mă cuprinde furia. *Ce pot să fac cu o virgină?* Mă uit urât la ea şi simt cum clocotesc de nervi.

— De ce mama dracului nu mi-ai spus? mârâi eu şi încep să mă plimb în sus şi-n jos prin birou.

Ce vreau eu de la o virgină? Ea ridică din umeri cerându-şi parcă iertare şi nu-şi găseşte cuvintele.

— Nu înţeleg de ce nu mi-ai spus.

Exasperarea din vocea mea e evidentă.

— N-a venit vorba niciodată, spune ea. N-am obiceiul de a comunica statusul meu sexual tuturor persoanelor pe care le întâlnesc. În plus, de-abia ne cunoaştem.

Ca întotdeauna, este o observaţie pertinentă. Nu-mi vine să cred că i-am făcut turul de onoare al camerei de joacă — mulţumesc lui Dumnezeu pentru clauza de confidenţialitate.

— Ei bine, acum ştiu mult mai multe despre tine, mârâi eu. Ştiam că eşti neexperimentată, dar *virgină*! La naiba, Ana, tocmai ţi-am arătat...

Nu doar camera de joacă: ci şi regulile mele, şi limitele. Iar ea nu ştie nimic. Cum am putut să fac aşa ceva?

— Doamne, iartă-mă, şoptesc pentru mine.

Sunt absolut pierdut.

Un gând alarmant îmi dă târcoale — singurul nostru sărut din lift, unde aş fi putut să i-o trag fără prea multe comentarii — a fost oare primul ei sărut?

— Te-a mai sărutat cineva, în afară de mine?

Te rog să spui că da.

— Sigur că da.

Pare jignită. Da, a mai fost sărutată, dar nu foarte frecvent. Şi, dintr-un anume motiv, acest gând mi se pare... mulţumitor.

— Şi niciun băiat nu te-a vrăjit definitiv? Nu pricep, pur şi simplu. Ai 21 de ani, aproape 22. Eşti frumoasă.

Cum de nu i-a tras-o niciun tip?

La naiba, poate că e o persoană religioasă. Nu, Welch ar fi descoperit aşa ceva. Coboară privirea în pământ şi cred că zâmbeşte. Oare crede că e amuzant? Îmi vine să-mi trag una.

— Şi tu discuţi cu mine serios ce vreau să fac, când nu ai strop de experienţă.

Nu mai am cuvinte. Cum e posibil aşa ceva?

— Cum de-ai evitat să faci sex? Spune-mi, te rog.

Căci eu nu pricep. E la facultate — şi, din câte-mi amintesc din timpul colegiului, toţi puştii şi-o trăgeau ca iepurii.

Toţi. În afară de mine.

Gândul ăsta este unul întunecat, dar îl îndepărtez deocamdată.

Ana ridică uşor din umerii ei mici.

— Nimeni n-a... ştii tu...

Nu-şi termină fraza.

Nimeni ce? Nimeni n-a văzut cât de atrăgătoare eşti? Nimeni nu s-a ridicat la nivelul pretenţiilor tale — iar eu mă ridic?

Eu?

Chiar nu ştie nimic. Cum ar putea vreodată să fie supusă dacă nu are nici cea mai vagă idee despre sex? Chestia asta nu va funcţiona... şi toate eforturile mele au fost în van. E o afacere pe care n-o pot încheia.

— De ce eşti supărat pe mine? şopteşte ea.

Bineînţeles că asta crede. *Îndreaptă lucrurile, Grey.*

— Nu sunt supărat pe tine, pe mine sunt supărat. Am presupus pur şi simplu…

De ce mama dracului să fiu supărat pe tine? Ce haos a ieşit. Îmi trec mâinile prin păr, încercând să-mi stăpânesc furia.

— Vrei să pleci? o întreb eu, îngrijorat.

— Nu, dacă nu vrei tu să plec, spune ea moale, cu o voce plină de regret.

— Sigur că nu. Îmi place să te ştiu aici.

Mă surprind afirmând acest lucru. *Chiar* îmi place s-o ştiu aici. Să fiu cu ea. E atât de… diferită. Şi îmi doresc să i-o trag, s-o bat la fund şi să văd cum pielea ei albă ca laptele se înroşeşte sub mâinile mele. Asta e în afara oricărei discuţii acum — nu-i aşa? Poate nu şi să i-o trag… aş putea încerca. Acest gând este o revelaţie în sine. Aş putea s-o bag în pat. S-o dezvirginez. Ar fi o experienţă în premieră pentru amândoi. Oare ar vrea? M-a întrebat mai devreme dacă am de gând să fac dragoste cu ea. Aş putea încerca, fără s-o leg.

Dar s-ar putea să mă atingă.

La naiba. Îmi privesc ceasul şi observ că e târziu. Când mă uit din nou la Ana, o văd jucându-se cu buza de jos şi asta mă excită.

Încă o vreau, în ciuda inocenţei ei. Oare aş putea să mă culc cu ea? Oare ar vrea, ştiind ceea ce ştie acum despre mine? *La naiba,* n-am nici cea mai vagă idee. S-o întreb, pur şi simplu? Dar ea mă stârneşte, muşcându-şi din nou buza. Îi atrag atenţia şi ea îşi cere scuze.

— Nu-ţi cere scuze. Doar că şi eu vreau s-o muşc, mai tare.

Respiraţia i se întretaie.

Ah. Poate că totuşi este interesată. *Da. Hai s-o facem.* Decizia mea e deja luată.

— Haide, îi spun, întinzându-i mâna.

— Poftim?

— Vom îndrepta situaţia chiar acum.

— Ce vrei să spui? Care situaţie?

— Situaţia ta, Ana, o să fac dragoste cu tine, chiar acum.

— Ah.

— Numai dacă vrei. Adică, nu vreau să-mi forţez norocul.

— Credeam că tu nu faci dragoste. Credeam că tu ţi-o tragi, tare de tot, spune ea, cu o voce răguşită şi extrem de seducătoare, cu ochii mari şi cu pupilele dilatate.

S-a îmbujorat de dorinţă — şi ea-şi doreşte acest lucru.

Şi mă simt străbătut de un fior neaşteptat.

— Pot face o excepţie sau poate le voi combina, vom vedea. Chiar îmi doresc să fac dragoste cu tine. Te rog, vino în dormitor cu mine. Vreau ca aranjamentul nostru să funcţioneze, dar trebuie să-ţi faci şi tu o idee despre lucrurile în care te bagi. Putem începe antrenamentul chiar în seara asta — cu detaliile de bază. Asta nu înseamnă c-am devenit brusc romantic... E doar o modalitate de a-mi atinge scopul, dar mi-o doresc din tot sufletul şi sper că şi tu ţi-o doreşti.

Vorbele îmi năvălesc pe buze ca un potop.

Grey! Stăpâneşte-te.

Obrajii i se îmbujorează.

Haide, Ana, da sau nu. Că mor aici.

— Dar eu n-am făcut toate lucrurile acelea pe care le ceri din lista ta cu reguli.

Tonul ei e ezitant. Oare se teme? Sper că nu. Nu vreau să se teamă.

— Lasă regulile deoparte. În seara asta uită de toate acele amănunte. Te doresc. Te-am dorit de când ai intrat valvârtej la mine în birou şi ştiu că şi tu mă vrei. N-ai sta aici discutând atât de calmă despre pedepse şi limite dure dacă nu m-ai vrea. Te rog, Ana, petrece-ţi noaptea cu mine.

Îi întind din nou mâna şi de data asta mă prinde de ea, iar eu o trag la mine în braţe, apropiindu-i obrajii îmbujoraţi de trupul meu. Ea geme surprinsă şi îi simt corpul lipit de-al meu. Întunericul dinăuntru e liniştit, poate e îngenuncheat de dorinţa mea. O doresc. E

atât de atrăgătoare. Fata asta mă ameţeşte cu fiecare lucru pe care-l face. I-am dezvăluit secretul meu întunecat, iar ea este încă aici; nu a fugit.

O trag uşor de păr cu degetele, apropiindu-i chipul de al meu, şi mă uit în ochii ei fascinanţi.

— Eşti o tânără foarte curajoasă, îi şoptesc. Sunt uimit de tine.

Mă aplec şi-o sărut uşor, apoi îmi înfig încet dinţii în buza ei de jos.

— Vreau să te muşc de buza asta.

Trag şi mai tare, iar ea geme. Ca răspuns, penisul mi se întăreşte.

— Te rog, Ana, lasă-mă să fac dragoste cu tine, şoptesc aproape de buzele ei.

— Da, răspunde ea — şi tot trupul mi se aprinde de parcă ar fi un foc de artificii.

Revino-ţi, Grey. N-avem niciun un aranjament în vigoare, n-am stabilit nicio limită, nu e a mea să fac cu ea ce doresc — cu toate astea, mă simt aţâţat. Excitat. E un sentiment neobişnuit, dar exaltant, toată dorinţa mea faţă de această femeie. Sunt în vârful abrupt al unui montagne-russe.

Sex fără perversiuni?

Oare pot să fac aşa ceva?

Fără să spun nimic, o scot din birou şi o conduc prin living şi de-a lungul culoarului către dormitorul meu. Ea mă urmează, ţinându-mă strâns de mână.

La naiba. Contracepţia. Sunt sigur că nu ia pilule anticoncepţionale... Din fericire, am prezervative de rezervă. Cel puţin nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu sculele care au trecut pe acolo. O las lângă pat, mă duc la comodă şi-mi scot ceasul, pantofii şi şosetele.

— Presupun că nu iei anticoncepţionale.

Ea scutură din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Din sertar scot o cutie de prezervative, anunţând-o astfel că sunt pregătit. Ea mă studiază, cu ochii incredibil de mari pe faţa ei

frumoasă, şi atunci am o clipă de ezitare. Ăsta ar trebui să fie un moment important pentru ea, nu-i aşa? Îmi aduc aminte cum a fost prima mea experienţă cu Elena, cât eram de stânjenit... dar şi ce uşurare teribilă a urmat. În străfundul sufletului meu ştiu c-ar trebui s-o trimit acasă. Dar adevărul adevărat este că nu vreau să plece şi c-o doresc. În plus, văd dorinţa mea reflectată în privirea ei, în ochii ei întunecaţi.

— Vrei să tragem jaluzelele? o întreb.

— Nu mă deranjează, spune ea. Credeam că nu laşi pe nimeni să doarmă în patul tău.

— Cine spune că vom dormi?

— Oh.

Buzele îi iau din nou forma unui mic şi perfect *o*. Penisul mi se întăreşte şi mai tare. Da, aş vrea să i-o trag în guriţa aceea în formă de *o*. O pândesc de parcă ar fi prada mea. *Ah, iubito, vreau să mă îngrop în tine.* Respiră sacadat şi iute. Obrajii îi sunt purpurii... e precaută, dar excitată. Depinde de mine şi lucrul acesta mă face să mă simt puternic. N-are nici cea mai vagă idee despre ce o să-i fac.

— Hai să scoatem haina, bine?

Mă întind şi-i trag uşor jacheta de pe umeri, o împăturesc şi o aşez pe scaun.

— Ai idee cât de mult te doresc, Ana Steele?

Îşi desface buzele când inspiră, iar eu întind mâna şi-i ating obrazul. Îi simt pielea moale ca petalele unei flori între vârfurile degetelor mele, care îi alunecă până pe bărbie. Este extaziată — pierdută — sub vraja mea. Deja e a mea. E o senzaţie ameţitoare.

— Ai cea mai mică idee ce am de gând să-ţi fac? murmur şi-i apuc bărbia între degetul mare şi arătător.

Mă aplec şi o sărut apăsat, presându-i buzele de ale mele. Îmi răspunde la sărut, cu blândeţe, dulce şi pătimaşă, şi mă cuprinde o nevoie copleşitoare de-a o vedea, în toată splendoarea ei. Îi desfac repede nasturii şi-i scot iute bluza, lăsând-o să cadă pe podea. Mă

dau un pas în spate ca s-o privesc. Poartă sutienul albastru pastel pe care l-a cumpărat Taylor.

E uluitoare.

— Ah, Ana. Ai o piele atât de frumoasă, netedă și desăvârșită. Nu vreau să las nicio părticică din ea nesărutată.

N-are nici măcar o urmă pe ea. Gândul ăsta mă tulbură. Vreau s-o văd însemnată... roșie... cu lovituri subțiri de bici poate. Se colorează într-o nuanță rozalie delicioasă — stânjenită, fără îndoială. Cel puțin o voi învăța să nu se mai rușineze de trupul ei. Mă întind și-i scot elasticul, lăsându-i părul liber. I se revarsă bogat și castaniu în jurul feței, ajungându-i până la sâni.

— Mmm, îmi plac la nebunie brunetele.

E superbă, răpitoare, o bijuterie.

Susținându-i capul, îmi trec degetele prin părul ei și o trag mai aproape de mine, sărutând-o. Ea geme din nou și-și desface buzele, lăsându-mă să mă bucur de gura ei caldă și umedă. Sunetul dulce pe care-l aud, încărcat de plăcere, mă umple pe dinăuntru — și-mi ajunge până-n vârful penisului. Limba ei se împletește timid cu a mea, explorându-mi gura cu sfială și, dintr-un motiv anume, lipsa ei de experiență e de-a dreptul... sexy.

Are un gust dulce. De vin, struguri și inocență — o combinație viguroasă și îmbătătoare de arome. O cuprind cu mâinile, ușurat că ea mă prinde doar de partea de sus a brațelor. Cu o mână în părul ei, imobilizând-o, îmi cobor cealaltă mână pe spatele ei, către fund, și o împing spre mine, spre penisul meu erect. Geme din nou. Continui s-o sărut, iar limba ei stângace îmi explorează gura așa cum i-o explorez și eu pe a ei. Trupul mi se încordează când își mută mâinile mai sus pe brațele mele — și pentru o clipă mă întreb îngrijorat unde mă va atinge acum. Mă mângâie pe obraz, apoi pe păr. E un pic enervant. Dar când își împleticește degetele în părul meu, trăgând ușor...

Doamne, ce bine e.

Gem și eu, dar n-o pot lăsa să continue. Înainte de a mă atinge din nou, o împing lângă pat și cad în genunchi. Vreau să scape de

jeanşii ăştia — vreau s-o dezbrac, s-o mai excit puţin şi... să nu-i mai simt mâinile pe trupul meu. O apuc de şolduri şi îmi trec limba chiar pe deasupra liniei chiloţilor, aproape de buric. Se încordează şi trage brusc aer în piept. La naiba, miroase bine şi are gust bun, exact ca livada primăvara, şi îmi vreau şi eu porţia. Mâinile i se înfig din nou în părul meu; asta nu mă deranjează — de fapt, chiar îmi place. O muşc de şold, iar strânsoarea din părul meu se înteţeşte. Are ochii închişi, gura moale şi gâfâie. Mă întind şi-i desfac nasturele de la jeanşi, iar ea deschide ochii şi ne studiem reciproc. Cobor fermoarul încetişor şi-mi aşez mâinile pe fundul ei. Îmi strecor mâinile înăuntru şi, cu palmele lipite de fesele ei moi, îi scot jeanşii.

Nu mă pot opri. Vreau s-o şochez... să-i testez limitele chiar acum. Fără să-mi desprind privirea de la ea, îmi ling buzele în mod intenţionat, apoi mă aplec în faţă şi îmi apropii nasul de mijlocul chiloţilor ei, ca să văd cât e de excitată. Îi savurez aroma, închizând ochii.

Dumnezeule, cât e de ispititoare.

— Miroşi atât de bine.

Am vocea răguşită de dorinţă şi simt brusc că jeanşii mă strâng. Trebuie să-i scot. O împing încet pe pat şi, prinzând-o de piciorul drept, îi scot repede pantoful şi şoseta. Ca s-o aţâţ, îi mângâi scobitura gleznei cu degetul mare, iar ea se mişcă satisfăcută în pat, cu gura deschisă, privindu-mă fascinată. Mă înclin şi o ating cu limba de-a lungul tălpii, muşcând-o uşor de linia fină lăsată de degetul meu puţin mai devreme. Stă întinsă pe spate, cu ochii închişi, gemând. E atât de receptivă, încât e o adevărată plăcere s-o ating.

— Ah, Ana, câte ţi-aş putea face, şoptesc eu şi mi-o imaginez brusc zbătându-se sub mine: încătuşată în patul meu cu baldachin, aplecată peste masă — suspendată de cruce.

Aş putea s-o chinui şi s-o torturez până m-ar implora să-i dau drumul... aceste imagini fac ca jeanşii să mă strângă şi mai tare.

La naiba.

Îi scot repede celălalt pantof şi cealaltă şosetă şi-i trag jeanşii în jos. E aproape goală la mine în pat, în timp ce părul îi încadrează chipul desăvârşit, iar picioarele ei lungi, albe ca laptele, se întind în faţa mea, ca o invitaţie. Trebuie să-i trec cu vederea lipsa de experienţă. Dar ea gâfâie. Plină de dorinţă. Cu ochii fixaţi pe mine.

Nu i-am mai tras-o nimănui în patul meu până acum. *Altă premieră cu domnişoara Steele.*

— Eşti foarte frumoasă, Anastasia Steele. De-abia aştept să te pătrund.

Am o voce blândă; vreau s-o mai chinui un pic, să văd ce ştie cu adevărat.

— Arată-mi cum te autosatisfaci, îi cer eu, coborându-mi privirea şi uitându-mă atent la ea.

Se încruntă.

— Nu fi timidă, Ana, arată-mi.

O parte însemnată din mine îşi doreşte s-o plesnească la fund ca să-i treacă toată sfiala.

Scutură din cap.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

Îi place să se joace cu mine?

— Cum ajungi singură la orgasm? Vreau şi eu să văd.

Amuţeşte. În mod evident, am şocat-o din nou.

— Nu ajung, mormăie, cu vocea întretăiată.

Mă uit la ea cu neîncredere. Chiar şi eu mă masturbam, înainte ca Elena să-şi vâre ghearele în mine.

Probabil că n-a avut niciodată orgasm — deşi mi se pare ceva greu de crezut. *Vai.* Sunt responsabil cu prima ei partidă de sex şi cu primul ei orgasm. Sper să fiu la înălţime.

— Ei bine, hai să vedem ce putem face în cazul ăsta.

O să te fac să-ţi dai drumul de n-o să mai ştii de tine, iubito.

La naiba — probabil că nici n-a văzut în viaţa ei un bărbat în pielea goală. Fără să-mi iau ochii de la ea, îmi desfac nasturele de

sus al jeanşilor şi-i las să cadă la podea. Nu pot risca să-mi scot şi cămaşa, pentru că m-ar putea atinge din nou.

Dar şi dacă ar face-o... n-ar fi atât de rău... nu-i aşa? Să fiu atins?

Îndepărtez acest gând înainte ca întunericul să se ridice la suprafaţă şi o apuc de glezne, desfăcându-i picioarele. Face ochii mari şi mâinile ei se prind disperate de cearşafurile mele.

Da. Acolo să-ţi ţii mâinile, iubito.

Mă urc încet în pat, între picioarele ei. Ea se zbate sub mine.

— Stai liniştită, îi zic şi mă aplec să-i sărut pielea delicată de pe interiorul copasei.

O sărut în sus pe picior, peste chiloţi, de-a lungul abdomenului, muşcând-o şi lingând-o. Se foieşte sub mine.

— Va trebui să te învăţ să stai nemişcată, iubito.

Dacă ai de gând să mă laşi.

O voi învăţa să lase plăcerea să o inunde şi să nu se mişte, intensificând astfel fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare muşcătură. Gândul ăsta e suficient să mă facă să-mi doresc să mă îngrop cu totul în ea, dar înainte să fac asta vreau să aflu cât de receptivă este. Până acum nu s-a abţinut.

Îmi oferă libertate totală în privinţa trupului său. Nu ezită deloc. Îşi doreşte asta... vrea asta cu adevărat. Îmi înmoi limba în buricul ei şi-mi continui tacticos drumul în sus, savurându-l. Mă mut, aşezându-mă lângă ea, şi-mi strecor un picior între picioarele ei. Mâna îmi urcă pe trupul ei, pe şold, pe talie, până sus pe sâni. Îi iau sânul în palmă, încercând să-i apreciez reacţia. E relaxată. Nu mă opreşte... are încredere în mine. Oare pot profita de încrederea ei în aşa măsură încât să-mi ofere control absolut asupra trupului său... asupra ei? Gândul ăsta mă face să jubilez, de-a dreptul.

— Sânul tău se potriveşte perfect în mâna mea, Anastasia.

Îmi strecor degetul în cupa sutienului ei, o îndepărtez şi-i eliberez sânul. Are un sfârc mic, roz, care deja s-a întărit. Trag cupa în jos astfel încât materialul şi arcul metalic al sutienului rămân

undeva sub sân, forțându-l să se ridice. Fac la fel și cu cealaltă cupă și privesc, fascinat, cum sfârcurile i se măresc sub privirea mea neclintită. *Oau...* Nici măcar n-am atins-o deocamdată.

— Foarte frumos, șoptesc eu copleșit și suflu asupra celui mai apropiat sfârc, privind încântat cum se întărește și se mărește.

Anastasia închide ochii și-și arcuiește spatele.

Stai nemișcată, iubito, pur și simplu lasă-te invadată de plăcere, senzația va fi mult mai intensă.

Suflând asupra unuia dintre sfârcuri, i-l răsucesc pe celălalt ușor între degetul mare și arătător.

Se prinde strâns de cearceafuri atunci când mă înclin și-i sug sfârcul — tare. Trupul i se arcuiește din nou și-o aud țipând.

— Hai să vedem dacă poți să ajungi la orgasm așa, șoptesc eu și nu mă opresc.

Ea începe să scâncească.

O, da, iubito... așa trebuie să simți. Sfârcurile îi înfloresc și mai tare și începe să-și legene șoldurile, cu mișcări circulare. *Stai într-un loc, iubito. O să te învăț să nu te mai miști.*

— Ah, te rog, imploră ea.

Picioarele i se încordează. Deci funcționează. E aproape de orgasm. Îmi continui asaltul lasciv. Mă concentrez asupra fiecărui sfârc, așteptându-i reacția, simțindu-i plăcerea, și toate astea mă înnebunesc. Dumnezeule, o doresc.

— Dă-ți drumul, iubito, murmur și o trag cu dinții de sfârc.

Țipă când ajunge la orgasm.

Da! Mă reped s-o sărut, simțindu-i țipătul pe buzele mele. Și-a pierdut răsuflarea și gâfâie, pierdută în lumea plăcerii... *E a mea.* I-am oferit primul orgasm și sunt peste măsură de încântat de asta.

— Ești foarte sensibilă. Va trebui să înveți să controlezi acest lucru și va fi foarte distractiv pentru mine să te învăț cum se face.

De-abia aștept... dar acum o vreau doar pe ea. În întregime. O mai sărut o dată și las mâna să-mi coboare pe trupul ei, până ajung

la vulvă. O pipăi, îi simt căldura. Îmi strecor degetul arătător prin dantela chiloților ei, o mângâi încet... *la naiba, e udă.*

— Ești delicios de umedă. Dumnezeule, cât de tare te doresc.

Îi introduc un deget înăuntru, iar ea țipă. E fierbinte și strâmtă și udă și o doresc. O pătrund încă o dată, înghițindu-i strigătele. O apăs cu palma pe clitoris... o apăs... o apăs în toate direcțiile. Țipă și se zbate sub mine. *La naiba,* o vreau — chiar acum. E pregătită. Mă ridic și-i scot chiloții, după care îmi scot și eu boxerii și mă întind după un prezervativ. Îngenunchez între picioarele ei, desfăcându-i-le și mai mult. Anastasia mă privește cu — ce anume? Nerăbdare? Probabil că n-a văzut niciodată un penis în erecție.

— Nu-ți face griji. Și tu te lărgești, bâigui eu.

Mă întind peste ea, îmi așez mâinile de-o parte și de alta a capului ei și-mi las greutatea pe coate. Doamne, cât de mult o doresc... dar trebuie să verific dacă mai e dornică și ea.

— Încă mai vrei să faci asta? o întreb.

Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu spui nu.

— Te rog, mă imploră.

— Ridică-ți genunchii, îi ordon.

Așa va fi mai ușor. Oare am mai fost vreodată atât de excitat? De-abia mă mai pot abține. Nu pricep... cred că ea e de vină.

De ce?

Grey, concentrează-te!

Mă așez astftel încât să fie la dispoziția mea. Are ochii larg deschiși, implorându-mă. Chiar își dorește asta... la fel de tare ca mine. Oare să fiu blând și să prelungesc agonia sau să trec direct la fapte?

Trec la fapte. Trebuie s-o am.

— Acum o să ți-o trag, domnișoară Steele. Tare.

O singură mișcare și sunt înăuntrul ei.

L. A. N. A. I. B. A.

Este atât de strâmtă. Țipă de durere.

Să-mi bag! Am rănit-o. Vreau să mă mişc, să mă pierd în ea şi mă străduiesc din toate puterile să mă abţin.

— Eşti atât de strâmtă. Te simţi bine? o întreb, cu o voce răguşită, şoptită şi îngrijorată, iar ea dă din cap că da, cu ochii şi mai mari.

E raiul pe pământ, aşa strâmtă cum este, în jurul penisului meu. Şi chiar dacă şi-a pus mâinile pe antebraţele mele, nu-mi pasă. Întunericul doarme adânc, poate pentru c-am dorit-o atât de multă vreme. N-am simţit niciodată această dorinţă, această... *foame*. Este un sentiment cu totul nou, proaspăt, ca scos din cutie. Vreau atât de multe de la ea: încrederea ei, ascultarea ei, supunerea ei. Vreau să fie a mea, dar, deocamdată... eu sunt al ei.

— O să mă mişc, iubito.

Am vocea încordată şi încerc să mă relaxez încetişor. Este un sentiment extraordinar, superb: trupul ei legănându-se pe penisul meu. Mă împing în ea încă o dată şi pun stăpânire pe ea, ştiind că n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Ea scânceşte.

Mă opresc.

— Mai vrei?

— Da, gâfâie ea, după un moment.

De data aceasta o pătrund mai profund.

— Din nou? o întreb, în timp ce trupul mi se acoperă de transpiraţie.

— Da.

Încrederea ei în mine mă copleşeşte dintr-odată şi încep să mă mişc, să mă mişc de-adevăratelea. Vreau să-şi dea drumul. Nu mă voi opri până n-o voi aduce la orgasm. Vreau s-o posed pe această femeie, trup şi suflet. Vreau să-şi încolăcească picioarele în jurul meu.

La naiba — începe să-mi răspundă fiecărei mişcări, să intre în ritmul meu. *Vezi cât de bine ne potrivim, Ana?* Îi prind capul în mâini, ţintuind-o, în timp ce pun stăpânire pe trupul ei şi o sărut cu putere, revendicându-i şi buzele. Se încordează sub mine... *să dea naiba, da.* Se apropie de orgasm.

— Dă-ţi drumul, Ana, îi cer, iar ea ţipă, epuizată, dându-şi capul pe spate, cu gura deschisă şi ochii închişi... şi simpla vedere a extazului ei îmi este suficientă.

Explodez în ea, pierzându-mi cu totul simţul raţiunii, şi-i strig numele îmi timp ce-mi dau drumul înăuntrul ei cu toată puterea.

Când deschid ochii gâfâi, încercând să-mi recapăt suflul, şi ne trezim cu frunţile lipite una de alta, în timp ce ea-şi ridică privirea către mine.

La naiba. Mi-am pierdut controlul.

O sărut uşor pe frunte şi mă retrag din ea, întinzându-mă lângă trupul ei.

Scânceşte când mă retrag, dar, în afară de asta, pare să se simtă bine.

— Te-a durut? o întreb şi-i dau părul după ureche, pentru că nu vreau să n-o mai ating.

Ana zâmbeşte parcă nevenindu-i să creadă.

— Mă întrebi dacă m-a durut?

Şi pentru un moment nu-mi dau seama dacă nu cumva zâmbeşte ironic.

Ah. Camera mea de joacă.

— Nu mi-a scăpat ironia, mormăi eu.

Chiar şi acum mă derutează.

— Serios, te simţi bine?

Se întinde lângă mine, cercetându-şi trupul şi chinuindu-mă cu o privire amuzată, dar sătulă.

— Nu mi-ai răspuns, mârâi eu.

Trebuie să aflu dacă i-a plăcut. Toate dovezile îmi spun că „da" — dar trebuie s-o aud de la ea. În timp ce aştept răspunsul ei, îmi scot prezervativul. Frate, urăsc chestiile astea. Îl arunc discret pe podea.

Ridică privirea către mine.

— Aş vrea s-o mai fac o dată, spune ea, chicotind timid.

Poftim?

Din nou?

Deja?

— Chiar acum, domnişoară Steele?

O sărut pe colţul gurii.

— Eşti o fiinţă tare pretenţioasă, nu-i aşa? Întoarce-te pe burtă.

În felul acesta o să fiu sigur că nu mă atingi.

Îmi zâmbeşte scurt şi cuceritor, apoi se rostogoleşte pe burtă. Penisul meu pare a fi de acord, pentru că se întăreşte. Îi desfac sutienul şi-mi trec mâna pe spatele ei, spre fundul ei atrăgător.

— Ai cea mai frumoasă piele pe care am văzut-o vreodată, îi spun, dându-i părul la o parte de pe faţă şi desfăcându-i picioarele.

O sărut de mai multe ori, cu blândeţe, pe umăr.

— De ce-ai rămas cu cămaşa pe tine? mă întreabă.

E atât de curioasă. Cât timp stă pe burtă ştiu că nu mă poate atinge, aşa că mă ridic, îmi trag cămaşa peste cap şi o las să cadă pe podea. Complet dezbrăcat, stau deasupra ei. Pielea îi_e caldă şi trupurile noastre par că se contopesc.

Hmm... m-aş putea obişnui cu asta.

— Deci vrei să ţi-o trag iarăşi? îi şoptesc la ureche, sărutând-o.

Se zbate dulce sub trupul meu.

Ah, aşa nu se mai poate. Stai nemişcată, iubito.

Mâna mea îi coboară de-a lungul trupului, până în spatele genunchiului; o ridic, desfăcându-i picioarele atât de mult încât s-o am întinsă toată sub mine. Gâfâie, iar eu sper că şi-a pierdut suflul de nerăbdare. Rămâne neclintită sub mine.

În sfârşit!

Îi cuprind fundul cu o mână şi îmi las greutatea pe ea.

— O să ţi-o trag pe la spate, Anastasia.

Cu cealaltă mână o prind de părul de la ceafă şi o trag uşurel, ţintuind-o locului. Nu se poate mişca. Mâinile nu şi le poate folosi — îi sunt întinse printre cearşafuri şi nu poate să-mi facă rău cu ele.

— Eşti a mea, îi şoptesc. Numai a mea. Să nu uiţi asta.

Îmi plimb mâna de pe fundul ei pe clitoris şi încep s-o mângâi cu mişcări lente şi circulare.

Muşchii i se încordează sub mine, încercând să se mişte, dar greutatea mea o imobilizează. Îmi trec dinţii pestre bărbia ei. Parfumul ei dulce se combină cu aroma contopirii noastre.

— Miroşi divin, îi şoptesc, cât mai aproape de urechea ei.

Începe să legene din şolduri în cercuri, simţindu-mi mâna care o mângâie.

— Nu te mai mişca, o avertizez.

Sau mă opresc...

Încet, îi introduc un deget înăuntru şi îl mişc de jur împrejur, având grijă să-i mângâi mai ales partea din faţă a vaginului. Ea geme şi se încordează iarăşi sub trupul meu, încercând din nou să se mişte.

— Îţi place? o tachinez eu, trecându-i cu dinţii peste urechea delicată.

Degetele mele nu se opresc din a-i tortura clitorisul, dar degetul mare de la mâna mea intră şi iese din ea din ce în ce mai lent. Se încordează, dar nu se poate mişca.

Geme zgomotos, cu ochii strâns închişi.

— Te-ai umezit atât de repede. Îmi răspunzi atât de bine. Ah, Anastasia, îmi place asta. Îmi place la nebunie.

Aşa. Hai să vedem cât de departe eşti dispusă să mergi.

Îmi scot degetul din vaginul ei.

— Deschide gura, îi ordon şi, când ea mi se supune, îi strecor degetul printre buze. Uite, ăsta e gustul tău. Suge, iubito.

Îmi suge degetul... cu putere.

La naiba.

Şi pentru o clipă îmi imaginez că în gura ei se află penisul meu.

— Vreau să ţi-o trag în gură, Anastasia, şi-o să fac asta cât de curând.

Am rămas fără răsuflare.

Îşi apropie dinţii de degetul meu, muşcându-mă tare.

Au! La naiba.

O apuc cu forţă de păr şi ea slăbeşte strânsoarea.

— Fetiţă dulce şi obraznică.

Mintea mea găseşte imediat câteva pedepse potrivite unei asemenea reacţii îndrăzneţe, pe care i le-aş fi putut aplica, dac-ar fi fost supusa mea. La acest gând, penisul îmi stă să explodeze. Îi dau drumul şi mă aşez în genunchi.

— Stai într-un loc, nu te mai mişca.

Iau alt prezervativ de pe noptieră, îi rup folia şi rulez latexul de-a lungul penisului meu erect.

O privesc şi văd că stă neclintită, doar spatele i se ridică şi-i coboară, în timp ce gâfâie de nerăbdare.

E superbă.

Mă aplec peste ea, o apuc de păr şi o ţin ca să nu-şi poată mişca deloc capul.

— De data asta o s-o facem încet de tot, Anastasia.

Ea geme, iar eu o pătrund cu blândeţe până când nu mai pot înainta.

La naiba. Ce bine e.

Mă retrag un pic şi intru la loc înăuntrul ei. Ea scânceşte, iar picioarele i se încordează sub greutatea mea când încearcă să se mişte.

O, nu, iubito.

Vreau să stai nemişcată.

Vreau să simţi asta.

Bucură-te de plăcerea pe care ţi-o provoc.

— E atât de bine, îi spun şi repet mişcarea, rotindu-mi şoldurile.

Lent. Înăuntru. Afară. Înăuntru. Afară. Simt cum se apropie de orgasm.

— Ah, nu, iubito, încă nu.

Nu te las nici în ruptul capului să-ţi dai drumul.

Nu acum, când savurez momentul atât de mult.

— Ah, te rog, strigă ea.

— Vreau să te doară, iubito.

Ies şi mă cufund din nou în ea.

La fiecare mişcare pe care o vei face mâine vreau să-ţi aminteşti că am trecut pe aici. Numai eu. Eşti a mea.

— Te rog, Christian, mă implor㠖.

— Ce anume vrei, Anastasia? Spune-mi.

Îmi continui tortura lentă.

— Spune-mi.

— Pe tine, te rog.

E disperată.

Mă vrea pe mine.

Fată cuminte.

Măresc ritmul şi o simt cum începe să tremure, răspunzându-mi imediat.

Între două mişcări rostesc câte un cuvânt.

— Eşti. Atât. De. Dulce. Te. Doresc. Atât. De. Mult. Eşti. A. Mea.

Membrele îi tremură, deşi sunt imobilizate. Este foarte aproape.

— Dă-ţi drumul, iubito, îi şoptesc.

Şi, la comandă, se înfioară lipită de mine, iar orgasmul o cutremură, făcând-o să-mi strige numele cu capul îngropat în saltea.

Numele meu pe buzele sale îmi aduce şi mie orgasmul, şi îmi dau drumul, prăbuşindu-mă deasupra ei.

— La naiba. Ana, şoptesc eu, epuizat, dar în culmea fericirii.

Mă retrag din ea aproape imediat şi mă răsucesc pe spate. Se lipeşte de mine şi, în timp ce-mi scot prezervativul, ea închide ochii şi adoarme.

Duminică,
22 mai 2011

Mă trezesc cu un tresărit şi cuprins de un sentiment puternic de vinovăţie, de parcă aş fi comis un păcat îngrozitor.

Doar pentru că i-am tras-o Anastasiei Steele? Care era virgină?

A adormit cuibărită lângă mine. Mă uit la ceas: este puţin trecut de ora trei dimineaţa. Ana îşi continuă somnul liniştit, tipic persoanelor nevinovate. Mă rog, acum nu mai e atât de nevinovată. Întregul trup îmi tresaltă când mă uit la ea.

Aş putea s-o trezesc.

Să i-o trag din nou.

În mod clar există nişte avantaje dacă o am lângă mine în pat.

Grey. Termină cu prostiile astea.

Faptul că i-am tras-o a fost doar un mijloc de a-mi atinge scopul şi o distracţie plăcută.

Da. Foarte plăcută.

Mai degrabă incredibilă.

A fost doar sex, ce mama dracului.

Închid ochii, încercând inutil să adorm. Dar camera este prea plină de prezenţa Anei: parfumul ei, sunetul răsuflării ei calme şi

amintirea primei mele partide de sex fără perversiuni. Felul în care își lăsa capul în spate, plină de pasiune, felul în care îmi striga numele înnebunită și entuziasmul ei nestăvilit pentru sex mă copleșesc.

Domnișoara Steele este o ființă carnală.

Îmi va plăcea la nebunie s-o dresez.

Penisul meu mă aprobă, tresărind.

La naiba.

Nu pot dormi, deși în noaptea asta nu coșmarurile mă țin treaz, ci micuța domnișoară Steele. Mă dau jos din pat și culeg prezervativele folosite de pe podea, aruncându-le la coșul de gunoi. Scot din dulap o pereche de pantaloni de pijama și îi trag pe mine. O privesc lung pe femeia ispititoare din patul meu și mă îndrept către bucătărie. Mi-e sete.

După ce beau un pahar cu apă, fac ce fac mereu când nu pot dormi — îmi verific e-mailul la mine în birou. Taylor s-a întors și mă întreabă dacă poate trimite elicopterul înapoi. Probabil că Stephan doarme la etaj. Îi răspund scurt „da," deși la ora aceasta târzie din noapte e aproape inutil.

Mă întorc în living și mă așez la pian. Asta e consolarea mea, aici mă pierd ore întregi. Știam să cânt foarte bine încă de la vârsta de 9 ani, dar numai când mi-am cumpărat propriul meu pian, la mine în apartament, a devenit cu adevărat o pasiune. Când vreau să uit de toate, asta fac. Și acum nu am chef să mă gândesc la faptul că i-am făcut propuneri unei virgine, apoi că i-am tras-o sau că mi-am expus stilul de viață cuiva fără niciun fel de experiență. Cu mâinile pe clape, încep să cânt și evadez în singurătatea muzicii lui Bach.

O mișcare îmi distrage atenția de la muzică și, când ridic privirea, o văd pe Ana stând lângă pian. Înfășurată într-o pătură, cu părul revărsat pe spate, cu ochii strălucitori, arată pur și simplu uimitor.

— Scuze, spune ea. Nu voiam să te deranjez.

De ce își cere scuze?

— Mai degrabă eu ar trebui să-mi cer iertare.

Cânt ultimele note și mă ridic.

— Ar trebui să fii în pat, o cert eu.

— A fost o bucată minunată. Bach?

— Transcrierea îi aparţine lui Bach, dar la origine e un concert de oboi de Alessandro Marcello.

— Este minunată, dar foarte tristă, atât de plină de melancolie.

Melancolie? N-ar fi pentru prima oară când cineva foloseşte acest cuvânt pentru a mă descrie.

— *Pot să vorbesc deschis? Domnule.*

Leila îngenunchează lângă mine în timp ce eu lucrez.

— Poţi.

— Domnule, sunteţi foarte melancolic astăzi.

— Sunt?

— Da, domnule. Aş putea să fac ceva...?

Alung această amintire. Ana ar trebui să fie în pat. Îi mai spun o dată.

— M-am trezit şi nu mai erai acolo.

— N-am putut adormi şi nu sunt obişnuit să dorm cu cineva.

I-am spus asta deja — de ce simt nevoia să mă justific? Îmi trec braţul peste umerii ei dezgoliţi, mă bucur de atingerea pielii ei şi o conduc înapoi către dormitor.

— De la ce vârstă cânţi? Sună minunat.

— De la şase ani.

Am un ton tăios.

— Ah, zice ea.

Cred c-a priceput aluzia — nu vreau să vorbesc despre copilăria mea.

— Cum te simţi? o întreb când aprind veioza de pe noptieră.

— Mă simt bine.

Pe cearşaful meu e sânge. Sângele ei. Proba virginităţii ei, acum dispărute. Ochii i se ridică de la pete la mine, apoi se uită în altă parte, stânjenită.

— Ah, asta o să-i dea de gândit doamnei Jones.

Face o față îngrozită.

E doar trupul tău, scumpo. O prind de bărbie și îi dau capul pe spate ca să-i văd expresia. Sunt pe punctul de a-i ține o scurtă predică despre faptul că nu trebuie să-i fie rușine de corpul ei, și atunci ea se întinde și mă atinge pe piept.

La naiba.

Mă dau un pas înapoi și simt cum întunericul se ridică la suprafață.

Nu. Nu mă atinge.

— Treci în pat, îi ordon, mult mai tăios decât mi-am propus, dar sper să nu-mi simtă frica.

Face ochii mari, nelămurită și rănită, poate.

Să mă ia dracu'.

— Vin și eu lângă tine, adaug pe un ton împăciuitor și-mi scot din dulapul cu sertare un tricou pe care-l trag repede pe mine, ca să mă protejez.

A rămas în picioare, fixându-mă cu privirea.

— Treci în pat, îi spun eu, și mai autoritar.

Se întinde în pat și eu urc lângă ea, luând-o în brațe. Îmi îngrop fața în părul ei și-i respir parfumul dulce: toamnă și meri. Dacă stă cu spatele la mine, nu mă poate atinge și cât timp stau aici mă cuibăresc lângă ea până când adoarme. Apoi mă voi trezi ca să lucrez ceva.

— Dormi, draga mea Anastasia.

O sărut pe păr și închid ochii. Aroma ei îmi umple nările, amintindu-mi de o perioadă fericită și mă simt sătul... satisfăcut chiar...

Mami e fericită azi. Cântă.

Cântă despre lucrurile pe care le faci când ești îndrăgostit.

Și gătește. Și cântă.

Mie în chiorțăie stomacul. Gătește gofre cu șuncă presată.

Miros bine. Stomacului meu îi plac gofrele cu șuncă presată.

Care miros atât de bine.

Deschid ochii şi lumina intră în valuri pe ferestre, în timp ce din bucătărie vine un miros care-ţi lasă gura apă. Şuncă presată. Pentru o clipă nu înţeleg nimic. Oare s-a întors Gail de la sora ei?

Apoi îmi aduc aminte.

Ana.

Arunc o privire către ceas şi-mi dau seama că e târziu. Sar din pat şi, lăsându-mă condus de o aromă delicioasă, mă îndrept spre bucătărie.

Aici o găsesc pe Ana. Poartă cămaşa mea, şi-a împletit părul şi dansează. Dar eu nu aud muzica, fiindcă Ana o ascultă la căşti. Fără să mă observe, mă aşez pe un scaun lângă blatul din bucătărie şi urmăresc spectacolul. Bate nişte ouă, pregăteşte micul dejun şi cozile îi saltă când se leagănă de pe un picior pe altul, şi-mi dau seama că nu poartă chiloţi.

Ce fată cuminte.

Cred că e una dintre cele mai dezorganizate femei pe care le-am întâlnit vreodată. Asta e amuzant, fermecător şi excitant în acelaşi timp; mă gândesc la toate felurile în care i-aş putea îmbunătăţi capacitatea de a se organiza. Când se răsuceşte şi dă cu ochii de mine, încremeneşte.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele. Eşti foarte... energică în dimineaţa aceasta.

Pare şi mai tânără decât este cu acele codiţe.

— A-am dormit bine, se bâlbâie ea.

— Nu-mi dau seama de ce, remarc eu răutăcios, dar să ştii că şi eu am dormit bine.

E trecut de ora nouă. Când am mai dormit eu peste ora 6:30?

Ieri.

După ce am dormit lângă ea.

— Ţi-e foame? mă întreabă.

— Sunt lihnit.

Dar nu-mi dau seama dacă mi-e foame de mâncare sau de ea.

— Clătite, şuncă presată şi ouă? spune ea.

— Sună grozav.

— Nu știu unde ții șervetele de masă, zice ea, părând pierdută, și cred că se simte jenată pentru că am prins-o dansând.

Mi se face milă de ea și mă ofer să așez farfuriile pentru micul dejun, adăugând:

— Vrei să pun niște muzică, așa, ca să poți dansa... ăă... mai departe?

Se înroșește în obraji și-și coboară privirea în podea.

La naiba. Am supărat-o.

— Te rog, nu te opri din cauza mea. E foarte distractiv.

Se bosumflă și se întoarce cu spatele la mine, continuând să bată ouăle. Mă întreb dacă are cea mai vagă idee cât de lipsit de respect este acest gest față de cineva de rangul meu... dar cu siguranță nu are și, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, acest detaliu mă face să zâmbesc. Mă furișez lângă ea și o trag ușor de una dintre codițe.

— Îmi plac astea. N-au cum să te protejeze.

În niciun caz de mine. Nu acum, când te-am avut deja.

— Cum vrei să-ți pregătesc ouăle?

Are un ton neașteptat de arogant. Și îmi vine să râd cât pot de tare, dar mă abțin.

— Bătute îndelung, răspund eu, în încercarea ratată de a părea amuzant.

Și ea încearcă să-și ascundă amuzamentul și-și vede mai departe de treabă.

Are un zâmbet răpitor.

Așez în grabă șervetele de masă, întrebându-mă când am mai făcut eu așa ceva pentru o altă persoană.

Niciodată.

În mod normal, peste weekend supusa trebuie să aibă grijă de toate treburile domestice.

Astăzi nu, Grey, pentru că nu este supusa ta... încă.

Torn amândurora suc de portocale și pun de cafea. Ea nu bea cafea, ci numai ceai.

— Vrei niște ceai?

— Da, te rog. Dacă ai.

În dulap găsesc pliculețe de ceai Twinings pe care am rugat-o pe Gail să le cumpere.

Iată, cine s-ar fi gândit c-o să le folosesc vreodată?

Ana se încruntă când dă cu ochii de ele.

— Am tras o concluzie pripită, nu-i așa?

— Așa ai făcut? Fiindcă nu sunt sigur că am ajuns la vreo concluzie deocamdată, domnișoară Steele, îi răspund cu o privire aspră.

Și nu mai vorbi despre tine așa.

Adaug tendința pronunțată spre autocritică pe lista trăsăturilor de caracter pe care va trebui să i le schimb.

Ea îmi ocolește privirea, ocupată fiind cu pregătirea micului dejun. Pune două farfurii pe masă, apoi aduce siropul de arțar din frigider.

Când își ridică ochii spre mine, o aștept să se așeze.

— Domnișoară Steele.

Îi arăt unde să stea.

— Domnule Grey, răspunde ea, mimând un ton oficial, și scâncește când se așază.

— Cam cât de tare te doare?

Sunt surprins de faptul că mă simt vinovat. Vreau să i-o trag din nou, de preferat după micul dejun, dar dacă o doare prea tare nu se mai pune problema. Poate de data asta m-aș putea folosi de gura ei.

Se înroșește din nou la față.

— Păi, ca să fiu sinceră, nu am termen de comparație, spune ea tăios. Voiai să-ți exprimi compătimirea?

Tonul ei sarcastic mă ia prin surprindere. Dac-ar fi fost a mea, ar merita măcar o bătaie la fund, poate chiar întinsă peste blatul din bucătărie.

— Nu. Mă întrebam dacă e cazul să continuăm antrenamentul de bază.

— Ah.

Se sperie.

Da, Ana, putem face sex şi în timpul zilei. Şi tare aş vrea să mă ocup de gura aia a ta obraznică.

Iau o îmbucătură şi închid ochii de plăcere. Mâncarea are gust foarte bun. În timp ce înghit, ea încă se uită la mine.

— Mănâncă, Anastasia, îi ordon. Chestia asta e delicioasă.

Ştie să gătească, şi încă bine de tot.

Ana ia o înghiţitură din mâncarea ei, apoi începe să se joace cu furculiţa. O rog să nu se mai tot muşte de buză.

— Îmi distrage atenţia şi întâmplător ştiu că nu porţi nimic pe sub cămaşa mea.

Îşi face de lucru cu plicul de ceai şi cu ceainicul, ignorându-mi iritarea.

— La ce fel de antrenament de bază te gândeai? mă întreabă.

E curioasă — să vedem cât de departe va merge.

— Păi, pentru că te plângi că te doare, mă gândeam să ne axăm pe talentele orale.

La care o văd că e aproape să se înece cu ceai.

La naiba. Nu vreau să se sufoce. O bat încet pe spate şi-i ofer un pahar de suc de portocale.

— Asta dacă vrei să rămâi.

N-ar trebui să-mi forţez norocul.

— Mi-ar plăcea să rămân azi. Dacă nu te deranjez. Mâine trebuie să muncesc.

— La ce oră trebuie să fii mâine la serviciu?

— La nouă.

— Te duc eu la muncă mâine, până la ora nouă.

Cum? Îmi doresc să rămână?

E o surpriză pentru mine.

Da, îmi doresc să rămână.

— Diseară trebuie să ajung acasă — am nevoie de haine curate.

— Putem să aducem aici câteva.

Își răsucește o șuviță de păr și se mușcă nervos de buză... din nou.

— Ce este? întreb.

— Diseară trebuie să fiu acasă.

Frate, încăpățânată mai e. Nu vreau să plece, dar, în momentul ăsta, fără niciun contract, nu pot insista să rămână.

— Bine, diseară. Acum mănâncă-ți micul dejun.

Studiază conținutul farfuriei din fața ei.

— Mănâncă, Anastasia. Aseară n-ai mâncat nimic.

— Chiar nu mi-e foame, spune.

Chestia asta mă enervează.

— Mi-ar plăcea să-ți termini micul dejun.

Încerc să nu ridic vocea.

— Ce treabă ai tu cu mâncarea? se răstește ea.

Ah, iubito, nu vrei să afli așa ceva.

— Ți-am spus, am o problemă cu mâncarea irosită. Mănâncă.

Mă uit urât la ea. *Nu te pune cu mine, Ana.* Cu o expresie încăpățânată, începe să mănânce.

Văd cum își vâră în gură o furculiță plină cu omletă și mă mai relaxez. E foarte dificilă, în felul ei. Iar eu sunt stăpânit de un sentiment unic. Nu m-am mai confruntat niciodată cu așa ceva. *Da.* Asta e. E o noutate pentru mine. De astă mă fascinează... nu-i așa?

Când termină de mâncat îi iau farfuria.

— Tu ai gătit, eu strâng masa.

— Asta e foarte democratic, spune ea, arcuindu-și o sprânceană.

— Da. Nu e stilul meu obișnuit. După ce termin, facem o baie.

Și îi pot testa talentele orale. Respir ușor pentru a-mi controla erecția instantanee când mă gândesc la asta.

La naiba.

Îi sună telefonul și se duce în partea cealaltă a camerei, adâncită în conversație. Mă opresc lângă chiuvetă și o privesc. Stă lângă peretele de sticlă, iar lumina dimineții îi conturează silueta îmbrăcată în cămașa mea. Mi se usucă gura. E zveltă, are picioare lungi, sâni perfecți, un fund desăvârșit.

Încă mai vorbeşte când se întoarce către mine, iar eu mă prefac că sunt atent la altceva. Dintr-un motiv anume, nu vreau să mă prindă cum mi se scurg ochii după ea.

Cine e la telefon?

Aud cum rosteşte numele lui Kavanagh şi mă încordez. *Ce vorbeşte ea acolo?* Ochii ni se întâlnesc.

Ce spui tu acolo, Ana?

Se răsuceşte cu spatele la mine şi peste o clipă închide, apoi vine spre mine, cu şoldurile legănându-i-se într-un ritm moale şi seducător. *Să-i spun că văd tot?*

— Clauza de confidenţialitate acoperă totul? mă întreabă, oprindu-mă în loc în timp ce tocmai închid bufetul.

— De ce?

Unde vrea să ajungă cu asta? Ce i-a spus lui Kavanagh?

Inspiră adânc.

— Păi, am câteva întrebări, ştii tu, despre sex. Şi aş vrea s-o întreb pe Kate.

— Poţi să mă întrebi pe mine.

— Christian, cu tot respectul...

Se opreşte.

Îi e ruşine?

— Doar nişte lucruri generale. Nu o să-i pomenesc de Camera Roşie a Durerii, spune ea în grabă.

— Camera Roşie a Durerii?

Ce mama dracului?

— Mai degrabă a plăcerii, Anastasia. Crede-mă. În plus, colega ta de cameră s-a combinat cu frate-meu. Aşa că aş prefera să nu o întrebi nimic.

Nu vreau ca Elliot să afle nimic despre viaţa mea sexuală. Nu voi mai scăpa de el.

— Familia ta îţi cunoaşte... ăăă, preferinţele?

— Nu. Nu-i treaba lor.

Simt că e nerăbdătoare să mă întrebe ceva.

— Ce anume vrei să știi? o întreb, stând în fața ei și cercetându-i chipul.

Ce anume, Ana?

— Nimic, deocamdată, șoptește ea.

— Bine, putem începe așa: cum ți s-a părut noaptea trecută?

Îmi țin respirația cât timp îi aștept răspunsul. Toată înțelegerea noastră depinde de răspunsul ei.

— Frumoasă, spune ea și îmi zâmbește blând și seducător.

Asta vreau să aud.

— Și pentru mine. N-am mai făcut niciodată sex fără perversiuni. Și nici nu mi s-a părut atât de rău. Poate pentru că am făcut asta cu tine.

Pare surprinsă și bucuroasă de vorbele mele. Îi trec degetul mare peste buza plină. De-abia aștept s-o ating... din nou.

— Vino, hai să facem o baie.

O sărut și o duc în baie.

— Stai aici, îi ordon, dând drumul robinetului și turnând uleiuri aromate în apa fierbinte.

Cada se umple repede în timp ce ea mă privește. În mod normal, m-aș aștepta ca orice femeie care ar urma să facă baie cu mine să-și țină privirea în jos, cu modestie.

Dar nu și Ana.

Ea nu-și coboară privirea, ba chiar ochii îi strălucesc de nerăbdare și curiozitate. Dar și-a înfășurat brațele în jurul pieptului; este timidă.

Mă excită.

Apoi mă gândesc că n-a mai făcut niciodată baie cu un bărbat.

Pot iar să mă laud că tot eu o inițiez și în asta.

Când cada e plină, îmi scot tricoul de pe mine și-i întind mâna.

— Domnișoară Steele.

Ea îmi acceptă invitația și intră în cadă.

— Întoarce-te cu fața la mine, îi ordon. Știu că buza aia e delicioasă, pot depune mărturie în acest sens, dar vrei să încetezi s-o mai muști? Chestia asta mă face să vreau să ți-o trag, și acum ai dureri, bine?

Inspiră cu putere şi îşi eliberează buza.

— Aşa. Pricepi?

Încă stând în picioare, mă aprobă dând din cap.

— Bine.

E încă îmbrăcată în cămaşa mea şi îi scot iPodul din buzunarul de la piept şi-l aşez lângă chiuvetă.

— Apa şi iPod-urile — nu e o combinaţie strălucită.

O apuc de marginea cămăşii şi o trag de pe ea. Imediat îşi lasă capul în jos când vede că mă dau puţin în spate ca s-o admir.

— Hei.

Vorbesc blând şi o încurajez să se uite la mine.

— Anastasia, eşti o femeie frumoasă, pe de-a-ntregul. Nu-ţi mai lăsa capul în jos de parcă ţi-ar fi ruşine. N-are de ce să-ţi fie ruşine şi este o adevărată bucurie să fiu aici şi să te privesc.

O ţin de bărbie şi-i dau capul pe spate.

Nu te ascunde de mine, iubito.

— Stai jos acum.

Se aşază un pic prea grăbită şi scânceşte când trupul ei întâlneşte apa.

Bine...

Închide ochii strâns când se întinde pe spate, dar când îi deschide la loc, pare mult mai relaxată.

— De ce nu vii şi tu? mă întreabă, zâmbind sfios.

— Cred că aşa o să fac. Fă-mi puţin loc.

Mă dezbrac, mă aşez în spatele Anei şi îmi încolăcesc picioarele în jurul său, cu tălpile peste gleznele ei, apoi îi despart picioarele.

Ea se lipeşte de mine, dar eu îi ignor mişcările şi îmi îngrop nasul în părul ei.

— Miroşi atât de bine, Anastasia, şoptesc.

Iau gelul de duş de pe un raft de lângă noi. Îmi torn puţin în palmă şi încep s-o masez cu spumă pe ceafă şi pe umeri. Ea geme, lăsându-şi capul într-o parte, sub atingerea mea tandră.

— Îţi place? o întreb.

— Hmm, face ea, satisfăcută.

Îi spăl braţele şi subsuorile, apoi îmi ating prima ţintă: sânii.

Doamne, ce senzaţie plăcută.

Are nişte sâni perfecţi. Îi frământ şi-i mângâi. Ea geme şi mişcă din şolduri, iar respiraţia îi devine mai grăbită. E excitată. Trupul meu răspunde la fel.

Îmi cobor mâinile spre abdomenul ei, îndreptându-mă spre a doua ţintă a mea. Înainte să-i ating părul pubian, mă opresc şi iau un burete. Pun nişte săpun pe el şi încep s-o spăl încet între picioare. Uşor, dar ferm, mângâind-o, spălând-o, curăţând-o, stimulând-o. Începe să gâfâie şi şoldurile i se mişcă odată cu mâna mea. Are capul rezemat de umărul meu, ochii închişi, gura deschisă într-un geamăt mut şi capitulează în faţa degetelor mele fără astâmpăr.

— Simte asta, iubito.

Îmi trec dinţii peste lobul urechii ei.

— Simte ce-ţi fac.

— Ah, te rog, scânceşte ea şi încearcă să-şi întindă picioarele, dar i le-am prins sub ale mele.

Destul.

Acum, că e toată acoperită în spumă, sunt gata să încep.

— Cred că eşti suficient de curată acum, o anunţ şi îmi iau mâinile de pe ea.

— De ce te opreşti? protestează ea, deschizând ochii, cu o expresie frustrată şi dezamăgită.

— Pentru că am alte planuri pentru tine, Anastasia.

Gâfâie şi, dacă nu mă înşel, s-a supărat.

Foarte bine.

— Întoarce-te. Şi pe mine trebuie să mă spele cineva.

Ea se întoarce, roşie la faţă, cu ochii strălucitori şi cu pupilele dilatate.

Îmi ridic şoldurile şi îmi apuc penisul.

— Vreau să faci cunoştinţă, cât de apropiat se poate dacă vrei, cu partea favorită şi cea mai preţuită a corpului meu. Sunt foarte ataşat de ea.

Rămâne cu gura deschisă şi îşi mută privirea de la penis la chipul meu... şi apoi invers. Nu-mi pot reţine un rânjet răutăcios. Chipul ei este imaginea indignării feciorelnice.

Dar, pe măsură ce îl studiază, expresia feţei i se schimbă. Mai întâi atentă, apoi iscoditoare şi, atunci când privirile ni se întâlnesc, provocarea din ochii ei este atât de limpede.

Ah, hai odată, domnişoară Steele.

Are un zâmbet încântat pe buze când se întinde după gelul de duş.

Se opreşte, îşi pune puţin gel în palmă şi, fără să-şi ia ochii de la mine, îşi freacă mâinile. Deschide uşor gura şi se muşcă de buza de jos, trecându-şi limba peste micile semne lăsate de dinţi.

Ana Steele, vampă!

Penisul meu reacţionează, întărindu-se şi mai mult. Ana se întinde în faţă, mă prinde de penis şi îşi strângele degetele în jurul lui. Şuier încet printre dinţii încleştaţi şi închid ochii, savurând fiecare moment.

Acolo nu mă deranjează să fiu atins.

Nu, nu mă deranjează deloc... Îmi pun mâinile peste mâinile ei şi-i arăt ce trebuie să facă.

— Uite-aşa.

În timp ce o ghidez, îmi aud vocea răguşită. Mă apucă şi mai strâns, iar mâna ei se mişcă în sus şi în jos pe sexul meu.

O, da.

— Aşa, iubito.

Îi eliberez mâinile şi o las să continue, închizând ochii şi supunându-mă ritmului impus de ea.

Ah, Doamne.

De ce oare lipsa ei de experienţă mi se pare atât de excitantă? Oare pentru că mă bucur de toate aceste lucruri pe care ea le face pentru prima dată?

Dintr-odată îmi ia penisul în gură, sugând tare şi torturându-mă cu limba.

La naiba.

— Oau… Ana.

Ea suge şi mai tare; ochii i s-au luminat, plini de o şiretenie specific feminină. Aceasta este revanşa ei, răsplata ei. Arată uluitor.

— Dumnezeule, gem eu şi închid ochii ca să nu-mi dau drumul imediat.

Ea îşi continuă chinul dulce şi, văzând că devine mai încrezătoare, îmi flexez şoldurile şi mă împing şi mai adânc în gura ei.

Până unde pot să merg, iubito?

Imaginea asta e excitantă, atât de excitantă. O apuc de păr şi încep să mă împing în gura ei, în timp ce ea se sprijină cu mâinile de coapsele mele.

— Ah. Iubito. Este. Atât. De. Bine.

Îmi ia încă o dată penisul în gură.

— Ah! gem şi mă întreb cât de adânc o să-mi permită să intru.

Gura ei mă chinuie, strângând cât se poate de tare. Iar eu vreau mai mult.

— Dumnezeule. Până unde ai de gând să mergi?

Se uită în ochii mei şi se încruntă. Apoi, cu o expresie hotărâtă, mi-o ia în gură atât de adânc încât simt cum îi ating fundul gâtului.

La naiba.

— Anastasia, o să-mi dau drumul în gura ta, o avertizez eu, fără suflare. Dacă nu vrei să fac asta, opreşte-te acum.

Mă împing în ea la nesfârşit, urmărind cum penisul meu îi intră şi-i iese din gură. E mai mult decât erotic. Sunt atât de aproape. Brusc îşi dezveleşte dinţii, strângându-mă uşor, iar eu mă dezlănţui, ejaculând în fundul gâtului său şi urlând de plăcere.

Să mă ia naiba.

De-abia mai respir. M-a dezarmat complet… din nou!

Când deschid ochii, văd că străluceşte de mândrie. Aşa şi trebuie. Mi-a supt-o ca o expertă.

— Tu nu te îneci? mă minunez eu, recăpătându-mi suflul. Doamne, Ana… a fost… grozav, chiar grozav. Neaşteptat, totuşi. Ştii, nu încetezi să mă uimeşti.

O laudă meritată pentru o treabă bine făcută.

Stai așa, dacă a fost atât de bine, poate că totuși are ceva experiență.

— Ai mai făcut asta vreodată? o întreb și nu sunt sigur că vreau să aflu răspunsul.

— Nu, spune ea cu mândrie.

— Bine.

Sper că ușurarea din tonul meu n-a fost prea evidentă.

— Încă o premieră, domnișoară Steele. Păi, ai luat un 10 la oral. Haide în pat, îți datorez un orgasm.

Ies din baie un pic ameţit şi îmi înfăşor un prosop în jurul taliei. Iau altul, îl ridic şi o ajut să iasă din cadă, învelind-o strâns în el ca şi cum ar fi prizonieră. O ţin lipită de mine, sărutând-o pe îndelete. Explorându-i gura cu limba. Simt gustul spermei mele. O prind de cap şi o sărut şi mai apăsat.

O doresc.

Toată.

Cu trup şi suflet.

Vreau să fie a mea.

O implor din priviri.

— Spune da.

— La ce anume? şopteşte ea.

— La înţelegerea noastră. Să fii a mea. Te rog, Ana.

Nici nu mai ştiu de când n-am mai adresat cuiva o rugăminte atât de arzătoare. O sărut din nou, cât de pasional pot. Când o iau de mână, pare ameţită.

Ameţeşte-o şi mai tare, Grey.

În dormitor, îi dau drumul.

— Ai încredere în mine? o întreb.

Ea dă din cap în semn că da.

— Eşti o fată cuminte.

Frumoasă. Şi cuminte.

Mă îndrept spre dressing şi aleg o cravată. Când mă întorc la ea, îi iau prosopul şi îl las să cadă pe podea.

— Pune-ţi mâinile pe lângă corp.

Îşi linge buzele şi o văd că ezită o clipă, apoi întinde mâinile. Îi leg blând încheieturile cu cravata. Verific nodul. *Da.* E sigur.

E timpul să te dresez puţin, domnişoară Steele.

Buzele i se desfac când inspiră… e excitată.

O trag uşor de ambele codiţe.

— Arăţi atât de tânără cu astea.

Dar codiţele ei n-or să mă oprească. Îmi scot prosopul.

— Ah, Anastasia, ce să-ţi fac eu ţie?

O apuc de braţe şi o împing uşor pe pat, ţinând-o ca să nu cadă. Stă cu faţa în jos, iar eu mă întind lângă ea, îi prind mâinile şi i le ridic deasupra capului.

— Ţine-ţi mâinile aici, nu le mişca. Ai înţeles?

Ea înghite în sec.

— Răspunde-mi.

— Nu-mi mişc mâinile, spune, cu o voce răguşită.

— Bravo.

Nu-mi pot reţine un zâmbet. Stă întinsă lângă mine, cu încheieturile legate, neajutorată. *A mea.*

Nu exact cum mi-aş fi dorit — deocamdată — dar ajung eu şi acolo.

Mă aplec, o sărut uşor şi-i spun că o s-o sărut peste tot.

Ea oftează când buzele mele o ating la baza urechii şi coboară spre scobitura gâtului. Scoate un geamăt de plăcere. Brusc îşi lasă braţele în jos ca să-mi cuprindă gâtul.

Nu. Nu. Nu. Aşa ceva nu faci, domnişoară Steele.

Îi ridic din nou mâinile legate deasupra capului.

— Nu-ţi mai mişca mâinile sau va trebui s-o luăm de la început.

— Vreau să te ating, îmi şopteşte.

— Ştiu.

Dar nu se poate.

— Ţine-ţi mâinile deasupra capului.

Are buzele desfăcute, iar pieptul i se mişcă la fiecare răsuflare. Este excitată.

Minunat.

Îi cuprind bărbia şi încep s-o sărut pe trup, în jos. Mâna mi se mută pe sânii ei, iar buzele îi urmăresc trupul. Cu o mână pe abdomenul ei, o mângâi pe fiecare sfârc în parte, lingând-o şi pipăind-o uşor, observând cum se întăresc sub atingerea mea.

Scânceşte şi începe să-şi legene şoldurile.

— Stai liniştită, o avertizez.

O sărut pe burtă şi cu limba îi cercetez gustul şi adâncimea buricului.

— Ah, geme ea şi se zbate.

Trebuie s-o învăţ să stea locului…

Îmi trec dinţii peste pielea ei.

— Hmm. Eşti atât de dulce, domnişoară Steele.

O mângâi uşor pe ombilic şi pe părul pubian, apoi mă ridic între picioarele ei. O apuc de ambele glezne şi îi desfac larg picioarele. Aşa, goală, vulnerabilă, e minunat s-o privesc. O ţin de piciorul stâng, îi îndoi genunchiul şi îi duc degetele la buzele mele, privindu-i faţa în tot acest timp. Îi sărut fiecare deget, apoi o muşc uşor de fiecare pernuţă.

Face ochii mari şi are gura deschisă, din ce în ce mai larg. Când o muşc de degetul mic un pic mai tare, îşi ridică şoldurile şi scoate un scâncet. Îmi trec limba peste glezna ei. Strânge tare din ochi şi mişcă din cap dintr-o parte în alta, în timp ce eu îmi continui tortura.

— Ah, te rog, mă imploră ea, în timp ce-i sug şi-i muşc degetul mic.

— Tot ce e mai bun, domnişoară Steele, o necăjesc eu.

Când ajung la genunchi, nu mă opresc, ci merg mai departe, lingând-o şi muşcând-o uşor de interiorul coapsei, depărtându-i picioarele şi mai tare.

Ea tremură, în stare de şoc, aşteptând ca limba mea să urce până în locul unde se îmbină coapsele.

O, nu… nu deocamdată, domnişoară Steele.

Îmi îndrept din nou atenţia către piciorul ei stâng, sărutându-l şi mângâindu-l de la genunchi până pe coapsă.

Se încordează când ajung în cele din urmă între picioarele ei. Dar își ține mâinile ridicate.

Ce fată cuminte.

Ușor, îmi trec nasul în sus și în jos peste labiile ei.

Se zbate sub mine.

Mă opresc. Trebuie să învețe să stea locului.

Își înalță capul și se uită la mine.

— Știi cât de bine miroși, domnișoară Steele?

Mă uit fix în ochii ei și îmi îngrop nasul din nou în părul ei pubian și inspir profund. Își dă capul pe spate și geme. Suflu încet peste locul acela dintre picioarele ei.

— Îmi place, murmur eu.

A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut păr pubian atât de aproape ca acum. O trag ușor de el.

— Poate că păstrăm asta.

Deși nu e bun când vine vorba de jocurile cu ceară...

— Ah, te rog, mă imploră ea.

— Hmm, îmi place când te rogi de mine, Anastasia.

Ea geme.

— Recompensa nu face parte din stilul meu obișnuit, domnișoară Steele, șoptesc aproape de pielea ei. Dar azi m-ai satisfăcut și trebuie să-ți primești răsplata.

Și o apuc de coapse, desfăcând-o cu limba, și încep să-i mângâi încet clitorisul.

Ea țipă și trupul i se ridică brusc.

Dar eu nu mă opresc. Limba mea nu se calmează. Picioarele i se încordează, iar degetele i se tensionează.

Ah, e aproape de orgasm, și atunci îmi strecor degetul mijlociu pe dinăuntrul ei.

E umedă.

E umedă și nerăbdătoare.

— Ah, iubito. Îmi place la nebunie când te uzi atât de tare.

Încep să-mi mişc circular degetul, lărgind-o puţin. Limba mea continuă să-i chinuie clitorisul, la nesfârşit. O simt cum se încordează sub mine şi în cele din urmă ţipă când orgasmul o cutremură.

Da!

Îngenunchez şi iau un prezervativ. Mi-l pun şi o pătrund uşor.

Doamne, ce bine e.

— Cum e? o întreb.

— Bine. Minunat.

Are vocea răguşită.

Ah... Încep să mă mişc, copleşit de senzaţia pe care mi-o dă atingerea ei. La nesfârşit, din ce în ce mai repede, mă pierd în această femeie. Vreau s-o aduc din nou la orgasm.

Vreau s-o văd satisfăcută.

Vreau s-o văd fericită.

În cele din urmă, trupul i se încordează din nou şi ea geme.

— Dă-ţi drumul, iubito, zic eu printre dinţii încleştaţi, iar ea ajunge la orgasm. Doamne, ţip, dându-mi şi eu drumul.

Mă prăbuşesc peste ea, bucurându-mă de moliciunea pielii ei. Îşi mută mâinile pe gâtul meu, dar, pentru că e legată, nu mă poate atinge.

Inspir adânc, mă sprijin pe braţe şi o fixez uimit cu privirea.

— Vezi cât de bine ne potrivim? Dacă te laşi în seama mea, va fi mult mai bine. Crede-mă, Anastasia, îţi pot arăta lucruri despre care nici nu ştiai că există.

Ne atingem frunţile, iar eu închid ochii.

Te rog, spune da.

Auzim voci dincolo de uşă.

Ce mama naibii?

Sunt Taylor şi Grace.

— La naiba! E mama.

Ana se crispează când mă retrag din ea.

Sar din pat şi arunc prezervativul în coşul de gunoi.

Ce naiba caută mama aici?

Taylor i-a distras atenţia, slavă cerului. În fine, o să aibă o surpriză.

Ana încă stă întinsă pe burtă în pat.

— Haide, trebuie să ne îmbrăcăm — asta dacă vrei să faci cunoştinţă cu mama.

Îi zâmbesc Anei cât îmi trag jeanşii pe mine. Arată adorabil.

— Christian — nu mă pot mişca, protestează ea, dar tot zâmbind.

Mă aplec, dezleg cravata şi o sărut pe frunte.

Mama o să fie atât de încântată.

— Încă ceva în premieră absolută, şoptesc eu, incapabil să-mi alung zâmbetul de pe faţă.

— Nu am haine curate aici.

Îmi trag pe mine un tricou alb şi, când mă răsucesc, văd că Ana s-a ridicat şi stă în pat, cu genunchii la gură.

— Poate că ar trebui să rămân aici.

— Ba nu, nu trebuie, zic eu. Poţi purta ceva de la mine.

Îmi place când îmi poartă hainele.

Mă priveşte uluită.

— Anastasia, ai putea purta şi un sac şi tot ai arăta minunat. Te rog, nu-ţi face griji. Mi-ar plăcea s-o cunoşti pe mama. Îmbracă-te. Mă duc înainte s-o calmez. Te aştept dincolo în cinci minute, altfel vin şi te trag după mine, indiferent în ce eşti îmbrăcată. Tricourile mele sunt în dulap. Cămăşile sunt în debara. Serveşte-te.

Face ochii mari.

Da. Vorbesc serios, iubito.

Îi arunc o privire pătrunzătoare şi mă duc s-o caut pe mama.

Grace stă pe holul care dă în salon, iar Taylor o ţine de vorbă. Faţa i se luminează când dă cu ochii de mine.

— Dragul meu, nu ştiam că ai musafiri, spune ea şi pare un pic stânjenită.

— Bună, mamă.

O sărut pe obraz.

— Mă descurc eu de aici, îi spun lui Taylor.

— Da, domnule Grey.

Dă din cap exasperat şi se întoarce în biroul lui.

— Mulţumesc, Taylor, strigă Grace după el, apoi îşi îndreaptă toată atenţia asupra mea. Mă primeşti? spune ea, mustrându-mă uşor. Eram la cumpărături în centru şi m-am gândit să trec pe la tine la o cafea.

Se opreşte.

— Dacă aş fi ştiut că nu eşti singur...

Ridică din umeri într-un fel ciudat şi copilăresc.

S-a mai oprit şi altă dată la mine la cafea şi *erau* femei cu mine... doar că ea n-a aflat niciodată.

— Va veni şi ea în câteva momente, spun, confirmându-i bănuiala. Vrei să stai jos?

Fac un gest cu mâna către canapea.

— Ea?

— Da, mama. Ea.

Am un ton sec şi încerc să nu râd. Şi pentru prima dată în viaţa ei o las fără replică, în timp ce se plimbă prin living.

— Văd că aţi luat micul dejun, observă ea, dând cu ochii de tigăile nespălate.

— Vrei nişte cafea?

— Nu. Mulţumesc, dragul meu.

Se aşază.

— O să fac cunoştinţă cu... prietena ta şi apoi o să plec. Nu vreau să vă întrerup. Am senzaţia că o să te epuizezi în biroul ăla al tău. Munceşti prea mult, dragule. Credeam că te mai scot din ale tale.

Pare că-şi cere scuze când mă aşez lângă ea, pe canapea.

— Nu-ţi face griji.

Sunt oarecum amuzat de reacţia ei.

— Cum de nu eşti la biserică în dimineaţa asta?

— Carrick avea de lucru, aşa că ne-am gândit să mergem la slujba de seară. Cred că e prea mult să sper că o să vii cu noi.

Ridic din sprânceană, simţind că încep să mă enervez.

— Mamă, ştii că nu e de mine.

Dumnezeu şi cu mine ne-am întors spatele unul altuia cu mult timp în urmă.

Ea oftează, dar atunci apare Ana — îmbrăcată cu hainele ei, stând timidă în pragul uşii. Tensiunea dintre mamă şi fiu se risipeşte, iar eu răsuflu uşurat.

— Iat-o.

Grace se întoarce şi se ridică în picioare.

— Mamă, ea e Anastasia Steele. Anastasia, ea e Grace Trevelyan-Grey.

Îşi strâng mâinile.

— Ce plăcere să te întâlnesc, spune Grace, cam prea entuziastă pentru gustul meu.

— Doamnă doctor Trevelyan-Grey, spune Ana, politicoasă.

— Spune-mi Grace, face mama, dintr-odată amabilă şi neoficială.

Cum? Deja?

Grace continuă:

— De obicei sunt dr. Trevelyan, căci doamna Grey e soacră-mea.

Îi face Anei cu ochiul şi se aşază. Îi arăt perniţa de lângă mine, iar ea vine şi ia loc.

— Deci cum v-aţi cunoscut? întreabă Grace.

— Anastasia mi-a luat un interviu pentru ziarul studenţesc al WSU pentru că eu acord diplomele săptămâna asta.

— Deci absolvi facultatea săptămâna asta?

Grace râde către Ana.

— Da.

Telefonul Anei începe să sune, iar ea se duce să răspundă.

— Şi voi ţine şi discursul de final de an, îi zic lui Grace, dar sunt atent doar la Ana.

Cine e?

— Uite, José, nu e un moment bun, o aud spunând.

Fotograful ăla nenorocit. Ce naiba vrea?

— I-am lăsat un mesaj lui Elliot, apoi am aflat că a fost la Portland. Nu mi-a mai dat niciun semn de viaţă de săptămâna trecută, zice Grace.

Ana închide telefonul.

Grace vorbeşte în continuare în timp ce Ana de apropie din nou de noi.

— ...şi Elliot a sunat să ne spună că erai şi tu pe acolo — nu te văzusem de două săptămâni, dragule.

— Ţi-a spus, deci? remarc eu.

Ce vrea fotograful?

— Credeam că luăm prânzul împreună, dar văd că ai alte planuri, aşa că nu vreau să-ţi dau ziua peste cap.

Grace se ridică şi pentru prima dată mă bucur că are intuiţie şi că-şi poate da seama de o situaţie. Îmi întinde din nou obrazul. O sărut de la revedere.

— Trebuie s-o duc pe Anastasia înapoi la Portland.

— Sigur, dragule.

Grace îi zâmbeşte Anei cu căldură — şi, dacă nu greşesc, cu recunoştinţă.

Mă enervează.

— Anastasia, mi-a făcut plăcere.

Grace surâde şi o ia de mână pe Ana.

— Sper să ne mai întâlnim.

— Doamnă Grey?

Taylor apare în cadrul uşii.

— Mulţumesc, Taylor, răspunde Grace, iar el o conduce afară din cameră, dincolo de uşile duble ale holului principal.

Hai, că asta a fost interesant.

Mama a crezut întotdeauna că sunt homosexual. Dar pentru că mi-a respectat mereu intimitatea, nu m-a întrebat niciodată.

Iată, acum ştie.

Ana se muşcă de buza de jos, vizibil neliniştită... aşa cum şi trebuie să fie.

— Deci te-a sunat fotograful?

Am o voce morocănoasă.

— Da.

— Ce voia?

— Doar să-şi ceară scuze, ştii — pentru vineri seară.

— Înţeleg.

Poate mai vrea să încerce o dată cu ea. Gândul ăsta e total neplăcut.

Taylor îşi drege vocea.

— Domnule Grey, avem o problemă cu încărcătura pentru Darfur.

La naiba. Uite, asta se întâmplă dacă nu mi-am verificat e-mailul de dimineaţă. Am fost prea prins de Ana.

— *Charlie Tango* s-a întors la Boeing Field? îl întreb pe Taylor.

— Da, domnule.

Taylor o salută pe Ana dând din cap.

— Domnişoară Steele.

Ea îi zâmbeşte larg, iar el pleacă.

— Taylor locuieşte aici? întreabă Ana.

— Da.

În drum spre bucătărie, îmi iau telefonul şi-mi verific repede e-mailul. Am un mesaj urgent de la Ros şi câteva SMS-uri. O sun imediat.

— Ros, care e problema?

— Christian, veştile din Darfur nu sunt bune. Nu ne pot garanta siguranţa transportului şi nici pe cea a echipajului însoţitor, iar Departamentul de Stat nu vrea să sprijine livrarea proviziilor care nu au sprijinul ONG-urilor.

Să-i ia dracu'.

— Nu vreau să pun în pericol viaţa nimănui.

Ros ştie asta.

— Putem încerca să angajăm nişte mercenari, spune ea.

— Nu, anulează…

— Dar costurile... protestează ea.

— Vom paraşuta transportul de hrană.

— Ştiam că asta vei spune, Christian. Am un plan în lucru. Va costa mult. Între timp, containerele pot merge de la Philadelphia la Rotterdam şi le putem prelua de acolo. Cam asta e.

— Bine.

Închid. Ar fi fost utilă o mână de ajutor din partea Departamentului de Stat. Mă hotărăsc să-l sun pe Blandino ca să discutăm mai multe.

Mă concentrez din nou asupra domnişoarei Steele, care stă la mine în living, privindu-mă întrebător. Trebuie să revenim la ce ne interesează pe noi.

Da. Contractul. Acesta este următorul pas al negocierii noastre.

În birou, îmi adun hârtiile împrăştiate şi le înghesui într-un plic maroniu.

Ana nu s-a mişcat din locul unde am lăsat-o. Poate că s-a gândit la fotograf... simt cum îmi piere avântul.

— Acesta e contractul.

Ridic plicul.

— Citeşte-l şi-l vom discuta weekendul viitor. Îţi sugerez să te documentezi puţin, ca să ştii exact despre ce e e vorba.

Îşi ridică privirea de la plicul maroniu la mine, cu chipul palid.

— Asta dacă eşti de acord, şi sper din tot sufletul să fii, adaug eu.

— Să mă documentez.

— O să fii uimită câte găseşti pe internet.

Se încruntă.

— Ce e? o întreb.

— N-am computer. Folosesc de obicei computerele de la şcoală. O să văd dacă pot folosi laptopul lui Kate.

Nu are computer? Cum poate o studentă să nu aibă computer? Atât de lefteră e? Îi înmânez plicul.

— Sunt sigur că pot, ăă, să-ţi împrumut eu unul. Ia-ţi lucrurile, te duc înapoi la Portland şi luăm prânzul pe drum. Trebuie să mă îmbrac.

— Am nevoie să dau un telefon, spune ea, cu o voce tremurată.

— Cui, fotografului? mă răstesc eu.

Are o expresie vinovată.

Ce mama dracului?

— Nu-mi place să împart, domnişoară Steele. Adu-ţi aminte asta.

Ies valvârtej din încăpere înainte să mai spun ceva.

I-a închis?

Oare m-a folosit ca s-o dezvirginez?

La naiba.

Poate că e vorba despre bani. Gândul ăsta mă deprimă... deşi nu pare deloc o întreţinută. A fost destul de vehementă când a venit vorba să-i cumpăr haine. Îmi scot jeanşii şi-mi pun o pereche de boxeri. Cravata mea Brioni zace pe podea. Mă aplec s-o ridic.

I-a plăcut să fie legată... *Mai există speranţă, Grey. Speranţă.*

Îndes cravata alături de alte două într-o geantă de voiaj, alături de şosete, chiloţi şi prezervative.

Ce fac eu aici?

În străfundul sufletului ştiu că voi sta la The Heathman toată săptămâna viitoare... ca să fiu aproape de ea. Îmi aleg câteva costume şi cămăşi pe care Taylor mi le poate aduce în cursul săptămânii. O să am nevoie de unul pentru ceremonia de absolvire.

Îmi pun pe mine nişte jeanşi curaţi şi-mi iau o jachetă de piele, când îmi vibrează telefonul. Am un mesaj de la Elliot.

Mă întorc azi cu maşina ta.

Sper că nu-ţi încurc programul.

Îi scriu şi eu.

Nu. Eu vin la Portland acum.

Anunţă-l pe Taylor când soseşti.

Îl sun pe Taylor prin interfon.

— Domnule Grey?

— Elliot vine cu SUV-ul înapoi în după-amiaza asta. Adu-l tu mâine la Portland. Voi sta la The Heathman până la ceremonia de absolvire. Am lăsat aici nişte haine pe care aş vrea să mi le aduci, de asemenea.

— Da, domnule.

— Şi sună la Audi. S-ar putea să am nevoie de acel A3 mai devreme decât credeam.

— E gata, domnule Grey.

— Ah. Bine. Mulţumesc.

Deci cu maşina am rezolvat-o; mai rămâne computerul. Îl sun pe Barney, presupunând că e la birou şi ştiind că are pe acolo un laptop de ultimă oră.

— Domnule Grey? răspunde el.

— Ce cauţi la birou, Barney? E duminică.

— Lucrez la un nou proiect de tabletă. Problema panourilor solare mă enervează.

— Ai nevoie de o viaţă personală.

Barney izbucneşte în râs.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Grey?

— Ai vreun laptop nou?

— Am două chiar aici, de la Apple.

— Minunat. Îmi trebuie şi mie unul.

— Desigur.

— Poţi crea un cont de e-mail pentru Anastasia Steele? Ea va fi proprietarul.

— Cum se scrie? „Steal?"

— S.T.E.E.L.E.

— Bine.

— Minunat. Andrea va ţine legătura cu tine ca să-ţi spună unde trebuie livrat.

— Desigur, domnule.

— Mulţumesc, Barney — şi du-te acasă.

— Da, domnule.

Trimit un mesaj către Andrea în care o rog să trimită laptopul acasă la Ana, apoi mă întorc în living. Ana stă pe canapea, jucându-se cu degetele. Îmi aruncă o privire precaută şi se ridică.

— Eşti gata? o întreb.

Ea aprobă din cap.

Taylor apare de la el din birou.

— Pe mâine, atunci, îi spun.

— Da, domnule. Ce maşină luaţi, domnule?

— R8-ul.

— Drum bun, domnule Grey. Domnişoară Steele, spune Taylor, deschizându-ne uşile.

Ana se foieşte lângă mine cât timp aşteptăm liftul, cu dinţii înfipţi în buza de jos.

Îmi amintesc de dinţii ei pe penisul meu.

— Ce e, Anastasia? o întreb şi mă întind s-o prind de bărbie. Nu te mai muşca de buză, altfel ţi-o trag în lift, fără să-mi pese dacă mai e cineva cu noi, mârâi eu.

E şocată, cred — deşi de ce-ar mai fi şocată, după câte am făcut... Iritarea îmi dispare.

— Christian, am o problemă, spune.

— Da?

În lift, apăs butonul pentru garaj.

— P-păi, murmură ea, nesigură.

Apoi îşi îndreaptă umerii.

— Trebuie să vorbesc cu Kate. Am atâtea întrebări despre sex, iar tu eşti prea implicat. Dacă vrei să fac toate acele lucruri, cum ştiu eu...?

Se opreşte, cântărindu-şi cuvintele.

— Nu am termen de comparaţie.

Hai să n-o luăm de la început. Am mai vorbit despre asta. Nu vreau să discute cu nimeni. A semnat o clauză de confidenţialitate. Dar a întrebat din nou. Deci cred că e important pentru ea.

— Vorbeşte cu ea dacă nu ai încotro. Dar asigură-te că nu-i spune nimic lui Elliot.

— N-ar face aşa ceva, cum nici eu nu ţi-aş spune dacă ea mi-ar povesti ceva despre Elliot — dacă aşa ceva s-ar întâmpla, adaugă ea.

Îi reamintesc că nu mă interesează câtuşi de puţin viaţa sexuală a lui Elliot, dar sunt de acord să povestească tot ce am făcut până acum. Colega ei de cameră m-ar castra dacă mi-ar cunoaşte adevăratele intenţii.

— Bine, spune Ana şi îmi zâmbeşte luminos.

— Cu cât accepţi mai repede să mi te supui, cu atât va fi mai bine şi toată chestia asta se va termina.

— Ce anume se va termina?

— Faptul că mă sfidezi.

O sărut repede şi buzele ei lipite de ale mele mă fac imediat să mă simt mai bine.

— Frumoasă maşină, zice ea când ne apropiem de R8-ul aflat în garajul subteran.

— Ştiu.

Îi arunc un zâmbet scurt şi ea îmi zâmbeşte înapoi — înainte de a-şi da ochii peste cap. Îi deschid portiera, întrebându-mă dacă ar trebui să comentez gestul ei.

— Ce fel de maşină e asta? întreabă ea, după ce mă urc la volan.

— E un Audi R8 Spyder. E o zi superbă; putem să-i ridicăm capota. Ai o şapcă de baseball pe acolo. De fapt, trebuie să fie două.

Pornesc motorul, ridic capota şi muzica lui Bruce Springsteen, Bossul, umple maşina.

— N-are cum să nu-ţi placă Bruce.

Îi zâmbesc Anei şi scot R8-ul din locul său din garaj.

Şerpuind prin traficul de pe I-5, ne îndreptăm către Portland. Ana e tăcută, ascultă muzică şi se uită pe fereastră. E greu să-i văd chipul, ascuns de ochelarii mari Wayfarers şi de şapca mea cu Mariners. Vântul şuieră pe deasupra noastră şi ne îndreptăm cu viteză către Boeing Field.

Până acum, weekendul acesta a fost surprinzător. Dar oare la ce mă aşteptam? Credeam că vom lua cina, că vom discuta contractul şi apoi ce...? Cred că să ne-o tragem era inevitabil.

Îi arunc o privire.

Da... Şi vreau să i-o trag din nou.

Aş vrea să ştiu la ce se gândeşte. Nu prea se dă de gol, dar am învăţat câteva lucruri despre Ana. În ciuda lipsei sale experienţă, vrea să înveţe. Cine s-ar fi gândit că sub învelişul fragil are un suflet de sirenă? Imaginea buzelor ei în jurul penisului meu îmi vine în minte şi-mi reprim cu greu un geamăt.

Da... vrea într-adevăr să înveţe.

Gândul ăsta mă excită.

Sper s-o pot vedea înainte de weekendul viitor.

Chiar şi acum îmi vine s-o ating din nou. Mă întind şi îi pun o mână pe genunchi.

— Ţi-e foame?

— Nu cine ştie ce, răspunde ea, supusă.

Chestia asta începe să mă plictisească.

— Trebuie să mănânci, Anastasia. Ştiu un loc grozav lângă Olympia. Ne oprim acolo.

Cuisine Sauvage e un restaurant mic şi e plin de cupluri şi de familii care-au ieşit să mănânce ceva duminica. Ţinând-o pe Ana de mână, ne lăsăm conduşi spre masa noastră. Ultima oară când am venit aici eram cu Elena. Mă întreb cum ar fi transformat-o ea pe Anastasia.

— N-am mai fost aici de mult. N-avem de ales — aici se găteşte ce vânează sau pescuiesc, îi spun, mimând groaza.

Ana râde.

De ce simt cum mă umflu în pene când o fac să râdă?

— Două pahare de Pinot grigio, îi comand chelneriţei, care-mi face ochi dulci de sub bretonul ei blond.

Mă enervează.

Ana se încruntă.

— Ce e? întreb eu, gândindu-mă că şi pe ea o enervează chelneriţa.

— Eu vreau o Cola Diet.

De ce n-ai spus aşa? Mă încrunt.

— Aici au un Pinot grigio foarte bun. Merge foarte bine cu mâncarea, orice ne-am comanda.

— Orice ne-am comanda? întreabă ea şi face ochii mari.

— Da.

Şi-i zâmbesc cât pot de sincer ca să-mi cer scuze că n-am lăsat-o să-şi comande singură de băut. Doar că nu sunt obişnuit să întreb…

— Mamei i-a plăcut de tine, spun eu, sperând că-i va face plăcere şi amintindu-mi de reacţia lui Grace atunci când a văzut-o.

— Serios? spune ea şi pare flatată.

— Ah, da. Ea a crezut mereu că sunt homosexual.

— De ce?

— Pentru că nu m-a văzut niciodată cu vreo fată.

— Ah, cu niciuna dintre cele cincisprezece.

— Ţi-ai amintit. Nu, cu niciuna dintre cele cincisprezece.

— Ah.

Da… doar cu tine, iubito. Gândul ăsta mă nelinişteşte.

— Ştii, Anastasia, a fost un weekend plin de lucruri noi şi pentru mine.

— Serios?

— N-am dormit niciodată cu nimeni, n-am făcut sex la mine în pat, n-am dus niciodată o fată cu *Charlie Tango,* n-am prezentat niciodată o femeie mamei mele. Ce îmi faci tu mie?

Mda. Ce naiba îmi faci tu mie? Parcă nu sunt eu.

Chelneriţa ne aduce vinul rece, iar Ana soarbe repede din pahar, uitându-se la mine cu ochii ei strălucitori.

— Mi-a plăcut mult weekendul ăsta, zice, pe un ton sfios.

Şi mie mi-a plăcut şi-mi dau seama că nu m-am mai bucurat de mult aşa de un weekend… de când m-am despărţit de Susannah. Îi spun şi ei asta.

— Ce este sexul fără perversiuni? mă întreabă.

Râd din cauza întrebării ei neașteptate și a felului în care a schimbat brusc subiectul.

— Doar sex pur și simplu, Anastasia. Fără jucării, fără condimente.

Ridic din umeri.

— Știi — de fapt, nu știi, dar asta înseamnă.

— Ah, spune ea și pare puțin descurajată.

Acum ce s-a mai întâmplat?

Chelneriţa ne distrage atenţia, aşezând pe masă două farfurii de supă pline de verzituri.

— Supă de urzici, ne anunţă ea şi se întoarce în bucătărie.

Ne uităm unul la altul, apoi ne uităm la supă. Gustăm şi ni se pare delicioasă. Ana chicoteşte când vede că mă bucur exagerat.

— Ce sunet minunat, zic eu încet.

— De ce n-ai mai făcut sex fără perversiuni înainte? Mereu ai fost aşa?

E la fel de curioasă ca întotdeauna.

— Cam aşa ceva.

Şi apoi mă întreb dac-ar trebui să-i explic mai multe. Tot ce-mi doresc e să fie deschisă cu mine; vreau să aibă încredere în mine. Nu sunt niciodată atât de naiv, dar cred că pot avea încredere în ea, aşa că-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Una dintre prietenele mamei m-a sedus când aveam cincisprezece ani.

— Ah.

Ana se opreşte cu lingura la mijlocul drumului dintre farfurie şi buze.

— Avea nişte gusturi speciale. Am fost supusul ei timp de şase ani.

— Ah, face ea.

— Aşa că ştiu ce înseamnă asta.

Mai mult decât tine.

— N-am avut parte de o introducere obișnuită în lumea sexului.

Încă nu suport să fiu atins. Încă nu pot.

Îi aștept reacția, dar își vede mai departe de supă, încercând să înțeleagă această avalanșă de informații.

— Deci în facultate n-ai avut nicio iubită? mă întreabă în cele din urmă.

— Nu.

Chelnerița ne întrerupe din nou ca să ne ia din față farfuriile goale. Ana o așteaptă să plece.

— De ce?

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— Nu voiam. Ea îmi oferea tot ce dorea, tot ce-mi trebuia. În plus, m-ar fi bătut de n-aș mai fi știut de mine.

Ea clipește de câteva ori, însușindu-și noile informații.

— Deci dacă era prietenă cu mama ta, câți ani avea?

— Destui ca să se priceapă.

— Încă te mai vezi cu ea?

Pare șocată.

— Da.

— Încă vă... ăăă...

Se face roșie în obraji și colțurile gurii i se lasă în jos.

— Nu, zic eu repede.

Nu vreau să-și facă vreo impresie greșită asupra relației mele cu Elena.

— Suntem doar prieteni foarte buni, o liniștesc eu.

— Ah. Mama ta știe?

— Sigur că nu.

Mama m-ar omorî — și ar omorî-o și pe Elena.

Chelnerița se întoarce cu felul întâi: friptură de căprioară. Ana soarbe prelung din paharul cu vin.

— Dar nu putea fi o relație permanentă?

Ignoră ce are în farfurie.

— Păi era, deşi nu o vedeam tot timpul. Era... dificil. În definitiv, relaţia a durat cât eu eram în liceu şi apoi în facultate. Mănâncă, Anastasia.

— Chiar nu prea mi-e foame, Christian, zice ea.

Mijesc ochii.

— Mănâncă.

Încerc să nu ridic tonul.

— Lasă-mă o clipă, spune ea, pe un ton la fel de calm ca al meu.

Care e problema ei? Elena?

— Bine, sunt eu de acord, întrebându-mă dacă nu cumva i-am spus prea multe, şi gust din friptura mea de căprioară.

În cele din urmă, Ana îşi ia tacâmurile şi începe să mănânce.

Foarte bine.

— Aşa va fi... ăăă, relaţia noastră? întreabă ea. Tu îmi dai ordine şi eu le execut?

Se uită fix la farfuria din faţa ei.

— Da.

— Înţeleg.

Îşi aruncă pe umăr părul prins în coadă.

— În plus, o să-ţi facă plăcere.

— E un pas mare, zice ea.

— Este.

Închid ochii. Vreau să fac asta cu ea, acum mai mult ca niciodată. Ce-aş putea să-i spun ca s-o fac să dea o şansă înţelegerii noastre?

— Anastasia, trebuie să ai încredere în instinctul tău. Documentează-te, citeşte contractul. Discutăm tot ce nu înţelegi. Voi fi în Portland până vineri dacă vrei să vorbim. Sună-mă — poate ieşim la cină — poate miercuri? Chiar mi-aş dori ca asta să meargă. De fapt, nu mi-am dorit nimic atât de mult cum îmi doresc asta.

Oau. Frumos discurs, Grey. Tocmai am invitat-o la o întâlnire?

— Ce s-a întâmplat cu celelalte cincisprezece? întreabă ea.

— Diverse lucruri, dar în cele mai multe cazuri a intervenit incompatibilitatea.

— Şi tu crezi că eu sunt compatibilă cu tine?

— Da.

Aşa sper...

— Deci nu te mai vezi cu ele.

— Nu, Anastasia, nu mă mai văd. Sunt monogam în relaţiile mele.

— Înţeleg.

— Documentează-te, Anastasia.

Ea pune jos cuţitul şi furculiţa, indicând că a terminat de mâncat.

— Asta e tot? Asta e tot ce-ai de gând să mănânci?

Dă din cap, punându-şi mâinile în poală, iar gura îi rămâne închisă cu încăpăţânare... şi îmi dau seama că va fi o adevărată luptă s-o conving să termine ce are în farfurie. Nici nu mă mir că e atât de slabă. Voi căuta o soluţie la problemele ei alimentare, dacă va fi de acord să fie a mea. Mănânc mai departe, iar ea mă priveşte fix câteva secunde şi se înroşeşte uşor în obraji.

Ah, asta ce mai e?

— Aş da orice să aflu la ce te gândeşti în acest moment.

În mod evident se gândeşte la sex.

— Pot bănui, o tachinez eu.

— Mă bucur că nu-mi poţi citi gândurile.

— Gândurile, nu, Anastasia, dar trupul — pe ăsta ţi-l cunosc destul de bine începând de ieri.

Îi zâmbesc cu subînţeles şi cer nota.

Când plecăm, ieşim ţinându-ne strâns de mână. Nu spune nimic — e adâncită în gânduri, se pare — şi aşa rămâne până la Vancouver. I-am dat destule la care să se gândească.

Dar şi ea mi-a dat destule la care să mă gândesc.

Va dori oare să facă aşa ceva cu mine?

La naiba, aşa sper.

Încă e zi când ajungem la ea acasă, dar soarele se lasă la orizont şi îşi aruncă lumina roz-perlată asupra muntelui St. Helen. Ana şi Kate locuiesc într-o zonă pitorească, o zonă cu o privelişte fantastică.

— Vrei să intri? mă întreabă, după ce opresc motorul.

— Nu. Am de lucru.

Ştiu că dacă îi accept invitaţia trec o graniţă pe care încă nu sunt pregătit s-o trec. Nu sunt făcut să fiu tandru şi apropiat — şi nu vreau să-i dau speranţe false în legătură cu relaţia pe care o va avea cu mine.

Se supără şi se uită bosumflată în altă parte.

Nu vrea să plec.

E o umilinţă. Mă întind, îi apuc mâna şi-i sărut degetele, sperând să-i alung puţin supărarea.

— Mulţumesc pentru weekendul ăsta, Anastasia. A fost... minunat.

Îşi întoarce către mine ochii strălucitori.

— Pe miercuri? continui eu. Te iau de la muncă, de unde eşti?

— Pe miercuri, zice ea, iar speranţa din vocea ei mă derutează.

La naiba. Asta nu e o întâlnire.

Îi sărut mâna din nou şi cobor din maşină ca să-i deschid portiera. Trebuie să plec de aici înainte să fac ceva ce voi regreta.

Când se dă jos din maşină, se luminează, nu mai seamănă cu cea care era acum câteva clipe. Merge până la uşa de la intrare, dar, înainte de a urca treptele, se întoarce brusc.

— Ah, apropo, am chiloţii tăi pe mine, spune ea, triumfătoare şi se trage de elasticul lenjeriei pe care văd scrise cuvintele „Polo" şi „Ralph".

Mi-a furat lenjeria intimă!

Sunt uluit. Şi, într-o secundă, nu vreau altceva decât s-o văd îmbrăcată în boxerii mei... şi nimic mai mult.

Îşi lasă capul pe spate şi intră în casă, lăsându-mă pe trotuar, uitându-mă după ea ca un prost.

Clatin din cap şi mă urc în maşină, iar când pornesc motorul nu-mi pot stăpâni un rânjet imens.

Sper să accepte.

După ce termin ce am de făcut, iau o înghiţitură de Sancerre, băutură pe care room-service-ul mi-a trimis-o prin intermediul

femeii cu ochi negri. Să citesc atâtea e-mailuri şi să răspund la ele mi-a distras atenţia de la gândurile dedicate Anastasiei. Iar acum mă simt obosit, într-un fel foarte plăcut. Să fie oare cele cinci ore de muncă? Sau toată activitatea sexuală de azi-noapte şi de azi-dimineaţă? Imagini cu minunata domnişoară Steele îmi invadează gândurile: în *Charlie Tango,* la mine în pat, la mine în cadă, dansând la mine în bucătărie. Şi când mă gândesc că totul a început aici vineri... iar acum se hotărăşte dacă să-mi accepte sau nu propunerea.

Oare a citit contractul? Îşi face oare temele?

Îmi verific încă o dată telefonul să văd dacă nu mi-a scris sau dacă nu m-a sunat, dar, desigur, n-a făcut-o.

Va fi oare de acord?

Aşa sper...

Andrea mi-a trimis noua adresă de e-mail a Anei şi m-a asigurat că laptopul va ajunge mâine-dimineaţă. Cu asta în cap, scriu un e-mail.

De la: Christian Grey
Despre: Noul tău computer
Data: 22 mai 2011, 23:15
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Sper că ai dormit bine. Sper că foloseşti laptopul ăsta aşa cum trebuie, după cum am discutat.

De-abia aştept cina de miercuri.

M-aş bucura să-ţi răspund la întrebări şi până atunci, pe e-mail, dacă doreşti.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

E-mailul nu se întoarce la mine, deci adresa este valabilă. Mă întreb cum va reacţiona Ana mâine-dimineaţă, când îl va citi. Sper să-i placă laptopul. Cred că voi afla mâine dacă-i place sau nu. Îmi reiau lectura şi mă instalez pe canapea. E o carte scrisă de doi economişti renumiţi care studiază de ce oamenii săraci gândesc şi se poartă aşa cum o fac. Îmi vine în minte imaginea unei tinere care se piaptănă; părul îi străluceşte în lumina care pătrunde prin fereastra crăpată şi îngălbenită, iar aerul este plin de firişoare de praf care dansează. Cântă încet, ca un copil.

Mă trec fiorii.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Deschid cartea şi încep să citesc.

Luni,
23 mai 2011

Este ora unu noaptea când mă duc la culcare. Mă uit la tavan, sunt obosit, relaxat, dar şi entuziasmat, aşteptând cu nerăbdare să văd ce-mi va aduce săptămâna care urmează. Sper să am un nou proiect: domnişoara Anastasia Steele.

Alerg pe trotuarul de pe Main Street în timp ce mă îndrept către râu. E ora 6:35 dimineaţa şi razele soarelui pătrund printre zgârie-nori. Copacii de pe margine sunt de un verde proaspăt, cu frunzele lor primăvăratice; aerul este curat, traficul — lejer. Am dormit bine. La căşti ascult „O Fortuna" din *Carmina Burana* a lui Orff. Azi, în jurul meu, văd numai începuturi noi.

Oare îmi va răspunde la e-mail?

E prea devreme, mult prea devreme pentru orice fel de răspuns, dar mă simt mai bine decât m-am simţit în ultimele săptămâni şi trec alergând pe lângă statuia elanului, către râul Willamette.

La 7:45 sunt deja în faţa laptopului, după ce am făcut duş şi am comandat micul dejun. Trimit un e-mail către Andrea ca s-o anunţ

că lucrez de la Portland pentru tot restul săptămânii şi ca s-o rog să-mi reprogrameze nişte întâlniri, astfel încât să poată avea loc prin telefon sau videoconferinţă. Îi scriu şi lui Gail ca s-o anunţ că nu vin acasă până joi seara, cel mai devreme. Apoi mă mai uit prin inbox şi găsesc, printre altele, o propunere pentru o fuziune cu un şantier naval din Taiwan. I-l trimit şi lui Ros ca s-o adauge pe ordinea de zi care trebuie discutată.

Apoi îmi îndrept atenţia către altă problemă importantă: Elena. Mi-a trimis câteva mesaje în weekend şi nu i-am răspuns.

De la: Christian Grey
Despre: Weekend
Data: 23 mai 2011, 08:15
Către: Elena Lincoln

Bună dimineaţa, Elena.
Scuze că nu ţi-am răspuns. Am fost ocupat tot weekendul şi o să fiu în Portland toată săptămâna asta. Nu ştiu ce fac nici weekendul viitor, dar dacă sunt liber te anunţ.
Ultimele studii pentru deschiderea salonului de frumuseţe arată promiţător.
Bravo, doamnă…

Toate cele bune,
C

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trimit e-mailul, întrebându-mă din nou ce părere ar avea Elena despre Ana… şi viceversa. Laptopul mă anunţă că mi-a sosit un nou e-mail.

E de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Despre: noul tău computer (împrumutat)
Data: 23 mai 2011, 08:20
Către: Christian Grey

Am dormit foarte bine, mulțumesc — dintr-un motiv foarte ciudat — *Domnule.*
Înțeleg că acest computer mi-a fost dat cu împrumut, deci nu este al meu.

Ana

„Domnule" e scris cu D mare; fata a citit şi s-a documentat cât a putut. Şi încă mai vorbește cu mine. Zâmbesc ca prostul în timp ce recitesc e-mailul. Astea sunt veşti bune. Deşi tot în e-mailul ăsta îmi spune că nu vrea computerul.

Drept să spun, asta mă cam enervează.

Clatin din cap, amuzat.

De la: Christian Grey
Despre: noul tău computer (împrumutat)
Data: 23 mai 2011, 08:22
Către: Anastasia Steele

Computerul v-a fost dat cu împrumut. Pe o perioadă nedeterminată, domnişoară Steele.
Din tonul dumneavoastră, remarc că v-aţi documentat, aşa cum v-am sfătuit.

Până acum aveţi vreo întrebare?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

I-l trimit. Cât timp va trece până-mi va răspunde? Mă întorc la cititul e-mailului ca să-mi treacă vremea cât aştept răspunsul ei. E un raport executiv de la Fred, şeful diviziei de telecomunicaţii, referitor la progresele făcute privind tableta noastră care se încarcă prin intermediul panoului solar — un proiect la care ţin. Este ambiţios, dar puţine dintre proiectele mele contează mai mult decât asta şi sunt foarte entuziasmat. Sunt absolut hotărât să duc tehnologia accesibilă din lumea civilizată în lumea a treia.

Din nou un sunet de avertizare dinspre computerul meu.

Un alt e-mail de la domnişoara Steele.

De la: Anastasia Steele
Despre: Minţi iscoditoare
Data: 23 mai 2011, 08:25
Către: Christian Grey

Am multe întrebări, dar nu sunt potrivite pentru o discuţie pe e-mail, şi unii dintre noi trebuie să mai şi muncească pentru a trăi.

Nu vreau şi nici nu am nevoie de acest computer pe o perioadă nedeterminată.

Pe curând, o zi bună. *Domnule.*

Ana

Tonul e-mailului ei mă face să zâmbesc, dar se pare c-a plecat la muncă, deci asta s-ar putea să fie ultimul pentru o vreme. Refuzul ei de a accepta nenorocitul ăla de computer este enervant. Dar cred că asta îmi demonstrează că nu este materialistă. Nu vrea să fie o întreţinută — şi e ceva rar printre femeile pe care le-am cunoscut… totuşi, Leila era la fel.

— *Domnule, nu merit această rochie frumoasă.*

— Ba da. Ia-o. Şi să nu mai aud nicio vorbă despre asta. Ai înţeles?

— Da, stăpâne.

— Bine. Şi croiala ţi se potriveşte.

Ah, Leila. Era o supusă bună, dar s-a ataşat prea tare de mine şi eu eram bărbatul nepotrivit. Din fericire, chestia asta n-a ţinut prea mult. Acum s-a măritat şi e fericită. Îmi reîndrept atenţia către e-mailul Anei şi-l recitesc.

„Unii dintre noi trebuie să mai şi muncească pentru a trăi."

Fetişcana asta răzgâiată insinuează că eu nu muncesc.

S-o ia naiba!

Mă uit pe raportul destul de concis al lui Fred, care este deschis pe ecranul meu, şi mă hotărăsc să lămuresc lucrurile cu Ana.

De la: Christian Grey
Despre: noul tău computer (din nou împrumutat)
Data: 23 mai 2011, 08:26
Către: Anastasia Steele

Pe mai târziu, iubito.
P.S.: Şi eu îmi câştig existenţa muncind, să ştii.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mi se pare imposibil să mă concentrez la ce am de făcut, aşteptând ca faimosul sunet de avertizare să-mi anunţe un nou e-mail de la Ana. Când se aude, îmi ridic imediat privirea — dar e de la Elena. Şi mă mir şi eu cât sunt de dezamăgit.

De la: Elena Lincoln
Despre: Weekend

Data: 23 mai 2011, 08:33
Către: Christian Grey

Christian, muncești prea mult. Ce e la Portland? Și mai multă muncă?
Ex

ELENA LINCOLN
ESCLAVA
Pentru Frumusețea din Tine™

Oare să-i spun? Dacă-i spun, mă va suna imediat să-mi pună întrebări, iar eu încă nu sunt pregătit să-mi divulg experiențele de peste weekend. Îi scriu un e-mail scurt în care îi răspund că e vorba despre muncă, după care mă întorc la lectura mea.

Andrea mă sună la nouă și revizuim împreună programul. Pentru că tot sunt în Portland o rog să-mi stabilească o întâlnire cu președintele și vicepreședintele departamentului de dezvoltare economică de la WSU, pentru a discuta despre proiectul de tehnologizarea solului pe care-l derulăm și despre faptul că au nevoie de fonduri suplimentare în următorul an fiscal. Este de acord să-mi anuleze toate angajamentele sociale de săptămâna aceasta și apoi îmi realizează conexiunea cu prima dintre videoconferințele zilei.

Pe la trei, când examinez atent niște propuneri de design pentru tabletă pe care mi le-a trimis Barney, sunt deranjat de niște bătăi în ușă. Mă enervez c-am fost întrerupt, dar pentru o clipă sper că e domnișoara Steele. De fapt e Taylor.

— Bună.

Sper că vocea nu-mi exprimă dezamăgirea.

— V-am adus hainele, domnule Grey, spune el politicos.

— Intră. Poți să le atârni în debara? Aștept să intru în următoarea teleconferință.

— Desigur, domnule.

Intră grăbit în dormitor, ducând o geantă şi două costume în huse.

Când revine, încă aştept începerea teleconferinţei.

— Taylor, nu cred că mai am nevoie de tine câteva zile. De ce nu-ţi iei liber s-o vizitezi pe fiica ta?

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule, dar mama ei şi cu mine...

Se opreşte, stânjenit.

— Ah. Aşa, pur şi simplu? îl întreb.

Dă din cap.

— Da, domnule. O să am ceva de negociat.

— Bine. Miercuri e mai bine?

— O s-o întreb. Mulţumesc, domnule.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mă ajutaţi deja, domnule.

Nu vrea să vorbească despre asta.

— Bine. Cred c-o să am nevoie de o imprimantă — poţi să te ocupi?

— Da, domnule.

Dă aprobator din cap. După ce pleacă, închizând uşa uşor în urma lui, mă încrunt. Sper că fosta lui soţie nu-i face necazuri. Îi plătesc fiicei sale şcolarizarea ca pe un alt stimulent ca să rămână în slujba mea; e un om bun şi nu vreau să-l pierd.

Sună telefonul — e teleconferinţa mea cu Ros şi senatorul Blandino.

Ultima mea conferinţă se termină pe la 17:20. Mă întind în scaun şi mă gândesc cât de productiv am fost astăzi. E uimitor cât de multe pot să fac când nu sunt la birou. Mai am câteva rapoarte de citit şi ziua de muncă s-a terminat. Mă uit pe fereastră la cerul după-amiezii târzii şi mintea îmi fuge către cineva care ar putea să-mi fie supusă.

Mă întreb cum şi-a petrecut ea ziua la Clayton, aranjând preţuri la cabluri şi măsurând bucăţi de frânghie. Sper ca într-o bună zi să folosesc

așa ceva și cu ea. Mi-o imaginez legată fedeleș în camera mea de joacă. Mă gândesc la asta pentru o clipă… apoi îi trimit iute un e-mail. Toată așteptarea aceasta, toată munca și tot schimbul de e-mailuri mă fac nerăbdător. Știu cum mi-ar plăcea să-mi consum energia asta acumulată, dar trebuie să mă mulțumesc cu o rundă de alergare.

De la: Christian Grey
Despre: A munci pentru a supraviețui
Data: 23 mai 2011, 17:24
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Sper c-ai avut o zi plăcută azi la serviciu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă schimb din nou în echipamentul de alergare. Taylor mi-a mai adus două perechi de pantaloni de trening. Sunt sigur că asta-i mâna lui Gail. Când mă îndrept spre ușă îmi verific e-mailul. Mi-a răspuns.

De la: Anastasia Steele
Despre: A munci pentru a supraviețui
Data: 23 mai 2011, 17:48
Către: Christian Grey

Domnule… Am avut o zi foarte bună la serviciu.
Mulțumesc.

Ana

Dar nu și-a făcut temele. Îi mai scriu o dată.

De la: Christian Grey
Despre: Fă-ţi temele!
Data: 23 mai 2011, 17:50
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
Mă bucur că ai avut o zi bună.

Dar cât timp dai e-mailuri înseamnă că nu te documentezi.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Şi, în loc să ies din cameră, prefer să-i aştept răspunsul. Nu mă lasă să aştept foarte mult timp.

De la: Anastasia Steele
Despre: Bătăi de cap
Data: 23 mai 2011, 17:53
Către: Christian Grey

Domnule Grey, nu-mi mai trimite e-mailuri şi-o să pot să mă apuc de documentare.
Mi-ar plăcea să mai iau un 10.

Ana

Izbucnesc în râs. *Da.* Acel 10 a fost ceva deosebit. Închid ochii şi-mi aduc aminte din nou de senzaţia pe care mi-a lăsat-o gura ei pe penis.

La naiba.

Mă ridic pe călcâie, îi trimit răspunsul meu şi aştept.

De la: Christian Grey
Despre: Nerăbdare
Data: 23 mai 2011, 17:55
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
Nu-mi mai trimite e-mailuri şi fă-ţi temele.
Mi-ar plăcea să-ţi mai dau o notă de 10.
Prima a fost bine-meritată. ;)

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei nu vine imediat şi, puţin descurajat, mă hotărăsc să mă duc la alergat. Dar când deschid uşa, aud sunetul care anunţă că am un e-mail nou şi mă întorc din drum.

De la: Anastasia Steele
Despre: Documentarea pe internet
Data: 23 mai 2011, 17:59
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Ce anume sugeraţi să caut pe Google?

Ana

La naiba! De ce nu m-am gândit la asta? Puteam să-i dau câteva cărţi. Îmi vin în cap numeroase site-uri — dar nu vreau s-o înspăimânt.

Poate ar trebui să înceapă cu cele mai blânde…

De la: Christian Grey
Despre: Documentare pe internet
Data: 23 mai 2011, 18:02
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
Începe întotdeauna cu Wikipedia.

Fără e-mailuri dacă nu ai întrebări de pus.

Ne-am înţeles?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă ridic de la birou, gândindu-mă că nu va mai răspunde, dar, ca de obicei, mă surprinde şi-mi scrie. Nu-i pot rezista.

De la: Anastasia Steele
Despre: Ce tiran!
Data: 23 mai 2011, 18:04
Către: Christian Grey

Da... *Domnule.*
Eşti atât de tiranic.

Ana

Ai mare dreptate, iubito.

De la: Christian Grey
Despre: Autoritar
Data: 23 mai 2011, 18:06
Către: Anastasia Steele

Anastasia, nici nu știi cât de tiranic sunt.
Mă rog, poate acum ți-ai făcut o idee.

Fă-ți temele.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Calmează-te puțin, Grey. Înainte să apuce să mă distragă din nou, am ieșit pe ușă. Alerg către malul râului, cu Foo Fighters răsunându-mi în căști; am văzut râul Willamette la răsărit, acum îl văd și la apus. E o seară plăcută: perechile se plimbă pe mal, oamenii stau pe iarbă, iar câțiva turiști merg cu bicicletele de-a lungul falezei. Îi evit, cu muzica mea aproape asurzindu-mă.

Domnișoara Steele are întrebări. A rămas în joc — deci nu spune „nu". Schimbul nostru de e-mailuri mi-a dat puțină speranță. Alerg pe sub podul Hawthorne și mă gândesc cât de ușor se exprimă în scris, mult mai bine decât atunci când vorbește. Poate că ăsta e modul ei preferat de exprimare. În fine, a studiat literatura engleză. Sper ca atunci când mă voi întoarce voi găsi un alt e-mail, poate cu întrebări, poate cu încă un strop de tachinare obraznică.

Mda. De-abia aștept.

Sprintez pe Main Street și îndrăznesc să sper că-mi va accepta propunerea. Acest gând mă entuziasmează și mă înviorează, așa că măresc ritmul, alergând înapoi către The Heathman.

E șase și un sfert, iar eu stau pe scaun, în salon. La cină am mâncat o salată de somon sălbatic de Oregon, tot grație domnișoarei Ochi Negri, și mai am jumătate de pahar de Sancerre de terminat. Am laptopul deschis, în caz că vine vreun e-mail important. Iau raportul pe care l-am printat, despre terenurile dezafectate din Detroit.

— Trebuie să fie Detroit, mormăi eu cu voce tare și încep să citesc.

Câteva minute mai târziu, aud un sunet dinspre laptop.

E un e-mail cu titlul „Speriata de la WSUV". Titlul mă face să mă ridic în capul oaselor.

De la: Anastasia Steele
Despre: Speriata de la WSUV
Data: 23 mai 2011, 20:33
Către: Christian Grey

Ei bine, am văzut destul.
A fost o plăcere să te cunosc.

Ana

Rahat!
Citesc încă o dată.
La naiba.
A spus „nu". Mă uit la ecran nevenindu-mi să cred.
Asta a fost tot?
Nu discutăm?
Nimic.
Doar „A fost o plăcere să te cunosc?"
Ce. Mama. Dracului.
Mă trântesc înapoi în scaun, stupefiat.
Plăcere?
Plăcere.
PLĂCERE.
Credeam că i se părea mai mult decât plăcut atunci când își dădea capul pe spate, subjugată de intensitatea orgasmului.
Nu te mai pripi, Grey.
Poate că e o glumă?
Bună glumă!
Îmi trag laptopul mai aproape ca să-i răspund.

De la: Christian Grey
Despre: PLĂCERE?
Data: 23 mai 2011
Către: Anastasia Steele

Dar când mă uit la ecran şi degetele îmi zăbovesc deasupra tastelor, nu mă pot gândi la ce trebuie să spun.

Cum a putut să mă respingă atât de uşor?

Prima dată când şi-a tras-o.

Adună-te, Grey. Care-ţi sunt opţiunile? Poate ar trebui să-i fac o vizită, ca să mă asigur că răspunsul ei e „nu". Poate o pot convinge în alt fel. Cu siguranţă nu ştiu ce să-i scriu în e-mail. Poate că s-a uitat la site-uri cu chestii dure. De ce nu i-am dat eu câteva cărţi? Nu-mi vine să cred aşa ceva. Trebuie să mă privească în ochi şi să mă refuze.

Mda. Îmi fac un plan în minte, iar câteva clipe mai târziu mă trezesc căutându-mi cravata.

Acea cravată.

Înţelegerea asta mai are o şansă. Scot din geanta de voiaj câteva prezervative şi le bag în buzunarul din spate al pantalonilor, apoi îmi iau jacheta şi o sticlă de vin din minibar. La naiba, e Chardonnay — dar e bine şi aşa. Ies, încui uşa şi mă îndrept către lift ca să-mi iau maşina de la valet.

Parchez R8-ul în faţa apartamentului pe care Ana îl împarte cu Kavanagh şi mă întreb dacă asta e o mişcare înţeleaptă. Nu mi-am vizitat niciodată supusele la ele acasă — mereu veneau ele la mine.

Îmi forţez toate limitele pe care mi le-am impus. Deschid portiera şi mă dau jos pradă agitaţiei; e o nechibzuinţă şi o aroganţă din partea mea să vin aici. Dar deja am fost aici de două ori, chiar dacă pentru câteva minute. Dacă e de acord, va trebui să ţin cont de aşteptările ei. Asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Iar te pripeşti, Grey.

Eşti aici pentru că eşti convins că răspunsul e „nu".

Kavanagh răspunde când bat la uşă. E surprinsă să mă vadă.

— Bună, Christian. Ana nu mi-a spus că treci pe-aici.

Îmi face loc să intru.

— E la ea în cameră. O chem imediat.

— Nu. Vreau să-i fac o surpriză.

Îi zâmbesc cât pot de sincer şi cuceritor, iar ea clipeşte de câteva ori. *Oau. A fost uşor. Cine s-ar fi gândit?* Ce mai satisfacţie.

— Unde-i camera ei?

— Pe aici, prima uşă.

Îmi arată o uşă de lângă livingul gol.

— Mulţumesc.

Las jacheta şi vinul rece pe una dintre cutiile în care şi-au împachetat lucrurile şi deschid uşa, intrând într-un mic hol. În hol dau de două uşi. Presupun că una este uşa de la baie, aşa că bat la cealaltă. După ce bat o dată, o deschid şi dau cu ochii de Ana, stând la un birou, citind ceea ce pare a fi contractul. Are căştile în urechi şi bate ritmul cu degetele, pe o muzică neauzită. Rămân acolo câteva clipe şi-o privesc. E foarte concentrată; are părul împletit şi poartă nişte pantaloni de trening. Poate că a fost să alerge în seara asta... poate că şi ea suferă de exces de energie. Gândul ăsta mă încântă. Camera ei e mică, ordonată şi tipică pentru o fată: numai nuanţe de alb, crem şi albastru-deschis, totul scăldat în lumina blândă a veiozei de pe noptieră. Şi încăperea asta e un pic cam goală, dar observ o cutie de împachetat aproape închisă pe care scrie *Camera Anei*. Cel puţin are un pat de două persoane — cu o ramă albă de fier forjat. *Da.* Câte posibilităţi...

Brusc Ana sare în picioare, speriată de prezenţa mea.

Da. Sunt aici din cauza e-mailului tău.

Îşi scoate căştile şi sunetul electric al muzicii umple spaţiul dintre noi.

— Bună seara, Anastasia.

Mă priveşte uluită, cu ochii mari.

— Am simţit că e-mailul tău cerea un răspuns faţă în faţă.

Încerc să-mi păstrez un ton neutru. Închide şi deschide gura, dar nu spune nimic.

Domnişoara Steele a rămas fără replică. Asta-mi place.

— Pot să stau jos?

Dă din cap, privindu-mă mai departe uimită în timp ce mă trântesc la ea pe pat.

— Mă întrebam cum arată dormitorul tău, sparg eu gheaţa, deşi pălăvrăgeala nu e deloc specialitatea mea.

Se uită prin cameră de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţa ei.

— E foarte calm şi liniştit aici, adaug eu, deşi acum nu mă simt deloc calm şi liniştit.

Vreau să ştiu de ce mi-a refuzat propunerea fără niciun fel de discuţie prealabilă.

— Cum... ? şopteşte ea, dar se opreşte, fiind prea uluită să continue.

— Încă sunt la The Heathman.

Ştie asta.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă cu o voce pierită.

— Nu, mulţumesc, Anastasia.

Foarte bine. Şi-a regăsit bunele maniere.

Dar vreau să trec la problema care m-a adus aici: e-mailul ei alarmant.

— Deci, ţi-a făcut *plăcere* faptul că m-ai cunoscut?

Subliniez cuvântul care m-a jignit cel mai tare din toată fraza.

Plăcere? Pe bune?

Se uită în podea, iar degetele îi bat nervoase pe coapse.

— Credeam că o să-mi răspunzi pe e-mail, zice ea, iar vocea îi pare mică, precum camera.

— Te muşti de buză în mod intenţionat? o întreb, cu o voce mai aspră decât am vrut.

— Nu mi-am dat seama că mă muşcam de buză, şopteşte ea, cu chipul palid.

Ne uităm fix unul la celălalt.

Şi, între noi, aerul aproape că scoate scântei.

La naiba.

Nu simţi asta, Ana? Tensiunea. Atracţia. Rămân fără aer când văd cum i se dilată pupilele. Încet, calculat, o prind de păr şi îi scot uşor elasticul, desfăcându-i o codiţă. Mă priveşte fascinată, iar ochii ei nu mă părăsesc nicio clipă. Îi desfac şi cealaltă codiţă.

— Deci te-ai decis să faci puţin sport?

O mângâi cu degetele pe ureche. Cu mare grijă, o ating şi o strâng uşor de lobul cărnos. Nu poartă cercei, deşi are găuri în urechi. Mă întreb cum ar arăta un diamant agăţat aici. Pe un ton coborât o întreb de ce s-a dus să facă sport.

Respiraţia i se precipită.

— Aveam nevoie de timp de gândire, îmi răspunde.

— La ce să te gândeşti, Anastasia?

— La tine.

— Şi ai ajuns la concluzia că ţi-a făcut plăcere faptul că m-ai cunoscut? Că m-ai cunoscut în sensul biblic?

Obrajii i se îmbujorează.

— Nu credeam că eşti la curent cu Biblia.

— Mergeam la şcoala de duminică, Anastasia. Am învăţat multe acolo.

Catehism. Vinovăţie. Şi faptul că Dumnezeu m-a părăsit cu mult timp în urmă.

— Nu-mi aduc aminte să fi citit despre cleşti de sfârcuri în Biblie. Poate că ai învăţat după o traducere modernă, mă sfidează ea, cu o privire strălucitoare şi provocatoare.

Ah, gura asta obraznică.

— În fine, m-am gândit să trec pe aici şi să-ţi reamintesc cât de bucuroasă ar trebui să fii că m-ai cunoscut.

Provocarea din tonul meu pluteşte între noi. Deschide gura surprinsă, dar eu îmi las degetele să-i alunece pe bărbie şi-i închid buzele.

— Ce mai zici acum, domnişoară Steele? şoptesc în timp ce ne uităm fix unul la celălalt.

Brusc se aruncă pe mine.

La naiba.

O prind de mâini înainte să apuce să mă atingă şi mă răsucesc astfel încât aterizează pe pat, sub mine, şi îi întind braţele deasupra capului. O întorc cu faţa la mine, o sărut, cu forţă, în timp ce limba mea o caută pe a ei. Ca răspuns, îşi ridică trupul şi mă sărută la fel de intens.

Ah, Ana. Ce îmi faci tu mie.

O simt nerăbdătoare, dorindu-şi mai mult, şi atunci mă opresc şi mă uit fix la ea. E momentul să aplic planul de rezervă.

— Ai încredere în mine? o întreb, când deschide ochii.

Ana dă din cap entuziastă. Scot cravata din buzunarul din spate al pantalonilor şi i-o arăt, apoi mă aşez lângă ea şi, apucând-o de ambele încheieturi, o leg de una dintre barele de fier de la capul patului.

Se zbate dedesubtul meu, trăgând de noduri, dar e legată cum trebuie. Nu are cum să scape.

— Aşa e mai bine.

Zâmbesc mulţumit pentru că am adus-o unde mi-am dorit. Acum trebuie s-o dezbrac.

Îi iau piciorul drept şi încep să-i dezleg şireturile.

— Nu, murmură ea jenată, încercând să-şi retragă piciorul, şi ştiu că face asta fiindcă a alergat şi nu vrea să-i scot pantofii.

Oare crede că puţină transpiraţie o să-mi taie cheful?

Draga de ea!

— Dacă te zbaţi, te leg şi de picioare. Şi dacă scoţi vreun sunet, Anastasia, îţi pun căluş. Stai liniştită. Katherine e probabil la uşă şi ne ascultă.

Se opreşte. Şi ştiu că instinctele mele nu dau greş. Îşi face griji din cauza picioarelor. Când o să priceapă că nimic din toate astea nu mă deranjează?

Îi scot repede pantofii, şosetele şi pantalonii de trening. Apoi o întorc, ca să stea întinsă pe cearşafuri, şi nu pe cuvertura delicată, croşetată. O să facem vraişte totul pe-aici.

Nu-ţi mai muşca buza aia nenorocită.

Îmi trec degetul mare peste gura ei, ca un avertisment lasciv. Îşi rotunjeşte buzele în forma unui sărut, făcându-mă să zâmbesc. E o fiinţă frumoasă şi senzuală.

Acum că am adus-o unde am dorit, îmi scot pantofii şi şosetele, îmi desfac nasturele de sus al pantalonilor şi-mi dau jos cămaşa. Nu-şi ia ochii de la mine.

— Cred că ai văzut prea multe.

Vreau s-o las să ghicească, să nu ştie ce urmează. Va fi un festin carnal. N-am mai legat-o la ochi până acum, aşa că asta va face parte din antrenament.

Dacă spune da...

Mă aşez lângă ea din nou, o apuc de marginea tricoului şi i-l ridic. Dar nu i-l scot, ci i-l las rulat peste ochi: o bandă eficientă.

Arată fantastic, aşa, întinsă şi legată.

— Mmm, e din ce în ce mai bine. Mă duc să aduc ceva de băut, şoptesc şi o sărut.

Geme când mă dau jos din pat. Ies din cameră, lăsând uşa întredeschisă şi mă duc în living ca să iau sticla de vin.

De pe canapea, Kavanagh îşi ridică privirea din carte, cu sprâncenele arcuite a mirare. *Nu-mi spune că n-ai mai văzut în viaţa ta un bărbat fără cămaşă, Kavanagh, că nu te cred.*

— Kate, unde găsesc nişte pahare, gheaţă şi un tirbuşon? o întreb, ignorându-i expresia scandalizată.

— Ăă. În bucătărie. Ţi le-aduc eu. Unde e Ana?

Ah, e îngrijorată pentru prietena ei. Bravo.

— E puţin ocupată în acest moment, dar vrea ceva de băut.

Iau sticla de Chardonnay.

— Ah, înţeleg, spune Kavanagh, iar eu o urmez în bucătărie, unde îmi arată câteva pahare de pe masă.

Toate paharele sunt scoase, presupun că aşteaptă să fie împachetate pentru mutare. Îmi întinde un tirbuşon şi scoate din frigider o tavă cu gheaţă, oferindu-mi câteva cuburi.

— Mai avem de strâns pe-aici. Să ştii că Elliot ne ajută cu mutarea.

Are un ton critic.

— Serios?

Încerc să par dezinteresat în timp ce desfac vinul.

— Pune gheaţa în pahare.

Îi arăt cu bărbia cele două pahare.

— Este Chardonnay. E mai uşor de băut cu gheaţă.

— Mă gândeam că eşti mai degrabă tipul care preferă vinul roşu, zice ea, apoi toarnă vinul. Ai de gând să vii s-o ajuţi pe Ana cu mutatul?

Ochii îi scapără. Mă provoacă.

Închide-i gura, Grey.

— Nu. Nu pot.

Mă răstesc la ea, pentru că mă enervează, încercând să mă facă să mă simt vinovat. Îşi ţine buzele strânse şi, când mă întorc ca să plec din bucătărie, îi văd expresia dezaprobatoare.

Du-te dracului, Kavanagh.

N-am de gând să ajut. Ana şi cu mine nu avem genul ăla de relaţie. În plus, n-am timp.

Mă întorc în camera Anei şi închid uşa în urma mea, dând-o naibii pe Kavanagh, cu dispreţul ei cu tot. Mă liniştesc imediat când o văd pe delicioasa Ana Steele, aşteptând în pat, cu răsuflarea întretăiată. Pun vinul pe noptieră, scot cutia cu prezervative din pantaloni şi o aşez lângă vin, apoi îmi scot pantalonii, eliberându-mi penisul erect.

Sorb din vin — surprinzător, nu e chiar aşa de rău — şi îmi cobor privirea asupra Anei. Nu spune o vorbă. Stă cu faţa întoarsă către mine, iar buzele i s-au desfăcut, nerăbdătoare. Iau paharul şi mă lungesc din nou lângă ea.

— Ţi-e sete, Anastasia?

— Da, şopteşte ea.

Iau o gură de vin, mă aplec şi o sărut, lăsând vinul să-i picure în gură. Îl soarbe şi aud din pieptul ei un sunet slab de încântare.

— Mai vrei? o întreb.

Dă din cap, zâmbind, iar eu mă conformez.

— Să nu mergem prea departe; ştim că nu prea rezişti la băutură, Anastasia, o necăjesc eu, iar ea îmi zâmbeşte larg.

Mă aplec, îi mai ofer puţin vin din gura mea, iar ea se zbate sub mine.

— Acum îţi mai face *plăcere*? o întreb, întinzându-mă lângă ea.

Stă nemişcată şi serioasă, dar buzele i se desfac când inspiră adânc.

Mai iau o gură de vin, de data asta cu două bucăţele de gheaţă. Când o sărut, îi împing o bucăţică de gheaţă printre buze, apoi îi las o urmă rece pe pielea frumos mirositoare, de la gât către buric. Acolo îi las o altă bucăţică de gheaţă şi puţin vin.

Îşi ţine răsuflarea.

— Acum trebuie să stai nemişcată. Dacă te mişti, Anastasia, o să împrăştii vinul în tot patul.

Vorbesc încet şi o sărut chiar deasupra buricului. Şoldurile îi tresar.

— Oh, nu. Dacă verşi vinul o să te pedepsesc, domnişoară Steele.

Ca răspuns, geme şi trage de cravată.

Toate lucrurile bune, Ana...

Îi scot pe rând sânii din sutien şi îi las să se sprijine doar pe arcul de metal al cupelor; are sânii obraznici şi vulnerabili, exact aşa cum îmi plac mie. Îi ating uşor cu buzele.

— Acum cam cât de *plăcut* este? şoptesc şi suflu încet asupra unui sfârc.

Gura ei rosteşte un „Ah" mut. Mai iau o bucată de gheaţă în gură şi i-o trec în jos pe piept, către sfârc, desenând cercuri îngheţate. Geme sub greutatea mea. Prind gheaţa între degete şi îi torturez mai

departe fiecare sfârc cu buzele mele reci şi cu celălalt cub de gheaţă care mi se topeşte în mână.

Scâncind şi gâfâind sub mine, se încordează, dar reuşeşte să stea nemişcată.

— Dacă verşi vinul, nu te las să-ţi dai drumul, o ameninţ.

— Ah. Te rog. Christian. Domnule. Te rog, mă imploră ea.

Ah, o aud spunând aceste vorbe.

Există speranţă.

Nu a spus „nu".

Îmi trec degetele peste trupul ei, către chiloţi, mângâindu-i pielea moale. Dintr-odată şoldurile i se ridică, vărsând vinul şi gheaţa acum topită din buric. Mă reped să-l sorb, sărutându-i şi lingându-i trupul.

— Vai, draga mea Anastasia, te-ai mişcat. Ce să-ţi fac eu acum ţie?

Îi bag degetele în chiloţi şi îi mângâi clitorisul.

— Ah! scânceşte ea.

— Ah, iubito, şoptesc recunoscător.

E umedă. Foarte umedă.

Vezi. Vezi cât e de bine?

Îi strecor arătătorul şi degetul mijlociu înăuntru şi ea tremură.

— Eşti gata pentru mine atât de repede, murmur şi-mi plimb degetele înăuntru şi în afară, făcând-o să geamă prelung şi dulce.

Şoldurile i se mişcă odată cu degetele mele.

Ah, îşi doreşte asta.

— Eşti o fată lacomă.

Glasul meu e răguşit, iar ea se alătură ritmului pe care i-l impun când încep să-i mângâi clitorisul cu degetul mare, atâtând-o.

Ea ţipă, cu trupul zvâcnind sub al meu. Vreau să-i văd faţa şi întind cealaltă mână, ridicându-i tricoul. Deschide ochii, clipind în lumina difuză.

— Vreau să te ating, îmi spune, cu vocea răguşită şi plină de dorinţă.

— Ştiu, îi spun, gâfâind lângă buzele ei şi o sărut, păstrând în tot acest timp ritmul cu degetele.

Are gust de vin şi de dorinţă şi de Ana. Şi mă sărută şi ea cu o pasiune pe care n-am simţit-o în ea până acum. O mângâi pe cap, imobilizând-o, şi continui s-o sărut şi să i-o trag cu degetele. Când simt că picioarele i se încordează, îmi încetinesc ritmul mâinii.

Ah, nu, iubito. Încă nu-ţi dai drumul.

Mai fac asta de trei ori în timp ce-i sărut buzele calde şi dulci. A cincea oară îmi opresc mişcările degetelor şi-i şoptesc încet la ureche:

— Asta ţi-e pedeapsa, atât aproape de orgasm şi totuşi atât de departe. Acum ţi se mai pare *plăcut*?

— Te rog, scânceşte ea.

Doamne, cât îmi place să mă implore.

— Cum să te fut, Anastasia?

Încep să-mi mişc din nou degetele, iar picioarele îi tremură, după care îmi opresc mâna din nou.

— Te rog, gâfâie ea, atât de încet încât de-abia o pot auzi.

— Ce vrei, Anastasia?

— Pe tine... acum, mă roagă ea.

— Să ţi-o trag aşa, sau invers? Am o infinitate de posibilităţi, şoptesc.

Îmi retrag mâna, iau prezervativul de pe noptieră şi îngenunchez între picioarele ei. Nu-mi desprind privirea de la ea, îi dau jos chiloţii şi i-i arunc pe podea. Are ochii întunecaţi, plini de promisiune şi dorinţă. Face ochii mari în timp ce eu îmi pun încet prezervativul.

— Acum tot *plăcut* ţi se pare? o întreb, înfăşurându-mi degetele în jurul penisului erect.

— Era o glumă, scânceşte ea.

Glumă?

Mulţumesc. Lui. Dumnezeu.

Nu-i totul pierdut.

— O glumă? o întreb, în timp ce mă masturbez în faţa ei.

— Da. Te rog, Christian, mă imploră ea.

— Şi acum mai râzi?

— Nu.

Vocea de-abia i se mai aude, dar dă uşor din cap şi îmi confirmă ce voiam să aflu.

Văd cât mă doreşte... mi-aş putea da drumul doar uitându-mă la ea. O apuc, o răsucesc, aşezând-o cu fundul ei superb în sus. Este prea tentant. O plesnesc tare peste fese, apoi o pătrund.

Ah, la naiba. Este atât de nerăbdătoare.

Se strânge mai aproape de mine şi ţipă când ajunge la orgasm.

La dracu'. A fost prea rapid.

Îi imobilizez şoldurile şi i-o trag tare, călărind-o cât timp îşi dă drumul. Strângând din dinţi, intru şi ies din ea, iar ea o ia de capăt.

Haide, Ana. Din nou, o rog eu, şi continui să i-o trag.

Ea geme şi scânceşte sub mine şi pe spate îi apare o dâră de transpiraţie.

Picioarele încep să-i tremure.

E aproape.

— Haide, Anastasia, din nou, şoptesc şi, ca prin minune, orgasmul trece din trupul ei într-al meu.

Splendid. Îmi dau drumul fără niciun cuvânt.

Doamne, Dumnezeule. Mă prăbuşesc peste ea. A fost epuizant.

— Cât de *plăcut* e acum? îi şuier în ureche, trăgând aer în piept.

Zace întinsă pe pat, gâfâind, iar eu mă retrag din ea şi îmi scot prezervativul încreţit. Mă dau jos din pat şi mă îmbrac repede. Când termin, mă întind şi dezleg cravata, eliberând-o. Răsucindu-se, îşi întinde mâinile şi degetele şi îşi aranjează sutienul. O învelesc cu o cuvertură şi mă întind lângă ea, sprijinindu-mă într-un cot.

— Chiar a fost o plăcere, spune ea, cu un surâs pervers.

— Din nou cuvântul ăsta.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Nu-ţi place cuvântul ăsta?

— Nu. Nu-mi este suficient tot timpul.

— Ah — nu ştiu ce să zic... pare să aibă un efect pozitiv asupra ta.

— Acum sunt doar un efect pozitiv? Poţi să-mi răneşti orgoliul mai tare, domnişoară Steele?

— Nu cred că orgoliul tău suferă în vreun fel.

Încruntarea îi dispare.

— Aşa crezi?

Dr. Flynn ar avea multe de spus despre acest subiect.

— De ce nu-ţi place să fii atins? mă întreabă, cu o voce dulce şi blândă.

— Nu-mi place şi gata.

O sărut pe frunte ca s-o distrag de la întrebările pe tema asta.

— Deci acel e-mail înseamnă glumă la tine?

Se uită la mine cu sfială şi ridică din umeri parcă încercând să se scuze.

— Înţeleg. Deci încă te mai gândeşti la propunerea mea?

— Propunerea ta indecentă… da, mă mai gândesc.

Ah, Slavă cerului.

Înţelegerea noastră încă se negociază. Bucuria mea este atât de reală, încât aproape îi pot simţi gustul.

— Am câteva probleme, totuşi.

— Aş fi dezamăgit dacă n-ai avea.

— Voiam să ţi le trimit pe e-mail, dar m-ai cam întrerupt.

— Coitus interruptus.

— Vezi? Ştiam eu că ai simţul umorului, pe acolo, pe undeva.

Are o sclipire veselă în privire.

— Numai unele lucruri amuzante, Anastasia. Am crezut că-mi spui nu — fără nicio discuţie.

— Nu ştiu încă. Nu m-am hotărât deocamdată. O să-mi pui zgardă?

Întrebarea ei mă surprinde.

— Văd că te-ai documentat. Nu ştiu, Anastasia. N-am pus nimănui zgardă.

— Dar ţie ţi-a pus cineva? întreabă ea.

— Da.

— Doamna Robinson?

— Doamna Robinson?

Râd cu poftă. Anne Bancroft în *Absolventul.*

— O să-i transmit că i-ai spus aşa; o să-i placă la nebunie.

— Încă vorbeşti cu ea des?

Are un ton, şocat şi indignat.

— Da.

Ce-i aşa mare scofală?

— Înţeleg.

Are vocea întretăiată. E supărată? De ce? Nu pricep.

— Deci tu ai pe cineva cu care să-ţi discuţi stilul de viaţă alternativ, dar eu n-am voie.

Din tonul ei răzbate iritarea, dar încă o dată se supără degeaba.

— Nu cred că m-am gândit aşa la ea. Doamna Robinson face parte din acest stil de viaţă. Ţi-am zis, acum suntem doar prieteni buni. Dacă vrei, pot să-ţi fac cunoştinţă cu una dintre fostele mele supuse. Ai putea vorbi cu ea.

— Asta ţi se pare ţie o glumă bună? mă întreabă.

— Nu, Anastasia.

Sunt surprins de vehemenţa ei şi clatin din cap pentru a-mi susţine ideea. E normal ca o supusă să ţină legătura cu fostele pentru ca noul lor stăpân să ştie ce face.

— Nu — o să mă descurc singură, mulţumesc foarte mult, insistă ea şi se întinde după cuvertură, trăgându-şi-o până la gât.

Ce? S-a supărat?

— Anastasia, nu… n-am vrut să te jignesc.

— Nu sunt jignită. Sunt înspăimântată.

— Înspăimântată?

— Nu vreau să vorbesc cu una dintre fostele tale iubite, sclave, supuse, cum vrei să le spui.

Ah.

— Anastasia Steele, eşti geloasă?

Cred că par uluit… pentru că aşa sunt. Ea se înroşeşte şi ştiu că am dat de sursa problemei ei. Cum mama dracului poate fi geloasă?

Iubito, aveam o viaţă înainte să apari tu.

O viaţă foarte activă.

— Rămâi aici? mă întreabă răstit.

Poftim? Sigur că nu.

— Mâine-dimneaţă am o întâlnire la The Heathman. În plus, ţi-am zis, eu nu dorm cu iubitele, sclavele, supusele mele, cu nimeni. Vineri şi sâmbătă au fost nişte excepţii. Nu se va mai întâmpla.

Strânge din buze, cu o expresie încăpăţânată.

— Bine, acum sunt obosită, zice ea.

La naiba.

— Mă dai afară?

Nu aşa trebuiau să meargă lucrurile.

— Da.

Ce mama dracului?

Iar m-ai luat prin surprindere, domnişoară Steele.

— Iată, încă o situaţie nouă, mormăi eu.

M-a dat afară. Nu-mi vine să cred.

— Deci nu vrei să discutăm nimic acum? Despre contract? o întreb, ca un pretext ca să mai rămân.

— Nu, spune ea, bosumflată.

Mă enervează toanele astea ale ei şi, dac-ar fi fost cu adevărat a mea, n-aş fi tolerat aşa ceva.

— Doamne, cât mi-ar plăcea să-ţi dau o bătaie bună. Te-ai simţi mult mai bine şi la fel şi eu, îi spun.

— Nu poţi spune asemenea lucruri. N-am semnat nimic deocamdată.

În ochi i se citeşte sfidarea.

Ah, iubito, pot s-o spun. Nu pot însă s-o fac. Nu până nu-mi permiţi.

— Nu pot decât să visez, Anastasia. Pe miercuri?

Încă-mi doresc asta. Nu-mi dau seama totuşi de ce; e atât de dificilă uneori. O sărut rapid.

— Pe miercuri, aprobă ea şi mă simt uşurat. Te conduc, adaugă, pe un ton mai blând. Doar lasă-mă un minut.

Când mă uit din nou, a dispărut.

La naiba. Ce s-a întâmplat? Nu-mi face cu mâna?

Pornesc motorul şi mă îndrept înapoi către Portland, gândindu-mă la cele întâmplate între noi.

Mi-a trimis e-mailuri.

Am fost la ea.

Ne-am tras-o.

M-a dat afară, deşi nu eram pregătit să plec.

Pentru prima oară — în fine, poate nu chiar prima — mă simt un pic folosit, un fel de obiect sexual. E un sentiment tulburător, care-mi aminteşte de vremurile când eram cu Elena.

La naiba! Domnişoara Steele îmi pune capac şi nici măcar nu ştie asta. Şi, prost cum sunt, eu îi dau voie.

Trebuie să schimb macazul. Abordarea asta amiabilă mă zăpăceşte de cap.

Dar o doresc. Vreau să semneze.

Să fie doar vânătoarea? Asta mă excită aşa? Sau ea, pur şi simplu?

La naiba, nu ştiu. Dar sper să aflu mai multe miercuri. Şi, ca să mă mai înveselesc, mă gândesc că a fost o seară foarte *plăcută.* Rânjesc în oglinda retrovizoare şi parchez în garajul hotelului.

Când ajung în cameră, mă aşez în faţa laptopului.

Concentrează-te la ceea ce-ţi doreşti, gândeşte-te unde vrei să ajungi. Nu aşa mă tot bate la cap Flynn, cu terapia lui bazată pe soluţii?

De la: Christian Grey
Despre: Seara aceasta
Data: 23 mai 2011, 23:16
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,

De-abia aştept să primesc comentariile despre contract.

Până atunci, somn uşor, iubito.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Şi mi-aş dori să adaug: *Mulţumesc pentru o altă seară excelentă*..., dar ar părea puţin exagerat. Împing laptopul la o parte, căci Ana probabil doarme, iau raportul despre Detroit şi îmi continui lectura.

Marți,
24 mai 2011

Ideea de a amplasa uzina de echipamente electronice la Detroit mă deprimă. Urăsc oraşul Detroit; nu-i păstrez decât amintiri urâte. Amintiri pe care mă străduiesc din toate puterile să le uit. Vin la suprafaţă, mai ales noaptea, ca să-mi aducă aminte cine sunt şi de unde am venit.

Dar statul Michigan oferă stimulente fiscale excelente. E greu să ignor ceea ce ni se propune în acest raport. Îl arunc pe masa din salon şi mai iau o gură de Sancerre. *La naiba.* E cald. S-a făcut târziu. Ar trebui să dorm. Mă ridic în picioare şi mă întind şi atunci se aude un sunet venind dinspre computer.

Un e-mail. Ar putea fi de la Ros, aşa că o să mă uit repede peste el. E de la Ana. Cum de e încă trează?

De la: Anastasia Steele
Despre: Inconveniente
Data: 24 mai 2011, 00:02
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Iată lista mea cu inconveniente. De-abia aştept să le discutăm pe larg la cină, miercuri.

Cifrele se referă la clauze:

Vorbeşte despre clauze? Domnişoara Steele a fost silitoare. Deschid contractul pe ecran ca să-mi dau seama la ce se referă.

CONTRACT

Încheiat astăzi _____ 2011 („Data începerii")

ÎNTRE:

DOMNUL CHRISTIAN GREY, domiciliat în 301 Escala, Seattle, WA 98889

(„Dominatorul")

DOMNIŞOARA ANASTASIA STEELE, domiciliată în 1114 SW Green Street, apartamenul 7, Haven Heights, Vancouver, WA 98888

(„Supusa").

PĂRŢILE AU CONVENIT URMĂTOARELE:

1 În continuare sunt menţionaţi termenii unui contract de legătură între Dominator şi Supusă.

TERMENI FUNDAMENTALI

2 Scopul fundamental al acestui contract este să-i permită Supusei să-şi exploreze senzualitatea şi limitele în siguranţă, cu respectul şi consideraţia cuvenite pentru nevoile, limitele şi starea ei de bine.

3 Dominatorul şi Supusa convin şi recunosc că tot ceea ce se întâmplă sub termenii prezentului contract va fi consensual, confidenţial şi în conformitate cu limitele şi procedurile de siguranţă stipulate în prezentul contract. Alte limite şi proceduri de siguranţă pot fi convenite în scris.

4 Dominatorul şi Supusa garantează fiecare că nu suferă de boli cu transmitere sexuală, infecţioase sau care pun în primejdie viaţa, inclusiv, dar fără să se limiteze la HIV, herpes şi hepatită. Dacă pe durata Termenului (definit mai jos) sau a oricărei prelungiri de termen a acestui contract oricare dintre părţi va fi diagnosticată sau află de vreo asemenea boală, el sau ea se angajează să informeze imediat cealaltă parte şi, în orice caz, înaintea oricărei forme de contact fizic între cele două părţi.

5 Consimţirea la sus-menţionatele garanţii, acorduri şi angajamente (şi la orice limite şi proceduri de siguranţă convenite sub clauza 3 de mai sus) este fundamentală pentru prezentul contract. Orice încălcare îi va anula valabilitatea imediat şi fiecare parte trebuie să fie pe deplin responsabilă faţă de cealaltă pentru consecinţele oricărei încălcări.

6 Toate prevederile acestui contract trebuie citite şi interpretate în lumina scopului fundamental şi a termenilor fundamentali stabiliţi în clauzele 2–5 de mai sus.

ROLURI

7 Dominatorul îşi va asuma responsabilitatea pentru starea de bine şi antrenarea, instruirea şi disciplinarea Supusei. El va decide natura respectivului antrenament şi a instructajului, precum şi momentul şi locul administrării acestora, cu respectarea termenilor, limitărilor şi procedurilor de siguranţă stabilite în acest contract sau convenite adiţional sub clauza 3 de mai sus.

8 Dacă, în orice moment, Dominatorul nu respectă termenii, limitările şi procedurile de siguranţă stabilite în acest contract sau convenite adiţional sub clauza 3 de mai sus, Supusa este îndreptăţită să anuleze imediat acest

contract şi să plece din serviciul Dominatorului fără o notificare prealabilă.

9 Sub rezerva acestei condiţii şi a clauzelor 2–5 de mai sus, Supusa trebuie să îl servească şi să se supună Dominatorului în toate privinţele. În condiţiile termenilor conveniţi, ale limitărilor şi ale procedurilor de siguranţă stabilite în prezentul contract sau convenite adiţional sub clauza 3 de mai sus, ea îi va oferi Dominatorului, fără întrebări şi fără ezitare, tipul de plăcere solicitat de acesta şi va accepta necondiţionat antrenamentul, instruirea şi normele de disciplină impuse de el, indiferent de forma sub care au loc.

DATA ÎNCEPERII ŞI TERMENUL

10 Acest contract intră în vigoare la Data începerii, Dominatorul şi Supusa având deplină cunoştinţă de natura acestuia şi angajându-se să îi respecte condiţiile fără excepţie.

11 Acest contract va avea efect timp de trei luni calendaristice de la Data începerii („Termenul"). La expirarea Termenului, părţile vor discuta dacă acest contract şi aranjamentele pe care le-au făcut în condiţiile acestui contract sunt satisfăcătoare şi dacă nevoile fiecăreia dintre părţi au fost satisfăcute. Oricare dintre părţi poate propune prelungirea acestui contract sub rezerva ajustării termenilor săi sau a aranjamentelor făcute în condiţiile acestuia. În absenţa unui acord privind o astfel de prelungire, prezentul contract îşi va încheia valabilitatea şi ambele părţi vor fi libere să-şi reia vieţile separat.

DISPONIBILITATE

12 Supusa se va pune la dispoziţia Dominatorului de vineri seara până duminică după-amiază, în fiecare săptămână din cadrul Termenului, la orele ce urmează să fie specificate de

către Dominator („Perioadele alocate"). Perioadele alocate suplimentar pot fi convenite reciproc ad-hoc.

13 Dominatorul își rezervă dreptul de a o concedia pe Supusă din serviciul său în orice moment și din orice motiv. Supusa poate solicita să fie eliberată în orice moment, o asemenea solicitare urmând a fi acordată la discreția Dominatorului, doar în condițiile drepturilor Supusei stipulate în clauzele 1–5 și 8 de mai sus.

LOCAȚIA

14 Supusa se va pune la dispoziție în Perioadele alocate și în cele convenite adițional în locații care vor fi determinate de Dominator. Toate cheltuielile de transport suportate de Supusă în acest scop vor fi acoperite de Dominator.

CLAUZE DE SERVICIU

Următoarele clauze de serviciu au fost discutate și convenite și vor fi respectate de ambele părți pe durata Termenului. Ambele părți acceptă că pot apărea anumite probleme care nu sunt acoperite de termenii acestui contract sau de clauzele de serviciu, sau că anumite chestiuni pot fi renegociate. În astfel de circumstanțe, vor putea fi propuse clauze suplimentare sub forma unor amendamente. Orice clauze sau amendamente suplimentare trebuie convenite, documentate și semnate de către ambele părți și vor fi supuse termenilor fundamentali stabiliți sub clauzele 2–5 de mai sus.

DOMINATORUL

15.1 Dominatorul va face din sănătatea și siguranța Supusei o prioritate în orice moment. În niciun moment Dominatorul nu va cere, solicita, permite sau impune Supusei să participe din cauza Dominatorului la activitățile detaliate în Anexa 2 sau în orice act pe care oricare dintre părți îl consideră nesigur. Dominatorul nu va întreprinde sau nu va permite

să se întreprindă vreo acțiune care ar putea cauza rănirea gravă sau ar putea reprezenta un risc la adresa vieții Supusei. Următoarele subclauze ale prezentei clauze 15 vor fi citite sub rezerva acestei condiții și a chestiunilor fundamentale convenite în clauzele 2–5 de mai sus.

15.2 Dominatorul o acceptă pe Supusă ca fiind a lui, pentru a o deține, controla, domina și disciplina pe durata Termenului. Dominatorul poate folosi corpul Supusei în orice moment din Perioadele alocate sau din orice perioade adiționale convenite, în orice manieră considerată de el adecvată.

15.3 Dominatorul îi va asigura Supusei toată pregătirea și instruirea necesare privind modul în care să-l slujească în mod corespunzător pe Dominator.

15.4 Dominatorul va menține un mediu stabil și sigur în care Supusa își poate îndeplini îndatoririle în serviciul Dominatorului.

15.5 Dominatorul o poate disciplina pe Supusă după cum consideră necesar pentru a se asigura că Supusa își apreciază pe deplin rolul de supunere oarbă față de Dominator și pentru a descuraja o conduită inacceptabilă. Dominatorul o poate biciui, o poate bate cu palma pe șezut sau o poate pedepsi corporal pe Supusă după cum consideră potrivit, în scopul disciplinării, pentru propria sa plăcere sau pentru orice alt motiv, pe care nu este obligat să-l specifice.

15.6 În timpul antrenamentului și al administrării disciplinei, Dominatorul se va asigura ca pe corpul Supusei să nu rămână urme permanente sau alte răni care să necesite îngrijire medicală.

15.7 În timpul antrenamentului și al administrării disciplinei, Dominatorul se va asigura ca metoda disciplinară și instrumentele folosite în acest scop să fie sigure, că nu vor

fi folosite de aşa manieră încât să provoace leziuni grave şi că nu vor depăşi în niciun fel limitele definite şi detaliate în prezentul contract.

15.8 În cazul unor boli sau răniri, Dominatorul va avea grijă de Supusă, de sănătatea şi de siguranţa ei, încurajând şi, atunci când este necesar, solicitând îngrijirea medicală atunci când Dominatorul consideră necesar.

15.9 Dominatorul îşi va menţine propria sănătate şi va apela la îngrijire medicală dacă va fi necesar pentru menţinerea unui mediu lipsit de riscuri.

15.10 Dominatorul nu îşi va împrumuta Supusa altui Dominator.

15.11 Dominatorul poate s-o imobilizeze, să-i pună cătuşe sau să o lege pe Supusă în orice moment din timpul Perioadelor alocate sau în orice perioade adiţionale convenite, din orice motiv şi pentru perioade prelungite, acordând atenţia cuvenită sănătăţii şi siguranţei Supusei.

15.12 Dominatorul se va asigura ca tot echipamentul folosit în scopul antrenamentului să fie menţinut permanent în stare curată, aseptică şi sigură.

15.13 Supusa îl va recunoaşte pe Dominator drept stăpânul ei şi va accepta că este proprietatea acestuia; prin urmare, conduita ei va fi cea impusă de către Dominator.

SUPUSA

15.14 Supusa se va supune regulilor („Regulile“) stipulate în Anexa 1 la prezentul contract.

15.15 Supusa îl va sluji pe Dominator în orice fel considerat adecvat de către Dominator şi va face tot ce e posibil pentru a-l satisface pe Dominator în orice moment, dându-şi toată silinţa în acest scop.

15.16 Supusa va lua toate măsurile necesare pentru a-şi menţine starea de sănătate corespunzătoare şi va solicita

sau va apela la îngrijire medicală ori de câte ori va fi nevoie, informându-l în permanenţă pe Dominator cu privire la orice problemă de sănătate ar putea apărea.

15.17 Supusa se va îngriji să procure mijloace de contracepţie orală şi le va folosi în maniera şi la momentele prescrise, pentru a preveni orice risc de sarcină.

15.18 Supusa va accepta fără întrebări orice acţiuni disciplinare considerate necesare de către Dominator şi va repecta permanent statutul şi rolul faţă de Dominator.

15.19 Supusa nu se va pipăi şi nu se va autosatisface sexual fără permisiune din partea Dominatorului.

15.20 Supusa se va supune oricărei activităţi sexuale cerute de Dominator şi o va face fără ezitare sau opoziţie.

15.21 Supusa va accepta biciuirea, bătaia cu palma la şezut, bătaia cu bastonul, bătaia cu padela sau orice altă metodă disciplinară va decide Dominatorul să-i administreze, fără ezitare, întrebări sau nemulţumire.

15.22 Supusa nu se va uita direct în ochii Dominatorului decât când i se va ordona anume acest lucru. Supusa va privi în pământ şi va păstra o atitudine tăcută şi respectuoasă în prezenţa Dominatorului.

15.23 Supusa se va comporta întotdeauna într-o manieră respectuoasă faţă de Dominator şi i se va adresa doar cu Sir, domnule Grey sau orice alt titlu îi va fi impus de Dominator.

15.24 Supusa nu-l va atinge pe Dominator fără permisiunea lui expresă în acest sens.

ACTIVITĂŢI

16 Supusa nu va participa la activităţi sau la orice acte sexuale pe care oricare dintre părţi le consideră nesigure sau la oricare dintre activităţile detaliate în Anexa 2.

17 Dominatorul şi Supusa au discutat activităţile stabilite în Anexa 3 şi şi-au consemnat în scris în Anexa 3 acordul cu privire la acestea.

CUVINTE DE SIGURANŢĂ

18 Dominatorul şi Supusa recunosc că Dominatorul poate avea asupra Supusei solicitări care nu pot fi duse la îndeplinire fără a provoca afecţiuni fizice, mentale, emoţionale, spirituale sau de altă natură în momentul în care solicitările sunt aduse la cunoştinţa Supusei. În astfel de împrejurări, Supusa poate folosi un cuvânt de siguranţă („Cuvinte de siguranţă"). Două cuvinte de siguranţă vor fi invocate în funcţie de severitatea solicitărilor.

19 Cuvântul de siguranţă „Galben" va fi folosit pentru a atenţiona Dominatorul că Supusa se apropie de limita de suportabilitate.

20 Cuvântul de siguranţă „Roşu" va fi folosit pentru a atenţiona Dominatorul că Supusa nu mai poate tolera alte solicitări. La rostirea acestui cuvânt, acţiunea Dominatorului va înceta complet, cu efect imediat.

CONCLUZIE

Subsemnaţii, am citit şi am înţeles pe deplin clauzele prezentului contract. Acceptăm de bunăvoie termenii contractului şi confirmăm acest lucru prin semnăturile noastre de mai jos.

Dominatorul: Christian Grey
Data

Supusa: Anastasia Steele
Data

ANEXA 1

REGULI

Obedienţa:

Supusa se va supune de îndată oricăror instrucţiuni date de Dominator, fără ezitare sau rezervă şi într-o manieră expeditivă. Supusa va fi de acord cu orice activitate sexuală considerată potrivită şi satisfăcătoare de către Dominator, exceptând acele activităţi care sunt descrise ca limite dure (Anexa 2). Ea va face acest lucru cu entuziasm şi fără ezitare.

Somnul:

Supusa se va asigura că va acumula un minimum de opt ore de somn pe noapte, atunci când nu se află în compania Dominatorului.

Alimentaţia:

Supusa va mânca în mod regulat pentru a-şi menţine sănătatea şi starea de bine dintr-o listă prescrisă de alimente (Anexa 4). Supusa nu va lua gustări între mese, exceptând fructele.

Îmbrăcămintea:

Pe perioada Termenului, Supusa va purta doar hainele aprobate de Dominator. Dominatorul va asigura Supusei un buget pentru îmbrăcăminte, pe care aceasta îl va utiliza. Dominatorul o va însoţi pe Supusă la cumpărarea îmbrăcămintei de o manieră ad-hoc. Dacă Dominatorul solicită acest lucru, Supusa va purta, pe perioada Termenului, podoabele cerute de Dominator, în prezenţa Dominatorului şi în orice alt moment considerat potrivit de către Dominator.

Exerciţiile fizice:

Dominatorul va pune la dispoziţia Supusei un preparator personal, de patru ori pe săptămână în şedinţe lungi de o oră, la momente care vor fi convenite reciproc de preparatorul

personal şi de Supusă. Preparatorul personal îi va raporta Dominatorului cu privire la progresele Supusei.

Igiena personală/Frumuseţea:

Supusa se va păstra în permanenţă curată şi rasă şi/sau epilată. Supusa va frecventa un salon de înfrumuseţare ales de Dominator, la momente stabilite de Dominator şi se va supune tratamentelor pe care Dominatorul le va considera adecvate. Toate costurile vor fi suportate de Dominator.

Siguranţa personală:

Supusa nu va bea, nu va fuma şi nu va consuma droguri uşoare în exces şi nu se va expune unor pericole inutile.

Calităţile personale:

Supusa nu se va angaja în nicio relaţie sexuală cu altcineva în afară de Dominator. Supusa se va comporta într-o manieră modestă şi respectuoasă în orice moment. Ea trebuie să înţeleagă că felul cum se comportă se reflectă direct asupra Dominatorului. Va fi făcută răspunzătoare pentru orice fărădelege, delict şi contravenţie comise când nu se află în prezenţa Dominatorului.

Nerespectarea oricăreia dintre prevederile de mai sus va avea drept consecinţă pedepsirea imediată, natura pedepsei urmând a fi determinată de către Dominator.

ANEXA 2

Limite dure

Niciun act care să implice folosirea focului.

Niciun act care să implice urinarea sau defecarea şi orice derivă din acestea.

Niciun act care să implice ace, cuţite, *piercing* sau sânge.

Niciun act care să implice instrumente medicale ginecologice.

Niciun act care să implice copii sau animale.

Niciun act care să lase semne permanente pe piele.
Niciun act care să implice controlul respiraţiei.
Nicio activitate care să implice contactul direct al corpului cu curentul electric (alternativ sau continuu), focul sau flăcările.

ANEXA 3

Limite acceptabile

De discutat şi de convenit între părţi:

Dacă Supusa consimte la:

- Masturbare
- Cunnilingus
- Felaţie
- Înghiţirea spermei
- Penetrare vaginală
- Fisting vaginal
- Penetrare anală
- Fisting anal

Dacă Supusa consimte la folosirea:

- Vibratoarelor
- Dildourilor
- Dopurilor anale
- Alte jucării vaginale/anale

Dacă Supusa consimte la:

- Bondage cu frânghie
- Bondage cu cătuşe din piele
- Bondage cu bandă adezivă
- Alte jucării vaginale/anale /cătuşe de picioare
- Bondage cu alte mijloace

Dacă Supusa consimte să fie imobilizată cu:

- Mâinile legate în faţă
- Gleznele legate
- Coatele legate
- Genunchii legaţi
- Încheieturile legate de glezne
- Mâinile legate la spate
- Legarea de obiecte fixe, piese de mobilier etc.
- Legare de bara de întindere
- Suspendare

Consimte Supusa să fie legată la ochi?
Consimte Supusa să fie legată la gură cu un căluş?
Câtă durere este dispusă Supusa să suporte?
Pe o scară în care 1 înseamnă plăcere intensă şi 5 disconfort maxim:
1 — 2 — 3 — 4 — 5

Consimte Supusa să accepte următoarele forme de suferinţă/pedepsire/disciplină:

- Bătaie cu palma la şezut
- Biciuire
- Bătaie cu padela
- Bătaie cu bastonul
- Muşcături
- Cleme de sfârcuri
- Cleme genitale
- Gheaţă
- Ceară fierbinte
- Alte tipuri/metode de provocare a suferinţei?

Acum adnotările ei.

2: Nu pricep de ce toate acestea sunt doar în beneficiul MEU — de exemplu, să-MI explorez senzualitatea şi limitele. Sunt sigură că nu am nevoie de un contract de zece pagini ca să fac asta! Cu siguranţă asta e în beneficiul TĂU.

Ai punctat corect, domnişoară Steele!

4: După cum ştii, eşti singurul meu partener sexual. Nu iau droguri şi nici nu mi-am făcut transfuzii cu sânge. Probabil că nu am nicio problemă. Dar tu?

Din nou corect! Şi-mi dau seama că e pentru prima oară când n-a trebuit să mă gândesc la istoria sexuală a unei partenere. Mă rog, ăsta e unul dintre avantajele faptului de a i-o trage unei virgine.

8: Pot încheia contractul oricând dacă am senzaţia că nu respecţi limitele convenite. Bine — asta îmi convine.

Sper că nu vom ajunge aici, dar n-ar fi prima dată când se întâmplă.

9: Să te ascult în toate privinţele? Să-ţi accept fără ezitare modalităţile de disciplinare? Aici avem de discutat.
11: O lună de probă. Nu trei.

Doar o lună? Nu e suficient. Cât de mult putem experimenta într-o lună?

12: Nu pot veni în fiecare weekend. Am şi eu o viaţă sau cel puţin intenţionez să am. Poate trei din patru weekenduri?

Şi să aibă ocazia de a socializa cu alţi bărbaţi? Îşi va da seama ce-i lipseşte. Nu sunt sigur că vreau aşa ceva.

15.2: Să-mi foloseşti trupul aşa cum consideri tu de cuviinţă la modul sexual sau în alte feluri — te rog, defineşte „sau în alte feluri".
15.5: Toată clauza cu disciplinarea. Nu sunt sigură că vreau să fiu biciuită sau pedepsită corporal. Cred că asta ar încălca punctele 2–5. În plus „pentru orice alt motiv". E o răutate — şi mai ziceai că nu eşti sadic.

La naiba! Citeşte mai departe, Grey.

15.10: Ca şi cum ar fi o variantă să mă împrumuţi cuiva. Dar mă bucur că e scris aici, negru pe alb.
15.14: Regulile. O să revin mai târziu asupra lor.
15.19: Să nu mă ating fără permisiunea ta. Ştii că n-o fac oricum.
15.21: Disciplinarea — vezi, te rog, punctul 15.5 de mai sus.
15.22: Nu mă pot uita în ochii tăi? De ce?

15.24: De ce nu te pot atinge?
Reguli:
Somn — sunt de acord cu şase ore.
Hrană — nu vreau să mănânc de pe o listă de mâncăruri recomandate. Ori dispare lista cu mâncare, ori dispar eu — aici se termină înţelegerea noastră.

Ei bine, asta o să fie o problemă!

Hainele — dacă trebuie să port hainele de la tine doar atâta timp când sunt cu tine… bine.
Sportul — Am căzut de acord la trei ore, totuşi aici scrie patru.
Limite flexibile:
Putem să parcurgem astea? Fără niciun fel de fisting. Ce înseamnă suspendarea? Cleme genitale — cred că glumeşti.
Pot să-mi transmiţi, te rog, detaliile întâlnirii de miercuri? Eu lucrez până la cinci.
Noapte bună.
Ana

Răspunsul ei este o uşurare. Domnişoara Steele şi-a pus mintea la contribuţie, mai mult decât oricine altcineva cu care am avut de-a face în privinţa contractului. Chiar s-a implicat. Pare să ia chestia asta în serios, aşa că vom avea multe de discutat miercuri. Nesiguranţa pe care am simţit-o când am plecat din apartamentul ei aseară dispare. Există o speranţă pentru relaţia noastră, dar înainte de toate, Ana trebuie să doarmă.

De la: Christian Grey
Despre: Inconveniente
Data: 24 mai 2011, 00:07
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
E o listă lungă. De ce nu dormi?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Peste câteva minute primesc un alt răspuns.

De la: Anastasia Steele
Despre: Lucrez până noaptea târziu
Data: 24 mai 2011, 00:10
Către: Christian Grey

Domnule,
Dacă vă aduceţi bine aminte, eu parcurgeam lista când am fost distrasă şi băgată în pat de un obsedat care-a trecut pe aici.

Noapte bună.

Ana

E-mailul ei mă face să râd zgomotos, dar mă şi irită în egală măsură. E mult mai obraznică în scris şi are un delicios simţ al umorului, dar trebuie să doarmă.

De la: Christian Grey
Despre: Nu mai lucra până noaptea târziu
Data: 24 mai 2011, 00:12
Către: Anastasia Steele

CULCĂ-TE, ANASTASIA.

Christian Grey
CEO & Obsedat de control, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trec câteva minute şi, când îmi dau seama că s-a dus la culcare, convinsă de cuvintele mele scrise cu litere mari, mă duc la baie. Îmi iau şi laptopul, în caz că-mi mai răspunde.

Mă bag în pat, îmi iau cartea şi încep să citesc. După vreo jumătate de oră renunţ. Nu mă pot concentra; mintea îmi zboară la Ana, la cum s-a purtat aseară şi la e-mailul ei. Trebuie să-i reamintesc ce aştept eu de la relaţia noastră. Nu vreau să înţeleagă ceva greşit. M-am îndepărtat prea mult de la obiectivul meu.

— *Ai de gând să vii s-o ajuţi pe Ana cu mutarea?*

Cuvintele lui Kavanagh îmi aduc aminte că deja s-au format nişte aşteptări nerealiste.

Poate c-ar trebui să le ajut să se mute?

Nu. Încetează acum, Grey.

Deschid laptopul, citesc din nou e-mailul ei cu „Inconveniente". Trebuie să-i modelez aşteptările şi să încerc să găsesc cuvintele potrivite pentru a-i transmite ce simt.

În cele din urmă, mă simt inspirat.

De la: Christian Grey
Despre: Inconvenientele tale
Data: 24 mai 2011, 01:27
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,

Ţi-am examinat mai atent problemele şi aş vrea să-ţi reamintesc definiţia cuvântului supus.

supus — adjectiv

1. înclinat să se supună; ascultător la modul umil, fără a se opune: *slugi supuse.*

2. locuitorii unei ţări care depind de o autoritate centrală: *supuşii Coroanei.*

Origine: 1580–1590

Sinonime: 1. uşor de controlat, ascultător, obedient, docil.

2. pasiv, resemnat, răbdător, domesticit, subjugat, reprimat.

Antonime: 1. rebel, neascultător.

Te rog ţine minte toate astea când ne vedem miercuri.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Asta e. Sper să se şi distreze, dar să înţeleagă şi mesajul meu printre rânduri.

Cu acest gând, sting veioza de pe noptieră şi mă cufund în vise.

Îl cheamă Lelliot. Este mai mare decât mine. Râde. Şi zâmbeşte. Şi ţipă. Şi vorbeşte tot timpul. Vorbeşte tot timpul cu mami şi cu tati. Este fratele meu. *Tu de ce nu vorbeşti?* spune Lelliot la nesfârşit. *Eşti prost?* zice Lelliot la nesfârşit. Sar la el şi-l pocnesc peste mutră la nesfârşit. El plânge. Plânge mult. Eu nu plâng. Nu plâng niciodată. Mami se supără pe mine. Trebuie să stau la capătul de jos al scărilor. Petrec mult timp acolo. Dar Lelliot nu mă mai întreabă niciodată de ce nu vorbesc. Dacă-mi strâng mâna şi o fac pumn, fuge. Lui Lelliot îi este teamă de mine. Ştie că sunt un monstru.

Când mă întorc de la alergare a doua zi de dimineaţă, îmi verific e-mailul înainte să fac duş. Nimic de la domnişoara Steele, dar e doar 7:30. Poate că-i puţin cam devreme.

Grey, revino-ţi. Întoarce-te la realitate.

Mă holbez la ticălosul care se holbează şi el la mine din oglindă, cât timp mă bărbieresc. *Gata. Las-o-n pace azi.*

Am o slujbă şi o întâlnire la micul dejun la care trebuie să particip.

— Freddie zicea că Barney ar putea termina prototipul de tabletă peste câteva zile, îmi spune Ros în timpul videoconferenţei.

— M-am uitat ieri peste scheme. M-au impresionat, dar nu sunt sigur că este ce trebuie. Dacă ne iese proiectul ăsta, nici nu ne imaginăm unde-ar putea ajunge tehnologia şi cât de mult ar putea ajuta ţările în curs de dezvoltare.

— Nu uita piaţa imobiliară, adaugă ea.

— Măcar de-ar fi.

— Christian, cam cât timp ai de gând să stai la Portland?

Ros pare exasperată.

— Ce se întâmplă acolo?

Se uită spre cameră şi priveşte fix la ecran, căutând indicii pe chipul meu.

— O fuziune.

Încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Marco ştie?

Mă pufneşte râsul. Marco Inglis este şeful departamentului de fuziuni şi achiziţii.

— Nu. Nu e genul ăla de fuziune.

— Ah.

Ros nu mai zice nimic deocamdată şi-mi dau seama după expresia ei că e surprinsă.

Mda. E ceva personal.

— Atunci, sper să-ţi iasă, spune ea, zâmbind cu subînţeles.

— Şi eu, îi răspund, zâmbind la rândul meu. Acum putem vorbi despre Woods?

În ultimul an, am achiziţionat trei companii tehnologice. Două înfloresc, depăşind toate obiectivele, iar una se zbate să supravieţuiască, în ciuda optimismului iniţial al lui Marco. Lucas Woods o conduce; s-a dovedit a fi un idiot — numai gura e de el. Banii i s-au urcat la cap, şi-a pierdut concentrarea şi avansul pe care compania lui îl avea odinioară în domeniul fibrei optice. Instinctul îmi spune să preiau compania, să-l dau afară pe Woods şi să înglobez departamentul lor tehnologic în GEH.

Dar Ros crede că Lucas mai are nevoie de timp şi că şi noi avem nevoie de timp ca să stabilim dacă-i vom lichida şi vom rebrandui compania. Dacă facem aşa, va fi foarte costisitor.

— Cred că Woods a avut timp suficient să schimbe lucrurile. Pur şi simplu nu acceptă realitatea, spun eu înţelegător. Trebuie să plece şi vreau ca Marco să estimeze costul lichidării.

— Marco vrea să intre în teleconferinţă cu noi. Îl chem şi pe el.

La ora 12:30 Taylor mă duce la Universitatea din Vancouver ca să iau prânzul cu preşedintele, cu şeful departamentului de ştiinţe ale mediului şi cu vicepreşedintele departamentului de dezvoltare economică. Când intrăm pe aleea lungă, nu mă pot abţine să nu mă uit la toţi studenţii în speranţa că dau cu ochii de domnişoara Steele. Din păcate, n-o zăresc; probabil că-i închisă în bibliotecă, citind vreun classic. Mă consolează gândul că e pe undeva, pierdută în lectură. Nu mi-a răspuns la ultimul e-mail, dar a muncit. Poate că-mi va răspunde după prânz.

Îmi vibrează telefonul exact când ajungem lângă clădirea administrativă. E Grace. Nu mă sună niciodată în timpul săptămânii.

— Mamă?

— Bună, dragule. Ce mai faci?

— Bine. Mai am puţin şi intru într-o întâlnire.

— Asistenta ta mi-a spus că eşti la Portland.

Are vocea plină de speranţă.

La naiba. Crede că sunt cu Ana.

— Da, am treabă.

— Ce mai face Anastasia?

Iată!

— Din câte ştiu, face bine, Grace. Ce vrei de la mine?

Ah, Doamne sfinte. Şi mama este o persoană ale cărei aşteptări trebuie remodelate.

— Mia vine acasă cu o săptămână mai devreme, sâmbătă. Eu sunt de gardă atunci şi tatăl tău este plecat la o conferinţă unde susţine un seminar despre caritate şi întrajutorare, zice ea.

— Vrei s-o iau eu de la aeroport?

— Vrei?

— Desigur. Roag-o să-ţi spună când ajunge.

— Mulţumesc, dragule. Salut-o pe Anastasia din partea mea.

— Trebuie să închid. La revedere, mamă.

Închid înainte să apuce să-mi mai pună şi alte întrebări dubioase. Taylor deschide portiera.

— Ar trebui să scap de aici până la ora trei.

— Da, domnule Grey.

— Mâine poţi s-o vezi pe fiica ta, Taylor?

— Da, domnule.

Are o expresie caldă şi plină de mândrie paternă.

— Minunat.

— Vin să vă iau la trei, zice el.

Mă îndrept către clădirea administrativă a universităţii... O să fie un prânz foarte lung.

Astăzi am reuşit să nu mă gândesc deloc la Anastasia Steele. Aproape deloc. În timpul prânzului au fost momente când mi-am imaginat că suntem împreună în camera de joacă... Cum a numit-o ea? *Camera Roşie a Durerii.* Clatin din cap, zâmbind şi-mi verific e-mailul. Femeia asta se pricepe la cuvinte, dar deocamdată n-am primit nimic de la ea pe ziua de azi.

Mă schimb din costum în trening, pregătit să mă duc la sala de forţă a hotelului. Când sunt pe picior de ieşire din cameră, aud un sunet. E ea.

De la: Anastasia Steele

Despre: Inconvenientele mele... Dar ale tale?

Data: 24 mai 2011, 18:29
Către: Christian Grey

Domnule,
Vă rog să observaţi de când datează: 1580–1590. Vă reamintesc cu respect că suntem în anul 2011. A trecut mult timp de atunci.

Vă sugerez o altă definiţie ca s-o studiaţi până la ora întâlnirii noastre:

Compromis — *substantiv*

1. reglarea diferendelor prin concesii reciproce; acord la care se ajunge prin ajustarea opiniilor sau principiilor opuse etc. prin modificarea pretenţiilor. 2. rezultatul unei astfel de negocieri. 3. ceva intermediar între diverse lucruri: *O casă cu un singur etaj este un compromis între o casă cu un singur nivel şi un bloc cu mai multe etaje.* 4. discreditat, cu reputaţia pătată: *Faima i-a fost compromisă.*

Ana

Ce surpriză, un e-mail provocator de la domnişoara Steele. Dar întâlnirea noastră a rămas în picioare. *Recunosc, răsuflu uşurat.*

De la: Christian Grey
Despre: Ce-i cu inconvenientele mele?
Data: 24 mai 2011, 18:32
Către: Anastasia Steele

Bună observaţie, bravo, ca de obicei, domnişoară Steele. Vă iau mâine seară la 7:00 de acasă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Telefonul îmi vibrează. Este Elliot.

— Hei, şmechere. Kate m-a rugat să te bat la cap cu mutarea.

— Mutarea?

— Kate şi Ana, să le ajutăm cu mutarea, tâmpitule.

Oftez exagerat. E un dobitoc nemilos.

— Nu pot să le ajut. O iau pe Mia de la aeroport.

— De ce? Nu pot să se ducă mama sau tata?

— Nu. Mama m-a sunat de dimineaţă.

— Păi, înseamnă c-am încheiat subiectul. Nu mi-ai spus niciodată cum te-ai combinat cu Ana? Ai f…

— La revedere, Elliot.

Îi închid. Nu-i treaba lui, în plus am un e-mail nou.

De la: Anastasia Steele
Despre: 2011 — Femeile la volan
Data: 24 mai 2011, 18:40
Către: Christian Grey

Domnule,
Am maşină. Ştiu să conduc.

Aş prefera să ne întâlnim undeva.

Unde ne întâlnim?

La hotel la 7:00?

Ana

Ce enervantă. Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey
Despre: Tinerele încăpăţânate

Data: 24 mai 2011, 18:43
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,

Mă refer la e-mailul meu, trimis pe 24 mai 2011, la ora 1:27, şi la definiţia amintită acolo.

Crezi că vei fi în stare să faci cum ţi se spune?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei vine târziu, ceea ce nu mă relaxează deloc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Bărbaţi inflexibili
Data: 24 mai 2011, 18:49
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Mi-ar plăcea să conduc maşina.

Te rog.
Ana

Inflexibil? Eu? La naiba. Dacă întâlnirea noastră decurge cum mi-am propus, comportamentul ei rebel va fi de domeniul trecutului. Cu acest gând în minte, mă hotărăsc să las de la mine.

De la: Christian Grey
Despre: Bărbaţi scoşi din minţi
Data: 24 mai 2011, 18:52

Către: Anastasia Steele

Bine.
La mine la hotel la 7:00.

Te aştept la Marble Bar.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Bărbaţi mai puţin inflexibili
Data: 24 mai 2011, 18:55
Către: Christian Grey

Mulţumesc.
Ana x

Şi iată-mă recompensat cu un sărut. Lăsând la o parte felul în care mă simt, o anunţ că de-abia o aştept. Dispoziţia mi s-a înseninat şi mă îndrept către sala de forţă din hotel.

Mi-a trimis un sărut...

Miercuri,
25 mai 2011

Comand un pahar de Sancerre şi stau în picioare lângă bar. Am aşteptat acest moment toată ziua şi mă tot uit la ceas. Parc-ar fi prima întâlnire şi, într-un fel, chiar este. N-am scos niciodată o candidată la cină. Azi am stat în şedinţe interminabile, am preluat o afacere şi am concediat trei oameni. Nimic din ce-am făcut azi, inclusiv alergatul — de două ori — şi o vizită lejeră la sală, nu mi-a alungat anxietatea cu care m-am luptat toată ziua. Asta stă în puterea Anastasiei Steele. Vreau să mi se supună.

Sper că n-o să întârzie. Mă uit către intrarea în bar... şi simt cum mi se usucă gura. O văd stând în pragul uşii şi, preţ de o secundă, nici nu-mi dau seama că-i ea. Arată senzaţional: părul îi curge în valuri până la nivelul sânilor într-o parte, iar în partea cealaltă este prins la spate, aşa că mi-e mai uşor să-i remarc linia delicată a bărbiei şi curba fină a gâtului. Poartă pantofi cu tocuri şi o rochie violet strâmtă care-i subliniază silueta zveltă şi ademenitoare.

Oau...

Fac un pas în faţă ca s-o întâmpin.

— Arăţi uimitor, îi şoptesc şi o sărut pe obraz.

Închid ochii şi-i savurez parfumul; miroase divin.

— O rochie, domnişoară Steele. Sunt de acord.

Nişte cercei cu diamante în urechi ar completa imaginea; trebuie să-i cumpăr o pereche.

O iau de mână şi o conduc către un separeu.

— Ce vrei să bei?

Îmi zâmbeşte atotcunoscător în timp ce se aşază.

— Aş vrea ce bei şi tu, te rog.

Oh, învaţă.

— Încă un pahar de Sancerre, îi zic chelnerului şi mă aşez vizavi de ea în separeu. Au o cramă excelentă aici, adaug şi-mi iau un răgaz de o clipă ca s-o privesc.

S-a machiat puţin. Nu prea mult. Şi-mi amintesc că atunci când a apărut la mine în birou mă gândeam că arată atât de obişnuit. Dar numai obişnuită nu e. Cu puţin machiaj şi cu hainele potrivite, e o zeiţă.

Se foieşte pe scaun şi flutură din gene.

— Ai emoţii? o întreb.

— Da.

Acum e acum, Grey.

Mă aplec şi-i şoptesc că şi eu am emoţii. Se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut trei capete.

Mda, şi eu sunt tot om, iubito... uite-aşa.

Chelnerul aşază paharul cu vin pentru Ana pe masă, alături de două farfurii mici cu alune şi măsline.

Ana îşi îndreaptă umerii, ceea ce îmi spune că e serioasă, ca atunci când mi-a luat interviu.

— Deci cum procedăm? Luăm punctele care nu mi-au convenit unul câte unul? mă întreabă.

— Nerăbdătoare ca-ntotdeauna, domnişoară Steele.

— Atunci am putea vorbi despre cum a fost vremea azi, vine replica ei.

Ah, gura asta obraznică.

Las-o să fiarbă puțin, Grey.

Uitându-mă la ea în continuare, bag o măslină în gură și-mi ling degetul arătător. Ochii i se fac mari și devin mai închiși la culoare.

— Cred că vremea a fost neobișnuită azi.

Încerc să par nonșalant.

— Râzi de mine, domnule Grey?

— Da, domnișoară Steele.

Strânge din buze pentru a-și reține un surâs.

— Știi că acest contract nu e valabil din punct de vedere legal.

— Știu, domnișoară Steele.

— Aveai de gând să-mi spui și mie asta la un moment dat?

Poftim? N-am crezut că trebuie... iar tu ți-ai dat seama de asta de una singură.

— Credeai că te-aș forța să faci ceva ce nu vrei să faci și apoi aș pretinde că am o putere legală asupra ta?

— Păi, cam da.

Oau.

— N-ai o părere foarte bună despre mine, nu-i așa?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Anastasia, nu contează dacă e valabil din punct de vedere legal sau nu. Reprezintă o înțelegere pe care mi-ar plăcea s-o fac cu tine — ce-aș vrea de la tine și la ce te poți aștepta din partea mea. Dacă nu-ți place, atunci nu semna. Dacă semnezi și decizi apoi că nu-ți convine, sunt atâtea clauze de ieșire ca să poți scăpa. Chiar dacă ar fi fost un contract legal, crezi că te-aș ține cu forța dacă tu ai vrea să pleci?

Oare drept cine mă ia?

Se uită la mine cu ochii ei albaștri, de nepătruns.

Ceea ce trebuie să priceapă e că această înțelegere n-are nimic de-a facea cu legea, ci cu încrederea.

Vreau să ai încredere în mine, Ana.

Ia o gură de vin și eu mă grăbesc să-i explic.

— Relaţiile de genul ăsta sunt construite pe sinceritate şi încredere. Dacă n-ai încredere în mine — ca să-ţi dai seama în ce fel te influenţez, cât de departe pot merge cu tine, cât de mult rezişti — dacă nu poţi fi sinceră cu mine, atunci chiar nu putem face asta.

Se mângâie pe bărbie, gândindu-se la vorbele mele.

— Deci e destul de simplu, Anastasia. Ai încredere în mine sau nu?

Şi dacă are o părere atât de proastă despre mine, atunci poate că n-ar trebui să facem asta deloc.

Am o strângere de inimă.

— Ai avut discuţii asemănătoare cu, ăă... celelalte cincisprezece?

— Nu.

Iar comparaţia asta?

— De ce? mă întreabă.

— Pentru că ele erau deja supuse. Ştiau ce-şi doresc de la o astfel de relaţie cu mine şi în general ştiau ce doresc eu. Cu ele era doar o chestiune de sincronizare în privinţa limitelor flexibile, detalii de genul ăsta.

— Ai un magazin de unde le cumperi? *Sclave & Supuse*?

Îşi arcuieşte o sprânceană, iar eu izbucnesc în râs. Şi senzaţia de încordare în dispare ca prin magie.

— Nu chiar.

Am un ton sec.

— Atunci cum?

E curioasă ca întotdeauna, dar nu vreau să vorbesc din nou despre Elena. Ultima dată când am pomenit-o, Ana s-a supărat.

— Despre asta vrei să discutăm? Sau trecem la punctele esenţiale? Inconvenientele tale, cum le zici tu.

Se încruntă.

— Ţi-e foame? o întreb.

Se uită indiferentă la măslinele din faţa ei.

— Nu.

— Ai mâncat ceva azi?

Ezită.

La naiba.

— Nu, spune.

Încerc să nu mă enervez la auzul răspunsului ei.

— Trebuie să mănânci, Anastasia. Putem mânca aici sau la mine în apartament. Ce preferi?

Nu-mi va cădea în plasă.

— Cred că trebuie să rămânem în public, pe teren neutru.

Așa cum credeam — e deșteaptă domnișoara Steele.

— Crezi că asta m-ar putea opri?

Am vocea răgușită.

Ea înghite în sec.

— Așa sper.

Curmă-i suferința fetei, Grey.

— Vino, am rezervat un salon privat. Fără public.

Mă ridic și-i întind mâna.

O va întinde și ea?

Își mută privirea de la chipul meu la mâna mea.

— Ia-ți vinul, îi ordon.

Își ia paharul și-mi dă mâna.

Când plecăm de la bar, observ privirile admirative ale celorlalți clienți și, în cazul unui tip arătos și atletic, observ apreciere nedisimulată la adresa partenerei mele. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva... și nu cred că-mi place.

Tânărul chelner îmbrăcat în livrea, trimis de maestrul de ceremonii, ne conduce către încăperea pe care am rezervat-o. Are ochi numai pentru domnișoara Steele și-i arunc o privire de avertisment care-l face să se retragă din salonul luxos. Un chelner mai în vârstă o ajută pe Ana să se așeze și-i pune în poală un șervet.

— Am comandat deja. Sper că nu te deranjează.

— Nu, e în regulă, spune ea, dând ușor din cap.

— E bine de știut că poți fi atât de docilă.

Zâmbesc cu subînțeles.

— Acum, unde rămăseserăm?

— La punctele esenţiale, spune ea, concentrându-se pe ceea ce trebuie, dar apoi ia o gură mare de vin şi obrajii i se colorează.

Cred că încearcă să-şi facă un pic de curaj. Trebuie să am grijă cât bea, pentru c-a venit cu maşina.

Ar putea rămâne aici peste noapte... şi i-aş putea da jos rochia asta ispititoare.

Mă adun şi revin la afaceri — problemele Anei. Scot foaia cu e-mailul ei din buzunarul sacoului. Îşi îndreaptă umerii încă o dată şi se uită la mine nerăbdătoare, iar eu trebuie să-mi stăpânesc râsul.

— Punctul doi. De acord. Este în beneficiul amândurora. Voi corecta.

Mai ia o gură de vin.

— Sănătatea mea sexuală? Păi, toate partenerele mele anterioare şi-au făcut teste de sânge şi o dată la şase luni îmi fac analize pentru toate riscurile pe care le-ai menţionat. Toate analizele mele recente sunt în regulă. Droguri n-am luat niciodată. De fapt, sunt totalmente împotriva drogurilor. Am o politică de toleranţă zero faţă de droguri în ceea ce-i priveşte pe toţi angajaţii mei şi insist asupra testelor antidrog prin sondaj. Ca să fiu sincer, unul dintre cei pe care i-am concediat azi a picat testul antidrog.

E şocată, dar eu continui.

— N-am făcut niciodată transfuzii de sânge. Ţi-am răspuns la întrebare?

Ea dă aprobator din cap.

— Despre următorul punct pe care l-ai menţionat am vorbit mai devreme. Te poţi retrage când doreşti, Anastasia. Nu te voi opri. Totuşi, dacă pleci — aici se termină. Asta ca să ştii.

Niciodată. A. Doua. Şansă.

— Bine, spune ea, deşi nu pare prea sigură.

Rămânem amândoi în tăcere, în timp ce chelnerul intră cu aperitivele. Pentru o clipă mă întreb dacă n-ar fi trebuit să organizez întâlnirea asta la mine la birou, apoi alung acest gând ridicol. Numai

cretinii amestecă afacerile cu plăcerea. Întotdeauna am separat munca de viaţa mea privată; e una dintre regulile de aur şi singura excepţie a fost relaţia cu Elena... dar ea m-a ajutat să-mi pornesc afacerea.

— Sper că-ţi plac scoicile, îi spun Anei după ce chelnerul pleacă.

— N-am mâncat niciodată.

— Serios? În fine. Nu trebuie decât să sugi şi să înghiţi. Cred că te descurci.

Mă uit fix la gura ei, amintindu-mi cât de bine ştie să înghită. Ea se înroşeşte şi eu storc o lămâie peste scoici, luând apoi una.

— Hmm, delicioase. Au gustul mării.

Îi zâmbesc când mă priveşte, fascinată.

— Haide, o încurajez, ştiind că nu-i genul care să se dea înapoi din faţa unei provocări.

— Deci nu trebuie să mestec?

— Nu, Anastasia, nu trebuie.

Şi încerc să nu mă gândesc cum m-a muşcat uşor de partea mea anatomică preferată.

Se muşcă uşor de buza de jos şi dinţii ei lasă acolo nişte urme fine.

La naiba. Imaginea asta îmi face trupul să tresalte şi mă foiesc pe scaun. Se întinde să ia o scoică, stoarce lămâia, dă capul pe spate şi deschide gura mare. Când bagă scoica în gură, trupul mi se încordează.

— Cum e? o întreb, cu o voce uşor răguşită.

— Mai vreau una, spune ea cu umor sec.

— Fată cuminte.

Mă întreabă dac-am ales scoici intenţionat, cunoscându-le calităţile afrodiziace. Rămâne surprinsă când îi spun că pur şi simplu se aflau în deschiderea meniului.

— N-am nevoie de afrodiziace în preajma ta.

Mda, aş putea să ţi-o trag chiar acum.

Poartă-te frumos, Grey. Treci înapoi la negociere.

— Deci unde eram?

Mă întorc la e-mailul ei şi mă concentrez asupra lucrurilor pe care nu le înţelege. Punctul 9.

— Mă asculţi în toate privinţele. Da, mi-aş dori să faci asta.

E un lucru important pentru mine. Am nevoie să ştiu dacă e convinsă că vrea şi dacă va face *orice* pentru mine.

— Trebuie să faci asta. Gândeşte-te la lucrul acesta ca la un joc pe roluri, Anastasia.

— Dar mi-e teamă că mă vei răni.

— Cum să te rănesc?

— Fizic.

— Crezi c-aş face aşa ceva? Crezi că aş încălca limitele pe care le poţi suporta tu?

— Ai spus c-ai mai rănit pe cineva.

— Da, aşa e. Dar asta a fost demult.

— Cum ai rănit-o?

— Am suspendat-o de tavanul camerei de joacă. De fapt, asta e una dintre întrebările tale. Suspendarea — pentru asta sunt cârligele din camera de joacă. Pentru jocul cu frânghiile. Una dintre frânghii a fost strânsă prea tare.

Scandalizată, ridică o mână ca să mă opresc.

Prea multe informaţii.

— Nu vreau să aflu mai multe. Deci pe mine n-o să mă suspenzi? mă întreabă.

— Nu, dacă nu vrei. Poţi s-o treci la limite dure.

— Bine.

Răsuflă uşurată.

Mai departe, Grey.

— Deci cu ascultatul crezi că te descurci?

Se uită la mine cu ochii aceia care-mi văd sufletul întunecat şi habar n-am ce va spune.

La naiba. Ăsta ar putea fi sfârşitul.

— Aş putea încerca, zice ea, încet.

E rândul meu să răsuflu uşurat. *Încă sunt în joc.*

— Bine. Acum perioada.

Punctul 11.

— O lună în loc de trei nu înseamnă nimic, mai ales că vrei un weekend liber în fiecare lună.

Aşa nu ajungem nicăieri. Trebuie dresată şi nu pot sta departe de ea aproape deloc. Îi spun asta. Poate putem ajunge la un compromis, cum a sugerat ea.

— Ce-ar fi să-ţi iei liber o zi dintr-un weekend pe lună — dar eu primesc o noapte în timpul săptămânii?

O privesc cum cântăreşte oferta.

— Bine, zice ea în cele din urmă, cu o expresie serioasă.

Grozav.

— Şi te rog, hai să încercăm timp de trei luni. Dacă nu-i de tine, poţi pleca oricând.

— Trei luni, zice ea.

A fost de acord? O să consider că da.

Aşa. Să continuăm.

— Faza cu proprietatea e doar terminologie şi se referă la principiul supunerii. Înseamnă să te introduc în starea potrivită, ca să înţelegi ce vreau de la tine. Şi vreau să ştii că de îndată ce-mi vei trece pragul ca supusă, o să fac cu tine ce vreau. Trebuie să accepţi asta de bunăvoie. De-asta trebuie să ai încredere în mine. Ţi-o voi trage la orice oră, oricum vreau — oriunde vreau. Te voi pedepsi, pentru că vei greşi. Te voi dresa ca să mă satisfaci. Dar ştiu că n-ai mai făcut asta niciodată. La început o luăm uşor şi te voi ajuta. Vom construi diverse scenarii. Vreau să ai încredere în mine, dar ştiu că trebuie să-ţi câştig încrederea şi aşa voi face. Acest punct este pentru a te ajuta să intri în atmosferă; înseamnă că orice se poate întâmpla.

Frumos discurs, Grey.

Se lasă pe spate — copleşită, presupun.

— Mă urmăreşti? o întreb, încet.

Chelnerul îşi face discret apariţia şi-l las să strângă masa.

— Mai vrei nişte vin? o întreb.

— Am de condus.

Bun răspuns.

— Atunci apă?

Dă din cap.

— Plată sau minerală?

— Minerală, te rog.

Chelnerul iese cu farfuriile noastre.

— Eşti foarte tăcută, îi şoptesc.

De-abia a scos o vorbă.

— Tu eşti foarte vorbăreţ, ripostează ea.

Din nou corect, domnişoară Steele.

Acum următorul punct de pe lista ei: clauza numărul 15. Inspir adânc.

— Disciplinarea. Este o graniţă foarte fină între plăcere şi durere, Anastasia. Sunt faţetele aceleiaşi monede, una nu există fără cealaltă. Îţi pot arăta cât de plăcută poate fi durerea. Nu mă crezi acum, dar trebuie să ai încredere. O să te doară, dar nu va fi ceva ce nu poţi suporta.

M-am săturat să tot spun asta.

— Totul se reduce la încredere. Ai încredere în mine, Ana?

— Da, am, spune ea imediat.

Răspunsul ei mă ia complet prin surprindere.

Din nou.

I-am câştigat deja încrederea?

— Atunci, restul sunt doar amănunte.

Mă umflu în pene.

— Amănunte importante.

Are dreptate. *Concentrează-te, Grey.*

— Bine, hai să vorbim despre ele.

Chelnerul intră cu antreurile.

— Sper că-ţi place peştele, spun, după ce mâncarea ne e servită.

Codul negru arată delicios. Ana ia o înghiţitură.

În sfârşit, mănâncă!

— Regulile, continui eu. Să vorbim despre ele. Mâncarea e o problemă?

— Da.

— Pot să reformulez şi să spun că vei mânca de cel puţin trei ori pe zi?

— Nu.

Îmi înăbuş un oftat de enervare şi insist.

— Trebuie să mă asigur că nu suferi de foame.

Se încruntă.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Ah, touché, domnişoară Steele, mormăi mai mult pentru mine.

Astea sunt nişte bătălii pe care n-am cum să le câştig.

— Cedez la mâncare şi la somn.

Uşurată, îmi oferă un zâmbet mic.

— De ce nu mă pot uita la tine? mă întreabă.

— E o chestie între dominator şi supusă. O să te obişnuieşti.

Se încruntă din nou, dar de data asta pare întristată.

— De ce nu te pot atinge? mă întreabă.

— Pentru că n-ai voie.

Închide-i gura, Grey.

— Din cauza doamnei Robinson?

Poftim?

— De ce crezi asta? Crezi că m-a traumatizat?

Dă uşor din cap.

— Nu, Anastasia. Nu ea e motivul. În plus, doamna Robinson n-ar accepta asemenea tâmpenii din partea mea.

— Deci n-are legătură cu ea, spune Ana, nedumerită.

— Nu.

Nu suport să fiu atins. Şi, iubito, chiar nu vrei să afli de ce.

— Şi nici nu vreau să te masturbezi, adaug eu.

— Sunt curioasă să ştiu de ce.

— Pentru că vreau să te satisfac eu.

De fapt, vreau chiar acum. I-aș trage-o chiar aici să văd dacă poate să-și țină gura. Să nu scoată un sunet, știind că ne pot auzi angajații hotelului sau clienții. În definitiv, de-asta am rezervat separeul ăsta.

Deschide gura să spună ceva, dar se răzgândește și mai ia o îmbucătură din mâncarea aproape neatinsă.

— Te-am făcut să te gândești la multe, nu-i așa? îi zic, împăturind foaia de hârtie și punând-o la loc în buzunarul interior.

— Da.

— Vrei să vorbim acum și despre limitele flexibile?

— Nu la masă.

— Ți-e scârbă?

— Cam așa ceva.

— N-ai mâncat prea mult.

— Am mâncat destul.

Deja m-am plictisit.

— Trei scoici, patru guri de pește și o tijă de sparanghel, cartofi nu, alune nu, măsline nu, și n-ai mâncat toată ziua. Ziceai că pot avea încredere în tine.

Face ochii mari.

Da. Ți-am numărat îmbucăturile, Ana.

— Christian, te rog, nu am zilnic discuții de genul ăsta.

— Trebuie să fii în formă și sănătoasă, Anastasia.

Tonul meu e cât se poate de hotărât.

— Știu.

— Și în momentul ăsta am chef să dau jos rochia aia de pe tine.

— Nu cred că-i o idee bună, șoptește ea. N-am mâncat desert.

— Vrei desert?

Când n-ai mâncat nici felul principal?

— Da.

— Tu ai putea fi desertul.

— Nu cred că sunt atât de dulce.

— Anastasia, eşti delicioasă. Ştiu eu.

— Christian. Tu foloseşti sexul ca pe o armă. Chiar nu e corect.

Se uită în jos, iar vocea ei are o notă melancolică. Îşi ridică din nou privirea, fixându-mă intens cu ochii ei albaştri, tulburători şi... excitanţi.

— Ai dreptate, aşa fac, recunosc eu. În viaţă te foloseşti de ce ai la îndemână. Asta nu schimbă cu nimic cât de mult te doresc. Aici. Acum.

Şi am putea să ne-o tragem chiar aici, chiar acum. Ştiu că vrei, Ana. Îţi aud respiraţia întretăiată.

— Aş vrea să încerc ceva.

Chiar vreau să văd cât de tăcută poate fi şi dacă o poate face chiar aici, în ciuda temerii că am putea fi descoperiţi.

Ridică din nou din sprânceană; e confuză.

— Dac-ai fi supusa mea, n-ar trebui să te gândeşti prea mult la asta. Ar fi uşor. Toate acele decizii — toate acele procese de gândire din spatele lor. „E bine să fac asta? Aici? Acum?" N-ar trebui să-ţi faci griji pentru nimic. Asta ar fi treaba mea, dacă aş fi dominatorul tău. Şi ştiu că, în acest moment, mă doreşti, Anastasia.

Îşi aruncă părul peste umăr şi se încruntă şi mai tare, lingându-şi apoi buzele.

O, da. Mă doreşte.

— Îmi dau seama de asta pentru că trupul tău te dă de gol. Strângi din coapse şi de-abia mai răsufli.

— Cum ţi-ai dat seama ce fac cu coapsele? mă întreabă şi pare şocată.

— Am simţit faţa de masă mişcându-se, în plus e o concluzie la care am ajuns după ani întregi de experienţă. Am dreptate, nu-i aşa?

Tace pentru o clipă şi se uită în altă parte.

— Nu mi-am terminat codul, spune ea, înroşindu-se.

— Alegi un peşte rece în loc să m-alegi pe mine?

Privirile ni se întâlnesc, iar ea are ochii mari, cu pupilele negre şi dilatate.

— Credeam că vrei să termin ce am în farfurie.

— În acest moment, domnişoară, nu mă interesează deloc dacă mănânci sau nu.

— Christian. Nu lupţi corect.

— Ştiu. Niciodată n-am făcut-o.

Ne uităm unul la altul ca într-un război al voinţelor, amândoi simţind tensiunea sexuală dintre noi.

Te rog, vrei să faci cum ţi se spune? O implor din priviri. Dar în ochi are o sclipire senzuală de rebeliune şi un zâmbet i se iveşte pe buze. Încă se uită în ochii mei, mai ia o tijă de sparanghel şi se muşcă intenţionat de buză.

Ce face?

Foarte lent, îşi bagă capătul tijei în gură şi îl suge.

La naiba.

Mă tachinează — o tactică periculoasă care mă va face să i-o trag peste masă.

Ah, hai să ne jucăm, domnişoară Steele.

O privesc fascinat şi simt cum mi se întăreşte penisul.

— Anastasia. Ce faci aici? o avertizez eu.

— Îmi mănânc sparanghelul, spune ea, cu un zâmbet timid.

— Cred că te joci cu mine, domnişoară Steele.

— Îmi termin mâncarea, domnule Grey.

Buzele i se desfac şi mai mult, încet, lasciv, iar temperatura din încăpere creşte cu câteva grade. Chiar nu ştie cât e de sexy... Aproape că sar pe ea, când chelnerul bate la uşă şi intră.

La naiba.

Îl las să ia farfuriile, apoi îmi îndrept atenţia către domnişoara Steele. Dar ea se încruntă din nou şi începe să se joace iarăşi cu degetele.

La naiba.

— Vrei desert? o întreb.

— Nu, mulţumesc. Cred c-ar trebui să plec, zice ea, coborându-şi privirea.

— Să pleci?

Pleacă?

Chelnerul iese repede cu farfuriile.

— Da, spune Ana, pe un ton hotărât.

Se ridică în picioare, pregătită să plece. Mă ridic şi eu automat.

— Amândoi avem mâine ceremonia de absolvire, zice ea.

Nu merge deloc conform planului.

— Nu vreau să pleci, îi spun, pentru că ăsta-i adevărul.

— Te rog, trebuie, insistă ea.

— De ce?

— Pentru că mi-ai dat multe la care să mă gândesc şi trebuie să iau puţină distanţă.

Mă imploră din priviri s-o las să plece.

Dar ajunseserăm atât de departe cu negocierea noastră. Făcuserăm compromisuri. Putem să facem relaţia asta să meargă. *Eu trebuie s-o fac să meargă.*

— Te-aş putea convinge să rămâi, îi zic, ştiind c-o pot seduce aici şi acum.

— Da, ai putea foarte uşor, dar nu vreau s-o faci.

Totul se năruie — am jucat prea tare. Nu aşa trebuia să se încheie seara. Îmi trec mâinile prin păr, plin de frustrare.

— Ştii, când ai apărut la mine în birou să-mi iei interviu, erai toată numai „Da, domnule", „Nu, domnule". Credeam că eşti o supusă înnăscută. Dar sincer, Anastasia, nu cred că ai nimic dintr-o supusă în tine.

Fac câţiva paşi spre ea şi văd cum ochii îi sclipesc, plini de hotărâre.

— S-ar putea să ai dreptate, zice ea.

Nu. Nu. Nu vreau să am dreptate.

— Aş vrea să-mi dai şansa de a vedea dacă este aşa sau nu.

Îi mângâi faţa şi îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— Nu ştiu s-o fac altfel, Anastasia. Ăsta sunt.

— Ştiu, spune ea.

Îmi înclin capul şi-mi las buzele să zăbovească asupra buzelor ei, aşteptând să-şi înalţe gura către mine şi să închidă ochii. Vreau s-o sărut rapid şi cast, dar, când buzele ni se ating, ea se apleacă spre mine şi mă prinde de păr, deschizând gura şi strecurându-şi limba printre buzele mele. O apăs pe spate, lipind-o de mine, şi o sărut şi mai tare, la fel de aprins.

Doamne, cât o doresc.

— Nu te pot convinge să rămâi? îi şoptesc, iar trupul meu îi răspunde, plin de dorinţă.

— Nu.

— Petrece-ţi noaptea cu mine.

— Fără să te ating? Nu.

La naiba. Întunericul mi se ridică pe dinăuntru, dar îl ignor.

— Eşti o femeie imposibilă, mormăi eu şi fac un pas în spate, cercetându-i faţa şi expresia tensionată şi frământată. De ce mi se pare că-ţi iei la revedere de la mine?

— Pentru că acum plec.

— Ştii bine că nu la asta mă refer.

— Christian, trebuie să mă gândesc. Nu ştiu dacă pot avea cu tine relaţia pe care ţi-o doreşti tu.

Închid ochii şi-mi reazem fruntea de fruntea ei.

La ce te aşteptai, Grey? Nu e făcută pentru aşa ceva.

Inspir adânc şi o sărut pe frunte, apoi îmi îngrop nasul în părul ei, impregnându-mă de parfumul ei.

Asta e. Gata.

Fac un pas înapoi şi-i dau drumul.

— Cum doreşti, domnişoară Steele. Te conduc până în hol.

Îi întind mâna poate pentru ultima oară şi mă surprinde cât de tare mă doare acest gând. Îmi dă mâna şi mergem către recepţie în tăcere.

— Mai ai tichetul de la parcare? o întreb când ajungem în hol.

Vorbesc calm şi stăpânit, dar pe dinăuntru stau ca pe ace.

Îşi scoate tichetul din geantă, iar eu i-l întind portarului.

— Mulţumesc pentru cină, zice ea.

— A fost o plăcere pentru mine, domnişoară Steele.

Nu poate fi sfârşitul. Trebuie să-i arăt — să-i demonstrez ce înseamnă asta, ce putem face împreună. Să-i arăt ce putem face în camera de joacă. Apoi va şti. Asta ar putea fi singura cale de a salva întreaga înţelegere. Mă răsucesc repede spre ea.

— Te muţi în weekendul ăsta la Seattle. Dacă iei decizia corectă, pot să te văd duminică? o întreb.

— Vedem. Poate, îmi răspunde.

Măcar n-a zis „nu".

O văd cum se înfioară.

— E mai rece acum. N-ai jachetă? o întreb.

— Nu.

Femeia asta are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Îmi scot sacoul.

— Uite. Nu vreau să răceşti.

I-l aşez pe umeri, iar ea se înfăşoară strâns în el şi inspiră profund.

Îi place parfumul meu? Aşa cum şi mie îmi place parfumul ei?

Poate că nu-i totul pierdut?

Valetul aduce un VW Broscuţă foarte vechi.

Ce naiba mai e şi asta?

— Asta conduci tu?

Cred că-i mai bătrân decât bunicul Theodore. *Doamne!* Valetul predă cheile, iar eu îi dau un bacşiş generos. Merită un spor de risc.

— Te ţine la drum lung?

Mă uit urât la Ana. Cum poate fi în siguranţă în vechitura asta?

— Da.

— Ajungi cu ea la Seattle?

— Da. Ajung.

— În siguranţă?

— Da.

Încearcă să mă liniştească.

— Bine, e veche. Dar e a mea şi merge bine. Tatăl meu vitreg mi-a cumpărat-o.

Când îi spun că aş putea s-o ajut, îşi dă seama ce-i propun şi se schimbă imediat la faţă.

E supărată.

— *Nu*-mi cumperi nicio maşină, spune ea cu emfază.

— Mai vedem noi, bombăn eu, încercând să-mi păstrez calmul.

Îi deschid portiera şi, când urcă în maşină, mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l rog pe Taylor s-o ducă acasă. *La naiba.* Îmi amintesc că e seara lui liberă.

După ce închid portiera, ea coboară geamul… dureros de încet.

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Să conduci cu grijă, murmur eu.

— La revedere, Christian, zice ea, şi vocea îi tremură, ca şi cum s-ar strădui să nu plângă.

La naiba. Nu mai sunt iritat şi preocupat de soarta ei, ci mă simt neajutorat atunci când maşina ei se îndepărtează pe stradă.

Nu ştiu dacă o voi mai vedea vreodată.

Stau ca un prost pe trotuar până când luminile din spate ale maşinii ei dispar în noapte.

La naiba. De ce-a mers atât de prost?

Intru din nou în hotel, ajung la bar şi comand o sticlă de Sancerre. O iau cu mine şi mă duc în cameră. Laptopul stă deschis pe birou şi, înainte de a se desface sticla, mă aşez şi încep să scriu un e-mail.

De la: Christian Grey
Despre: Seara asta
Data: 25 mai 2011, 22:01
Către: Anastasia Steele

Nu înţeleg de ce-ai fugit în seara asta. Sper din toată inima că ţi-am răspuns la toate întrebările aşa cum doreai. Ştiu că te-am pus să te

gândeşti la multe şi sper că te vei gândi serios la propunerea mea.
Chiar îmi doresc să meargă. O s-o luăm uşor.
Ai încredere în mine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ceas. Îi va mai lua cel puţin douăzeci de minute până va ajunge acasă, probabil şi mai mult în rabla aia. Îi scriu lui Taylor.

De la: Christian Grey
Despre: Audi A3
Data: 25 mai 2011, 22:04
Către: J B Taylor

Îmi trebuie Audiul ăla mâine.
Mulţumesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Deschid sticla de Sancerre, îmi torn un pahar şi, luându-mi cartea, mă aşez să citesc, străduindu-mă din greu să mă concentrez. Ochii mi se tot întorc la ecranul laptopului. Când îmi va răspunde?
Minutele trec şi mă neliniştesc; de ce nu mi-a răspuns la e-mail?
La ora 11:00, îi trimit un mesaj.

Ai ajuns acasă cu bine?

Dar nu primesc niciun răspuns. Poate că s-a dus direct să se culce. Înainte de miezul nopţii îi mai scriu un e-mail.

De la: Christian Grey
Despre: Seara asta
Data: 25 mai 2011, 23:58
Către: Anastasia Steele

Sper c-ai ajuns acasă cu maşina aia a ta.
Dă-mi un semn că eşti OK.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

O s-o văd mâine la ceremonia de absolvire şi o să-mi dau seama dacă are de gând să mă refuze. Cu acest gând deprimant mă dezbrac şi mă urc în pat, holbându-mă în tavan.

Ai făcut praf înţelegerea asta, Grey.

Joi,
26 mai 2011

Mami e plecată. Uneori iese.
Şi rămân singur. Cu maşinuţele şi cu păturica mea.
Când vine acasă, doarme pe canapea. Canapeaua e maronie şi lipicioasă. Mami e obosită. Sau vine acasă cu ceva de mâncare. Îmi plac zilele-acelea. Avem pâine cu unt. Uneori avem macaroane cu brânză. Astea sunt preferetale mele.
Azi mami e plecată. Mă joc cu maşinuţele. Merg atât de repede pe podea. Mami e plecată. Va veni înapoi. Va veni.
Când se întoarce mami acasă?
S-a întunecat acum şi mami e plecată. Mă urc pe scăunel şi aprind lumina.
O aprind. O sting. O aprind. O sting. O aprind. O sting.
Lumină. Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină.
Mi-e foame. Mănânc nişte brânză. E brânză în frigider.
Brânză cu blăniţă albastră.
Când se-ntoarce mami acasă?

Câteodată vine cu el. Îl urăsc. Când vine, mă ascund.
Ascunzătoarea mea favorită e dulapul lui mami. Miroase a mami. Miroase a mami când e fericită.
Când se-ntoarce mami acasă?
Patul meu e rece. Şi mi-e foame. Am păturica şi maşinuţele, dar n-o am pe mami. Când se întoarce mami acasă?

Mă trezesc speriat.
La naiba. La naiba. La naiba.
Îmi urăsc visele. Sunt încărcate cu amintiri chinuitoare, aduceri-aminte dintr-o perioadă pe care vreau s-o uit. Inima-mi bate cu putere şi sunt scăldat în transpiraţie. Dar cea mai rea urmare a acestor coşmaruri este că trebuie să-mi calmez neliniştea care mă copleşeşte când mă trezesc.
Coşmarurile au devenit recent şi mai frecvente, şi mai intense. Nu-mi dau seama de ce. Al naibii Flynn — nu se întoarce până săptămâna viitoare. Îmi trec mâinile prin păr şi mă uit la ceas. E 5:38 şi zorii zilei se revarsă prin draperii. Mai e puţin şi trebuie să mă trezesc.
Du-te să alergi, Grey.

Deocamdată n-am primit niciun mesaj şi niciun e-mail de la Ana. Picioarele mele aleargă pe trotuar, în timp ce neliniştea din mine creşte.
Las-o baltă, Grey.
Las-o dracului baltă!
Ştiu că o voi vedea la ceremonia de absolvire.
Dar nu pot s-o las baltă.
Înainte să fac duş, îi mai trimit un mesaj.

Sună-mă.

Vreau doar să ştiu că e bine.

Trece şi micul dejun şi tot n-am nicio veste de la Ana. Ca să mi-o scot din cap lucrez câteva ore la discursul meu pentru ceremonia de absolvire, în care voi lăuda activitatea extraordinară a departamentului de ştiinţe ale mediului şi progresul pe care acesta l-a făcut în parteneriat cu GEH în domeniul tehnologiei arabile în ţările în curs de dezvoltare.

„Toate fac parte din planul tău de a hrăni planeta?" Cuvintele tăioase ale Anei îmi răsună în cap, unde se izbesc de coşmarul nopţii trecute.

Alung gândul apucându-mă să rescriu. Sam, vicepreşedintele care se ocupă de publicitate, mi-a trimis o ciornă mult prea pretenţioasă pentru mine. Îmi ia o oră să-i transform limbajul de lemn în ceva mai uman.

E nouă şi jumătate şi încă nu am niciun semn de la Ana. Tăcerea ei mă îngrijorează — şi, sincer, mi se pare o dovadă de cruzime din partea ei. O sun, dar îmi intră mesageria vocală.

Închid.

Păstrează-ţi demnitatea, Grey.

Aud că mi-a sosit un e-mail şi inima începe să-mi bată mai repede — dar e de la Mia. În ciuda dispoziţiei proaste în care sunt, zâmbesc. Mi-a fost dor de fata asta.

De la: Mia G. Chef Extraordinaire
Despre: Zboruri
Data: 26 mai 2011, 18:32 GMT-1
Către: Christian Grey

Hei, Christian,
De-abia aştept să scap de-aici!
Salvează-mă. Te rog.
Vin sâmbătă, cu zborul AF3622. Ajunge la ora 12:22 p.m. şi tata m-a obligat să zbor pe locurile ieftine! *îmbufnată!
Voi avea foarte multe bagaje. Mor. Mor. Mor după moda de la Paris.

Mama spune că ai o iubită.

E adevărat?

Cum arată?

TREBUIE SĂ AFLU!!!!!

Ne vedem sâmbătă. Mi-e tare dor de tine.

À bientôt, mon frère.

Mxxxxxxxxx

La dracu'! Gura bogată a maică-mii. Ana nu e iubita mea! Şi sâmbătă voi fi nevoit să fac faţă soră-mii, care are o gură la fel de bogată, optimismului şi întrebărilor ei indiscrete. Poate fi foarte obositoare. Memorez numărul şi ora zborului şi îi trimit Miei un e-mail scurt, în care o anunţ că voi fi acolo.

La 9:45 sunt pregătit pentru ceremonie. Costum gri, cămaşă albă şi, desigur, *acea* cravată. Va fi mesajul meu subtil către Ana că n-am renunţat, un semn al clipelor plăcute petrecute împreună.

Mda, clipe foarte plăcute... îmi amintesc de ea legată şi plină de dorinţă. *La naiba. De ce nu m-a sunat?* O mai sun o dată.

La naiba.

Tot nu răspunde!

La ora 10:00 fix, cineva bate la uşă. E Taylor.

— Bună dimineaţa, îi spun când intră.

— Domnule Grey.

— Cum a fost ieri?

— Bine, domnule.

Expresia lui Taylor devine mai blândă. Cred că se gândeşte la fiica lui.

— Sophie?

— E o fetiţă foarte bună, domnule. Şi se descurcă grozav la şcoală.

— Mă bucur.

— A3-ul va ajunge la Portland în cursul după-amiezii.

— Excelent. Hai să mergem.

Şi, deşi n-am chef să recunosc, de-abia aştept s-o văd pe domnişoara Steele.

Secretara rectorului mă conduce într-o încăpere mică de lângă amfiteatrul de la WSU. Se îmbujorează, aproape la fel ca o tânără pe care o cunosc la modul intim. Acolo, în anticameră, profesori, membri ai personalului administrativ şi câţiva studenţi beau împreună o cafea, înainte de ceremonia de absolvire. Printre aceştia, spre surprinderea mea, este şi Katherine Kavanagh.

— Bună, Christian, spune ea, venind către mine cu atitudinea semeaţă a oamenilor cu bani.

Poartă roba de absolvire şi pare destul de veselă; cu siguranţă a văzut-o pe Ana.

— Bună, Katherine. Ce mai faci?

— Pari uimit că mă vezi aici, zice ea, ignorându-mi salutul şi părând un pic jignită. Sunt şefă de promoţie. Nu ţi-a spus Elliot?

— Nu, nu mi-a spus.

Nu stăm toată ziua bot în bot, pentru numele lui Dumenezeu.

— Felicitări, adaug eu, din complezenţă.

— Mulţumesc.

Are un ton tăios.

— Ana e aici?

— Va fi. Vine cu tatăl ei.

— Ai văzut-o de dimineaţă?

— Da. De ce?

— Voiam să ştiu dacă a ajuns acasă cu rabla aia a ei de maşină.

— Wanda. O cheamă Wanda. Şi da, a ajuns.

Se uită la mine cu o expresie întrebătoare.

— Mă bucur să aud asta.

În acel moment ni se alătură rectorul şi, zâmbindu-i politicos lui Kavanagh, mă conduce către ceilalţi profesori.

Mă bucur că Ana e teafără, însă mă enervează că nu mi-a răspuns la niciun mesaj.

Nu-i semn bun.

Dar n-am prea mult timp la dispoziție să mă gândesc la asta — unul dintre profesori anunță că va începe ceremonia și ne conduce pe toți către un culoar.

Într-o clipă de slăbiciune o mai sun o dată pe Ana. Intră iar căsuța vocală, iar Kavanagh mă întrerupe.

— De-abia aștept să-ți ascult discursul, spune ea în timp ce mergem pe culoar.

Când ajungem la amfiteatru observ că e mai mare decât mă așteptam și este plin ochi. Cei din sală se ridică și aplaudă ca la comandă când urcăm pe scenă. Aplauzele se aud din ce în ce mai tare, apoi se opresc, transformându-se într-un freamăt constant, și toată lumea se așază.

Când rectorul își începe discursul de bun venit, am timp să cercetez din privri sala. Rândurile din față sunt pline de studenți, în robe identice negru cu roșu. *Unde e?* Inspectez fiecare rând, cu răbdare.

Aici erai.

O găsesc stând în rândul ai doilea. E vie. Mă simt ca un tâmpit că mi-am făcut atâtea griji și am irosit atâta energie întrebându-mă pe unde a umblat azi-noapte și azi-dimineață. Ochii ei albaștri și strălucitori se fac mari când mă vede și se foiește pe scaun, îmbujorându-se ușor.

Da. Te-am găsit. Și nu mi-ai răspuns la mesaje.

Mă evită și chestia asta mă scoate din minți. Rău de tot. Închid ochii și-mi imaginez ceara fierbinte căzându-i pe sâni, și mi-o închipui zbătându-se sub mine. Asta are un efect radical asupra trupului meu.

La naiba.

Adună-te, Grey.

O alung din minte, laolaltă cu gândurile mele perverse, și mă concentrez asupra discursurilor.

Kavanagh ține un discurs foarte inspirat despre cum să fructificăm șansele care ni se oferă — *da, carpe diem, Kate* — și este

aplaudată la scenă deschisă când termină. E clar că e deşteaptă, populară şi încrezătoare. Nu ca încântătoarea domnişoară Steele, care este retrasă şi timidă. Mă mir că fetele astea două sunt prietene.

Îmi aud numele; rectorul m-a prezentat. Mă ridic şi mă apropii de tribună. *E momentul, Grey.*

— Sunt profund recunoscător şi mişcat de marea cinste pe care conducerea universităţii mi-a acordat-o astăzi. Îmi oferă rarul prilej de a vorbi despre activitatea impresionantă a Facultăţii de Ştiinţe Ecologice din cadrul universităţii. Scopul nostru este să dezvoltăm metode agricole viabile şi sustenabile ecologic pentru ţările lumii a treia. Iar ţelul suprem este să ajutăm la eradicarea foametei şi a sărăciei pe tot cuprinsul globului. Peste un miliard de oameni, mai ales din Africa subsahariană, Asia de Sud şi America Latină, trăiesc într-o sărăcie cumplită. Disfuncţionalităţile de natură agricolă abundă în aceste părţi ale lumii, iar consecinţa este distrugerea ecologică şi socială. Ştiu din proprie experienţă ce înseamnă să suferi de foame. Această călătorie are pentru mine un caracter foarte personal... Ca parteneri, WSU şi GEH au înregistrat progrese importante în domeniul fertilizării solului şi-al tehnologizării agriculturii. Dezvoltăm sistemele de agricultură organică şi deja terenurile noastre de testare au recolte mai mari cu 30 la sută pe hectar. WSU a avut un rol fundamental în aceste realizări fantastice. Iar GEH se mândreşte cu acei studenţi care ni s-au alăturat ca stagiari şi care lucrează la terenurile noastre cultivabile din Africa. Munca lor are un efect pozitiv asupra comunităţilor locale şi asupra lor înşişi. Împreună putem lupta cu foametea şi cu sărăcia extremă care distrug aceste regiuni. Dar în epoca evoluţiei tehnologice, când lumea civilizată a luat un avans considerabil, adâncind şi mai tare prăpastia între favorizaţi şi defavorizaţi, este esenţial să ne amintim că nu trebuie să irosim resursele finite ale planetei. Resursele aparţin întregii omeniri şi trebuie să le economisim, să găsim feluri de a le reînnoi şi de a crea soluţii noi pentru a hrăni această planetă suprapopulată. Cum am mai spus, eforturile reunite ale GEH şi WSU vor genera soluţii şi este

misiunea noastră să facem cunoscut acest mesaj. Prin intermediul diviziei de telecomunicaţii a GEH intenţionăm să oferim o sursă de informare şi educare în ţările în curs de dezvoltare. Sunt mândru să vă anunţ că facem progrese impresionante în domeniul tehnologiei solare, a rezistenţei bateriilor şi a distribuţiei wireless, ceea ce va duce internetul în cele mai îndepărtate părţi ale lumii — iar obiectivul nostru este să-l oferim gratis utilizatorilor din aceste zone. Accesul la educaţie şi la informaţie, pe care noi îl considerăm aici firesc, este un factor crucial al eradicării sărăciei în aceste regiuni în curs de dezvoltare. Noi suntem norocoşi. Suntem privilegiaţi. Unii mai mult ca alţii, iar eu fac parte din această categorie. Avem obligaţia morală de a oferi şi celor mai puţin norocoşi o viaţă decentă, sănătoasă, sigură şi îndestulătoare, cu acces la multe dintre resursele de care noi ne bucurăm aici. Închei cu un citat după care m-am ghidat întotdeauna. Şi parafrazez un proverb amerindian: „Doar atunci când ultima frunză va cădea, când ultimul copac va muri şi când ultimul peşte va fi prins ne vom da seama că nu putem mânca bani".

Când încep aplauzele, mă aşez şi evit să mă uit la Ana, îndreptându-mi privirea către panoul WSU agăţat în spatele amfiteatrului. Dacă vrea să mă ignore, bine. Şi eu mă pricep la jocul ăsta.

Rectorul se ridică să anunţe înmânarea diplomelor. Şi aşa începe agonia, până o să ajungem la ea şi o s-o văd din nou.

După o veşnicie îi aud numele: „Anastasia Steele". Un val de aplauze, apoi vine către mine gânditoare şi îngrijorată.

La naiba.

La ce se gândeşte oare?

Stăpâneşte-te, Grey.

— Felicitări, domnişoară Steele, spun când îi ofer diploma.

Ne strângem mâna, dar nu-i dau drumul să plece.

— Ai vreo problemă cu laptopul?

Pare uluită.

— Nu.

— Atunci îmi ignori e-mailurile?

Îi dau drumul.

— Le-am văzut doar pe cele cu fuziuni şi achiziţii.

Ce mama dracului înseamnă asta?

Se încruntă şi mai tare, dar trebuie s-o las să plece — deja se face coadă în spatele ei.

— Vorbim mai târziu.

O las să înţeleagă că n-am încheiat această discuţie.

Mă simt ca în purgatoriu când se termină coada. Fetele m-au măsurat din priviri, mi-au făcut ochi dulci, mi-au strâns mâna hlizindu-se tâmp şi am primit pe ascuns cinci hârtiuţe cu numere de telefon. Mă bucur când părăsesc scena alături de ceilalţi vorbitori, în sunet de imnuri studenţeşti şi aplauze.

Pe culoar o apuc pe Kavanagh de braţ.

— Trebuie să vorbesc cu Ana. Poţi s-o găseşti? Acum.

Kavanagh este luată prin surprindere, dar înainte să apuce să spună ceva adaug, pe un ton cât se poate de politicos:

— Te rog.

Buzele i se subţiază într-o expresie dezaprobatoare, dar aşteaptă alături de mine să treacă profesorii şi studenţii, după care se întoarce în amfiteatru. Rectorul se opreşte să mă felicite pentru discurs.

— Mă simt onorat că m-aţi invitat, îi răspund, strângându-i mâna încă o dată.

Cu coada ochiului o depistez pe Kate pe culoar — cu Ana lângă ea. Mă scuz şi pornesc către Ana.

— Mulţumesc, îi zic lui Kate, care se uită îngrijorată la Ana.

Fără s-o bag în seamă, o apuc pe Ana de cot şi ieşim împreună pe prima uşă care-mi iese în cale. Este vestiarul băieţilor şi, după mirosul proaspăt, îmi dau seama că e gol. Încui uşa şi mă întorc către domnişoara Steele.

— De ce nu mi-a răspuns la e-mail? Sau la SMS? o întreb.

Ea clipeşte de câteva ori, consternată.

— Azi nu mi-am verificat deloc nici computerul, nici telefonul.

Pare sincer uluită de izbucnirea mea.

— Ai ţinut un discurs foarte frumos, adaugă ea.

— Mulţumesc, mormări eu, derutat.

Cum e posibil să nu-şi fi verificat telefonul sau e-mailul?

— Am înţeles de ce ai problemele acelea cu mâncarea, zice ea cu un ton blând — şi, dacă nu mă înşel, compătimitor.

— Anastasia, n-am chef de discuţia asta acum.

N-am nevoie de mila ta.

Închid ochii. Am crezut tot timpul că nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Griji? De ce?

— Pentru că te-ai dus acasă cu rabla aia a ta de maşină.

Şi pentru că am crezut că am stricat înţelegerea dintre noi.

Ana ia o atitudine defensivă.

— Poftim? Nu e deloc o rablă. E o maşină bună. José mi-o repară în mod regulat.

— José, fotograful?

Hai, că e din ce în ce mai bine.

— Da, Broscuţa a fost a mamei lui.

— Şi probabil a bunică-sii şi a străbunică-sii. Nu e o maşină sigură.

Aproape că urlu.

— O conduc de peste trei ani. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji. De ce nu m-ai sunat?

Am sunat-o pe mobil. Nu-şi foloseşte mobilul deloc? Vorbeşte despre telefonul fix de acasă? Îmi trec mâna prin păr, cuprins de exasperare, şi inspir adânc. Nu mai pot să ocolesc subiectul.

— Anastasia, vreau un răspuns de la tine. Aşteptarea asta mă înnebuneşte.

Pare extrem de surprinsă.

La naiba.

— Christian… uite, l-am lăsat singur pe tatăl meu vitreg.

— Mâine. Vreau un răspuns până mâine.

— Bine. Mâine o să-l ai, zice ea cu o privire îngrijorată.

Măcar n-a spus „nu". Şi, încă o dată, mă simt surprinzător de uşurat.

Ce mama dracului e cu femeia asta? Se uită fix la mine cu ochii ei albaştri şi sinceri, cu chipul străbătut de nelinişte şi rezist cu greu nevoii de-a o atinge.

— Rămâi să bei ceva? o întreb.

— Nu ştiu ce vrea să facă Ray.

Pare nesigură.

— Tatăl tău vitreg? Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Pare şi mai nesigură.

— Nu cred că-i o idee bună, spune ea posomorâtă, iar eu descui uşa.

Poftim? De ce? Pentru că acum ştie cât de sărac eram în copilărie? Sau pentru că ştie cum îmi place să mi-o trag? Sau pentru că sunt un monstru?

— Ţi-e ruşine cu mine?

— Nu! exclamă ea şi-şi dă ochii peste cap, enervată. Dar cum să te prezint tatălui meu, drept cine?

Ridicăm mâinile, exasperată.

— „Ăsta e bărbatul care m-a dezvirginat şi care vrea să începem o relaţie BDSM?" Văd că nu porţi pantofi de alergare.

Pantofi de alergare?

Adică taică-său o să mă fugărească? Şi uite cum a făcut o glumă, detensionând atmosfera. Zâmbesc şi îmi surâde şi ea şi văd cum i se luminează chipul.

— Ca să ştii, alerg destul de repede, îi răspund, în joacă. Spune-i că suntem prieteni, Anastasia.

Deschid uşa şi o urmez, dar mă opresc când dau de rector şi de colegii săi. Se răsuceşte şi se holbează după domnişoara Steele, dar ea dispare în amfiteatru. Apoi se întorc toţi către mine.

Ce fac cu domnişoara Steele nu e treaba voastră, oameni buni.

Îl salut pe rector scurt şi politicos din cap, iar el mă întreabă dacă aş vrea să-i cunosc colegii şi să iau o gustare împreună cu ei.

— Desigur, îi răspund.

Îmi ia o jumătate de oră să scap de la adunarea profesorilor şi, când părăsesc petrecerea aglomerată, dau nas în nas cu Kavanagh. Mergem către peluza unde absolvenţii şi familiile lor beau ceva în cinstea absolvirii, într-un cort imens.

— Deci ai invitat-o pe Ana la cină duminică? mă întreabă.

Duminică? I-a zis Ana că ne vedem duminică?

— La părinţii tăi, adaugă Kavanagh.

La părinţii mei?

O văd pe Ana.

Ce mama dracului?

Un tip înalt şi blond care arată de parcă tocmai a aterizat de pe o plajă din California o ţine în braţe şi o mângâie.

Cine naiba e ăsta? De-asta nu vrea ea să vină să bem ceva împreună?

Ana îşi ridică privirea, îmi vede expresia şi păleşte când colega ei de cameră se apropie de individ.

— Bună, Ray, spune şi-l pupă pe un tip mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum care nu i se potriveşte şi care stă lângă Ana.

El trebuie să fie Raymond Steele.

— L-ai cunoscut pe iubitul Anei? îl întreabă Kavanagh. Christian Grey.

Iubit!

— Domnule Steele, e o plăcere să vă cunosc.

— Domnule Grey, spune el, destul de surprins.

Ne dăm mâna; mă strânge ferm, şi simt că degetele şi palma sa sunt aspre la pipăit. E un om care munceşte cu mâinile. Apoi îmi amintesc — este dulgher. Ochii lui aproape negri nu trădează nimic.

— Şi el e fratele meu, Ethan Kavanagh, spune Kate, prezentându-l pe trântorul de plajă care o ţine în braţe pe Ana.

Ah. Odraslele Kavanagh laolaltă.

Îi mormăi numele când îi strâng mâna fină, care nu seamănă deloc cu cea a lui Ray Steele.

Acum ia-ți labele de pe fata mea, nemernicule.

— Ana, iubito, îi șoptesc, întinzând mâna și, ca o femeie ascultătoare ce e, vine să mă-mbrățișeze.

Și-a scos roba de absolvire și poartă o rochie de un gri-pal cu spatele gol, care îi scoate la iveală umerii și silueta perfectă.

Două rochii în două zile diferite. Mă răsfață.

— Ethan, mama și tata voiau să discute ceva cu tine.

Kavanagh își gonește fratele, lăsându-mă cu Ana și cu tatăl ei.

— De când vă cunoașteți voi doi, copii? întreabă domnul Steele.

O cuprind pe Ana pe după umeri și îmi trec degetul mare peste spatele ei gol, iar ea tresare. Îi spun că ne cunoaștem de câteva săptămâni.

— Ne-am întâlnit când Anastasia a venit să mă intervieveze pentru ziarul studenților.

— Nu știam că lucrezi pentru ziarul studenților, Ana, spune domnul Steele.

— Kate era bolnavă, îi explică ea.

Ray Steele se uită la fiica lui și se încruntă.

— Frumos discurs ai ținut, domnule Grey, spune el.

— Mulțumesc, domnule. Am înțeles că sunteți un pescar pasionat.

— Chiar sunt. Ți-a povestit Annie?

— Da.

— Tu pescuiești?

Are o scânteie de curiozitate în ochii căprui.

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori. Tatăl meu ne lua pe mine și pe fratele meu la pescuit când eram mici. Lui îi plăceau foarte mult păstrăvii. Cred că de la el m-am molipsit.

Ana ascultă pentru un moment, apoi se scuză și dispare în mulțime, alăturându-se grupului în care se află Kavanagh.

Frate, arată senzațional în rochia asta.

— Da? Și unde prescuiești?

Întrebarea lui Ray Steele mă readuce la realitate. Știu că e un test.

— Pe toată coasta de nord-est a Pacificului.

— Ai crescut în Washington?

— Da, domnule. Tata ne-a şcolit pe râul Wynoochee.

Un zâmbet înfloreşte pe buzele lui Steele.

— Îl cunosc bine.

— Dar preferatul lui e Skagit. Ţărmul din SUA. Ne dădea jos din pat la nişte ore inumane şi mergeam cu maşina până acolo. A prins nişte peşti zdraveni în râul ăla.

— E apă dulce acolo. Am prins şi eu câţiva uriaşi în Skagit. Pe malul canadian.

— E unul dintre cele mai bune medii pentru păstrăvii sălbatici. Te aleargă mai mult decât cei de la crescătorie, spun eu, cu ochii după Ana.

— Sunt de acord cu tine.

— Fratele meu a prins câţiva monştri din ăştia sălbatici. Eu încă mai aştept un trofeu.

— Într-o bună zi, nu-i aşa?

— Sper.

Ana are o discuţie aprinsă cu Kavanagh. *Despre ce-or vorbi femeile astea două?*

— Şi acum vă mai duceţi la pescuit? mă adresez din nou domnului Steele.

— Desigur. José — prietenul Anei —, tatăl lui şi cu mine fugim la pescuit de câte ori avem ocazia.

Al naibii fotograf! Iar el?

— El e tipul care are grijă de Broscuţă?

— Da, el e.

— Minunată maşină, Broscuţa. Sunt fan al maşinilor germane.

— Da? Annie moare după maşinuţa asta, dar eu cred că i-a trecut de mult vremea.

— E ciudat că spuneţi asta. Mă gândeam să-i împrumut una dintre maşinile companiei. Credeţi că va accepta?

— Probabil. Cum consideră Annie.

— Minunat. Am impresia că Anei nu-i place pescuitul.

— Nu. Fata asta seamănă cu maică-sa. Nu suportă ca peştele să sufere. Nici râmele, de fapt. Are un suflet bun.

Se uită la mine cu subînţeles. *Ah.* Un avertisment de la Raymond Steele. Încerc să glumesc.

— Nu mă mir că n-a mâncat peştele acela pe care l-am comandat zilele trecute.

Steele chicoteşte.

— Mănâncă peşte fără probleme.

Ana a terminat de vorbit cu fraţii Kavanagh şi se întoarce la noi.

— Bună, zice, zâmbindu-ne.

— Annie, unde e toaleta? întreabă Steele.

Ea îi spune că trebuie să iasă din cort şi apoi s-o ia la stânga.

— Ne vedem imediat. Distraţi-vă, copii, zice el.

Ana se uită în urma lui, apoi mă priveşte agitată. Dar, înainte ca oricare dintre noi să apuce să spună ceva, ne întrerupe fotograful. Ne face repede o poză împreună, apoi dispare.

— Deci l-ai fermecat şi pe tata? zice Ana, cu o voce dulce şi zeflemitoare.

— *Şi* pe el?

Pe tine te-am fermecat, domnişoară Steele?

Îmi trec degetele peste obrajii ei care se îmbujorează.

— Ah, mi-aş dori să ştiu la ce te gândeşti, Anastasia.

O prind de bărbie şi-i ridic capul ca să-i citesc expresia feţei. Ea rămâne nemişcată şi se uită fix la mine.

— Acum, şopteşte ea, mă gândesc că ai o cravată frumoasă.

Mă aşteptam la o declaraţie; răspunsul ei mă face să râd.

— În ultima vreme a devenit favorita mea.

Zâmbeşte.

— Arăţi minunat, Anastasia. Rochia asta cu spatele gol ţi se potriveşte şi mă lasă să te mângâi pe spate, să-ţi pipăi pielea delicată.

Are buzele desfăcute şi răsuflarea întretăiată, iar eu simt atracţia puternică dintre noi.

— Ştii că va fi bine, nu-i aşa, iubito?

Tonul meu coborât îmi trădează dorinţa.

Închide ochii, înghite în sec şi inspiră adânc. Când îi deschide la loc, pare nelinişită.

— Dar vreau mai mult, zice ea.

— Mai mult?

La naiba. Ce e asta?

Ea dă din cap.

— Mai mult? şoptesc din nou.

Îi simt buza catifelată sub degetul meu.

— Tu vrei romantism.

La naiba. Nu va merge niciodată cu ea.

Cum să meargă? Eu nu sunt romantic. Speranţele şi visurile încep să mi se năruie.

Are ochii mari, inocenţi şi rugători.

La naiba. E fermecătoare.

— Anastasia. Nu ştiu să fac aşa ceva.

— Nici eu.

Desigur; n-a mai avut nicio relaţie înainte.

— Tu nu ştii multe.

— Iar tu ştii toate lucrurile greşite, spune ea, cu respiraţia întretăiată.

— Greşite? Mie nu mi se par. Încearcă-le şi tu, o rog.

Te rog. Încearcă-le.

Are o privire atât de intensă şi caută răspunsuri, uitându-se la chipul meu. Şi, pentru un moment, mă pierd în ochii ei albaştri care văd totul.

— Bine, şopteşte ea.

— Poftim?

Mi s-a ridicat fiecare fir de păr de pe trup.

— Bine. O să-ncerc.

— Eşti de acord?

Nu-mi vine să cred.

— Cu amendamente la limitele flexibile. O să-ncerc.

Doamne. Dumnezeule. O trag la mine în braţe şi-o strâng la piept, îngropându-mi faţa în părul ei şi mirosindu-i parfumul seducător. Şi nu-mi mai pasă că suntem în mijlocul mulţimii. Suntem doar eu şi cu ea.

— Doamne, Ana, eşti atât de imprevizibilă. Mă faci să mă topesc.

Un moment mai târziu, îmi dau seama că Raymond Steele s-a întors şi că se uită stânjenit la ceas. Fără nicio tragere de inimă, îi dau drumul Anei. Sunt cel mai fericit om din lume.

Ai încheiat afacerea, Grey!

— Annie, mergem la masă? întreabă Steele.

— Sigur, spune ea, zâmbindu-mi timid.

— Vrei să vii cu noi, Christian?

Pentru o clipă îmi vine să accept, dat privirea neliniştită a Anei îmi spune: *Te rog, nu.* Vrea să petreacă puţin timp cu tatăl ei. Înţeleg.

— Mulţumesc, domnule Steele, dar am alte planuri. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule.

Încearcă să-ţi controlezi zâmbetul ăla tâmp, Grey.

— Şi eu, răspunde Steele — cu sinceritate, sper. Ai grijă de fetiţa mea.

— Ah, aşa-mi propun, spun eu, strângându-i mâna.

Aşa cum nici nu-ţi imaginezi, domnule Steele.

Iau mâna Anei şi i-o sărut.

— Ne vedem mai târziu, domnişoară Steele, murmur eu.

M-ai făcut un om foarte, foarte fericit.

Steele mă salută dând scurt din cap şi, apucându-şi fiica de braţ, o conduce afară. Eu rămân uluit, dar plin de speranţă.

A fost de acord.

— Christian Grey?

Bucuria îmi e întreruptă de apariţia lui Eamon Kavanagh, tatăl lui Katherine.

— Eamon, ce mai faci?

Ne strângem mâinile.

Taylor mă ia la 3:30.

— Bună ziua, domnule, zice el, deschizându-mi portiera.

Pe drum mă informează că Audi-ul A3 a fost livrat la The Heathman. Acum trebuie doar să i-l dau Anei. Desigur, asta va însemna că va avea loc o discuţie şi ştiu în sufletul meu că va fi mai mult decât o simplă discuţie. Dar a fost de acord să devină supusa mea, deci poate îmi va accepta cadourile fără să mai facă scandal.

Pe cine păcăleşti, Grey?

Nu pot decât să visez. Sper că ne putem întâlni diseară; o să-i ofer maşina drept cadou de absolvire.

O sun pe Andrea şi îi spun să-mi programeze mâine o întâlnire cu Eamon Kavanagh şi cu asociaţii lui de la New York. Kavanagh este interesat să-şi upgradeze reţeaua de fibră optică. O rog pe Andrea să-i convoace şi pe Ros şi pe Fred la şedinţă. Îmi transmite câteva mesaje — nimic important — şi îmi aminteşte că trebuie să iau parte mâine-seară la o acţiune caritabilă la Seattle.

Ultima mea seară în Portland. Şi aproape ultima seară a Anei aici, de asemenea... Mă gândesc s-o sun, dar ar fi inutil, pentru că nu are mobilul la ea. Şi se bucură de timpul petrecut cu tatăl ei.

Mă uit pe geamul maşinii în timp ce ne îndreptăm spre The Heathman şi văd cum îşi petrec după-amiaza oamenii din Portland. La un semafor, văd un cuplu de tineri care se ceartă pe trotuar pentru că unul dintre ei a vărsat o pungă de cumpărături. Un alt cuplu, şi mai tânăr, merge ţinându-se de mână, uitându-se unul la altul şi hlizindu-se. Fata se apleacă şi îi şopteşte ceva la ureche iubitului ei tatuat. El râde, se înclină şi o sărută scurt, apoi deschide uşa unei cafenele şi îi face fetei loc să intre.

Ana vrea „mai mult". Oftez din greu şi-mi trec degetele prin păr. Ele vor întotdeauna mai mult. Toate. Ce pot să fac în privinţa asta? Acei tineri care se ţineau de mână şi care au intrat în cafenea — Ana şi cu mine am făcut asta. Am mâncat împreună la două restaurante şi a fost... distractiv. Poate că aş putea încerca. În definitiv, ea îmi oferă atâtea. Îmi slăbesc cravata.

Aş putea face mai mult?

Când ajung la mine în apartament, mă dezbrac, îmi pun treningul şi mă duc să transpir puţin la sala de forţă. Faptul că am fost nevoit să socializez mi-a pus la încercare răbdarea şi trebuie să scap de surplusul de energie.

Şi trebuie să meditez la ce înseamnă *mai mult.*

După ce fac duş, mă îmbrac şi mă aşez în faţa laptopului. Ros mă sună via WebEx ca să vadă ce fac şi vorbim timp de patruzeci de minute. Discutăm toate punctele de pe ordinea de zi, inclusiv propunerea venită din Taiwan şi problemele din Darfur. Costurile livrării cu paraşuta sunt strigătoare la cer, dar e mai sigur pentru toţi cei implicaţi. Îi dau acordul să procedeze aşa. Acum trebuie să aşteptăm ca încărcătura să ajungă la Rotterdam.

— M-am pus la punct cu situaţia Kavanagh Media. Cred că şi Barney ar trebui să participle la şedinţă, zice Ros.

— Dacă aşa crezi tu... Anunţ-o pe Andrea.

— Aşa fac. Cum a fost ceremonia de absolvire? întreabă ea.

— Surprinzător de frumoasă.

Ana a acceptat să fie a mea.

— Surprinzător de frumoasă?

— Da.

Ros mă priveşte intrigată, dar nu-i mai povestesc şi altceva.

— Andrea mi-a spus că te întorci mâine la Seattle.

— Da. Am un eveniment la care trebuie să merg mâine-seară.

— Sper că ai avut succes cu „fuziunea".

— Aş spune că da, Ros.

Ea zâmbeşte.

— Mă bucur să aud asta. Mai am o şedinţă, deci dacă nu mai e altceva, te las deocamdată.

— La revedere.

Ies de pe WebEx şi intru pe e-mail, cu gândul la seara aceasta.

De la: Christian Grey
Despre: Limite flexibile
Data: 26 mai 2011, 17:22
Către: Anastasia Steele

Ce mai pot să spun?
De-abia aştept să discut aşa ceva.

Erai atât de frumoasă astăzi.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Şi când mă gândesc că azi-dimineaţă credeam că între noi totul s-a terminat.

Dumnezeule, Grey. Trebuie să te calmezi. Flynn m-ar trimite să mă relaxez.

Desigur, mă enervează şi faptul că nu are telefonul la ea.

Poate că are nevoie de o metodă mai sigură de comunicare.

De la: Christian Grey
Despre: BlackBerry
Data: 26 mai 2011, 17:36
Către: J B Taylor
Cc: Andrea Ashton

Taylor,

Te rog, pregăteşte-i Anastasiei Steele un BlackBerry nou, cu e-mailul preinstalat. Andrea poate lua detaliile contului de la Barney şi ţi le poate transmite ţie.

Te rog, trimite-i-l mâine fie acasă la ea, fie la Clayton's.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

După ce trimit e-mailul, iau ultimul număr din *Forbes* şi încep să citesc.

Până la 6:30 nu e niciun răspuns de la Ana, aşa că prespun că încă-l mai întreţine pe tăcutul şi modestul Ray Steele. Deşi nu sunt rude de sânge, seamănă foarte mult.

Comand risotto cu fructe de mare de la room-service şi, cât timp aştept masa, mai citesc din carte.

În timp ce citesc, sună Grace.

— Christian, dragul meu.

— Bună, mamă.

— Ai vorbit cu Mia?

— Da. Mi-a zis când ajunge. O iau eu de la aeroport.

— Minunat. Sper că rămâi sâmbătă la cină.

— Sigur.

— Iar duminică Elliot o aduce pe prietena lui, Kate, la cină. Vrei să vii şi tu? Poţi veni cu Anastasia.

Despre asta vorbea Kavanagh astăzi.

Trag de timp.

— Să văd dacă e liberă.

— Anunţă-mă. Ar fi frumos să se strângă toată familia laolaltă din nou.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă zici tu, mamă.

— Da, dragule. Ne vedem sâmbătă.

Închide.

S-o duc pe Ana să-mi cunoască părinţii? Cum ies eu din încurcătura asta?

Exact când mă gândesc la asta, soseşte un e-mail.

De la: Anastasia Steele

Despre: Limitele flexibile

Data: 26 mai 2011, 19:23

Către: Christian Grey

Pot veni până la tine în seara asta să discutăm, dacă vrei.

Ana

Nu, nu, iubito. Nu cu maşina aia. Şi iar mi se năruie planurile.

De la: Christian Grey
Despre: Limitele flexibile
Data: 26 mai 2011, 19:27
Către: Anastasia Steele

Vin eu la tine. Vorbeam serios când îţi ziceam că nu vreau să mai conduci maşina aceea.
Vin la tine în curând.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Printez din nou partea cu „Limite flexibile" din contract, precum şi „Inconvenientele" ei, pentru că am lăsat hârtia în sacou, pe care i l-am împrumutat ei. Apoi îl sun pe Taylor la el în cameră.

— Vreau să-i duc maşina Anastasiei. Poţi să mă iei de la ea de acasă — pe la, să zicem, nouă şi jumătate?

— Desigur, domnule.

Înainte să plec îmi bag două prezervative în buzunarul de la spate al jeanşilor.

Poate am noroc.

A3-ul e plăcut de condus, deşi nu e atât de puternic cum sunt eu obişnuit. Parchez lângă un magazin de băuturi de la marginea oraşului Portland ca să cumpăr nişte şampanie. Renunţ la Cristal şi

la Dom Pérignon pentru un Bollinger, mai ales pentru că este din 1999 şi rece, dar mai ales pentru că e roz... simbolic, mă gândesc eu cu un surâs şi îi întind cardul casierei.

Ana încă poartă uimitoarea rochie cenuşie când îmi deschide uşa. De-abia aştept s-o scot mai târziu de pe ea.

— Bună, zice ea, cu ochii mari şi luminoşi pe chipul palid.

— Bună.

— Intră.

Pare sfioasă şi se comportă ciudat. *De ce? Ce s-a-ntâmplat?*

— Dacă-mi permiţi.

Ridic sticla de şampanie.

— Cred că trebuie să-ţi sărbătorim absolvirea. Nimic nu e mai bun decât un Bollinger.

— Interesantă alegere.

Are un ton zeflemitor.

— Ah, îmi place că eşti isteaţă, Anastasia.

Asta e... iubita mea.

— N-avem decât ceşti de ceai. Am împachetat toate paharele.

— Ceşti de ceai? Sună bine.

O privesc cum dispare la bucătărie. N-are astâmpăr. Poate pentru c-a avut o zi importantă sau poate pentru că mi-a acceptat condiţiile sau poate pentru că e aici singură — Kavanagh e cu familia ei în seara asta; mi-a zis tatăl ei. Sper ca şampania s-o ajute pe Ana să se relaxeze... şi să vorbească.

Încăperea e goală, cu excepţia cutiilor, a canapelei şi a mesei. Pe masă e un pachet maroniu, cu un bileţel scris de mână.

„Sunt de acord cu condiţiile, Angel; pentru că tu ştii cel mai bine care-ar trebui să-mi fie pedeapsa; te rog însă — te rog — să nu faci nimic din ce n-aş putea îndura!“

— Vrei şi farfurioară? strigă ea.

— Ceşcuţele ajung, Anastasia, îi răspund eu, neatent.

A împachetat cărţile — ediţiile princeps pe care i le-am trimis. Mi le înapoiază. Nu le vrea. De asta e aşa agitată.

Cum mama naibii va reacţiona când va vedea maşina?

Ridic privirea şi o văd stând acolo, uitându-se la mine. Aşază cu grijă ceştile pe masă.

— Asta-i pentru tine.

Are o voce pierită şi tensionată.

— Hmm, mi-am dat şi eu seama, mormăi. Foarte potrivit citat.

Îmi trec degetul peste scrisul ei de mână. Literele sunt mici şi ordonate şi mă întreb ce-ar fi spus vreun grafolog despre ele.

— Credeam că eu sunt d'Urberville, nu Angel. Ai ales înjosirea.

Desigur, este citatul perfect. Am un zâmbet ironic.

— Numai tu puteai să găseşti ceva care să meargă atât de bine.

— Este şi o rugăminte, şopteşte ea.

— O rugăminte? Să fiu blând cu tine?

Dă aprobator din cap.

Pentru mine cărţile astea au reprezentat o investiţie, dar mă gândeam că pentru ea înseamnă altceva.

— Le-am cumpărat pentru tine.

E o minciună nevinovată — oricum le-am înlocuit.

— Voi fi blând cu tine dacă le primeşti.

Îmi păstrez vocea calmă şi liniştită, ascunzându-mi dezamăgirea.

— Christian, nu le voi primi, e prea mult.

Iar începem, altă ciocnire a voinţelor.

Plus ça change, plus c'est la même chose.[2]

— Vezi, despre asta vorbeam, mă sfidezi. Vreau să ai aceste cărţi şi aici se termină discuţia. E foarte simplu. Nu trebuie să te gândeşti la asta. Ca supusă trebuie să fii pur şi simplu recunoscătoare pentru ele. Accepţi ce-ţi cumpăr pentru că îmi face plăcere s-o fac.

— Nu eram supusa ta când mi le-ai cumpărat, spune ea încet.

Ca de obicei, are replică la orice.

---

2 Proverb franţuzesc, echivalent cu „Nimic nu se schimbă, totul se transformă". (*N.t.*)

— Nu… dar ai acceptat, Anastasia.

S-a răzgândit asupra înţelegerii? Doamne, fata asta mă ameţeşte de cap.

— Deci sunt ale mele şi pot să fac ce vreau cu ele?

— Da.

Credeam că-ţi place Hardy.

— În cazul ăsta, le voi dona — cuiva care lucrează în Darfur, că tot am văzut că-i un loc care ţi-e drag. Pot fi scoase la licitaţie.

— Dacă asta vrei tu.

Eu n-am să te opresc.

Poţi să le dai şi foc, din partea mea…

Chipul palid i se îmbujorează.

— O să mă gândesc, murmură ea.

— Nu te mai gândi, Anastasia. Nu la asta.

Te rog, păstrează-le. Sunt pentru tine, pentru că iubeşti cărţile. Mi-ai spus asta de mai multe ori. Bucură-te de ele.

Pun şampania pe masă, mă duc în faţa ei şi o prind de bărbie, dându-i capul pe spate ca să mă uit în ochii ei.

— O să-ţi cumpăr multe alte lucruri, Anastasia. Obişnuieşte-te. Îmi permit. Sunt un om foarte bogat.

O sărut scurt.

— Te rog, adaug eu şi îi dau drumul.

— Mă face să mă simt ieftină, spune ea.

— Nu e cazul. Te gândeşti prea mult la asta. Nu te lua după judecata altora. Nu-ţi risipi energia. Gândeşti aşa doar pentru că ai rezerve asupra aranjamentului nostru; e firesc. Nu ştii în ce te bagi.

Neliniştea i se citeşte pe chipul ei frumos.

— Hei, încetează. Nu e nimic ieftin la tine, Anastasia. Nu vreau să gândeşti aşa. Ţi-am trimis nişte cărţi vechi care credeam că înseamnă ceva pentru tine, atâta tot.

Clipeşte de câteva ori şi se uită fix la pachet, neştiind ce să facă.

Păstrează-le, Ana — sunt pentru tine.

— Ia nişte şampanie, şoptesc, iar ea mă răsplăteşte cu un zâmbet.

— E mai bine.

Deschid şampania şi umplu ceşcuţele delicate pe care mi le-a aşezat în faţă.

— E roze.

Este surprinsă şi n-am curajul să-i spun de ce am ales roze.

— Bollinger La Grande Année Rosé 1999 — un buchet excelent.

— În ceşcuţe.

Zâmbeşte. Zâmbetul ei e molipsitor.

— În ceşcuţe. Felicitări pentru diplomă, Anastasia.

Ciocnim ceştile, iar eu beau. Are gust bun, aşa cum mă aşteptam.

— Mulţumesc.

Duce apoi ceaşca la buze şi soarbe repede din ea.

— Discutăm despre limitele flexibile?

— Întotdeauna nerăbdătoare.

O iau de mână, o duc la canapea — una dintre puţinele piese de mobilier rămase în living — şi ne aşezăm, înconjuraţi de cutii.

— Tatăl tău vitreg e un tip foarte taciturn.

— L-ai făcut să-ţi mănânce din palmă.

Chicotesc.

— Doar pentru că mă pricep la pescuit.

— De unde ştiai că-i place să pescuiască?

— Tu mi-ai spus. Când am ieşit la cafea.

— Da, eu ţi-am spus?

Mai ia o gură de şampanie şi închide ochii, savurându-i gustul. Când îi redeschide, mă întreabă:

— Ai gustat vinul de la recepţie?

— Da. Era nasol.

Mă strâmb.

— Când l-am băut, m-am gândit la tine. De unde cunoşti atât de bine vinurile?

— Nu le cunosc, Anastasia, ştiu doar ce-mi place.

Şi-mi place de tine.

— Mai vrei?

Fac un semn către sticla de pe masă.

— Te rog.

Aduc şampania şi îi umplu ceşcuţa. Mă priveşte bănuitoare. Ştie că o umflu cu alcool.

— Locul ăsta e destul de gol. Sunteţi gata de mutare? o întreb eu, ca să-i distrag atenţia.

— Aşa şi-aşa.

— Lucrezi mâine?

— Da, e ultima mea zi la Clayton's.

— Te-aş ajuta cu mutarea, dar i-am promis surorii mele c-o aştept la aeroport. Mia vine de la Paris sâmbătă dimineaţă. Mă întorc mâine la Seattle, dar am auzit că Elliot o să vă dea o mână de ajutor.

— Da, Kate e foarte entuziasmată.

Mă surprinde faptul că Elliot este încă interesat de prietena Anei; nu aşa procedează de obicei.

— Da, Kate şi Elliot, cine s-ar fi gândit?

Legătura lor complică lucrurile. Vocea mamei îmi răsună în cap: „Adu-o şi pe Anastasia".

— Deci unde vei lucra în Seattle? o întreb.

— Am câteva interviuri pentru postul de stagiar.

— Şi când aveai de gând să-mi spui asta?

— Ăă... îţi spun acum, zice ea.

— Unde? întreb, ascunzându-mi iritarea.

— La câteva edituri.

— Asta vrei să faci, să lucrezi într-o editură?

Ea dă din cap, dar tot nu-mi spune nimic.

— Deci? insist eu.

— Deci ce?

— Nu fi încuiată, Anastasia. La ce edituri?

Mă gândesc rapid la toate editurile pe care le cunosc în Seattle. Sunt patru... cred.

— Doar la cele mici, spune ea evaziv.

— De ce nu vrei să-mi spui?

— Ca să nu mă ajuți, vine răspunsul ei.

Ce vrea să spună? Mă încrunt.

— Ah, acum *tu ești* încuiat, spune ea și ochii îi scânteiază veseli.

— Încuiat?

Izbucnesc în râs.

— Eu? Doamne, cât mă pui la încercare. Bea și hai să discutăm despre limite.

Clipește des și inspiră tremurând, apoi dă ceașca peste cap. Chiar are emoții. Îi mai ofer niște curaj lichid.

— Te rog, insistă ea.

Mă opresc cu sticla în mână.

— Ai mâncat ceva?

— Da. Am mâncat trei feluri cu Ray, spune ea exasperată și-și dă ochii peste cap.

Ah, Ana. O să-i vin eu de hac acestui obicei lipsit de respect.

Mă aplec înainte, o apuc de bărbie și mă uit urât la ea.

— Data viitoare când îți mai dai ochii peste cap la mine, te pun peste genunchi.

— Ah.

Pare puțin șocată și intrigată.

— Ah. Așa începe, Anastasia.

Îi zâmbesc cu subînțeles și îi umplu din nou ceașca, iar ea soarbe prelung.

— Acum ești atentă la mine, da?

Ea dă aprobator din cap.

— Răspunde-mi.

— Da, sunt atentă, spune ea cu un surâs spășit.

— Bine.

Scot din haină foaia cu e-mailul ei și Anexa 3 a contractului meu.

— Deci, actele sexuale. Am discutat despre majoritatea.

Se apropie de mine și parcurgem împreună lista.

ANEXA 3

Limite acceptabile

De discutat şi de convenit între părţi:

Dacă Supusa consimte la:

- Masturbare
- Cunnilingus
- Felaţie
- Înghiţirea spermei
- Penetrare vaginală
- Fisting vaginal
- Penetrare anală
- Fisting anal

Dacă Supusa consimte la folosirea:

- Vibratoarelor
- Dildourilor
- Dopurilor anale
- Alte jucării vaginale/anale

— Fără fisting, zici. Mai ai de obiectat şi la altceva? întreb eu.

Ea înghite în sec.

— Sexul anal nu-mi convine prea tare.

— Sunt de acord în privinţa fistingului, dar aş vrea să am parte de fundul tău, Anastasia.

Inspiră adânc, uitându-se fix la mine.

— Dar mai avem până acolo. Nu ne putem arunca aşa cu capul înainte.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Fundul tău are nevoie de antrenament.

— Antrenament?

Face ochii mari.

— A, da. Are nevoie de o pregătire atentă. Sexul anal poate fi foarte plăcut, crede-mă. Dar dacă încercăm şi nu-ţi place, nu mai repetăm experienţa.

Expresia ei şocată mă încântă.

— Ai mai făcut asta? mă întreabă.

— Da.

— Cu un bărbat?

— Nu. N-am făcut niciodată sex cu un bărbat. Nu mă atrage ideea.

— Cu doamna Robinson?

— Da.

Şi cu vibratorul imens de cauciuc.

Ana se încruntă, iar eu trec repede mai departe, înainte să-mi mai pună şi alte întrebări despre asta.

— Şi… înghiţirea spermei. La asta ai luat deja nota 10.

Mă aştept să-mi zâmbească, dar ea se uită la mine cu atenţie, ca şi cum m-ar vedea în altă lumină. Cred că încă se gândeşte la doamna Robinson şi la sexul anal. *Ah, iubito*, Elena mă domina. Putea face cu mine ce dorea. Şi mie îmi plăcea.

— Deci eşti de acord cu înghiţirea spermei? o întreb, încercând s-o aduc la realitate.

Ea dă din cap şi-şi termină şampania.

— Mai vrei? o întreb.

Mai încet, Grey, o vrei ameţită, nu beată.

— Mai vreau, şopteşte ea.

Îi umplu din nou ceaşca şi mă întorc la listă.

— Jucării sexuale?

Dacă Supusa consimte la folosirea:	
• Vibratoarelor	• Dildourilor
• Dopurilor anale	• Alte jucării vaginale/anale

— Dopuri anale? Sunt ceea ce scrie acolo că sunt?

Se strâmbă.

— Da. Ţin de partea cu sexul anal de mai sus. De antrenament.

— Ah. Ce înseamnă „altele“?

— Mărgele, ouă, chestii de-astea.

— Ouă?

Își pune mâna la gură, șocată.

— Nu sunt ouă adevărate.

Izbucnesc în râs.

— Mă bucur că te distrezi pe seama mea.

Vocea ei jignită mă aduce la realitate.

— Îmi cer scuze. Îmi pare rău.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Ia-o ușor.

— Vreo problemă cu jucăriile?

— Nu, se răstește ea.

La naiba. S-a supărat.

— Anastasia, îmi pare rău. Crede-mă. N-am vrut să râd. N-am mai purtat această conversație niciodată atât de detaliat. Pur și simplu n-ai experiență. Îmi pare rău.

Se bosumflă și mai ia o gură de șampanie.

— Așa — legarea, zic eu și revenim la listă.

Dacă Supusa consimte la:

- Bondage cu frânghie
- Bondage cu cătușe de piele
- Bondage cu cătușe de mâini/ cătușe la picioare
- Bondage cu bandă adezivă
- Bondage cu alte mijloace

— Deci? o întreb, mai blând de data aceasta.

— Bine, șoptește ea și citește mai departe.

Dacă Supusa consimte să fie imobilizată cu:

- Mâinile legate în față
- Gleznele legate
- Coatele legate
- Încheieturile legate de glezne
- Legarea de obiecte fixe, piese de mobilier etc.

• Mâinile legate la spate	• Legarea de bara de întindere
• Genunchii legaţi	• Suspendare

Consimte Supusa să fie legată la ochi?
Consimte Supusa să fie legată la gură cu un căluş?

— Am vorbit despre suspendare. Şi e în regulă dacă vrei s-o treci la limite dure. Ia şi mult timp, iar eu te am doar pentru perioade scurte de timp. Altceva?

— Nu râde de mine, dar ce e bara depărtătoare?

— Promit să nu râd. Mi-am cerut scuze de două ori.

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu mă pune să-mi mai cer încă o dată.

Tonul meu e mai tăios decât intenţionam să fie, iar ea se îndepărtează de mine.

La naiba.

N-o băga în seamă, Grey. N-o băga în seamă.

— Este o bară cu cătuşe pentru glezne şi/sau încheieturi. E distractiv.

— Bine. Acum, despre căluş. Aş intra în panică dacă n-aş putea respira.

— *Eu* aş intra în panică dacă nu ai putea respira. Nu vreau să te sufoc.

Jocurile cu sufocare nu sunt pe gustul meu.

— Şi cum pot folosi cuvintele de siguranţă dacă am căluş în gură? vrea ea să ştie.

— Mai întâi de toate, sper să nu fii nevoită să le foloseşti. Dar dacă ai căluş, ne vom face semne cu mâinile.

— Nu ştiu ce să zic despre căluş.

— Bine. O să ţin minte.

Mă studiază preţ de un moment de parcă ar încerca să dezlege enigma sfinxului.

— Îţi place să-ţi legi supusele ca să nu te poată atinge? întreabă ea.

— E unul dintre motive.

— De-asta mi-ai legat mâinile?

— Da.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre asta, spune ea.

— Nu, nu-mi place.

N-o să deschid subiectul ăsta cu tine, Ana. Las-o baltă.

— Mai vrei ceva de băut? o întreb. Îţi dă curaj şi trebuie să aflu ce părere ai despre durere.

Îi umplu din nou ceaşca, iar ea soarbe din ea, cu ochii larg deschişi şi neliniştiţi.

— Deci care e atitudinea ta generală faţă de durere?

Nu spune nimic.

Îmi reprim un geamăt.

— Te muști de buză.

Din fericire, se opreşte, dar acum a devenit gânditoare şi-şi priveşte fix mâinile.

— Când erai copil ai fost pedepsită corporal? o întreb eu cu blândeţe.

— Nu.

— Deci nu ai niciun termen de comparaţie?

— Nu.

— Nu-i aşa de rău pe cât crezi. În povestea asta imaginaţia îţi poate fi cel mai rău inamic.

Ai încredere în mine, Ana. Te rog.

— Trebuie să faci asta?

— Da.

— De ce?

Chiar nu vrei să afli.

— Face parte din firea mea, Anastasia. Asta fac eu. Văd că ai emoţii. Hai să analizăm metodele.

Parcurgem lista:

• Bătaia cu palma la şezut	• Bătaia cu bastonul
• Biciuire	• Clemele de sfârcuri
• Muşcături	• Gheaţă
• Cleme vaginale	• Alte tipuri/metode de
• Ceară fierbinte	de provocare a suferinţei

— În fine, văd că ai zis nu clemelor genitale. E în regulă. Bătaia cu bastonul doare cel mai tare.

Ana păleşte.

— Putem să lucrăm la asta, zic eu repede.

— Sau să n-o facem deloc, ripostează ea.

— E parte a înţelegerii, iubito, dar ne vom descurca la toate capitolele. Anastasia, nu te voi forţa foarte tare.

— Chestia cu pedeapsa mă îngrijorează cel mai mult.

— Mă bucur că mi-ai spus. Scoatem de pe listă bătaia cu bastonul deocamdată. Şi când te vei obişnui cu celelalte lucruri, vom creşte intensitatea. O vom lua uşor.

Pare că se îndoieşte, aşa că mă înclin şi-o sărut.

— Haide, că n-a fost atât de rău, nu-i aşa?

Ridică din umeri, încă nesigură.

— Uite, vreau să mai vorbim despre un lucru, apoi mergem să ţi-o trag.

— Să mi-o tragi? întreabă ea şi se înroşeşte în obraji.

— Haide, Anastasia, am vorbit despre toate astea şi îmi vine să ţi-o trag până săptămâna viitoare, chiar acum. Cred că asta vrei şi tu.

Se foieşte lângă mine şi gâfâie uşor, strângându-şi coapsele laolaltă.

— Vezi? În plus, vreau să încerc ceva.

— Ceva dureros?

— Nu — încetează să vezi durere peste tot. E mai multă plăcere. Până acum ţi-am făcut rău?

— Nu.

— Păi, atunci? Mai devreme spuneai că vrei mai mult.

Mă opresc.

La naiba. Sunt pe buza prăpastiei.

OK, Grey, eşti sigur că vrei să faci asta?

Trebuie să încerc. Nu vreau s-o pierd înainte să începem.

Sari.

O iau de mână.

— În afara timpului în care eşti supusa mea am putea încerca. Nu ştiu dacă va merge. Nu ştiu să separ lucrurile. S-ar putea să nu funcţioneze. Dar vreau să încerc. Poate o noapte pe săptămână. Nu ştiu.

Rămâne cu gura căscată.

— Am o condiţie.

— Care? întreabă ea, cu respiraţia întretăiată.

— Să accepţi cu dragă inimă cadoul meu de absolvire.

— Ah, face ea, cu ochi mari şi nesiguri.

— Vino-ncoace.

O ajut să se ridice în picioare, îmi dau jos haina de piele şi i-o pun pe umeri. Inspir adânc, deschid uşa de la intrare şi îi arăt Audi-ul A3 parcat lângă bordură.

— E pentru tine. Felicitări pentru absolvire.

O cuprind cu braţele şi o sărut pe păr.

Când îi dau drumul, ea se uită uluită la maşină.

OK... acum se poate întâmpla orice.

O iau de mână şi o conduc în stradă, iar ea mă urmează de parcă ar fi în transă.

— Anastasia, Broscuţa ta e veche şi, sincer să fiu, periculoasă. Nu m-aş ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva când e atât de uşor pentru mine să îndrept lucrurile.

Se uită la maşină, fără să spună un cuvânt.

La naiba.

— I-am zis de maşină tatălui tău vitreg. A fost de acord.

Cred că aici am exagerat.

Are încă gura deschisă de uimire când se răsucește către mine, uitându-se urât.

— I-ai spus despre asta lui Ray? Cum *ai putut*?

E nervoasă, foarte nervoasă.

— E un cadou, Anastasia. Nu poți să-mi mulțumești și gata?

— Dar știi și tu că e prea mult.

— Pentru mine și pentru liniștea mea nu e prea mult.

Haide, Ana. Vrei mai mult. Ăsta e prețul.

Își coboară umerii, apoi se întoarce către mine, resemnată, cred. Nu e chiar reacția la care speram. Îmbujorarea dată de șampanie a dispărut și chipul i-a redevenit palid.

— Sunt de acord să-mi împrumuți mașina, așa cum ai făcut cu laptopul.

Clatin din cap. De ce e atât de dificilă? Niciuna dintre celelalte supuse n-a reacționat așa când a primit o mașină. De obicei erau încântate.

— Bine. Împrumut. Pe termen nelimitat, aprob eu printre dinți.

— Nu, nu nelimitat, ci doar acum. Mulțumesc, spune ea încet și, aplecându-se, mă sărută pe obraz. Mulțumesc pentru mașină, Domnule.

Cuvântul acesta. Din gura ei dulce. O iau și o lipesc de mine, cu degetele în părul ei.

— Ești o femeie dificilă, Ana Steele.

O sărut apăsat, despărțindu-i buzele cu limba, iar ea îmi răspunde la fel, cu aceeași pasiune, împletindu-și limba cu a mea. Trupul meu reacționează — o doresc. Aici. Acum. Sub cerul liber.

— Trebuie să mă stăpânesc din toate puterile ca să nu ți-o trag pe capota mașinii chiar acum, doar ca să-ți arăt că ești a mea și că, dacă vreau să-ți cumpăr o mașină, o să-ți cumpăr o mașină. Acum hai înăuntru să te dezbrac, mârâi eu.

Apoi o mai sărut o dată, insistent și posesiv. O iau de mână, o duc înapoi în apartament, trântind ușa de la intrare în urma noastră

şi mergând direct în dormitor. Acolo îi dau drumul şi aprind veioza de pe noptieră.

— Te rog să nu fii supărat pe mine, şopteşte ea.

Vorbele ei îmi domolesc mânia.

— Îmi pare rău pentru maşină şi pentru cărţi...

Se opreşte şi-şi linge buzele.

— Mă sperii când eşti supărat.

La naiba. Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva vreodată. Închid ochii. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o sperii.

Calmează-te, Grey.

E aici. E în siguranţă. Are chef. Nu-i da cu piciorul doar pentru că nu ştie cum să se poarte.

Deschid ochii şi o văd pe Ana privindu-mă, dar nu cu teamă, ci cu nerăbdare.

— Întoarce-te, îi cer, cu o voce blândă. Vreau să-ţi scot rochia.

Mă ascultă imediat.

Fată ascultătoare.

Îi dau jos haina mea de pe umeri şi o arunc pe podea, apoi îi dau la o parte părul de pe gât. Atingerea pielii ei delicate mă linişteşte. Acum când face ce i se spune, mă relaxez. Îi trec vârful degetului pe şira spinării şi găsesc fermoarul îngropat în şifon cenuşiu.

— Îmi place rochia asta. Îmi place să-ţi văd pielea desăvârşită.

Îmi bag degetul în spatele rochiei şi o trag mai aproape de mine. Îmi îngrop faţa în părul ei şi îi inspir parfumul.

— Miroşi atât de bine, Anastasia. Atât de dulce.

Miros de toamnă.

Parfumul ei reconfortant, amintindu-mi de perioada prosperă şi fericită a vieţii mele. Îi inspir aroma delicioasă şi îmi plimb nasul de la ureche către gâtul ei, apoi către umăr, sărutând-o peste tot. Îi desfac încet fermoarul rochiei şi-i sărut şi-i ling pielea până ajung la umărul celălalt.

Ea tremură la atingerea mea.

Ah, iubito.

— O să înveţi să nu faci gălăgie, şoptesc printre sărutări şi-i deschid nasturele de la gât.

Rochia îi cade la picioare.

— N-ai sutien, domnişoară Steele. Îmi place asta.

Întinzând mâinile, îi cuprind sânii şi simt cum sfârcurile i se întăresc în palmele mele.

— Ridică mâinile şi pune-mi-le deasupra capului, îi ordon, sărutând-o pe gât.

Face cum i se spune, iar sânii îi tresaltă în mâinile mele. Îşi încolăceşte degetele în părul meu, aşa cum îmi place mie, şi trage uşor.

Ah . . . Ce bine e.

Îşi înclină capul într-o parte, iar eu profit de situaţie şi o sărut acolo unde îi simt pulsul sub piele.

— Mmm... murmur eu încântat, mângâind-o şi trăgând-o uşor de sfârcuri.

Ea geme, arcuindu-şi spinarea şi apăsându-şi mai tare sânii în palmele mele.

— Vrei să te fac să-ţi dai drumul aşa?

Trupul i se arcuieşte şi mai tare.

— Îţi place, nu-i aşa, domnişoară Steele?

— Mmm...

— Spune-mi, insist eu, continuându-mi asaltul senzual asupra sfârcurilor ei.

— Da, gâfâie ea.

— Da şi mai cum?

— Da... Domnule.

— Fată cuminte.

O ciupesc uşor cu degetele, iar trupul i se lipeşte violent de mine, în timp ce mă trage şi mai tare de păr.

— Nu cred că eşti gata de orgasm deocamdată.

Şi îmi ţin mâinile pe sânii ei, în timp ce o trag cu dinţii de lobul urechii.

— În plus, m-ai supărat. Deci poate că n-o să te las să-ţi dai drumul.

Îi frământ sânii şi mă concentrez din nou asupra sfârcurilor ei, răsucindu-i-le şi apăsându-i-le. Ea geme şi-şi freacă fundul de penisul meu erect. Îi pun mâinile pe şolduri, o fac să stea nemişcată şi arunc o privire în jos, către chiloţii ei.

Bumbac. Alb. Simplu.

Îmi înfig degetele în ei şi-i întind cât pot, apoi îmi vâr degetele mari pe la cusătura din spate. Se rup în mâinile mele şi îi arunc pe podea.

Ana geme.

O mângâi peste fund şi îi bag un deget în vagin.

E umedă. Foarte umedă.

— O, da. Fetiţa mea cea dulce este pregătită.

O întorc şi îmi bag degetul în gură.

Mmm. Sărat.

— Ai un gust foarte bun, domnişoară Steele.

Buzele i se desfac şi în ochi i se citeşte dorinţa. Cred că e puţin şocată.

— Dezbracă-mă.

Mă uit fix în ochii ei. Îşi dă capul pe spate, realizând ce-i cer, dar ezitând.

— Poţi s-o faci, o încurajez eu.

Îşi ridică mâinile şi dintr-odată am senzaţia că mă va atinge şi nu sunt pregătit de aşa ceva. *La naiba.*

O apuc instinctiv de mâini.

— O, nu. Tricoul nu.

Vreau să stea deasupra. N-am mai făcut asta şi s-ar putea să-şi piardă echilibrul, aşa că am nevoie de tricou să mă protejeze.

— S-ar putea să trebuiască să mă atingi pentru ce-am pus la cale.

Îi eliberez o mână şi pe cealaltă i-o aşez pe penisul meu, care vrea să-mi iasă din jeanşi.

— Iată ce efect ai asupra mea, domnişoară Steele.

Ea trage aer în piept, uitându-se fix la propria ei mână. Apoi degetele i se strâng în jurul penisului meu şi îşi ridică privirea către mine, cu admiraţie.

Rânjesc.

— Vreau să te pătrund. Scoate-mi pantalonii. Tu eşti la conducere.

Rămâne cu gura căscată de uimire.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

Am vocea răguşită.

Chipul i se transformă, strălucind de plăcere, şi, înainte să-mi dau seama ce face, mă împinge. Izbucnesc în râs în timp ce cad pe pat, mai ales datorită actului ei de curaj, dar şi pentru că m-a atins şi n-am intrat în panică.

Îmi scoate pantofii, apoi şosetele, dar e foarte stângace, aducându-mi aminte de interviu şi de încercările ei nereuşite de a pregăti reportofonul.

O privesc. Amuzat. Excitat. Întrebându-mă ce urmează să facă. Va fi o misiune dificilă pentru ea să-mi scoată jeanşii în timp ce eu stau întins. Îşi scoate pantofii cu tocuri, se urcă în pat, se aşază peste coapsele mele şi îşi strecoară degetele pe sub talia jeanşilor mei.

Închid ochii şi-mi ridic şoldurile, bucurându-mă de Ana cea neruşinată.

— Va trebui să înveţi să stai nemişcat, mă dojeneşte ea şi mă trage de firele *de acolo*.

Ah! *Cât de îndrăzneaţă sunteţi, doamnă.*

— Da, domnişoară Steele, zic eu printre dinţi. În buzunar e un prezervativ.

În ochi i se citeşte încântarea, iar degetele caută febril în buzunar, mângâindu-mi penisul erect.

Ah...

Scoate ambele prezervative şi le aruncă pe pat, lângă mine. Degetele ei stângace îmi caută nasturele de la brâu şi, după două încercări, reuşeşte să-l deschidă.

Naivitatea sa e fascinantă. Este evident că n-a mai făcut asta niciodată. O altă premieră... şi e al dracului de excitantă.

— Eşti atât de nerăbdătoare, domnişoară Steele, o necăjesc eu.

Îmi desface fermoarul cu o smucitură, trăgând de talia pantalonilor şi aruncându-mi o privire frustrată.

Mă străduiesc să nu râd.

Da, iubito, cum o să-mi scoţi ăştia acum?

Trage de pantalonii mei, concentrându-se şi arătând adorabil. Şi mă hotărăsc s-o ajut.

— Nu pot sta liniştit dacă tot te muşti de buza aia, îi spun şi-mi arcuiesc şoldurile, înălţându-le.

Ea se ridică în genunchi, îmi dă jos jeanşii şi boxerii, iar eu îi arunc pe podea. Se aşază deasupra mea, uitându-se la penisul meu şi lingându-şi buzele.

Oau.

Arată atât de sexy cu părul ei castaniu care-i cade în valuri până la nivelul sânilor.

— Acum ce ai de gând să faci? şoptesc eu.

Îmi priveşte chipul, apoi se ridică şi mă prinde cu putere, strângând tare şi mângâindu-mă cu degetul mare peste vârful penisului.

Iisuse.

Se apleacă.

Şi-mi ia penisul în gură.

La naiba.

Mi-l suge cât poate de tare. Iar trupul mi se arcuieşte sub atingerea ei.

— Doamne, Ana, mai uşor, şuier printre dinţi.

Dar ea n-are milă şi mi-o suge la nesfârşit. *La naiba.* Entuziasmul ei e dezarmant. Mă linge în sus şi-n jos, până în fundul gâtului, cu buzele strânse în jurul penisului meu. E o imagine atât de erotică încât mă simt copleşit. Mi-aş putea da drumul doar uitându-mă la ea.

— Opreşte-te, Ana, opreşte-te. Nu vreau să-mi dau drumul.

Se ridică, cu gura umedă şi fără să-şi ia ochii de pe mine.

— Inocenţa şi totodată entuziasmul tău mă dezarmează.

Dar acum vreau să ţi-o trag şi să mă uit la tine.

— Urcă-te pe mine, asta trebuie să facem. Uite, pune-mi ăsta.

Îi pun un prezervativ în mână. Îl priveşte cu consternare, apoi rupe ambalajul cu dinţii.

E hotărâtă.

Scoate prezervativul şi-mi cere ajutorul din priviri.

— Apucă-l de vârf şi scuturăl. Nu trebuie să intre aer deloc în el.

Ea dă din cap şi face întocmai ce-i spun, absorbită de misiunea ei, scoţând uşor vârful limbii printre dinţi.

— Doamne, mă omori, zic eu, cu dinţii încleştaţi.

Când termină, se trage în spate şi-şi admiră opera sau pe mine — nu-mi dau seama, dar nici nu-mi pasă.

— Acum vreau să intru în tine.

Mă ridic deodată, luând-o prin surprindere, astfel că acum suntem faţă în faţă.

— Aşa, şoptesc eu şi o cuprind cu un braţ, ridicând-o.

Cu cealaltă mână îmi potrivesc penisul şi-o las încet de-a lungul lui.

Îmi pierd răsuflarea, iar ea închide ochii şi geme zgomotos.

— Aşa, iubito, simte-mă.

Este. Atât. De. Bine.

O sprijin, lăsând-o să se obişnuiască cu această senzaţie. Aşa. Înăuntrul ei.

— Aşa e foarte profund.

Am vocea răguşită şi-mi ridic şoldurile, intrând şi mai adânc în ea.

Îşi lasă capul pe spate, gemând.

— Mai vreau, gâfâie ea.

Şi deschide ochii, uitându-se fix în ochii mei. Fără strop de ruşine. Plină de dorinţă. Îmi place că îi place asta. Fac cum îmi spune, iar ea geme din nou, lăsându-şi capul pe spate, cu părul răvăşit învolburat pe umeri.

Mă întind pe pat ca să mă bucur de spectacol.

— Mişcă-te, Anastasia, în sus şi-n jos, cum doreşti. Ia-mă de mâini.

Întind mâinile, iar ea mă prinde de ele, echilibrându-se deasupra mea. Încet, se ridică, apoi coboară la loc.

Răsuflu întretăiat, încercând să mă stăpânesc. Ea se ridică din nou şi, de data asta, ridic şi eu şoldurile, ca s-o întâmpin la coborâre.

Ah, da.

Închid ochii şi o savurez pe de-a-ntregul. Găsim împreună ritmul potrivit în timp ce mă călăreşte. Şi nu se mai satură. Arată fantastic: sânii îi saltă, părul i se leagănă, iar gura deschisă absoarbe fiecare mişcare care-i aduce plăcere.

Mă priveşte în ochi, voluptuoasă şi uluită. Doamne, cât e de frumoasă!

Ţipă, iar trupul ei preia controlul. Aproape a ajuns la orgasm, aşa că o strâng şi mai tare de mâini, iar ea ia foc în jurul meu. O apuc de şolduri, ţinând-o ferm în timp ce ea îşi dă drumul ţipând. Apoi îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi îmi dau drumul înăuntrul ei.

Se lasă pe pieptul meu, iar eu rămân întins sub ea, gâfâind.

Doamne, ce bună e la pat.

Stăm întinşi împreună pentru un moment, iar greutatea ei mi se pare o mângâiere. Se foieşte şi mă atinge prin tricou, apoi îşi pune mâinile pe pieptul meu.

Întunericul îşi scoate capul, rapid şi puternic, ameninţând să mă sufoce.

Nu. Nu mă atinge.

O apuc şi-i duc mâinile peste cap, ca să nu mă mai poată atinge.

— Nu, o rog eu, şi o sărut pe buze, încercând să-mi înfrâng frica.

— De ce nu-ţi place să fii atins?

— Pentru că sunt distrus în cincizeci de feluri, Anastasia.

După ani întregi de terapie, este singurul lucru de care sunt sigur.

Face ochii mari, întrebători; vrea să afle mai multe. Dar nu trebuie să afle chestia asta.

— Am avut un început dificil în viaţă. Nu vreau să te împovărez cu amănunte de-astea. Pur şi simplu nu m-atinge.

Îmi frec uşor nasul de-al ei şi, retrăgându-mă, mă ridic în capul oaselor, îmi scot prezervativul şi-l arunc lângă pat.

— Cred că ţi-am arătat lucrurile de bază. Ţi-a plăcut?

Pentru un moment pare pierdută-n lumea ei, apoi îşi înclină capul într-o parte şi zâmbeşte.

— Dacă tu crezi măcar pentru o secundă că mi-am imaginat că mi-ai cedat controlul, nu mi-ai luat în calcul coeficientul de inteligenţă. Dar mulţumesc pentru iluzie.

— Domnişoară Steele, nu eşti doar o fată frumuşică. Ai avut şase orgasme până acum şi toate datorită mie.

De ce asta mă bucură atât de tare?

Privirea i se mută pe tavan şi o expresie de vinovăţie îi trece peste chip.

Ce-i asta?

— Ai ceva să-mi spui? o întreb.

Ezită.

— Am visat ceva azi de dimineaţă.

— Da?

— Mi-am dat drumul în somn.

Îşi pune mâna peste faţă, ascunzându-se jenată de mine. Sunt uimit de mărturisirea ei, dar în acelaşi timp sunt excitat şi încântat.

Ce făptură senzuală.

Îmi aruncă o privire peste braţ. Oare se aşteaptă să fiu supărat?

— În somn? întreb eu.

— M-a trezit, şopteşte ea.

— Sunt sigur.

Sunt fascinat.

— Ce anume visai?

— Pe tine, spune ea încet.

Pe mine!

— Ce făceam?

Îşi ascunde din nou faţa cu braţul.

— Anastasia, ce făceam? Răspunde-mi.

De ce e atât de stânjenită? Mă încântă faptul că mă visează.

— Aveai o cravaşă de călărie, mormăie ea.

Îi dau braţul la o parte ca să-i văd faţa.

— Serios?

— Da.

E îmbujorată toată. Documentarea pare s-o influenţeze, într-un fel pozitiv. Îi zâmbesc.

— Am câteva cravaşe.

— Din piele maronie împletită?

Are în voce o notă de optimism.

Izbucnesc în râs.

— Nu, dar sunt sigur că pot face rost.

O sărut uşor şi mă ridic ca să mă-mbrac. Ana face la fel, trăgându-şi pantalonii de trening şi o cămaşă. Iau prezervativul de pe jos şi-l înnod repede. Acum că a acceptat să fie a mea, va trebui să ia pilule anticoncepţionale. Complet îmbrăcată, se aşază cu picioarele încrucişate pe pat, privindu-mă în timp ce-mi pun pantalonii.

— Când trebuie să-ţi vină ciclul? întreb eu. Urăsc prezervativele.

Ridic prezervativul înnodat şi îmi trag jeanşii pe mine.

Am luat-o prin surprindere.

— Deci? insist.

— Săptămâna viitoare, răspunde ea, înroşindu-se în obraji.

— Trebuie să începi să iei anticoncepţionale.

Mă aşez pe pat şi-mi pun şosetele şi pantofii. Ea nu spune nimic.

— Ai un doctor? o întreb.

Scutură din cap.

— Pot să-l rog pe doctorul meu să vină să te vadă la tine acasă — duminică dimineaţă, înainte să vii la mine. Sau te poate consulta acasă la mine. Cum preferi?

Sunt sigur că dr. Baxter va face o vizită la domiciliu pentru mine, deşi nu l-am mai văzut de mult.

— La tine acasă, zice ea.

— Bine. O să-l anunţ la ce oră să vină.

— Pleci?

Pare surprinsă de asta.

— Da.

— Cum te întorci? mă întreabă.

— Mă va lua Taylor.

— Pot să te duc eu. Îmi place la nebunie noua mea mașină.

E mult mai bine. A acceptat mașina, așa cum și trebuia, dar după toată șampania asta n-ar trebui să se urce la volan.

— Cred c-ai băut prea mult.

— M-ai îmbătat intenționat?

— Da.

— De ce?

— Pentru că te gândești prea mult la orice și ești reticentă, ca tatăl tău vitreg. Dacă bei o picătură de vin, începi să vorbești și trebuie să comunici cu mine la modul cel mai sincer. Altfel, te-nchizi în tine și eu nu-mi dau seama ce gândești. In vino veritas, Anastasia.

— Și tu crezi că ești cinstit cu mine?

— Așa îmi propun. Lucrul ăsta va funcționa numai dacă suntem cinstiți unul cu celălalt.

— Aș vrea să rămâi și să folosești asta.

Ia celălalt prezervativ și mi-l arată.

Ai grijă la așteptările ei, Grey.

— Am depășit foarte multe limite în seara asta. Trebuie să plec. Ne vedem duminică.

Mă ridic.

— O să revizuiesc contractul și apoi ne putem juca de-adevăratelea.

— Să ne jucăm? scâncește ea.

— Mi-ar plăcea să fac un scenariu cu tine. Dar trebuie să semnezi și atunci voi ști că ești gata.

— Ah. Și dacă nu semnez?

La naiba.

La asta nu mă gândisem.

Își ridică bărbia, sfidătoare.

Ah... iar mă năucește. Găsește ea mereu o cale.

— Păi, n-ai decât să n-o faci, dar s-ar putea să cedez de la atâta așteptare.

— Să cedezi? Cum? mă întreabă, cu ochii plini de curiozitate.

— Ar putea ieși urât de tot, o necăjesc eu.

— În ce sens?

Zâmbește la fel ca mine.

— Ah, știi tu, explozii, urmăriri de mașini, răpiri, privare de libertate.

— M-ai răpi?

— O, da.

— M-ai reține împotriva voinței mele?

— O, da.

Uite, asta-i o idee interesantă.

— Și apoi o să vorbim despre STP non-stop.

— M-ai pierdut, spune ea, uimită și fără răsuflare.

— Schimb Total de Putere — încontinuu.

Mă gândesc la posibilități și mintea mi-o ia razna. E curioasă.

— Deci n-ai de ales, adaug eu, în glumă.

— Evident.

Vorbește pe un ton sarcastic și-și dă ochii peste cap, căutând probabil inspirație divină ca să-mi înțeleagă umorul.

Ah, ce bucurie.

— Anastasia Steele, te-ai strâmbat cumva la mine?

— Nu!

— Așa mi s-a părut. Ce ți-am zis eu că fac dacă te mai prind dându-ți ochii peste cap la mine?

Cuvintele mele rămân suspendate între noi și mă așez din nou pe pat.

— Vino-ncoace.

Pentru o clipă se holbează la mine, albindu-se la față.

— N-am semnat încă, șoptește ea.

— Ţi-am spus ce-o să-ţi fac. Sunt om de cuvânt. O să te plesnesc la fund şi-o să ţi-o trag foarte scurt şi foarte intens. Se pare c-o să avem nevoie de prezervativul ăsta până la urmă.

Va accepta? Sau nu? Asta e. Dovada dacă o va face sau nu. O privesc, impasibil, aşteptând-o să se hotărască. Dacă spune nu, înseamnă că doar se preface că vrea să fie supusa mea.

Şi aici se va sfârşi totul.

Ia decizia corectă, Ana.

Are o expresie serioasă, ochii mari şi cred că-şi cântăreşte decizia.

— Aştept, murmur eu. Nu sunt un om răbdător.

Inspiră adânc şi vine către mine, iar eu oftez de uşurare.

— Bravo. Acum ridică-te.

Face cum îi spun, iar eu îi întind mâna. Ea îmi pune prezervativul în palmă, iar eu o apuc brusc de mână şi o trag pe genunchi, astfel încât capul, umerii şi pieptul să i se sprijine pe pat. Îmi trec piciorul drept peste picioarele ei, ţintuind-o. Am vrut să fac asta de când m-a întrebat dacă sunt homosexual.

— Pune-ţi mâinile deasupra capului, de-o parte şi de alta, îi ordon, iar ea se execută. De ce fac asta, Anastasia?

— Pentru că mi-am dat ochii peste cap la tine, şopteşte ea răguşit.

— Crezi că e politicos?

— Nu.

— Mai faci aşa ceva?

— Nu.

— Te voi bate la fund ori de câte ori o vei face, înţelegi?

O să savurez acest moment. E o altă premieră.

Cu mare grijă şi bucurie, îi trag pantalonii de trening în jos.

Frumosul ei fund este acum dezgolit şi pregătit pentru mine. Când îmi pun mâna pe mijlocul ei, fiecare muşchi i se tensionează... în aşteptare. Pielea ei este atât de fină la atingere şi-mi trec palma peste ambele fese, strângându-le uşor. Are un fund foarte, foarte frumos. Iar eu o să i-l fac roz la culoare... precum şampania.

Îmi ridic palma şi o plesnesc tare, chiar acolo unde i se întâlnesc coapsele.

Ea geme şi încearcă să se ridice, dar o apăs cu cealaltă mână pe spate şi alin zona pe care tocmai am lovit-o cu o mângâiere lentă şi tandră.

Ea rămâne nemişcată.

Gâfâind.

Aşteptând.

Da. O s-o mai fac o dată.

O lovesc o dată, de două ori, de trei ori.

Se strâmbă din cauza durerii, cu ochii strânşi. Dar nu-mi cere să mă opresc, deşi se zbate sub greutatea mea.

— Stai cuminte sau te plesnesc şi mai mult, o avertizez eu.

O mângâi pe carnea ei dulce şi o iau de la început, pe rând: fesa stângă, fesa dreaptă, apoi la mijloc.

Ea ţipă. Dar nu-şi mişcă braţele şi încă nu mă roagă să mă opresc.

— De-abia m-am încălzit.

Am vocea răguşită. O lovesc din nou şi o mângâi peste urma rozalie pe care i-am lăsat-o pe piele. Fundul i s-a făcut de un roz încântător. Arată nemaipomenit.

O mai lovesc o dată.

Iar ea ţipă din nou.

— Nu te aude nimeni, iubito, în afară de mine.

O lovesc în continuare — după acelaşi tipar, fesa stângă, fesa dreaptă, mijloc —, iar ea urlă de fiecare dată. Când ajung la optsprezece mă opresc. Nu mai am răsuflare, palma mă ustură, iar penisul meu e erect.

— De ajuns, zic, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Bravo, Anastasia. Acum o să ţi-o trag.

Îi mângâi fundul cu blândeţe, cu mişcări circulare, pipăind-o tot mai jos. E udă.

Şi tot trupul mi se încordează.

Îi bag două degete în vagin.

— Simte asta. Vezi cât de mult îi place asta corpului tău? Eşti udă, doar pentru mine.

Îi strecor degetele înăuntru şi-n afară, iar ea geme, cu trupul tresăltându-i la fiecare mişcare de-a mea şi cu respiraţia accelerată.

Le scot de acolo.

O vreau. Acum.

— Data viitoare, te pun pe tine să numeri. Acum, unde-i prezervativul ăla?

Îl iau de lângă capul ei, o ridic uşor de la mine din poală şi o întorc cu faţa-n jos, pe pat. Îmi deschid fermoarul şi nu mă mai obosesc să-mi scot jeanşii, după care desfac prezervativul, punânu-mi-l repede şi eficient. Îi ridic şoldurile până când se aşază în genunchi, iar fundul său rozaliu îi e înălţat în aer. Mă aşez în spatele ei.

— Mă voi ocupa acum de tine. Poţi să-ţi dai drumul, mormăi eu, mângâindu-i fundul şi luându-mi penisul în mână.

Cu o singură mişcare intru în ea.

Ea geme când mă mişc. Înăuntru. Afară. Înăuntru. Afară. I-o trag, privind cum penisul îmi dispare mai jos de fundul ei înroşit.

Are gura larg deschisă, geme şi gâfâie la fiecare mişcare, iar ţipetele i se aud din ce în ce mai tare.

Haide, Ana.

Se încordează şi strigă tare, dându-şi drumul cu putere.

— Ah, Ana!

Ajung şi eu la orgasm, dându-mi drumul în ea şi pierzând contactul cu realitatea.

Mă prăbuşesc lângă ea, o ridic peste mine şi, cuprinzând-o cu braţele, îi şoptesc în păr:

— Ah, iubito, bine-ai venit în lumea mea.

Greutatea ei mă ţine întins pe pat şi nu face nicio încercare de-a mă atinge pe piept. Are ochii închişi şi respiraţia îi revine la normal. O mângâi pe păr. E moale, de un castaniu bogat, strălucind

în lumina veiozei de la capul patului. Miroase a Ana, a mere şi a sex. Mi se urcă la cap.

— Bravo, iubito.

Nu plânge. A făcut ce i s-a cerut. A făcut faţă fiecărei provocări pe care i-am lansat-o; chiar e de admirat. O trag de breteaua subţire a cămăşuţei ieftine de bumbac.

— În asta dormi tu?

— Da.

Pare ameţită.

— Ar trebui să dormi în mătăsuri şi satin, fată frumoasă. O să te duc la cumpărături.

— Îmi place pijamaua mea, mă contrazice ea.

Sigur că-i place.

O sărut pe păr.

— Mai vedem noi.

Închid ochii şi mă relaxez, în timp ce o satisfacţie ciudată mă umple pe dinăuntru.

E bine. *Prea bine.*

— Trebuie să plec, murmur eu şi o sărut pe frunte. Te simţi bine?

— Mă simt bine, zice ea, părând un pic supărată.

Mă ridic uşor în picioare.

— Unde-i baia? o întreb, luând de pe jos prezervativul folosit şi trăgându-mi fermoarul la jeanşi.

— Pe culoar la stânga.

La baie arunc prezervativele într-un coş de gunoi şi zăresc o sticlă de ulei de bebeluş pe un raft.

De asta am nevoie.

Când mă-ntorc e deja îmbrăcată şi-mi evită privirea. *De ce a devenit atât de timidă dintr-odată?*

— Am găsit nişte ulei. Lasă-mă să te masez cu el pe fund.

— Nu. O să fiu în ordine, spune ea, privind în pământ şi evitând în continuare contactul vizual.

— Anastasia, o avertizez eu.

Te rog, fă cum ți se spune.

Mă așez în spatele ei și trag de pantalonii de trening. Îmi torn niște ulei pe mână și o masez pe fundul traumatizat.

Își pune mâinile în șolduri într-o atitudine încăpățânată, dar nu spune nimic.

— Îmi plac mâinile mele pe tine, recunosc eu cu voce tare. Gata.

Îi trag pantalonii în sus.

— Acum plec.

— Te conduc, zice ea încet, stând deoparte.

O iau de mână și mă desprind cu greu de ea când ajungem la ușa de la intrare. O parte din mine nu vrea să plece.

— Nu trebuie să-l suni pe Taylor? mă întreabă, cu ochii lipiți de fermoarul hainei mele de piele.

— Taylor e aici de la ora nouă. Uită-te la mine.

Mă privește cu ochii ei albaștri și mari printre genele dese și lungi.

— N-ai plâns.

Am o voce joasă.

Și m-ai lăsat să te plesnesc la fund. Ești uimitoare.

O iau în brațe și o sărut, arătându-mi astfel recunoștința și strângând-o la piept.

— Duminică, șoptesc, înfierbântat, aproape de buzele ei.

Îi dau drumul brusc ca să nu fiu tentat s-o întreb dacă pot rămâne, apoi ies în stradă, acolo unde Taylor mă așteaptă în SUV. După ce intru în mașină, mă uit în urmă, dar a dispărut. Poate că e obosită... ca și mine.

Obosită la modul plăcut.

Cred că asta a fost cea mai plăcută discuție despre „limite flexibile" pe care am purtat-o vreodată.

La naiba, femeia asta este imprevizibilă. Închid ochii și o văd urcată pe mine, cu capul dat pe spate în extaz. Ana nu face lucrurile pe jumătate. Se dăruiește. Și când te gândești că a făcut sex pentru prima dată cu abia o săptămână în urmă.

Cu mine. Cu nimeni altcineva.

Zâmbesc şi mă uit pe geamul maşinii, dar nu-mi văd decât chipul fantomatic reflectat în fereastră. Aşa că închid ochii şi mă las pradă visării.

Antrenamentul va fi distractiv.

Taylor mă trezeşte din visare.

— Am ajuns, domnule Grey.

— Mulţumesc, mormăi eu. Am o şedinţă dimineaţă.

— La hotel?

— Da. O videoconferinţă. N-o să am nevoie să mă duci nicăieri. Dar aş vrea să plec înainte de prânz.

— La ce oră vreţi să strâng?

— La zece şi jumătate.

— Foarte bine, domnule. Telefonul BlackBerry pe care l-aţi cerut va fi livrat domnişoarei Steele mâine.

— Bine. Mi-am adus aminte. Poţi să iei tu mâine vechea ei maşină şi să scapi de ea? Nu mai vreau s-o conducă.

— Desigur. Am un prieten care reface maşini vechi. Poate-l interesează. Mă voi ocupa. Altceva?

— Nu, mulţumesc. Noapte bună.

— Noapte bună.

Îl las pe Taylor să parcheze SUV-ul şi urc în apartament.

Deschid o sticlă de apă minerală din frigider şi mă aşez la birou, pornind laptopul.

Niciun e-mail urgent.

Dar scopul meu real e să-i spun noapte bună Anei.

De la: Christian Grey
Despre: Tine
Data: 26 mai 2011, 23:14
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Eşti pur şi simplu extraordinară. Cea mai frumoasă, inteligentă, spirituală şi curajoasă femeie pe care am cunoscut-o. Ia un Advil — asta nu e o rugăminte. Şi să nu mai conduci niciodată broscuţa. Voi afla.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Poate că va adormi, dar îmi las laptopul deschis pentru orice eventualitate şi-mi verific e-mailul. Peste câteva minute vine şi răspunsul ei.

De la: Anastasia Steele
Despre: Linguşire
Data: 26 mai 2011, 23:20
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Linguşirea nu te va duce nicăieri, dar cum ai fost deja *peste tot,* această discuţie n-are rost.

Va trebui să duc broscuţa la un garaj ca să pot s-o vând — deci nu mai accept nicio prostie de la tine pe tema asta.
Vinul roşu este mereu de preferat unei pastile de Advil.

Ana

P.S.: Bătaia cu bastonul este o limită DURĂ pentru mine.

Prima ei replică mă face să râd zgomotos. *Ah, iubito, n-am fost peste tot unde vreau să merg cu tine.* Vin roşu după şampanie?

Nu-i o combinaţie inteligentă, iar bătaia cu bastonul a ieşit de pe listă. Mă întreb la ce anume va mai avea de obiectat şi compun următorul răspuns.

De la: Christian Grey
Despre: Femei enervante care nu pot accepta un compliment
Data: 26 mai 2011, 23:26
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Nu te linguşesc deloc. Ar trebui să te culci.

Îţi accept adăugirea la limitele dure.

Nu bea prea mult.

Taylor se va ocupa de maşina ta şi va obţine un preţ bun pe ea.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Sper că s-a băgat în pat de-acum.

De la: Anastasia Steele
Despre: Taylor — este omul potrivit pentru misiunea asta?
Data: 26 mai 2011, 23:40
Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Sunt intrigată că accepţi să-ţi laşi omul de încredere să conducă o maşină pe care o interzici unei femei căreia i-o tragi când şi când. Cum pot fi eu sigură că Taylor poate obţine cel mai bun preţ pentru maşina mai sus-menţionată? Mai demult, înainte să

te cunosc pe tine, eram cunoscută pentru faptul că ştiam să negociez foarte dur.

Ana

Ce mama dracului? O femeie căreia i-o trag când şi când?

Trebuie să inspir adânc. Răspunsul ei mă irită... nu, mă înfurie. Cum *îndrăzneşte* să vorbească despre ea aşa? Drept supusă a mea, va fi mai mult decât atât. Îi voi fi devotat. Nu-şi dă seama de asta?

Şi a purtat negocieri dure cu mine. *Doamne sfinte!* Uită-te la toate concesiile pe care le-am făcut în privinţa contractului.

Număr până la zece, mă calmez şi-mi imaginez că sunt la bordul vasului meu, *The Grace*, navigând pe Sound.

Flynn ar fi mândru de mine.

Îi răspund.

De la: Christian Grey
Despre: Atenţie!
Data: 26 mai 2011, 23:44
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,

Presupun că vorbeşte VINUL ROŞU şi că ai avut o zi foarte grea.

Deşi sunt tentat să mă întorc ca să mă asigur că nu mai poţi sta aşezată în fund timp de o săptămână, nu doar o seară.

Taylor a făcut parte din armată şi e capabil să conducă orice, de la o motocicletă până la un tanc Sherman. Maşina ta nu prezintă niciun pericol pentru el.

Şi acum o să te rog să nu-ţi spui „femeia căreia i-o trag când şi când“ pentru că, sincer, mă ENERVEAZĂ şi ştiu cu siguranţă că nu-ţi place de mine când sunt supărat.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Expir încet, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Cine altcineva are capacitatea de a-mi intra în felul ăsta pe sub piele?

Nu-mi răspunde imediat. Poate că e intimidată de răspunsul meu. Îmi iau cartea, dar curând îmi dau seama că am citit acelaşi paragraf de trei ori în aşteptarea replicii ei. Verific e-mailul pentru a nu ştiu câta oară.

De la: Anastasia Steele
Despre: Tu să fii atent
Data: 26 mai 2011, 23:57
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Nu sunt sigură că te plac vreun pic, mai ales acum.

Domnişoara Steele

Mă holbez la răspunsul ei şi toată furia din mine se ofileşte şi moare, pentru a fi înlocuită de o stare de anxietate.

La naiba.

Vrea să spună că s-a terminat?

Vineri,
27 mai 2011

De la: Christian Grey
Despre: Tu să ai grijă
Data: 27 mai 2011, 00:03
Către: Anastasia Steele

De ce nu-ţi place de mine?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă ridic şi-mi mai deschid o sticlă de apă minerală.
Şi aştept.

De la: Anastasia Steele
Despre: Tu să ai grijă
Data: 27 mai 2011, 00:09
Către: Christian Grey

Pentru că nu rămâi niciodată cu mine.

Şapte cuvinte.

Şapte cuvinţele care-mi fac pielea de găină.

I-am zis că n-am dormit cu nimeni în pat.

Dar azi a fost o zi mare.

A absolvit facultatea.

A zis da.

Am parcurs toate limitele flexibile despre care nu ştia nimic. Ne-am tras-o. Am bătut-o la fund. Ne-am tras-o din nou.

La naiba.

Înainte de a-mi da seama ce fac, iau tichetul de parcare al maşinii mele şi haina şi ies pe uşă.

Străzile sunt goale şi ajung acasă la ea după 23 de minute.

Bat la uşă şi Kavanagh îmi deschide.

— Ce mama dracului cauţi aici? ţipă ea, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

Oau. Nu e chiar primirea la care mă aşteptam.

— Am venit s-o văd pe Ana.

— Ei bine, nu se poate!

Kavanagh stă cu braţele încrucişate şi cu picioarele unul peste altul în pragul uşii, ca un cerber.

Încerc să vorbesc raţional cu ea.

— Dar trebuie s-o văd. Mi-a trimis un e-mail.

Pleacă din calea mea!

— Ce mama dracului i-ai mai făcut şi de data asta?

— Asta vreau şi eu să aflu.

Scrâşnesc din dinţi.

— De când te-a cunoscut pe tine plânge tot timpul.

— Poftim?

Nu mai pot s-o suport şi dau să trec pe lângă ea.

— Nu poţi intra aşa!

Kavanagh se ţine după mine, ţipând ca apucata, iar eu dau buzna în apartament, până în camera Anei.

Deschid uşa Anei şi aprind lumina. E în pat, înfăşurată în cuvertură. Are ochii roşii şi umflaţi şi strânge din ei în lumina puternică. Aud cum îşi trage nasul.

Am mai văzut femei în starea asta, mai ales după ce le-am pedepsit. Dar sunt uimit de cât de prost mă simt de data asta.

— Dumnezeule, Ana.

Sting lumina ca să n-o deranjeze şi mă aşez pe pat lângă ea.

— Ce cauţi aici?

Îşi trage nasul. Aprind veioza de la capătul patului.

— Vrei să-l dau afară pe nemernicul ăsta? se aude Kate lătrând la uşă.

Să te ia naiba, Kavanagh. Ridic din sprânceană şi mă fac că n-o bag în seamă.

Ana scutură din cap, dar mă priveşte cu ochii ei plini de lacrimi.

— Strigă dacă ai nevoie de mine, îi zice Kate Anei, de parc-ar fi copil. Grey, se răsteşte ea, aşa că sunt obligat să mă uit la ea. Eşti pe lista mea neagră şi sunt cu ochii pe tine.

Vorbeşte tăios, cu ochii sclipindu-i de furie, dar nu-mi pasă de ea.

Din fericire pleacă, trăgând uşa după ea, dar fără s-o închidă. Îmi verific buzunarul şi descopăr încă o dată că doamna Jones mi-a întrecut toate aşteptările; scot batista şi i-o dau Anei.

— Ce se întâmplă?

— De ce eşti aici?

Vocea îi tremură.

Nu ştiu.

Spuneai că nu-ţi place de mine.

— Rolul meu înseamnă şi să am grijă de tine. Spuneai că vrei să rămân, deci am venit.

Te-ai scos, Grey.

— Şi te-am găsit aşa.

Nu erai așa când am plecat.

— Cu siguranță că eu sunt de vină, dar nu știu de ce. Pentru că te-am lovit?

Se căznește să se ridice și se strâmbă când reușește.

— Ai luat Advil?

Așa cum ți-am ordonat?

Ea scutură din cap.

Când o să faci ce ți se spune?

Mă duc s-o caut pe Kavanagh. O găsesc pe canapea, spumegând.

— Pe Ana o doare capul. Ai vreun Advil?

Ridică din sprâncene, surprinsă, probabil, de grija mea față de prietena ei. Uitându-se urât la mine, se ridică și se duce la bucătărie. După ce răscolește câteva cutii, îmi dă câteva pastile și o ceșcuță cu apă.

Mă întorc în dormitor, i le dau Anei și mă așez pe pat.

— Ia astea.

Mă ascultă, cu ochii plini de spaimă.

— Vorbește cu mine. Mi-ai spus că te simți bine. Nu te-aș fi părăsit niciodată dacă aș fi știut că erai în starea asta.

Distrată, se joacă cu un fir ieșit din cuvertură.

— Îmi dau seama că mi-ai spus că te simți bine și nu era așa.

— Credeam că mă simt bine, recunoaște ea.

— Anastasia, nu poți să-mi spui ce crezi tu că vreau s-aud. Nu e prea cinstit din partea ta. Cum să am încredere în tot ce mi-ai spus până acum?

Chestia asta nu va merge niciodată dacă nu e sinceră cu mine.

Gândul ăsta mă deprimă.

Vorbește cu mine, Ana.

— Cum te-ai simțit când te-am lovit și după aceea?

— Nu mi-a plăcut. Aș prefera să n-o mai faci.

— Nu trebuia să-ți placă.

— Ție de ce-ți place? mă întreabă, rostind rar cuvintele.

La naiba. Nu pot să-i spun de ce.

— Chiar vrei să ştii?

— Ah, crede-mă, sunt fascinată.

Acum e sarcastică.

— Ai grijă, o avertizez eu.

Păleşte când îmi vede expresia feţei.

— Ai de gând să mă mai loveşti o dată?

— Nu, în seara asta nu.

Cred că ţi-a ajuns.

— Aşa deci.

Îşi doreşte în continuare un răspuns.

— Îmi place controlul pe care mi-l oferă, Anastasia. Vreau să te comporţi într-un anumit fel şi, dacă nu, te voi pedepsi, iar tu vei învăţa să te comporţi aşa cum îmi doresc eu. Îmi place la nebunie să te pedepsesc. Am vrut să te plesnesc la fund încă de când m-ai întrebat dacă sunt homosexual.

Şi nu mai vreau să-ţi dai ochii peste cap la mine sau să fii sarcastică.

— Deci nu-ţi place de mine aşa cum sunt.

Are o voce timidă.

— Cred că eşti adorabilă aşa cum eşti.

— Atunci de ce încerci să mă schimbi?

— Nu vreau să te schimb.

Doamne fereşte. Eşti fermecătoare.

— Vreau să fii ascultătoare, să urmezi un set de reguli pe care ţi le-am dat şi să nu mă înfrunţi. Simplu.

Vreau să fii în siguranţă.

— Dar vrei să mă pedepseşti?

— Da, vreau.

— Asta nu pricep eu.

Oftez.

— Aşa sunt eu făcut. Trebuie să te controlez. Iar tu trebuie să te porţi într-un anume fel, că dacă nu...

Gândurile îmi zboară. *Mi se pare excitant, Ana. Şi ţie la fel. Nu poţi accepta asta? Să te pun pe genunchi... să-ţi simt fundul sub palma mea.*

— Îmi place să-ţi admir pielea ta frumoasă cum se înroşeşte şi se înfierbântă sub mâinile. Mă excită.

Numai când mă gândesc la asta tot trupul mi se înfioară.

— Deci nu te excită durerea la care mă supui?

La naiba.

— Un pic, să văd dacă poţi s-o suporţi.

De fapt, mă excită mai mult de-atât, dar nu vreau să-i spun asta chiar acum. Dacă-i spun, mă dă afară.

— Dar asta nu-i tot. E faptul că îmi aparţii şi pot să fac cu tine tot ce cred — acesta este controlul suprem asupra altcuiva. Şi asta mă excită. Foarte tare.

Trebuie să-i împrumt una sau două cărţi dspre ce înseamnă să fi supusă.

— Uite, poate nu-ţi explic foarte bine. N-a mai trebuit s-o fac niciodată. Nu m-am gândit la asta niciodată atât de profund. Întotdeauna mi-am găsit persoane care gândeau la fel ca mine.

Fac o pauză să văd dacă mai e atentă.

— Şi nu mi-ai răspuns la întrebare — cum te-ai simţit după aceea?

Clipeşte de câteva ori.

— Confuză.

— Ai fost excitată de toată povestea, Anastasia.

Pe dinăuntru eşti ciudată, Ana. Ştiu eu.

Închid ochii şi-mi amintesc cât de udă şi de excitată era după ce am plesnit-o la fund. Când îi redeschid, o văd uitându-se fix la mine, cu buzele desfăcute… trecându-şi limba peste buza de sus. Şi ea vrea.

La naiba. Nu din nou, Grey. Nu când e în starea asta.

— Nu te mai uita aşa la mine, o avertizez, cu o voce aspră.

Ridică din sprâncene, surprinsă.

Ştii ce vreau să spun, Ana.

— Nu mai am prezervative şi ştiu că eşti supărată. Nu sunt un monstru obsedat, deşi asta crede colega ta de camera. Deci te-ai simţit confuză?

Nu spune nimic.

Iisuse.

— N-ai avut nicio reţinere să fii sinceră cu mine în scris. E-mailurile tale mi-au arătat întotdeauna exact cum te simţi. De ce nu eşti aşa şi când vorbim? Te intimidez atât de tare?

Degetele ei trag de cuvertură.

— Mă farmeci, Christian. Mă copleşeşti pe de-a-ntregul. Mă simt ca Icar, care zboară prea aproape de soare.

Are o voce calmă, dar plină de emoţie.

Mărturisirea ei mă loveşte în moalele capului.

— În fine, cred că ai înţeles totul pe dos, şoptesc eu.

— Poftim?

— Ah, Anastasia, tu m-ai vrăjit pe mine. Nu e clar?

De-asta sunt aici.

Nu e deloc convinsă.

Ana. Crede-mă.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Scrie-mi un e-mail, te rog. Dar acum vreau să mă culc. Pot să rămân aici?

— Vrei să rămâi?

— Tu m-ai vrut aici.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă ea.

Femeie imposibilă. Am condus ca un maniac ca să ajung aici după mesajul tău nenorocit. Ăsta-i răspunsul pe care-l cauţi.

Mormăi că-i voi răspunde prin e-mail. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Conversaţia asta a luat sfârşit.

Înainte să mă răzgândesc şi să mă-ntorc la The Heathman, mă ridic în picioare, îmi golesc buzunarele, îmi scot pantofii şi şosetele şi îmi dau jos pantalonii. Îmi agăţ haina pe spătarul scaunului şi mă urc în pat lângă ea.

— Întinde-te, îi cer eu.

Se supune, iar eu mă sprijin într-un cot, uitându-mă la ea.

— Dacă ai de gând să plângi, plângi în faţa mea. Trebuie să ştiu.

— Vrei să plâng?

— Nu în mod special. Vreau doar să ştiu ce simţi. Nu vreau să-mi scape nimic. Stinge lumina. E târziu şi amândoi avem de lucru mâine.

O stinge.

— Aşază-te pe o parte, cu spatele la mine.

Nu vreau să mă atingi.

Se întoarce, iar eu o cuprind cu un braţ şi o trag uşor lângă mine.

— Dormi, iubito, murmur eu şi îi inspir parfumul părului.

La naiba, ce bine miroase.

Lelliot aleargă prin iarbă.

Râde. Tare de tot.

Alerg şi eu după el. Zâmbesc cu toată faţa.

O să-l prind.

În jurul nostru sunt copăcei.

Pui de copac plini de mere.

Mami mă lasă să culeg merele.

Mami mă lasă să mănânc merele.

Pun mere în buzunare. În toate buzunarele.

Le ascund şi prin pulover.

Merele au gust bun.

Merele miros frumos.

Mami face o plăcintă cu mere.

Plăcintă de mere cu îngheţată.

Asta îmi face burtica să zâmbească.

Îmi ascund merele în pantofi. Le ascund sub pernă.

E şi bărbatul ăsta. Bunicul Trev-Trev-yan.

Are un nume complicat. E greu de spus în mintea mea.

Mai are un nume. Thee-o-door.

Theodore este un nume amuzant.

Puii de copac sunt copacii lui.

Acasă la el. Acolo unde locuieşte el.

Este tatăl lui mami.

Are un râs zgomotos. Şi umeri laţi.
Şi ochi veseli.
Aleargă după mine şi după Lelliot.
Nu mă prinzi.
Lelliot aleargă. Şi râde.
Alerg. Îl prind.
Şi cădem în iarbă.
Râde.
Merele sclipesc în soare.
Şi au un gust atât de bun.
Bun de tot.
Şi miros atât de bine.
Tare, tare bine.
Merele cad.
Cad peste mine.
Mă răsucesc şi-mi cad pe spate.
Mă ustură. *Au.*

Dar mirosul e tot acolo, dulce şi răcoros.
Ana.

Când deschid ochii, mă trezesc cu ea în braţe, iar picioarele nostre sunt încolăcite. Mă priveşte cu un zâmbet tandru. Nu mai are faţa umflată şi udă de lacrimi; pare că radiază. Penisul mi se întăreşte din nou.

— Bună dimineaţa.

Sunt dezorientat.

— Dumnezeule, şi în somn sunt atras de tine.

Mă întind şi mă desprind de trupul ei, uitându-mă buimac în jur. Desigur, suntem la ea în dormitor. Ochii îi sclipesc de curiozitate atunci când îmi lipesc penisul de ea.

— Hmm, îmi dai idei, dar cred c-ar trebui să aşteptăm până duminică.

O sărut chiar sub ureche şi mă ridic, sprijinindu-mă în cot.

S-a îmbujorat. E caldă.

— Eşti foarte sexy, zice ea.

— Nici tu nu eşti mai prejos.

Zâmbesc cu subînţeles şi îmi ridic şoldurile, ademenind-o cu partea favorită a trupului meu. Îmi aruncă o privire care se vrea dezaprobatoare, dar eşuează lamentabil — de fapt, este extrem de amuzată. Mă aplec şi-o sărut.

— Ai dormit bine? întreb.

Ea dă aprobator din cap.

— Şi eu.

Sunt surprins. Chiar am dormit bine. Îi spun şi ei asta. Fără coşmaruri. Numai vise...

— Cât e ceasul? întreb eu.

— E şapte şi jumătate.

— Şapte şi jumătate? Rahat!

Sar din pat şi încep să-mi trag jeanşii pe mine. Ea mă priveşte cum mă îmbrac, încercând să-şi stăpânească râsul.

— Eşti o influenţă nefastă pentru mine, mă plâng eu. Am o şedinţă. Trebuie să plec... Trebuie să ajung la Portland până la opt. Râzi cumva de mine?

— Da, recunoaşte ea.

— Am întârziat. Eu nu întârzii. O altă premieră, domnişoară Steele.

Îmi iau haina, mă aplec şi-i cuprind faţa în mâini.

— Duminică, îi şoptesc şi o sărut.

Îmi iau ceasul, portofelul şi banii de pe noptieră, apoi îmi iau pantofii şi mă duc către uşă.

— Va veni Taylor să te ajute cu maşina aia a ta. Vorbeam serios. N-o mai conduce. Ne vedem la mine duminică. Îţi dau un e-mail cu ora.

O las puţin ameţită, ies valvârtej din apartament şi ajung la maşină.

Îmi pun pantofii în timp ce conduc.

După ce mi-i pun, apăs pe accelerație și mă strecor prin trafic ca s-ajung mai repede la Portland.

Va trebui să mă întâlnesc cu partenerii lui Eamon Kavanagh în jeanși.

Din fericire, ședința e prin WebEx.

Dau buzna în camera mea de la The Heathman și deschid laptopul: 8:02. *La naiba.* Nu m-am bărbierit, dar îmi netezesc părul și-mi aranjez haina, sperând să nu se observe că am doar un tricou pe sub ea.

Oricum, cui îi pasă?

Deschid WebEx și văd că Andrea este deja online, așteptându-mă.

— Bună dimineața, domnule Grey. Domnul Kavanagh întârzie, dar cei din New York și de aici, din Seattle, sunt pregătiți.

— Fred and Barney?

Familia Flintstone. Zâmbesc la acest gând.

— Da, domnule. Și Ros.

— Minunat. Mulțumesc.

Gâfâi. Observ privirea uluită pe care mi-o aruncă Andrea, dar prefer să n-o bag în seamă.

— Poți să-mi comanzi și mie un covrig cu cremă de brânză și somon afumat și o cafea neagră, te rog? Trimite-mi-le la mine în apartament urgent.

— Da, domnule Grey.

Îmi postează în fereastră linkul conferinței.

— Poftim, domnule, spune ea.

Apăs pe link — și gata, am intrat.

— Bună dimineața.

La masa de conferințe de la New York stau doi directori executivi; amândoi se uită întrebători la cameră. Ros, Barney și Fred sunt fiecare în câte-o fereastră separată.

Să revenim la afaceri. Kavanagh spune că vrea să-și upgradeze rețeaua media cu conexiuni de fibră optică de mare viteză. GEH îi

poate ajuta — dar chiar vor să intre în afacere? E o investiţie importantă, dar şi o mare recompensă la final.

În timp ce vorbim, primesc o notificare de e-mail de la Ana cu un titlu care-mi taie respiraţia şi care pluteşte în partea din dreapta sus a ecranului meu. O deschid, cât pot eu de calm.

De la: Anastasia Steele
Despre: Atac şi lovituri: efecte
Data: 27 mai 2011, 08:05
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Voiai să ştii de ce mă simţeam atât de confuză după ce m-ai — ce eufemism e oare mai potrivit? — plesnit la fund, pedepsit, bătut, atacat.

Un pic prea dramatic, domnişoară Steele. Puteai să zici nu.

Ei bine, pe parcursul întregului proces, m-am simţit înjosită, umilită şi abuzată.

Dacă te-ai simţit aşa, de ce nu m-ai oprit? Ai cuvinte de siguranţă la îndemână.

Şi, spre groaza mea, ai avut dreptate, m-am simţit excitată şi asta m-a luat prin surprindere.

Ştiu. Bravo. Bine că recunoşti, în sfârşit.

Aşa cum bine ştii, toate chestiile astea sexuale sunt noi pentru mine — mi-aş fi dorit să fiu mai experimentată şi, în consecinţă, mai pregătită. Am fost şocată pentru că m-a excitat.

Ceea ce m-a îngrijorat cu adevărat este felul în care m-am simţit după aceea. Şi asta e mai dificil de pus în cuvinte. Am fost fericită pentru că tu erai fericit. M-am simţit uşurată că n-a fost atât de dureros pe cât credeam c-o să fie. Şi când stăteam în braţele tale, m-am simţit... satisfăcută.

La fel şi eu, Ana, la fel şi eu...
Dar mă simt foarte jenată, vinovată chiar, pentru că am aceste senzaţii. Nu mi se potrivesc foarte bine şi de aceea sunt confuză. Asta îţi răspunde la întrebare?

Sper că lumea Fuziunilor şi Achiziţiilor este la fel de interesantă ca întotdeauna... şi că n-ai întârziat prea tare.

Mulţumesc că ai rămas cu mine.
Ana

Kavanagh se alătură conversaţiei, cerându-şi scuze c-a întârziat. În timp ce se fac prezentările şi Fred vorbeşte despre ce poate oferi GEH, îi răspund Anei. Sper ca persoanele aflate de partea cealaltă a ecranului să-şi închipuie că iau notiţe.

De la: Christian Grey
Despre: Relaxează-te
Data: 27 mai 2011, 08:24
Către: Anastasia Steele

Interesant titlu... păcat că e puţin exagerat, domnişoară Steele.
Ca să-ţi răspund:
• Prefer să-i spunem bătaie la fund — căci asta a fost.
• Te-ai simţit înjosită, umilită, abuzată şi atacată — ca o adevărată Tess Durbeyfield. Cred că tu eşti aceea care a ales înjosirea, dacă-mi amintesc bine. Chiar aşa te simţi sau aşa crezi că ar trebui

să te simţi? Că sunt două lucruri total diferite. Dacă *aşa* te simţi de-adevăratelea, crezi că ai putea să accepţi aceste sentimente, de dragul meu? Aşa ar proceda o supusă adevărată.

• Eu mă bucur că eşti neexperimentată. Îţi preţuiesc lipsa de experienţă şi de-abia acum încep să înţeleg ce înseamnă asta. Pe scurt... înseamnă că eşti a mea în toate sensurile.

• Da, erai excitată, lucru la rându-i excitant, nu e nimic rău în asta.

• E prea puţin spus că eram fericit. Mai degrabă trăiam o stare vecină cu extazul.

• Bătaia la fund ca pedeapsă doare mult mai tare decât bătaia în scopuri erotice — deci nu va fi mai grav de-atât, în afară de cazurile în care, desigur, nu comiţi vreun păcat mai însemnat. Atunci te voi pedepsi mai aspru. M-a durut mâna. Dar îmi place asta.

• Şi eu m-am simţit satisfăcut — mai mult decât îţi vei da seama vreodată.

• Nu-ţi irosi energia pe vinovăţie, sentimentul c-ai făcut ceva greşit etc. Suntem adulţi care ştim ce facem şi ceea ce se întâmplă în intimitate rămâne între noi. Trebuie să te relaxezi şi să-ţi asculţi trupul.

• Lumea F&A nu e nici pe departe atât de interesantă cum eşti tu, domnişoară Steele.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei soseşte aproape instantaneu.

De la: Anastasia Steele
Despre: Adulţi care ştim ce facem!
Data: 27 mai 2011, 08:26
Către: Christian Grey

Nu erai într-o şedinţă?
Mă bucur foarte tare că te-a durut mâna.

Şi dacă mi-aş asculta trupul, aş fi în Alaska deja.

Ana

P.S.: Mă mai gândesc dacă accept sau nu sentimentele acelea.

Alaska! Pe bune, domnişoară Steele. Chicotesc în barbă şi mă prefac interesat de discuţia online. Aud o bătaie în uşă şi îmi cer scuze că întrerup şedinţa ca să dau drumul chelneriţei de la room-service care mi-a adus micul dejun. Domnişoara Ochi Negri mă răsplăteşte cu un zâmbet cuceritor în timp ce eu semnez un cec.

Mă întorc la WebEx, îl găsesc pe Fred povestindu-le lui Kavanagh şi asociaţilor săi despre succesul financiar pe care l-a avut această tehnologie pentru o altă companie care ne e client.

— Tehnologia aceasta ne va ajuta în plan financiar? întreabă Kavanagh cu un zâmbet neîncrezător.

Când îi spun că Barney nu poate inventa un glob de cristal care să prevadă preţurile, toţi râd politicos.

În timp ce Fred discută o programare teoretică a implementării şi a integrării tehnologice, îi scriu Anei un e-mail.

De la: Christian Grey
Despre: Sper că n-ai chemat poliţia
Data: 27 mai 2011, 08:35
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
Sunt într-o şedinţă unde se discută despre piaţa financiară, dacă te interesează de-adevăratelea.

Să ne aducem aminte că ai fost acolo, lângă mine, ştiind ce urmează să fac.

Nu m-ai rugat nicio secundă să mă opresc — n-ai folosit nici cuvintele de siguranţă.

Eşti om în toată firea — poţi face alegeri singură.

Sincer vorbind, de-abia aştept data viitoare când mă mănâncă palma.

În mod evident nu-ţi asculţi partea care trebuie a corpului.

Alaska este un loc foarte rece şi n-ai nici unde fugi. Te-aş găsi imediat.

Pot depista telefoane mobile — ţi-aduci aminte?

Du-te la serviciu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Discursul lui Fred e în toi când primesc răspunsul Anei.

De la: Anastasia Steele
Despre: Hărţuitor
Data: 27 mai 2011, 08:36
Către: Christian Grey

Te-ai gândit să te tratezi pentru tendinţe de hărţuire?

Ana

Mă abţin să nu râd. E amuzantă.

De la: Christian Grey
Despre: Hărţuitor? Eu?
Data: 27 mai 2011, 08:38
Către: Anastasia Steele

Îi plătesc eminentului dr. Flynn o mică avere ca să-mi trateze tendinţele de hărţuitor şi alte tendinţe.
Du-te la serviciu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De ce nu s-a dus la serviciu? O să întârzie.

De la: Anastasia Steele
Despre: Şarlatani costisitori
Data: 27 mai 2011, 08:40
Către: Christian Grey

Aş putea să-ţi ofer cu modestie şi eu o a doua opinie?
Nu cred că dr. Flynn e foarte eficient.

Domnişoara Steele

La naiba, femeia asta e şi amuzantă… şi intuitivă. Flynn îmi ia o mică avere pentru sfaturile sale. Îi tastez pe furiş răspunsul.

De la: Christian Grey
Despre: A doua opinie
Data: 27 mai 2011, 08:43
Către: Anastasia Steele

Nu că ar fi treaba ta, modestă sau nu, dar dr. Flynn este a doua opinie.

Va trebui să te grăbeşti, cu noua ta maşină, expunându-te unui risc inutil — cred că-i împotriva regulilor.

DU-TE LA SERVICIU.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Kavanagh îmi pune o întrebare despre securizarea contractelor. Îi răspund că am achiziţionat de curând o companie inovativă şi dinamică în domeniul fibrei optice. Nu-i spun că am mari îndoieli în privinţa CEO-ului, Lucas Woods. Oricum va fi concediat. Îl concediez pe idiotul ăla, indiferent ce va spune Ros.

De la: Anastasia Steele
Despre: LITERE ŢIPĂTOARE
Data: 27 mai 2011, 08:47
Către: Christian Grey

Ca ţintă a tendinţelor tale de hărţuitor, cred că este treaba mea.

N-am semnat nimic deocamdată. Deci reguli-şreguli. Şi nu încep decât la 9:30.

Domnişoara Steele

LITERE ŢIPĂTOARE. Îmi place la nebunie.
Îi răspund.

De la: Christian Grey
Despre: Lingvistica descriptivă
Data: 27 mai 2011, 08:49
Către: Anastasia Steele

„Şreguli"? Nu sunt sigur că acest cuvânt apare în dicţionarul Webster.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

— Putem continua conversaţia offline, îi spune Ros lui Kavanagh. Acum, că ştim care vă sunt ideile şi aşteptările, vă vom pregăti o ofertă detaliată şi ne vom auzi din nou săptămâna viitoare ca s-o discutăm.

— Minunat, zic eu, încercând să par implicat.

Toată lumea dă aprobator din cap, apoi îşi ia la revedere.

— Mulţumesc că ne-ai dat ocazia să-ţi facem o ofertă, Eamon, îi spun lui Kavanagh.

— Se pare că voi v-aţi dat seama de ce avem noi nevoie, zice el. Mă bucur că te-am văzut ieri. La revedere.

Închid cu toţii în afara lui Ros, care se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut două capete.

În inbox ajunge alt e-mail de la Ana.

— Stai puţin, Ros. Dă-mi un minut sau două.

O pun în aşteptare.

Şi citesc.

Şi râd cât pot de tare.

De la: Anastasia Steele
Despre: Lingvistica descriptivă
Data: 27 mai 2011, 08:52
Către: Christian Grey

E între obsedat de control şi hărţuitor.

Şi lingvistica descriptivă e o limită dură pentru mine.

Acum mă laşi, te rog, în pace?

Aş vrea să merg la serviciu cu noua mea maşină.

Ana

Îi scriu un răspuns scurt şi la obiect.

De la: Christian Grey
Despre: Tinere enervante, dar amuzante
Data: 27 mai 2011, 08:56
Către: Anastasia Steele

Mă mănâncă-n palmă.
Să conduci cu grijă, domnişoară Steele.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ros se uită urât la mine când refac conexiunea.
— Ce mama naibii, Christian?
— Ce? mimez eu inocenţa.
— Ştii tu ce. Nu participa la nicio şedinţă care în mod clar nu te interesează.
— A fost aşa de evident?
— Da.
— La naiba.
— Da. La naiba. Ar putea fi un contract uriaş pentru noi.
— Ştiu. Ştiu. Îmi cer scuze.
Rânjesc.
— Nu ştiu ce ai în ultima vreme.
Scutură din cap, dar îmi dau seama că încearcă să-şi mascheze amuzamentul cu o expresie iritată.
— E aerul de Portland.
— În fine, cu cât te întorci mai repede aici, cu atât mai bine.
— Mă întorc în jurul prânzului. Între timp, roagă-l pe Marco să cerceteze toate editurile din Seattle şi să vadă dacă e vreuna bună să fie preluată.

— Vrei să intri şi pe piaţa de carte? se miră Ros. Nu e un sector cu potenţial de dezvoltare.

Probabil că are dreptate.

— Să cerceteze doar. Atâta tot.

Oftează.

— Dacă insişti. Te întorci mai târziu pe după-amiază? Să facem şi noi o recapitulare aşa cum trebuie.

— Depinde de trafic.

— O să programez o recapitulare cu Andrea.

— Minunat. Acum te las.

Închid WebEx-ul, apoi o sun pe Andrea.

— Domnule Grey.

— Sună-l pe dr. Baxter şi cheamă-l duminică la mine acasă, pe la prânz. Dacă nu e disponibil, găseşte un ginecolog bun. Pe cel mai bun.

— Da, domnule, spune ea. Altceva?

— Da. Care este numele cumpărătorului personal pe care îl folosesc la magazinul Neiman Marcus de la centrul comercial Bravern?

— Caroline Acton.

— Dă-mi un SMS cu numărul ei de telefon.

— Aşa fac.

— Ne vedem mai târziu.

— Da, domnule.

Închid.

Până acum a fost o dimineaţă foarte interesantă. Nu-mi amintesc de niciun schimb de e-mailuri care să fi fost vreodată atât de amuzant. Mă uit la laptop, dar nu mai e nimic nou. Cred că Ana e la serviciu.

Îmi trec mâinile prin păr.

Ros a observat cât de distrat eram în timpul teleconferinţei.

La naiba, Grey. Adună-te.

Îmi înfulec micul dejun, beau nişte cafea rece şi mă duc în dormitor să fac un duş şi să mă schimb. Nici când mă spăl pe cap nu pot să mi-o scot din minte pe femeia aceea. Ana.

Ana cea uimitoare.

Imaginea ei legănându-se deasupra mea îmi vine în cap; imaginea ei întinsă pe genunchii mei; ea legată de pat, cu gura deschisă de plăcere. Doamne, femeia asta e sexy de tot. Şi de dimineaţă, când m-am trezit lângă ea, mi-am dat seama că nu e atât de rău şi chiar am dormit bine... foarte bine chiar.

Litere ţipătoare. E-mailurile ei mă fac să râd. Sunt distractive. E amuzantă. N-am ştiut niciodată că-mi place aşa ceva la o femeie. Va trebui să mă gândesc la ce vom face duminică în camera mea de joacă... ceva distractiv, ceva nou pentru ea.

În timp ce mă bărbieresc îmi vine o idee şi imediat după ce îmbrac mă întorc la laptop şi caut prin magazinul meu de jucării. Am nevoie de o cravaşă de călărie — din piele maronie împletită. Rânjesc. O să-i îndeplinesc visurile Anei.

După ce plasez comanda, mă întorc la e-mailurile legate de muncă, plin de energie şi productiv, până când mă întrerupe Taylor.

— Bună dimineaţa, Taylor.

— Domnule Grey.

El îmi face un semn, privindu-mă uimit, iar eu îmi dau seama că zâmbesc pentru că-i citesc din nou e-mailurile Anei.

Lingvistiva descriptivă este o limită dură pentru mine.

— Am avut o dimineaţă frumoasă, mă trezesc explicându-i.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Am adus hainele domnişoarei Steele de săptămâna trecută.

— Pune-le alături de lucrurile mele.

— Desigur.

— Mulţumesc.

Îl privesc cum intră la mine în dormitor. Chiar şi Taylor a observat efectul pe care-l are Anastasia Steele asupra mea. Îmi vibrează telefonul: am un SMS de la Elliot.

Tot la Portland eşti?

Da, dar plec în curând.

Eu vin mai târziu într-acolo. Le ajut pe fete cu mutarea.

Păcat că nu poţi rămâne.

Ar fi prima noastră ÎNTÂLNIRE DUBLĂ de când te-a dezvirginat Ana.

Du-te dracului. O iau pe Mia de la aeroport.

Spune-mi detalii, frate. Kate nu-mi spune nimic.

Bine-ţi face. Du-te dracului. Din nou.

— Domnule Grey?

Taylor mă întrerupe încă o dată, cu bagajul meu în mână.

— A fost trimis curierul cu telefonul BlackBerry.

— Mulţumesc.

El dă scurt din cap şi după ce iese, îi mai scriu un e-mail domnişoarei Steele.

De la: Christian Grey
Despre: BlackBerry CU ÎMPRUMUT
Data: 27 mai 2011, 11:15
Către: Anastasia Steele

Trebuie să te pot contacta la toate orele, şi cum aceasta este cea mai sinceră formă a ta de comunicare, m-am gândit că-ţi trebuie un BlackBerry.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Şi poate că aşa o să şi răspunzi la telefon când te sun.

La 11:30 am altă teleconferinţă, cu directorul nostru de finanţe, ca să discutăm contribuţia caritabilă a firmei GEH pentru următorul trimestru. Asta îmi ia aproape o oră şi după ce se termină, iau un prânz uşor şi citesc restul revistei *Forbes*.

După ce mănânc şi ultima înghiţitură de salată, îmi dau seama că nu mai am niciun motiv să rămân la hotel. E momentul să plec, cu toate astea, ceva mă reţine. Şi în străfundul sufletului îmi dau seama că n-o voi mai vedea pe Ana până duminică, dacă nu cumva se răzgândeşte între timp.

La naiba. Sper că nu.

Îndepărtând acest gând, încep să-mi strâng hârtiile în geanta de voiaj şi, când vreau să strâng şi laptopul, văd un alt e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Despre: Consumerismul a luat-o razna
Data: 27 mai 2011, 13:22
Către: Christian Grey

Cred că trebuie să-l suni pe dr. Flynn chiar în acest moment. Tendinţele tale de hărţuire au depăşit orice limită.

Sunt la serviciu. O să-ţi scriu când ajung acasă.

Mulţumesc pentru acest nou accesoriu.

Nu greşeam cu nimic când am zis că eşti consumatorul suprem.

De ce faci asta?

Ana

Mă cearta! Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey
Despre: Câtă perspicacitate de la cineva atât de tânăr
Data: 27 mai 2011, 13:24
Către: Anastasia Steele

Ai dreptate ca de obicei, domnişoară Steele.
Dr. Flynn e plecat în vacanţă.

Şi fac toate astea pentru că pot.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde imediat, aşa că-mi strâng laptopul. Îmi iau geanta şi mă îndrept către recepţie, anunţându-mi plecarea. Cât timp aştept maşina, Andrea sună ca să-mi spună că a găsit un medic ginecolog care să vină duminică la Escala.

— O cheamă dr. Greene şi are recomandări foarte bune de la medicul dumneavoastră curant, domnule.

— Bine.

— Are un cabinet în Northwest.

— Bine.

Unde vrea Andrea să ajungă?

— Mai e ceva, domnule — e scumpă.

Îi alung îngrijorarea.

— Andrea, asta n-are nicio importanţă.

— În acest caz, poate veni acasă la dumneavoastră duminică, la ora unu şi jumătate.

— Grozav. Fă programarea.

— Desigur, domnule Grey.

Închid telefonul şi sunt tentat s-o sun pe mama ca s-o pun să-i verifice competenţele pe care le are dr. Greene, pentru că lucrează la acelaşi spital; dar asta ar putea-o face pe Grace să pună prea multe întrebări.

După ce urc în maşină, îi trimit Anei un e-mail cu detaliile pentru ziua de duminică.

De la: Christian Grey
Despre: Duminică

Data: 27 mai 2011, 13:40
Către: Anastasia Steele

Ne vedem la ora 1 duminică?
Medicul va veni să te vadă la Escala la ora 1:30.

Acum plec la Seattle.

Sper să vă descurcaţi cu mutarea şi de-abia aştept să vină ziua de duminică.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Aşa. Totul e pus la punct. Pornesc R8-ul şi o iau pe I-5.

Când trec pe lângă ieşirea către Vancouver, mă simt inspirat. O sun pe Andrea de pe hands-free şi o rog să organizeze o petrecere de casă nouă pentru Ana şi Kate.

— Ce anume doriţi să trimit acolo?

— Bollinger La Grande Année Rosé, 1999 vintage.

— Da, domnule. Altceva?

— Cum adică, altceva?

— Flori? Ciocolată? Un balon?

— Balon?

— Da.

— Ce fel de baloane?

— Păi... au de toate felurile.

— Bine. Bună idee — vezi dacă au un balon în formă de elicopter.

— Da, domnule. Şi un mesaj pentru felicitare?

— „Doamnelor, multă baftă în noua voastră casă. Christian Grey." Ai notat?

— Am notat. Care e adresa?

La naiba. Nu ştiu.

— Ţi-o trimit prin mesaj mai târziu sau mâine. E în regulă?

— Da, domnule. Pot s-o livrez mâine.

— Mulţumesc, Andrea.

— Cu plăcere.

Pare surprinsă.

Îi închid şi accelerez.

Pe la 6:30 ajung acasă şi dispoziţia exuberantă mi-a dispărut — încă n-am primit nicio veste de la Ana. Aleg o pereche de butoni din dulap şi, în timp ce-mi leg papionul pentru evenimentul de diseară, mă întreb dacă se simte bine. Mi-a spus că-mi va scrie când va ajunge acasă; am sunat-o de două ori, dar n-am niciun semn de la ea, şi asta mă enervează la culme. Mai încerc o dată şi acum îi las un mesaj.

„Cred că trebuie să înveţi să te ridici la înălţimea aşteptărilor mele. Nu sunt un om răbdător. Dacă spui că mă suni când ieşi de la slujbă, ar trebui să ai bunul-simţ s-o faci. Altfel mă îngrijorez şi ăsta e un sentiment cu care nu sunt obişnuit şi pe care nu-l tolerez foarte bine. Sună-mă."

Dacă nu mă sună în curând, cred c-o să explodez.

Stau la masă cu Whelan, bancherul meu. Sunt invitatul său la un eveniment caritabil pentru o organizaţie nonprofit care doreşte să contribuie la diminuarea sărăciei globale.

— Mă bucur c-ai putut veni, spune Whelan.

— E o cauză bună.

— Îţi mulţumesc pentru contribuţia generoasă, domnule Grey.

Soţia lui se tot foieşte, împingându-şi spre mine sânii ei perfecţi şi măriţi prin metode chirurgicale.

— Cum am spus, e o cauză bună.

Îi zâmbesc cu superioritate.

De ce nu m-a sunat Ana?

Îmi verific telefonul din nou.

Nimic.

Mă uit la masă la toţi bărbaţii de vârstă mijlocie veniţi cu cea de-a doua sau de-a treia lor soţie trofeu. Doamne fereşte să ajung vreodată aşa.

M-am plictisit. M-am plictisit de-adevăratelea şi sunt enervat la culme.

Ce tot face?

Puteam oare s-o aduc aici? Presupun că şi ea s-ar fi plictisit de moarte, ca şi mine. Când conversaţia de la masă ajunge la economia mondială, simt că mi-a ajuns. Mă scuz şi plec din sala de recepţii şi de la hotel. În timp ce valetul îmi înapoiază maşina, o sun din nou pe Ana.

Tot nu răspunde.

Poate că acum, că am plecat, nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Când ajung acasă, mă duc direct în birou şi deschid iMac-ul.

De la: Christian Grey
Despre: Unde eşti?
Data: 27 mai 2011, 22:14
Către: Anastasia Steele

„Sunt la serviciu. Îţi scriu când ajung acasă."
Încă eşti la serviciu sau ţi-ai împachetat şi telefonul tău, şi BlackBerry-ul, şi MacBook-ul?

Sună-mă sau mă obligi să-l sun pe Elliot.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit pe fereastră către apele întunecate ale Canalului.

De ce m-am oferit s-o iau pe Mia de la aeroport? Aş putea fi cu Ana, ajutând-o să-şi împacheteze lucrurile, apoi ieşind la o pizza cu ea şi cu Kate şi cu Elliot — sau ce-or face oamenii obişnuiţi.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey.

Ăsta nu eşti tu. *Revino la realitate.*

Mă învârt prin apartament, iar paşii îmi răsună în living, şi totul îmi pare dureros de pustiu faţă de ultima oară când am fost aici. Îmi desfac papionul. Poate că eu sunt cel pustiu pe dinăuntru. Îmi torn un Armagnac şi mă uit fix la clădirile care se întind dinspre Seattle către Canal.

Te gândeşti la mine, Anastasia Steele? Luminile sclipitoare ale oraşului Seattle n-au niciun răspuns.

Îmi vibrează telefonul.

Oh. Să-mi bag. *În sfârşit.* Ea e.

— Bună.

Sunt uşurat că m-a sunat.

— Bună, zice ea.

— Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Ştiu, îmi pare rău că nu ţi-am răspuns, dar sunt în ordine.

În ordine? Aş vrea să fiu şi eu aşa...

— Ai avut o seară plăcută? o întreb, încercând să par calm.

— Da. Am terminat de împachetat, iar Kate şi cu mine am comandat mâncare chinezească cu José.

Ah, e din ce în ce mai bine. Nenorocitul ăla de fotograf din nou. De-asta nu m-a sunat.

— Tu ce-ai făcut? mă întreabă când eu nu-i zic nimic şi are un ton disperat.

De ce? Ce nu-mi spune?

Ah, nu gândi mai mult decât trebuie, Grey!

Oftez.

— Am fost la un dineu caritabil. M-am plictisit de moarte. Am plecat cât de repede am putut.

— Aş vrea să fii aici, şopteşte ea.

— Chiar vrei?

— Da, spune ea cu înflăcărare.

Ah. Poate că-i e dor de mine.

— Ne vedem duminică? întreb eu, încercând să nu par foarte disperat.

— Da, duminică, zice ea şi cred că zâmbeşte.

— Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Are o voce răguşită şi mă lasă fără suflu.

— Baftă cu mutarea de mâine, Anastasia.

Rămâne la telefon, respirând uşor. De ce nu închide? Nu vrea să închidă?

— Închide, şopteşte ea.

Nu vrea să-mi închidă telefonul şi asta mă binedispune imediat. Zâmbesc la peisajul din Seattle.

— Nu, închide tu.

— Nu vreau să-nchid.

— Nici eu nu vreau.

— Ai fost foarte supărat pe mine? mă întreabă.

— Da.

— Şi mai eşti?

— Nu.

Acum că ştiu că eşti teafără.

— Deci n-o să mă pedepseşti?

— Nu. Sunt omul momentului.

— Am observat, mă tachinează ea şi asta mă face să zâmbesc.

— Poţi închide acum, domnişoară Steele.

— Chiar vreţi să închid, domnule?

— Du-te la culcare, Anastasia.

— Da, domnule.

Tot nu închide şi îmi dau seama că zâmbeşte larg. Ceea ce mă binedispune şi mai tare.

— Crezi c-o să poţi să faci vreodată ceea ce ţi se spune? o întreb.

— Poate. Vedem de duminică încolo, zice ea, cu o voce ispititoare, şi conexiunea se întrerupe.

Anastasia Steele, ce-o să mă fac eu cu tine?

De fapt, ştiu ce-o să fac, dacă acea cravaşă de călărie soseşte la timp. Şi cu acest gând tentant dau pe gât restul paharului de Armagnac şi mă duc să mă culc.

Sâmbătă,
28 mai 2011

— Christian! exclamă încântată Mia şi vine în fugă către mine, lăsându-şi baltă căruciorul plin cu bagaje.

Mă cuprinde cu mâinile de gât şi mă îmbrăţişează cu putere.

— Mi-a fost dor de tine, zice ea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

O îmbrăţişez şi eu. Se dă în spate şi mă cercetează cu ochii ei negri şi atenţi.

— Arăţi bine, face ea. Povesteşte-mi despre fata asta!

— Hai să ajungem acasă, cu bagajele tale cu tot.

Îi iau căruciorul, care cântăreşte o tonă, şi ieşim împreună din terminal, îndreptându-ne către parcare.

— Deci cum a fost la Paris? Mi se pare că l-ai adus pe tot acasă cu tine.

— *C'est incroyable!* exclamă ea. Însă Floubert a fost un nemernic. *Frate.* S-a purtat oribil. Un profesor de rahat, dar un bucătar excelent.

— Asta înseamnă că găteşti tu diseară?

— Ah, speram să gătească mama.

Mia începe să vorbească despre Paris şi nu mai tace: despre camera ei micuţă, Sacré-Coeur, Montmartre, parizienii, cafeaua, vinul roşu, brânza, moda, cumpărăturile. Dar mai ales despre modă şi cumpărături. Şi eu care credeam că s-a dus la Paris ca să-nveţe să gătească.

Mi-a lipsit ciripeala ei; e reconfortantă şi bine-venită. Ea este singura persoană pe care o cunosc care nu mă face să mă simt... altfel.

— Ea e surioara ta, Christian. O cheamă Mia.

Mami mă lasă s-o ţin în braţe. E foarte mică. Şi are părul negru, negru de tot.

Zâmbeşte. N-are dinţi. Scot limba la ea. Râde molipsitor.

Mami mă lasă să ţin din nou bebeluşul în braţe. O cheamă Mia.

O fac să râdă. O ţin în braţe şi nu-i mai dau drumul. E în siguranţă la mine în braţe.

Pe Elliot nu-l interesează Mia. Ei îi curge din gură şi plânge.

Iar el strâmbă din nas când ea face caca.

Când Mia plânge, Elliot o ignoră. Eu însă o ţin în braţe şi ea nu mai plânge.

Adoarme la mine în braţe.

— Mi-a, şoptesc.

— Ce-ai spus? întreabă mami, făcându-se albă la faţă.

— Mi-a.

— Da. Da. Băiat scump, Mia. O cheamă Mia.

Şi mami începe să plângă de fericire.

Intru pe alee, parchez în faţa uşii casei părinţilor mei, scot bagajele Miei şi le car până în hol.

— Unde-i toată lumea? se bosumflă Mia.

Acasă la părinţii mei e doar menajera — e o studentă venită la schimb şi nu mai ştiu cum o cheamă.

— Bine-ai venit acasă, îi spune Miei în engleza ei stâlcită şi se uită la mine cu ochi mari.

Ah, Doamne. Nu e decât o faţă arătoasă, draga mea.

O ignor pe menajeră şi îi răspund Miei la întrebare.

— Cred că mama e de gardă, iar tata e plecat la o conferinţă. Ai venit acasă cu o săptămână mai devreme.

— N-am mai putut să-l suport pe Floubert niciun minut în plus. Trebuia să fug cât mai puteam. Ah, ţi-am cumpărat un cadou.

Apucă una dintre valize, o deschide pe hol şi începe să răscolească prin ea.

— Ah!

Îmi oferă o cutie grea şi pătrată.

— Deschide-o, mă grăbeşte ea, zâmbind.

E o forţă de neoprit.

Deschid cutia cu precauţie şi descopăr un glob cu zăpadă artificială care are înăuntru un mic pian negru de concert plin de sclipici. Este cel mai mare kitsch pe care l-am văzut vreodată.

— E o cutie muzicală. Uite...

Mi-o smulge din mână, o scutură bine şi învârte o cheiţă de pe fundul cutiei. O versiune veselă a Marseillezei se aude dintr-un nor de sclipici colorat.

Ce să fac eu cu aşa ceva? Izbucnesc în râs, pentru că e atât de caracteristic pentru Mia.

— E minunată, Mia. Mulţumesc.

O îmbrăţişez şi ea face la fel.

— Ştiam că te va face să râzi.

Are dreptate. Mă cunoaşte bine.

— Acum povesteşte-mi despre fata asta, zice ea.

Dar ne întrerupem amândoi când pe uşă dă buzna mama, ceea ce-mi oferă o portiţă de scăpare cât timp ele două se îmbrăţişează.

— Îmi pare tare rău că n-am venit să te întâmpin, draga mea, spune Grace. Am fost de gardă. Mi se pare c-ai mai crescut. Christian, poţi să-i duci tu sus bagajele Miei? Te ajută şi Gretchen.

Serios?

Acum sunt şi cărăuş?

— Da, mamă.

Îmi dau ochii peste cap. N-am nevoie de zâmbetul tâmp al lui Gretchen.

După ce termin, le spun că am o întâlnire cu antrenorul meu personal.

— Mă întorc diseară.

Le sărut repede pe amândouă şi plec înainte să fiu potopit cu şi mai multe întrebări despre Ana.

Bastille, antrenorul meu, mă pune la muncă. Azi facem kickboxing la sală la el.

— Te-ai înmuiat la Portland, băiete.

Îmi zâmbeşte după ce mă trânteşte la podea cu o lovitură serioasă de picior. Bastille face parte dintre antrenorii duri, ceea ce-mi convine de minune.

Mă ridic cu greu în picioare. Vreau să-l dobor şi eu. Dar are dreptate — mă bate măr azi, iar eu n-am nicio soluţie.

Când terminăm, mă întreabă:

— Ce e cu tine? Te gândeşti la altceva, frate.

— La viaţă-n general. Ştii tu, îi răspund, încercând să par indiferent.

— Sigur. Stai la Seattle săptămâna asta?

— Mda.

— Bine. Te pun eu la loc pe picioare.

În timp ce mă întorc de la jogging îmi amintesc de cadoul de casă nouă pentru Ana. Îi scriu un mesaj lui Elliot.

Ce adresă au Ana şi Kate?

Vreau să le fac un cadou-surpriză.

Îmi trimite adresa, iar eu o transmit mai departe către Andrea. Ea îmi răspunde cât timp urc cu liftul până la apartament.

Am trimis şampania şi balonul. A.

Când intru, Taylor îmi întinde un pachet.

— A venit asta pentru dumneavoastră, domnule Grey.

Ah, da. Recunosc ambalajul discret: este cravaşa de călărie.

— Mulţumesc.

— Doamna Jones a spus că se întoarce mâine spre seară.

— Bine. Cred că asta-i tot pentru azi, Taylor.

— Prea bine, domnule, zice el cu un zâmbet politicos şi se duce la el în birou.

Iau cravaşa şi mă strecor în dormitor. Va fi introducerea perfectă în lumea mea: după cum a recunoscut, Ana n-are niciun termen de comparaţie în privinţa pedepsei corporale, în afară de bătaia la fund pe care i-am administrat-o aseară. Care a excitat-o. Cu cravaşa va trebui s-o iau uşor şi s-o-nvăţ să-i placă.

Să-i placă de-adevăratelea. Cravaşa de călărie e perfectă. O să-i demonstrez că teama e numai în mintea ei. Când se va obişnui cu toate astea, putem merge mai departe.

Sper că vom putea merge mai departe...

O s-o luăm uşor. Şi o să facem numai ce poate suporta. Dacă vreau ca asta să meargă, trebuie s-o luăm în ritmul ei. Nu în ritmul meu.

Mă mai uit o dată la cravaşă şi o pun apoi în dulap, pentru mâine.

Îmi deschid laptopul ca să m-apuc de lucru şi atunci îmi sună telefonul. Sper să fie Ana, dar din păcate e doar Elena.

Trebuia oare s-o sun?

— Bună, Christian. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

— Te-ai întors de la Portland?

— Da.

— Ai chef să luăm cina împreună diseară?

— Diseară nu. Mia de-abia s-a întors de la Paris şi sunt consemnat acasă.

— Ah. De către Mama Grey. Ce mai face?

— Mama Grey? E bine. Cred. De ce? Ştii tu ceva ce eu nu ştiu?

— Întrebam şi eu, Christian. Nu mai fi atât de sensibil.

— Te sun săptămâna viitoare. Poate luăm cina atunci.

— Bine. Ai cam dispărut în ultima vreme. Iar eu am cunoscut o femeie care s-ar putea să ţi se potrivească.

Şi eu la fel.

Nu-i bag în seamă replica.

— Ne vedem săptămâna viitoare. La revedere.

În timp ce fac un duş mă întreb dacă faptul că a trebuit s-o vânez pe Ana a făcut-o mai interesantă… sau aşa e Ana, pur şi simplu?

Cina a fost amuzantă. Soră-mea a redevenit prinţesa care a fost întotdeauna, iar restul membrilor familiei s-au transformat din nou în servitorii ei, pe care-i are la degetul mic. Cu toate odraslele acasă, Grace e în elementul ei; a gătit mâncarea preferată a Miei — pui cu smântână, piure şi sos.

Trebuie să recunosc că şi mie-mi place mult.

— Povesteşte-mi despre Anastasia, îmi porunceşte Mia în timp ce stăm la masa de la bucătărie.

Elliot se lasă pe spate în scaunul lui şi-şi duce mâinile la ceafă.

— Asta trebuie să aud şi eu. Ştii că l-a dezvirginat?

— Elliot! îl ceartă Grace, plesnindu-l cu un prosop de şters vase.

— Au!

El se fereşte.

Îmi dau ochii peste cap exasperat.

— Am cunoscut o fată.

Ridic din umeri.

— Asta-i tot.

— Nu poţi să ne faci aşa ceva! obiectează Mia, bosumflându-se.

— Ba da, Mia, uite că poate. Şi tocmai a făcut-o.

Carrick îi aruncă o privire dezaprobatoare peste ochelari.

— O s-o cunoaştem cu toţii mâine la cină, nu-i aşa, Christian? zice Grace, zâmbind cu subînţeles.

Ah, la naiba.

— Kate vine, mă necăjeşte Elliot.

Instigator nenorocit. Mă uit urât la el.

— De-abia aştept s-o cunosc. Pare minunată!

Mia jubilează.

— Da, da, mormăi eu, întrebându-mă dacă pot oare să scap de cina de mâine.

— A întrebat Elena de tine, dragul meu, spune Grace.

— Serios?

Par total dezinteresat, rezultatul multor ani de antrenament.

— Da. Zicea că nu te-a văzut de mult.

— Am fost plecat la Portland cu afaceri. Că veni vorba — mâine am o şedinţă importantă şi trebuie să mă pregătesc.

— Dar n-ai mâncat desertul. Avem tartă cu mere.

Hmm... tentant. Dar dacă rămân, or să continue interogatoriul despre Ana.

— Trebuie să plec. Am de lucru.

— Dragule, munceşti prea mult, spune Grace, dând să se ridice de pe scaun.

— Nu te ridica, mamă. Sunt sigur că Elliot o să te ajute cu vasele după ce mâncaţi.

— Poftim? zice Elliot încruntându-se.

Îi fac cu ochiul, îmi iau la revedere şi dau să plec.

— Dar ne vedem mâine, da? întreabă Grace, iar tonul ei îmi pare prea optimist.

— Mai vedem.

Rahat. Se pare că Anastasia Steele e pe cale să-mi cunoască familia.

Habar n-am ce să simt în privinţa asta.

Duminică,
29 mai 2011

Alerg pe Fourth Avenue şi o iau la dreapta pe Vine, ascultând în căşti melodia „Shake Your Hips" a celor de la Rolling Stones.

Este 6:45 dimineaţa şi drumul duce... la apartamentul ei. Sunt nerăbdător; vreau să văd unde locuieşte.

E între obsedat de control şi hărţuitor.

Râd în sinea mea. Nu fac decât s-alerg. E o ţară liberă.

Blocul ei este din cărămidă banală, iar ramele ferestrelor sunt pictate în verde-închis, lucru caracteristic zonei. E într-un cartier bun, aproape de intersecţia dintre Vine Street şi Western. Mi-o imaginez pe Ana ghemuită în pat, sub pătura ei albastru cu crem.

Mai alerg câteva străzi şi mă întorc pe la piaţă; vânzătorii îşi deschid tarabele. Trec printre camioanele de fructe şi legume care livrează marfa. Asta e inima oraşului — vibrant, chiar şi într-o dimineaţă cenuşie şi rece ca aceasta. Apa Canalului are o culoare plumburie şi sticloasă, precum cerul. Dar nimic nu-mi strică dispoziţia.

Azi e ziua cea mare.

După ce fac duş, pun pe mine nişte jeanşi şi o cămaşă de in şi scot din sertar un elastic de păr. Mi-l strecor în buzunar şi mă duc la mine în birou să-i scriu Anei.

De la: Christian Grey
Despre: Viaţa mea în cifre
Data: 29 mai 2011, 08:04
Către: Anastasia Steele

Dacă vii cu maşina, îţi trebuie codul de acces în garajul subteran de la Escala: 146963.
Parchează în spaţiul cinci — e unul dintre locurile mele de parcare.

Codul de la lift: 1880.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Peste un moment sau două vine şi răspunsul.

De la: Anastasia Steele
Despre: O şampanie excelentă
Data: 29 mai 2011, 08:08
Către: Christian Grey

Da, domnule. Am înţeles.
Mulţumesc pentru şampanie şi pentru elicopterul gonflabil, care e acum legat de patul meu.

Ana

Îmi vine-n cap imaginea Anei legată de patul ei. Mă foiesc pe scaun. Sper c-a adus patul acela la Seattle.

De la: Christian Grey
Despre: Invidie
Data: 29 mai 2011, 08:11
Către: Anastasia Steele

Cu plăcere.
Să nu-ntârzii.

Norocos elicopter.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde, așa că mă duc la frigider să caut ceva de mâncare. Gail mi-a lăsat niște cornuri cu unt și, pentru prânz, o salată Caesar cu pui, cât să ne-ajungă amândurora. Sper că Ana o va mânca; pe mine nu mă deranjează să mănânc același lucru două zile la rând.

Îmi timp ce iau micul dejun apare și Taylor.

— Bună dimineața, domnule Grey. Iată ziarele de duminică.

— Mulțumesc. Anastasia vine aici pe la ora unu, apoi, pe la unu și jumătate, o anume dr. Greene.

— Prea bine, domnule. Mai e ceva în programul de azi?

— Da. Ana și cu mine mergem la cină acasă la părinții mei diseară.

Taylor își înclină capul într-o parte, părând surprins pentru o clipă, dar apoi iese din cameră. Eu mă-ntorc la cornul meu și la gemul de caise.

Mda. O duc să-mi cunoască părinții. Ce-i așa mare scofală?

Nu mă pot liniști. Sunt agitat. Este 12:15 p.m. Timpul se scurge atât de greu astăzi. Mă opresc din muncă, iau ziarele de duminică, mă întorc în living, unde dau drumul la muzică și citesc.

Spre surprinderea mea, găsesc o fotografie cu mine şi cu Ana la pagina de ştiri locale, făcută la ceremonia de absolvire de la WSU. Arată adorabil, chiar aşa, puţin speriată.

Aud uşile deschizându-se şi iat-o... Are părul desfăcut, puţin sălbatic şi sexy, şi poartă rochia violet cu care era îmbrăcată şi la cina de la The Heathman. Arată senzaţional.

Bravo, domnişoară Steele.

— Hmm, rochia asta.

Am vocea plină de admiraţie şi mă duc s-o întâmpin.

— Bine-ai venit înapoi, domnişoară Steele, şoptesc şi o apuc de bărbie, sărutând-o tandru pe buze.

— Bună, spune ea, înroşindu-se în obraji.

— Eşti punctuală. Îmi place punctualitatea. Vino-ncoace.

O iau de mână şi o conduc la canapea.

— Voiam să-ţi arăt ceva.

Ne aşezăm amândoi şi îi arăt *The Seattle Times.* Fotografia o face să râdă. Nu e chiar reacţia la care mă aşteptam.

— Deci sunt „prietena" ta acum, mă tachinează ea.

— Aşa se pare. Aşa scrie în gazetă, deci trebuie să fie adevărat.

M-am mai calmat puţin acum, că a venit — probabil *datorită faptului* că a venit. N-a fugit de mine. Îi dau părul moale şi mătăsos după ureche; aş vrea foarte mult să i-l împletesc.

— Deci, Anastasia, acum ştii mult mai bine decât ultima oară când ai fost aici cum sunt eu.

— Da.

Mă priveşte atent... ştie.

— Cu toate astea, te-ai întors.

Dă din cap, zâmbindu-mi timid.

Nu-mi vine să cred ce noroc am.

Ştiam eu că eşti o ciudată, Ana.

— Ai mâncat?

— Nu.

Deloc? Bine. Va trebui să rezolvăm asta. Îmi trec mâna prin păr şi o întreb, cât pot de neutru:

— Ţi-e foame?

— Nu de mâncare, mă tachinează ea.

Oau. Parcă a vorbit direct cu penisul meu.

Mă aplec în faţă, îmi lipesc buzele de urechea ei şi îi simt parfumul îmbătător.

— Eşti mai nerăbdătoare ca niciodată, domnişoară Steele — şi, să-ţi spun drept, aşa sunt şi eu. Dar dr. Greene trebuie s-ajungă în scurt timp.

Mă apropii de ea.

— Aş vrea să mănânci.

E o rugăminte.

— Ce poţi să-mi spui despre dr. Greene? schimbă ea intenţionat subiectul.

— E cel mai bun ginecolog din Seattle. Ce pot să-ţi spun mai mult?

Cel puţin aşa i-a spus medicul meu asistentei mele.

— Credeam că o să mă vadă doctorul *tău.* Şi nu-mi spune că eşti de fapt femeie, că nu te cred.

Îmi stăpânesc un hohot de râs.

— Cred că e mai bine să te consulte un specialist. Tu nu crezi?

Se uită la mine întrebător, dar mă aprobă dând din cap.

Mai avem un subiect de lămurit.

— Anastasia, mamei i-ar plăcea să vii diseară la cină. Cred că şi Elliot o invită pe Kate. Nu ştiu exact ce părere am despre asta. Va fi ciudat pentru mine să te prezint familiei.

Stă o secundă pe gânduri, apoi îşi aruncă părul pe spate aşa cum face de fiecare dată înainte să ne contrazicem. Dar pare mai degrabă jignită, nu pusă pe ceartă.

— Ţi-e ruşine cu mine?

Pare şocată.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sigur că nu.

Dintre toate lucrurile pe care le putea spune! Mă uit la ea îndurerat. Cum poate gândi așa ceva despre ea însăși?

— De ce e ciudat? mă întreabă.

— Pentru că n-am mai făcut așa ceva niciodată.

Tonul meu e plin de iritare.

— Tu de ce ai voie să-ți dai ochii peste cap și eu nu?

— Nu mi-am dat seama c-am făcut așa.

Mă ceartă. Din nou.

— Nici eu nu-mi dau seama, de obicei, se răstește ea.

La naiba. Ne certăm?

Taylor își drege vocea.

— A sosit dr. Greene, domnule, spune el.

— Condu-o în camera domnișoarei Steele.

Ana se întoarce și mă privește, iar eu îi întind mâna.

— Nu vii și tu, nu-i așa?

Pare îngrozită și amuzată în același timp.

Râd, dar trupul mi se înfioară.

— Aș da bani buni să pot privi, crede-mă, Anastasia, dar nu cred că doamna doctor ar fi de acord cu așa ceva.

Îmi dă mâna, iar eu o iau în brațe și-o sărut. Are buzele moi și calde și ispititoare; mâinile îmi alunecă în părul ei și o sărut și mai apăsat. Când mă retrag, pare ametită. Îmi lipesc fruntea de fruntea ei.

— Mă bucur atât de mult că ești aici. De-abia aștept să te dezbrac.

Nu-mi vine să cred ce dor mi-a fost de tine.

— Haide. Vreau s-o cunosc și eu pe dr. Greene.

— N-o cunoști?

— Nu.

O iau de mână și ne ducem la etaj, în viitorul ei dormitor.

Dr. Greene are o privire din aceea mioapă și pătrunzătoare, care mă face să mă simt un pic stânjenit.

— Domnule Grey, spune ea, strângându-mi mâna ferm.

— Mulţumesc că aţi venit, deşi v-am anunţat în ultima clipă.

Îi zâmbesc cât pot eu de frumos.

— Mulţumesc că m-aţi chemat, domnule Grey. Domnişoară Steele, zice ea politicos şi-mi dau seama că încearcă să evalueze natura relaţiei noastre.

Cu siguranţă crede c-ar trebui să-mi răsucesc mustaţa ca un personaj negativ din filmele mute. Se întoarce şi-mi spune din priviri să ies din cameră.

Bine.

— Voi fi jos, zic eu.

Deşi tare mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă aici. Cred că doamna doctor ar avea o reacţie adorabilă dacă i-aş cere aşa ceva. Zâmbesc la acest gând şi plec jos, în living.

Acum, când Ana nu mai e cu mine, iar sunt neliniştit. Ca să mă calmez aşez două şervete de masă pe blatul din bucătărie. Este a doua oară când fac asta şi prima dată a fost tot pentru Ana.

Devii sentimental, Grey.

Aleg un Chablis pe care să-l bem la prânz — unul dintre puţinele vinuri Chardonnay care-mi plac — şi când termin, mă aşez pe canapea şi răsfoiesc paginile de sport ale ziarului. Dau muzica mai tare în iPod, sperând că muzica mă va ajuta să mă concentrez la scorul de aseară al meciului dintre Mariners şi Yankees, nu la ce fac sus Ana şi dr. Greene.

Într-un sfârşit le aud paşii pe culoar şi ridic privirea când intră.

— Aţi terminat? întreb şi dau muzica mai încet.

— Da, domnule Grey. Aveţi grijă de ea; e o tânără frumoasă şi deşteaptă.

Ce i-o fi spus Ana?

— Aşa intenţionez să fac, zic eu, aruncându-i Anei o privire confuză.

Ea clipeşte derutată. *Bine.* Înseamnă că nu i-a spus nimic.

— O să vă trimit factura, zice dr. Greene. La revedere şi baftă multă, Ana.

Zâmbeşte cald şi ne strângem mâna.

Taylor o conduce la lift şi închide atent uşile holului în urma sa.

— Cum a fost? întreb eu, un pic contrariat de ceea ce a spus dr. Greene.

— Mulţumesc, bine, răspunde Ana. A zis că trebuie să mă abţin de la orice fel de activitate sexuală timp de patru săptămâni.

Ce mama dracului? Mă holbez la ea şocat.

Expresia serioasă a Anei se transformă într-una triumfătoare.

— Te-am păcălit!

Bine jucat, domnişoară Steele.

Când mijesc ochii, zâmbetul i se evaporă.

— Te-am păcălit!

Nu pot să nu rânjesc. O apuc de talie, o trag lângă mine şi simt cum întreg trupul meu o doreşte.

— Eşti incorigibilă, domnişoară Steele.

Îmi trec mânile prin părul ei şi o sărut prelung, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să i-o trag pe blatul de bucătărie, ca învăţătură de minte.

Toate la timpul lor, Grey.

— Oricât de mult aş vrea să profit de tine aici şi acum, trebuie să mănânci, şi eu la fel. N-am chef să leşini mai târziu, şoptesc.

— Doar pentru asta mă vrei — pentru trupul meu? întreabă.

— Pentru trup şi pentru gura ta obraznică.

O mai sărut o dată, gândindu-mă la ce urmează... O sărut şi mai apăsat şi dorinţa îmi cuprinde tot corpul. O doresc pe femeia asta. Înainte să i-o trag aici, pe podea, îi dau drumul şi amândoi avem răsuflarea întretăiată.

— Ce muzică e asta? spune ea, cu glasul răguşit.

— Villa-Lobos, o arie din *Bachianas Brasileiras*. Frumoasă, nu-i aşa?

— Da, zice ea, privind fix masa pusă.

Scot salata Caesar din frigider, o pun pe masă între cele două şervete şi o întreb dacă-i place.

— Da, sigur, mulţumesc.

Îmi zâmbeşte.

Scot sticla de Chablis din frigiderul pentru băuturi şi simt că nu-şi ia ochii de la mine. Nu ştiam că pot avea şi talente casnice.

— La ce te gândeşti? o întreb.

— Te priveam pur şi simplu cum te mişti.

— Şi? întreb, surprins pentru o clipă.

— Eşti plin de graţie, spune ea încet, înroşindu-se în obraji.

— Vai, mulţumesc, domnişoară Steele.

Mă aşez lângă ea, neştiind cum să reacţionez la acest compliment drăguţ. Nimeni nu mi-a mai spus că sunt graţios.

— Chablis?

— Te rog.

— Ia-ţi salată. Spune-mi — ce metodă ai ales?

— Pilula anticoncepţională, spune ea.

— Şi o să ţii minte s-o iei regulat, la ora exactă, în fiecare zi?

Se înroşeşte, surprinsă.

— Sunt sigură că-mi vei reaminti tu, spune ea sarcastică, lucru pe care prefer să nu-l bag în seamă.

Trebuia să alegi injecţia.

— O să-mi setez alarma. Mănâncă.

Ia o îmbucătură, şi încă una… şi încă una. Mănâncă!

— Deci pot să pun salata Caesar pe listă pentru doamna Jones? întreb eu.

— Credeam că eu voi găti.

— Da. Tu vei găti.

Termină de mâncat înaintea mea. Cred că murea de foame.

— Nerăbdătoare ca de obicei, domnişoară Steele?

— Da, zice ea, aruncându-mi o privire timidă pe sub gene.

La naiba. Asta e.

Atracţia.

De parc-aş fi fermecat, mă ridic şi o trag la mine în braţe.

— Vrei să faci asta? şoptesc, practic implorând-o să spună da.

— N-am semnat nimic deocamdată.

— Ştiu — dar zilele astea încalc toate regulile.

— O să mă loveşti?

— Da, dar nu ca să te doară. Acum nu vreau să te pedepsesc. Dacă m-ai fi prins aseară, atunci ar fi fost cu totul altă poveste.

Se uită la mine şocată.

Ah, iubito.

— Să nu laşi pe nimeni să te facă să te răzgândeşti, Anastasia. Oamenii ca mine fac asta pentru că ne place să provocăm sau să ni se provoace durere. E foarte simplu. Ţie nu, aşa că m-am gândit foarte mult ieri la asta.

O iau în braţe şi simt că mi se întăreşte.

— Şi-ai ajuns la vreo concluzie? şopteşte.

— Nu, iar acum vreau doar să te leg şi să ţi-o trag până leşini. Eşti pregătită?

Are un aer misterios, senzual şi plin de curiozitate carnală.

— Da, spune ea, de-abia şoptit.

Mulţumesc, la dracu'.

— Bine. Vino.

O conduc la etaj, în camera mea de joacă. Locul meu secret. Unde pot să fac ce vreau cu ea. Închid ochii, savurându-mi pentru o clipă victoria.

Oare am fost vreodată atât de excitat?

Împing uşa în urma noastră, îi dau drumul şi o studiez. Are buzele întredeschise când trage aer în piept; respiră repede şi scurt. Are ochii larg deschişi. E gata. Mă aşteaptă.

— Cât timp eşti aici, îmi aparţii în întregime. Am voie să fac ce vreau cu tine. Înţelegi?

Îşi trece repede limba peste buza de sus şi dă din cap în semn că da.

Fată ascultătoare.

— Scoate-ţi pantofii.

Înghite în sec şi începe să-şi scoată sandalele cu tocuri înalte. I le ridic şi i le aşez ordonat lângă uşă.

— Bun. Nu ezita când te rog să faci ceva. Acum o să scot rochia asta de pe tine. Un lucru pe care voiam să-l fac şi acum câteva zile, din câte-mi amintesc.

Mă opresc puţin, ca să văd dacă mă urmăreşte.

— Vreau să nu te jenezi de trupul tău, Anastasia. Ai un corp superb şi îmi place să-l privesc. E o bucurie pentru ochii mei. De fapt, m-aş putea uita la tine toată ziua şi vreau să nu fii stânjenită şi ruşinată de goliciunea ta. Pricepi?

— Da.

— Da, şi mai cum? zic eu aspru.

— Da, domnule.

— Sigur?

Vreau să nu-ţi fie ruşine, Ana.

— Da, domnule.

— Bine. Ridică-ţi braţele deasupra capului.

Îşi ridică braţele uşor. O apuc de marginea rochiei şi i-o scot încet peste cap, dezvăluindu-i fiecare centimetru de piele spre încântarea mea şi doar a mea. După ce i-o scot de tot, mă dau înapoi ca s-o admir.

Picioarele, coapsele, abdomenul, fundul, sânii, umerii, chipul, gura... toate sunt perfecte. Îi împăturesc rochia şi i-o aşez pe cufărul cu jucării. Mă-ntind şi o prind de bărbie.

— Îţi muşti buza. Ştii ce efect are asta asupra mea, o cert eu. Întoarce-te.

Mă ascultă şi se întoarce cu faţa la uşă. Îi desfac sutienul şi-i cobor bretelele de-a lungul braţelor, mângâindu-i pielea cu vârful degetelor şi simţind cum tremură sub atingerea mea. Îi scot sutienul şi i-l arunc peste rochie. Stau aproape de ea, fără s-o ating, ascultându-i respiraţia întretăiată şi simţindu-i căldura radiantă a pielii. E excitată şi nu e singura. Îi prind părul cu ambele mâini şi i-l aşez pe spate. Este atât de mătăsos la atingere. O apuc de păr şi o trag de el, înclinându-i capul într-o parte şi dezvelindu-i gâtul.

Îmi trec nasul peste umărul ei şi înapoi, inspirându-i parfumul divin.

La naiba, cât de bine miroase.

— Miroşi la fel de bine ca întotdeauna, Anastasia.

O sărut sub ureche şi-i simt pulsul.

Ea geme.

— Linişte. Să nu scoţi niciun sunet.

Scot din buzunarul jeanşilor elasticul de păr, îi iau părul în mâini, i-l împletesc încet, admirând coada pe care i-am făcut-o pe spatele desăvârşit. I-o leg îndemânatic cu elasticul şi o trag uşor de păr, obligând-o să facă un pas înapoi şi să-şi lipească trupul de-al meu.

— Îmi place cum îţi stă cu părul împletit, şoptesc. Întoarce-te.

Mă ascultă imediat.

— Când îţi voi spune să vii aici, aşa te vei îmbrăca. Doar în chiloţi. Înţelegi?

— Da.

— Da şi mai cum?

— Da, domnule.

— Fată ascultătoare.

Învaţă repede. Are braţele lăsate pe lângă corp şi nu-şi ia ochii de la mine. Nerăbdătoare.

— Când îţi spun să vii aici, vreau să îngenunchezi acolo.

Îi arăt colţul de lângă uşă al camerei.

— Fă-o acum.

Clipeşte de câteva ori, dar înainte să-i spun a doua oară, se duce şi îngenunchează, cu faţa la mine şi la întreaga cameră.

Îi permit să se lase pe călcâie, iar ea se execută.

— Pune-ţi mâinile pe coapse. Aşa. Acum desfă-ţi genunchii. Mai mult.

Vreau să te văd, iubito.

— Mai mult.

Să-ţi pot vedea sexul.

— Perfect. Uită-te-n pământ.

Nu te uita nici la mine, nici prin cameră. Stai acolo, lasă-ţi gândurile libere şi imaginează-ţi ce vreau să-ţi fac.

Mă duc spre ea şi mă bucur că-şi ţine privirea coborâtă. Mă aplec, o apuc de coada împletită şi-i ridic capul, ca s-o privesc în ochi.

— O să ţii minte poziţia asta, Anastasia?

— Da, domnule.

— Bravo. Stai acolo, nu te mişca.

Trec pe lângă ea, deschid uşa şi pentru o clipă îmi întorc privirea la ea. Are capul plecat; stă cu privirea aţintită în podea.

Ce privelişte încântătoare. *Fată ascultătoare.*

Aş vrea s-o iau la fugă, dar îmi stăpânesc nerăbdarea şi merg încet jos, la mine în dormitor.

Păstrează-ţi un strop de demnitate, Grey.

În dressing, mă dezbrac de toate hainele şi scot dintr-un sertar perechea mea favorită de jeanşi. DJ. Jeanşi de dominator.

Mi-i trag pe mine şi îmi închei toţi nasturii, mai puţin nasturele de sus. Din acelaşi sertar scot noua cravaşă de călărie şi o robă cenuşie. Înainte să ies, iau câteva prezervative şi mi le-ndes în buzunar.

Hai că-ncepe.

Începe spectacolul, Grey.

Când mă întorc, o găsesc în aceeaşi poziţie: cu capul plecat, cu coada împletită atârnându-i pe spate, cu palmele pe genunchi. Închid uşa şi agăţ roba de cârlig. Trec pe lângă ea.

— Eşti o fată ascultătoare, Anastasia. Arăţi minunat aşa. Foarte bine. Ridică-te.

Stă în picioare, ţinându-şi capul în pământ.

— Poţi să te uiţi la mine.

Îşi ridică ochii albaştri şi nerăbdători.

— Acum o să te leg, Anastasia. Dă-mi mâna dreaptă.

Întind mâna şi ea-mi dă mâna ei. Fără să-mi iau ochii de la ea, o întorc cu palma în sus şi scot de la spate cravaşa de călărie. O plesnesc scurt cu ea. Se sperie şi-şi strânge mâna, clipind surprinsă.

— Cum a fost asta? o întreb.

Respirația i se accelerează și-mi aruncă o privire înainte de a-și privi palma.

— Răspunde-mi.

— Bine.

Se încruntă.

— Nu te încrunta, o avertizez. A durut?

— Nu.

— Nici n-o să doară. Pricepi?

— Da.

Vocea îi tremură puțin.

— Vorbesc serios, zic eu și-i arăt cravașa.

Cravașa maronie împletită. Vezi? Eu ascult. Se uită-n ochii mei, uimită. Îmi vine să zâmbesc, amuzat.

— Scopul nostru este plăcerea dumneavoastră, domnișoară Steele. Vino-ncoace.

O duc în mijlocul camerei, lângă sistemul de legare.

— Tot acest sistem este făcut astfel încât cătușele să se miște de-a lungul barelor.

Se uită la sistemul complicat și apoi la mine.

— O să-ncepem aici, dar vreau să ți-o trag în picioare. Deci vom termina lângă peretele ăsta de-aici.

Arăt către crucea Sfântului Andrei.

— Ridică-ți mâinile deasupra capului.

Se execută imediat. Iau cătușele de piele care atârnă de bare și o leg de fiecare încheietură, pe rând. De obicei sunt metodic, dar ea mă distrage. Sunt atât de aproape de ea și-i simt excitarea, neliniștea, atingând-o. E greu să mă concentrez. După ce-i pun cătușele mă dau puțin înapoi și inspir adânc, eliberat.

În sfârșit te-am adus unde-am vrut, Ana Steele.

Mă plimb în jurul ei încet, admirând priveliștea. Ar putea arăta mai sexy?

— Arăți extrem de bine legată așa, domnișoară Steele. Și-mi place că gura ta cea obraznică nu mai vorbește așa de mult. Îmi place asta.

Mă opresc, privind-o, îmi înfig degetele în chiloţii ei şi-i trag foarte încet în jos, pe picioarele ei lungi, până când mă trezesc îngenuncheat lângă ea.

O venerez. Este minunată.

Fără să-mi iau ochii de la ea, îi scot chiloţii, mi-i lipesc de nas şi inspir adânc. Deschide gura şi face ochii mari, amuzată şi şocată în acelaşi timp.

Da. Zâmbesc cu subînţeles. *Reacţia perfectă.*

Bag chiloţii în buzunarul de la spate al jeanşilor şi mă ridic, gândindu-mă la ce să mai fac în continuare. Ridic cravaşa, i-o trec peste abdomen şi-i mângâi ombilicul cu limba din piele. Respiră adânc şi tremură când o ating.

Va fi foarte bine, Ana. Crede-mă.

Încep s-o ating cu mişcări încete, circulare, mângâind-o cu cravaşa pe piele, pe piept, pe spate. A doua oară îi trec uşor limba cravaşei mai jos de fund, ca să-i atingă labiile.

— Ah! ţipă ea şi se zbate în cătuşe.

— Linişte, o avertizez şi îi dau târcoale încă o dată.

O plesnesc cu cravaşa în acelaşi loc, iar ea scânceşte când o ating, absorbind senzaţia cu ochii închişi. Cu o altă mişcare a încheieturii, o ating cu cravaşa peste sfârc. Îşi dă capul pe spate şi geme. Ridic din nou cravaşa şi de data asta îi nimeresc celălalt sfârc, văzând cum i se întăreşte sub muşcătura biciului de piele.

— Îţi place?

— Da, gâfâie ea, cu ochii închişi şi cu capul lăsat pe spate.

O plesnesc peste fund, de data aceasta mai tare.

— Da şi mai cum?

— Da, domnule, ţipă ea.

Încet şi cu grijă, o ating cu cravaşa pe abdomen, în jos pe trup, până la ţinta mea finală. Cu o plesnitură, limba din piele o atinge pe clitoris şi Ana urlă cât poate de tare.

— Ah, te rog!

— Linişte, îi ordon şi o pedepsesc cu o lovitură mai puternică peste spate.

Îi trec cravaşa peste părul pubian şi apoi peste labii. Când scot biciul, acesta străluceşte de la umezeala ei.

— Uite cât de tare te-ai udat, Anastasia. Deschide ochii şi gura.

Inspiră profund, dar îşi desface buzele şi se uită fix la mine cu o privire uluită şi pierdută în senzualitatea momentului. Iar eu îi bag mânerul biciului în gură.

— Ia uite ce gust ai. Suge. Suge tare, iubito.

Buzele i se strâng în jurul mânerului şi mi se pare că le simt în jurul penisului.

La naiba.

E atât de sexy că nu-i pot rezista.

După ce îi scot cravaşa din gură, îmi pun braţele în jurul ei.

Deschide gura când o sărut.

— Ah, iubito, ce gust bun ai, şoptesc. Vrei să te fac să-ţi dai drumul?

— Te rog, mă imploră ea.

Încă o lovitură şi biciul o plesneşte peste fund.

— Te rog şi mai cum?

— Te rog, domnule, scânceşte ea.

Fată ascultătoare. Fac un pas înapoi.

— Cu asta? o întreb, ridicând cravaşa.

— Da, domnule, spune ea, luându-mă prin surprindere.

— Eşti sigură?

Nu-mi vine să cred cât de norocos sunt.

— Da, te rog, domnule.

Ah, Ana. Eşti o zeiţă.

— Închide ochii.

Face cum îi zic. Cu mare grijă şi fără niciun avertisment şfichiuiesc biciul, plesnind-o iar peste abdomen.

Geme din nou, din ce în ce mai excitată. Merg mai jos, plesnind-o uşor cu biciul de piele peste clitoris. Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Se zbate în legăturile sale, gemând la nesfârşit. Apoi tace brusc şi ştiu că e pe punctul de a-şi drumul. Brusc îşi dă capul pe spate,

deschide gura şi ţipă când e aproape de orgasm, tremurând din tot trupul. Dau drumul cravaşei şi o prind în braţe, ţinându-i trupul care e pe cale să se prăbuşească. Se sprijină de mine.

Ah. N-am terminat, Ana.

Îmi pun mâinile sub coapsele ei, îi ridic trupul care-i tremură şi o duc, încă încătuşată de bară la crucea Sfântului Andrei.

Apoi îi dau drumul, ţinând-o în picioare, ţintuită între cruce şi umerii mei. Trag de jeanşi, desfăcându-mă la toţi nasturii şi scoţându-mi penisul. Scot un prezervativ din buzunar, îi rup folia cu dinţii şi cu o singură mână mi-l pun peste penisul erect.

O ridic uşor şi-i şoptesc:

— Ridică-ţi picioarele, iubito, şi pune-ţi-le în jurul meu.

O sprijin cu spatele de perete, o ajut să-şi înfăşoare picioarele în jurul şoldurilor mele şi-i pun coatele pe umerii mei.

Eşti a mea, iubito.

O pătrund dintr-o singură mişcare.

Doamne. E superbă.

Îmi iau un răgaz ca s-o savurez. Apoi încep să mă mişc, bucurându-mă la fiecare atingere. O simt şi respir din ce în ce mai rapid în timp ce mă pierd în femeia asta frumoasă. Rămân cu gura deschisă lângă gâtul ei, simţindu-i gustul. Parfumul ei îmi umple nările.

Ana. Ana. Ana. Nu vreau să mă opresc.

Brusc se încordează şi tot corpul i se tensionează în jurul trupului meu.

Da. Din nou. Şi-mi dau drumul. Umplând-o. Ţinând-o în braţe. Venerându-i trupul.

Da. Da. Da.

Este atât de frumoasă. Şi să mor eu dacă n-a fost bestial.

Ies din ea, iar ea se prăbuşeşte sprijinită de mine în timp ce eu îi desfac legăturile de la mâini şi o susţin când ne prăbuşim amândoi pe jos. O cuprind între picioarele mele, luând-o în braţe, iar ea se sprijină de mine, cu ochii închişi şi gâfâind.

— Bravo, iubito. Te-a durut?

— Nu.

Vocea abia i se aude.

— Te aşteptai să te doară? o întreb şi îi dau la o parte şuviţele de păr de pe faţă ca s-o văd mai bine.

— Da.

— Vezi? Frica e mai mult în capul tău, Anastasia.

O mângâi pe faţă.

— Vrei s-o mai faci? o întreb.

Nu-mi răspunde imediat şi mi se pare c-a adormit.

— Da, şopteşte o clipă mai târziu.

Mulţumesc, Doamne.

O iau în braţe.

— Bine. Şi eu mai vreau.

La nesfârşit.

O sărut tandru pe creştet şi-i inspir aroma. Miroase a Ana şi a transpiraţie şi a sex.

— Şi încă n-am terminat cu tine, îi spun.

Sunt foarte mândru de ea. A reuşit. A făcut tot ce mi-am dorit.

E tot ce-mi doresc.

Şi dintr-odată mă simt copleşit de o emoţie necunoscută care trece prin mine, care-mi străbate oasele şi tendoanele şi care lasă în urma sa nelinişte şi teamă.

Ana îşi răsuceşte capul şi încearcă să se cuibărească la pieptul meu.

Întunericul se ridică la suprafaţă, înfricoşător şi familiar, înlocuindu-mi neliniştea cu un sentiment de groază. Fiecare muşchi din trup mi se încordează. Ana clipeşte către mine cu o privire limpede, în timp ce eu mă străduiesc din răsputeri să-mi controlez frica.

— Nu face asta, şoptesc.

Te rog.

Se lasă pe spate şi se uită fix la pieptul meu.

Controlează-te, Grey.

— Îngenunchează lângă uşă, îi ordon, desprinzându-mă de ea.

Pleacă. Nu mă atinge.

Se ridică tremurând în picioare şi se duce târâş până la uşă, acolo unde se aşază din nou în genunchi.

Respir adânc, ca să-mi revin.

Ce-mi faci, Ana Steele?

Mă ridic în picioare şi mă întind, mult mai liniştit.

Ea îngenunchează lângă uşă şi îmi dă senzaţia că este supusa ideală.

Are privirea împăienjenită; a obosit. Sunt sigur că-şi revine după eliberarea de adrenalină. De-abia îşi mai ţine ochii deschişi.

Ah, nu e bine. O vrei ca supusă, Grey. Arată-i ce înseamnă asta.

Din sertarul cu jucării scot unul dintre cablurile pe care le-am cumpărat de la Clayton's şi o pereche de foarfeci.

— Te plictisesc, nu-i aşa, domnişoară Steele? o întreb, prefăcându-mă supărat.

Ea tresare speriată şi mă priveşte cu vinovăţie.

— Ridică-te.

Se ridică încet în picioare.

— Eşti moartă de oboseală, nu-i aşa?

Dă din cap cu un zâmbet timid.

Ah, iubito, te-ai descurcat atât de bine.

— Revino-ţi, domnişoară Steele. Încă nu m-am săturat de tine. Întinde mâinile în faţă, ca şi cum te-ai ruga.

Se încruntă pentru un moment, dar îşi adună palmele laolaltă şi întinde mâinile. Îi leg încheieturile cu cablul. Ochii îi sclipesc, pentru că-şi aduce aminte.

— Ţi se pare cunoscut?

Îi zâmbesc şi-mi trec degetul de-a lungul cablului de plastic, verificând dacă n-am strâns-o prea tare.

— Am foarfeca aici.

I-o arăt.

— Îl pot tăia într-o clipă.

Pare că s-a liniştit.

— Vino-ncoace.

O iau de mâini şi o duc la patul cu baldachin.

— Vreau mai mult — mult mai mult, îi şoptesc, cât ea se uită curioasă la pat. Dar o să termin repede. Eşti obosită. Rămâi aşa.

Se opreşte, prinzându-se de stâlpul de lemn.

— Mai jos, îi comand.

Îşi coboară mâinile şi se apleacă.

— Aşa. Nu-i da drumul. Dacă-i dai drumul, te plesnesc. Pricepi?

— Da, domnule, spune ea.

— Bine.

O apuc de şolduri şi o ridic cu spatele la mine, cu fundul ei superb ridicat la dispoziţia mea.

— Nu-i da drumul, Anastasia, o avertizez. O să ţi-o trag tare de tot pe la spate. Prinde-te de stâlp ca să te ţii. Pricepi?

— Da.

O plesnesc cu putere peste spate.

— Da, domnule, zice ea imediat.

— Desfă picioarele.

Îmi pun piciorul drept între picioarele ei, depărtându-i-le şi mai tare.

— E mai bine. După asta te las să dormi.

Spatele ei formează o curbă perfectă, cu fiecare vertebră conturată de la gât până la fund. Îmi trec degetele peste pielea ei.

— Ai o piele atât de frumoasă, Anastasia, îi zic.

O aplec în faţă şi urmez drumul parcurs de degetele mele cu sărutări tandre pe toată şira spinării. Îi cuprind sânii în palme, apucând-o de sfârcuri şi trăgând-o de ele. Se zbate sub greutatea mea, iar eu o sărut uşor pe talie şi pe tot trupul, în timp ce mă joc cu sfârcurile ei.

Ea geme. Mă opresc şi mă dau puţin în spate ca să admir priveliştea, simţind cum mi se scoală doar când mă uit la ea. Iau cel de-al doilea prezervativ din buzunar, îmi scot repede jeanşii şi deschid folia. Mi-l pun pe penis cu ambele mâini.

Aş vrea să abuzez puţin de fundul ei. Acum. Dar e prea devreme pentru aşa ceva.

— Ai un fund fascinant şi sexy. Ce mi-ar plăcea să-i fac...

O apuc cu ambele mâini de fese, strângând-o, şi apoi îmi bag două degete înăuntrul ei.

Ea geme din nou.

E pregătită.

— Eşti atât de umedă. Nu mă dezamăgeşti niciodată, domnişoară Steele. Ţine-te bine. O să fie una rapidă, iubito.

O apuc de şolduri şi mă pun la intrarea în vaginul ei, apoi o apuc de coada împletită, mi-o înfăşor pe încheietura mâinii şi o ţin strâns. Cu o mână pe penis şi una în părul ei, o pătrund.

Este. Atât. De. Dulce.

Ies din ea încet, apoi o prind de şold cu mâna liberă şi o trag şi mai tare de păr.

Supusa.

Mă-mping în ea, făcând-o să se dea un pas în faţă, ţipând.

— Ţine-te, Anastasia! îi readuc aminte.

Dacă nu face aşa, s-ar putea să mănânce bătaie.

Fără suflu, se apropie din nou de mine, prinzându-şi picioarele cu braţele.

Fată ascultătoare.

Apoi încep să i-o trag, provocându-i strigăte scurte şi înăbuşite, în timp ce ea se ţine cu putere de stâlp. Dar nu cedează. Se împinge înapoi.

Bravo, Ana.

Apoi simt cum se apropie de orgasm. Încet. Se mulează pe mine.

Îmi pierd controlul şi i-o trag tare, apoi mă opresc.

— Haide, Ana, dă-ţi drumul, mârâi eu când ajung la orgasm, şi o ridic în timp ce orgasmul ei îl prelungeşte pe al meu.

O iau în braţe şi ne lăsăm pe podea, cu Ana deasupra mea, amândoi cu faţa spre tavan. E incredibil de relaxată şi, fără îndoială, epuizată; greutatea ei e o povară bine-venită. Mă uit în sus la cârlige, întrebându-mă dacă mă va lăsa vreodată s-o suspend.

Probabil că nu.

Şi nici nu-mi pasă.

A fost prima noastră experienţă aici şi ea a fost de vis. O sărut pe ureche.

— Ridică-ţi mâinile.

Am vocea răguşită. Le ridică încet, ca şi cum ar fi grele ca plumbul, iar eu strecor foarfeca pe sub cablu.

— O declar liberă pe Ana, murmur eu şi tai cablul, dându-i drumul.

Ea chicoteşte, cuibărindu-se lângă mine. E o senzaţie ciudată şi deloc neplăcută, care mă face să zâmbesc.

— E un sunet foarte plăcut, şoptesc şi o mângâi pe încheieturile mâinilor.

Mă ridic şi o ţin în poală.

Îmi place la nebunie s-o fac să râdă. Nu râde cât ar trebui.

— E vina mea, recunosc mai mult pentru mine, masând-o puţin pe umeri şi pe braţe, ca să-şi revină.

Se răsuceşte către mine cu o privire întrebătoare şi obosită.

— Că nu râzi mai mult, precizez eu.

— Nu mă pricep la râs, spune ea şi cască.

— Ah, dar când râzi, e o minune şi o bucurie să te privesc.

— Foarte artistic, domnule Grey, spune ea, tachinându-mă.

Zâmbesc.

— Aş spune că ţi-am tras-o aşa cum trebuie şi că ai nevoie de somn.

— Asta n-a fost artistic deloc, se strâmbă ea, certându-mă.

O ridic de la mine din poală ca să mă pot ridica, mă întind după jeanşi şi mi-i trag pe mine.

— Nu vreau să-l sperii pe Taylor sau pe doamna Jones, de altfel.

N-ar fi pentru prima oară.

Ana rămâne aproape adormită pe podea. O apuc de braţe, o ajut să se ridice în picioare şi o conduc către uşă. Din cârligul de pe uşă iau roba cenuşie şi o îmbrac cu ea. Nu-mi mai e de folos cu nimic; e de-a dreptul epuizată.

— În pat, îi zic eu, sărutând-o scurt.

Peste chip i se aşterne o expresie alarmată.

— Ca să dormi, o liniştesc eu.

Şi aplecându-mă, o ridic în braţe, o strâng la piept şi o car până în dormitorul supusei. Ajunşi acolo, trag cuvertura şi o aşez pe pat şi, într-un moment de slăbiciune, mă urc lângă ea. Trag cuvertura peste amândoi şi o iau în braţe.

O s-o ţin aşa până adoarme.

— Dormi acum, frumoaso.

O sărut pe păr şi mă simt satisfăcut… şi recunoscător. Am reuşit. Fata asta dulce şi inocentă m-a lăsat să mă dezlănţui. Şi cred că i-a plăcut. Ştiu că mie mi-a plăcut… mai mult decât înainte.

Mami stă, uitându-se la mine în oglinda cu o crăpătură imensă.

Îi perii părul. E moale şi miroase a mami şi a flori.

Ia peria şi îşi piaptănă buclele.

Parcă e un şarpe cocoşat la ea pe spate.

Aşa, spune ea.

Şi se răsuceşte către mine zâmbind.

Astăzi e fericită.

Îmi place când mami e fericită.

Îmi place când zâmbeşte la mine.

E atât de drăguţă când zâmbeşte.

Hai să facem o plăcintă, Viermişor.

Plăcintă de mere.

Îmi place când mami găteşte.

Mă trezesc brusc cu un parfum dulce care-mi invadează mintea. Este al Anei. Doarme dusă lângă mine. Eu stau întins pe spate şi mă holbez la tavan.

Când am mai dormit eu în camera asta?

Niciodată.

Gândul acesta mă irită şi, dintr-o motiv greu de explicat, mă nelinişteşte.

Ce se-ntâmplă, Grey?

Mă ridic cu grijă în capul oaselor, ca să n-o deranjez, şi-o privesc cum doarme. Ştiu ce este — sunt agitat pentru că mă aflu aici, cu ea. Mă dau jos din pat, lăsând-o să doarmă, şi mă-ntorc în camera de joacă. Strâng cablul şi prezervativele folosite şi mi le-ndes în buzunar, acolo unde dau de chiloţii Anei. Cu cravaşa, hainele şi pantofii ei în mână, ies şi încui uşa. Mă întorc la ea în cameră şi-i agăţ rochia pe uşa dulapului, îi aşez pantofii sub scaun şi îi pun sutienul deasupra. Scot chiloţii din buzunar — şi-mi vine o idee.

Mă duc la baie. Trebuie să fac un duş înainte de a merge la cină la familia mea. O las pe Ana să mai doarmă un pic.

Apa fierbinte curge în valuri peste mine, alungându-mi anxietatea pe care o simţeam mai devreme. N-a fost rău pentru niciunul dintre noi. Şi eu care credeam că o relaţie cu Ana e imposibilă, dar acum viitorul pare luminat de posibilităţi. Îmi propun s-o sun pe Caroline Acton de dimineaţă ca să-mi îmbrac iubita.

După o oră de lucru la mine în birou, timp în care recuperez ce am de citit, mă hotărăsc că Ana a dormit suficient. Afară se înserează şi în 45 de minute trebuie să plecăm la cină, la părinţii mei. Mi-a fost mai uşor să mă concentrez, ştiind-o la ea sus în dormitor.

Ciudat.

În fine, ştiu că acolo sus e în siguranţă.

Scot din frigider o cutie de suc de afine şi o sticlă de apă minerală. Le amestec într-un pahar şi mă duc sus.

Ea încă doarme tun, în aceeaşi poziţie în care am lăsat-o. Nu cred că s-a mişcat niciun pic. Are buzele întredeschise şi respiră uşor. Are părul ciufulit şi câteva şuviţe i-au scăpat din coada împletită. Mă aşez pe marginea patului lângă ea, mă aplec şi-o sărut pe tâmplă. Ea mormăie, protestând în somn.

— Anastasia, trezeşte-te.

Am un ton blând şi încerc s-o trezesc.

— Nu, bombăne ea, luând în braţe perna.

— În jumătate de oră trebuie să plecăm la părinţii mei, la masă.

Bate din pleoape şi deschide ochii, privindu-mă.

— Hai, somnoroaso. Trezeşte-te.

O sărut din nou pe tâmplă.

— Ţi-am adus ceva de băut. Mă găseşti jos. Să nu adormi la loc sau o să ai necazuri, o ameninţ eu în timp ce ea îşi întinde braţele.

O mai sărut o dată şi mă uit către scaun, unde n-o să-şi găsească lenjeria, după care mă întorc repede la parter, cu un zâmbet larg pe buze.

E momentul să ne jucăm, Grey.

În timp ce-o aştept pe domnişoara Steele, dau drumul iPod-ului şi muzica răsună din nou. Nu-mi găsesc locul şi mă tot plimb la uşile balconului, privind cum se înserează şi ascultând melodia „And She Was" a celor de la Talking Heads.

Apare Taylor.

— Domnule Grey. Să aduc maşina?

— Mai lasă-ne cinci minute.

— Da, domnule, spune el şi dispare la liftul de serviciu.

Ana apare câteva minute mai târziu în living. E strălucitoare, uluitoare ca întotdeauna... şi amuzată. Ce-o să spună oare despre chiloţii dispăruţi?

— Bună, zice ea cu un surâs complice.

— Bună. Cum te simţi?

Zâmbeşte larg.

— Bine, mulţumesc. Tu?

Mimează nonşalanţa.

— Mă simt foarte bine, domnişoară Steele.

Aşteptarea mă chinuie şi sper că nu se vede pe faţa mea cât sunt de disperat.

— Frank? N-aş fi crezut niciodată că eşti fan Sinatra, spune ea, aplecându-şi capul într-o parte şi uitându-se curioasă la mine, în timp ce în cameră se aud acorduri din „Witchcraft".

— Gusturi amestecate, domnişoară Steele.

Mă apropii de ea. *Oare va ceda?* Caut răspunsul în ochii ei albaştri şi scânteietori.

Întreabă-mă unde-ţi sunt chiloţii, iubito.

O mângâi pe obraz cu vârfurile degetelor. Ea se lasă în voia atingerii mele — iar eu sunt complet fascinat — de pielea ei, de expresia ei sfidătoare şi de muzică. O vreau în braţele mele.

— Dansează cu mine, şoptesc şi dau volumul mai tare până când vocea lui Frank ne înconjoară.

Ea îmi dă mâna. O iau de talie, îi apropii trupul minunat de mine şi începem să dansăm un foxtrot lent. Ea mă apucă de umăr, dar sunt pregătit pentru atingerea ei, şi împreună ne învârtim prin cameră, în timp ce chipul ei strălucitor luminează încăperea... şi pe mine. Îşi sincronizează paşii cu ai mei şi, când melodia ajunge la sfârşit, zâmbeşte şi respiră cu greutate.

Ca şi mine.

— Nu cunosc nicio vrăjitoare mai drăguţă decât tine.

O sărut nevinovat pe buze.

— Uite, asta ţi-a adus un strop de culoare în obraji. Mulţumesc pentru dans. Acum mergem să faci cunoştinţă cu părinţii mei?

— Cu plăcere şi, da, de-abia aştept să-i cunosc, răspunde ea, îmbujorată şi adorabilă.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— A, da, zice ea, încrezătoare.

— Eşti sigură?

Ea dă aprobator din cap, zâmbind cu subînţeles.

Doamne, ce tupeu are.

Rânjesc.

— Bine.

Nu-mi pot ascunde încântarea.

— Dacă aşa vrei tu să joci, domnişoară Steele.

Îmi iau haina şi mergem către lift.

Nu încetează să mă surprindă, să mă impresioneze şi să mă dezarmeze. Acum va trebui să stau la cină cu părinţii mei, ştiind că

iubita mea nu poartă chiloţi. De fapt chiar acum, în drum către lift, ştiu că nu are nimic pe sub rochie.

Se întoarce roata, Grey.

Nu zice nimic cât timp Taylor ne duce înspre nord pe I-5.

Văd cu coada ochiului lacul Union; luna dispare în spatele unui nor, iar apa se întunecă, la fel ca şi dispoziţia mea. De ce-o duc să-mi cunoască părinţii? Dacă o vor întâlni, vor avea anumite aşteptări. La fel şi Ana.

Şi deocamdată nu ştiu dacă relaţia pe care aş vrea s-o am cu Ana se va ridica la nivelul acestor aşteptări. Şi, ca să înrăutăţesc lucrurile şi mai tare, eu sunt acela care a pus totul în mişcare, atunci când am insistat s-o cunoască pe Grace. Eu sunt singurul vinovat. Eu şi faptul că Elliott i-o trage colegei ei de cameră.

Pe cine păcălesc eu aici? Dacă n-aş fi vrut să-mi cunoască părinţii, n-ar fi acum aici. Doar că aş vrea să n-am atâtea emoţii.

Mda. Asta-i problema.

— Unde-ai învăţat să dansezi? întreabă ea, întrerupându-mi gândurile.

Ah, Ana. Nu cred că vrea să afle asta.

— Christian, apucă-mă bine. Aşa. Cum trebuie. Drept. Un pas. Doi. Bravo. Ţine ritmul cu muzica. Sinatra e perfect pentru foxtrot.

Elena se simte în elementul ei.

— Da, doamnă.

— Chiar vrei să ştii? îi zic eu.

— Da, răspunde ea, dar din tonul ei se înţelege altceva.

Tu ai întrebat.

Oftez.

— Doamnei Robinson îi plăcea foarte mult să danseze.

— Se pare c-a fost o profesoară foarte bună.

În tonul ei se simte o urmă de regret şi de admiraţie şovăitoare.

— A fost.

— Aşa. Din nou. Unu. Doi. Trei. Patru. Iubitule, ai învăţat.
Elena şi cu mine plutim pe la ea prin subsol.
— Din nou.
Râde, îşi dă capul pe spate şi arată ca o femeie care are jumătate din vârsta ei.

Ana dă din cap şi cercetează peisajul, fără îndoială născocind vreo teorie despre Elena. Sau poate se gândeşte că-mi va cunoaşte părinţii. Aş vrea să ştiu la ce se gândeşte. Poate că are emoţii. Ca mine. N-am dus niciodată o fată acasă la ei mei.

Când Ana începe să se foiască, îmi dau seama că e ceva ce-o deranjează. Să fie oare ce-am făcut noi astăzi?

— Nu mai face asta, îi zic, mai blând decât e cazul.

Se răsuceşte ca să mă privească, cu o expresie de nepătruns în întunericul serii.

— Ce să nu mai fac?

— Nu te mai gândi atât, Anastasia.

Indiferent la ce anume te gândeşti. Mă-ntind, o iau de mână şi i-o sărut.

— Am avut o după-amiază minunată. Îţi mulţumesc.

Îmi zâmbeşte timid, arătându-şi dinţii albi.

— De ce-ai folosit un cablu? întreabă ea.

Pune întrebări despre ce s-a întâmplat azi după-amiază; asta-i bine.

— E rapid, e simplu, iar tu ai simţit şi ai experimentat ceva diferit. Ştiu că e un pic brutal, dar mie-mi place asta când leg pe cineva.

Am un ton sec, dar încerc să şi glumesc puţin.

— E foarte bun să te ţină într-un loc.

Privirea i se îndreaptă către Taylor, care stă pe locul din faţă.

Draga mea, nu-ţi face griji în legătură cu Taylor. Ştie exact ce se întâmplă şi face asta de patru ani încoace.

— Totul face parte din lumea mea, Anastasia.

O strâng de mână ca s-o liniştesc, apoi îi dau drumul. Ana priveşte iar afară, pe geam; suntem înconjuraţi de apă, căci traversăm lacul Washington pe podul 520, partea mea preferată din tot drumul. Îşi trage genunchii la gură şi, aşa ghemuită, îşi cuprinde picioarele cu braţele.

Ceva se-ntâmplă.

Se uită urât la mine şi îi zic:

— Aş da orice să-mi spui la ce te gândeşti.

Ea oftează.

La naiba.

— Aşa-i de nasol?

— Eu mi-aş dori să ştiu la ce te gândeşti tu, zice ea.

Zâmbesc cu subînţeles, fericit să aud asta şi bucuros că nu ştie cu adevărat ce am eu în cap.

— Şi eu la fel, iubito, îi răspund.

Taylor parchează în faţa casei părinţilor mei.

— Eşti gata pentru asta? o întreb.

Ana dă aprobator din cap, iar eu o strâng de mână.

— Şi pentru mine e o noutate, şoptesc eu.

După ce Taylor iese din maşină, îi zâmbesc Anei răutăcios, cu subînţeles.

— Pun pariu că ai fi vrut să ai chiloţi pe tine acum.

Se-ncruntă la mine, dar eu cobor din maşină să-i salut pe mama şi pe tata, care aşteaptă în prag. Ana pare liniştită şi calmă când vine spre noi.

— Anastasia, o cunoşti pe mama mea, Grace. Acesta e tatăl meu, Carrick.

— Domnule Grey, mă bucur mult să vă cunosc.

Zâmbeşte şi-i strânge mâna.

— Plăcerea e de partea mea, Anastasia.

— Vă rog, spuneţi-mi Ana.

— Ana, e minunat că ne vedem din nou.

Grace o îmbrăţişează.

— Intră, draga mea.

O ia de mână pe Ana şi o conduce înăuntru, iar eu mă ţin după fundul ei fără chiloţi.

— A venit? ţipă Mia de undeva din casă.

Ana se uită la mine înspăimântată.

— Ea este Mia, sora mea mai mică.

Ne întoarcem amândoi în direcţia din care se aud nişte tocuri tropăind pe hol. Şi iat-o că apare.

— Anastasia! Am auzit atât de multe despre tine!

Mia o strânge cu putere în braţe. Deşi e mai înaltă decât Ana, îmi amintesc că sunt aproape de aceeaşi vârstă.

Mia o ia de mână şi o târăşte în vestibul, în timp ce părinţii mei şi cu mine ne ţinem după ele.

— N-a mai adus niciodată o fată acasă, îi spune Mia cu un glas strident.

— Mia, calmează-te, o dojeneşte Grace.

Da, pentru numele lui Dumnezeu, Mia. Nu face o scenă.

Ana mă prinde că-mi dau ochii peste cap şi-mi aruncă o privire nimicitoare.

Grace mă întâmpină cu câte un sărut pe ambii obraji.

— Bună, dragule.

Străluceşte de fericire că-şi vede toţi copiii acasă. Carrick îmi întinde mâna.

— Bună, fiule. Nu ne-am văzut de mult.

Ne strângem mâna şi le urmăm pe doamne în living.

— Tată, m-ai văzut ieri, mormăi eu.

Tata glumeşte — e un tip foarte glumeţ.

Kavanagh şi Elliot se giugiulesc pe una dintre canapele. Dar când intrăm, Kavanagh se ridică în picioare ca s-o îmbrăţişeze pe Ana.

— Christian.

Mă salută politicos dând din cap.

— Kate.

Iar acum Elliot își pune labele lui mari pe Ana.

La naiba, cine ar fi bănuit că familia asta e atât de sensibilă și de caldă așa, dintr-odată?

Las-o în pace. Mă uit urât la Elliot, iar el rânjește — are pe față o expresie care-mi spune „uite-așa se face". Îmi strecor mâna peste mijlocul Anei și o trag mai aproape de mine. Toată lumea se uită la noi.

La naiba. Parc-am fi la circ.

— Beți ceva? întreabă tata. Prosecco?

— Sigur, răspundem într-un glas Ana și cu mine.

Mia se leagănă pe scaunul ei și bate din palme.

— Spuneți chiar aceleași lucruri în același timp. Le aduc eu de băut.

Pleacă valvârtej din cameră.

Ce mama dracului are familia mea?

Ana se încruntă. Probabil că și ei i se pare că sunt ciudați.

— Cina e aproape gata, zice Grace, ieșind și ea după Mia.

— Ia loc, îi spun Anei și o conduc către una dintre canapele.

Face cum îi spun, iar eu mă așez lângă ea, atent să nu cumva s-o ating. Trebuie să dau un exemplu acestei familii exagerat de afectuoase.

Oare așa au fost tot timpul?

Tata mă scoate dintr-ale mele.

— Discutam despre vacanțe, Ana. Elliot s-a hotărât să meargă cu Kate și cu familia ei în Barbados timp de o săptămână.

Frate! Mă uit la Elliot. *Ce naiba s-a întâmplat cu domnul Iubește-le și Părăsește-le?* Kavanagh trebuie să fie bună la pat. Că-n rest pare suficient de snoabă.

— Acum, că ți-ai luat diploma, intri și tu în vacanță? o întreabă Carrick pe Ana.

— Mă gândesc să plec până în Georgia pentru câteva zile, răspunde ea.

— Georgia? fac eu, incapabil să-mi ascund uimirea.

— Acolo locuieşte mama mea, spune ea, cu o voce ezitantă, şi n-am mai văzut-o de-o vreme.

— Şi când te gândeşti să pleci? mă răstesc eu.

— Mâine, mai pe seară.

Mâine! Ce mama dracului? Şi eu aflu de-abia acum?

Mia revine cu câte un pahar de prosecco roz, pentru Ana şi pentru mine.

— Hai, noroc! zice tata, ridicând paharul.

— Pentru cât timp? insist eu, încercând să nu mă enervez.

— Nu ştiu încă. Depinde de felul în care vor decurge interviurile de mâine.

Interviuri? Mâine?

— Ana merită o pauză, se bagă şi Kavanagh, uitându-se urât la mine.

Aş vrea să-i spun să-şi vadă dracului de treburile ei, dar, de dragul Anei, îmi ţin gura.

— Ai programate interviuri? o întreabă tata pe Ana.

— Da, pentru stagiaturi la două edituri, chiar mâine.

Când avea de gând să-mi spună? Sunt aici cu ea de două minute şi aflu detalii din viaţa ei pe care ar fi trebuit să le cunosc deja!

— Îţi urez multă baftă, îi spune Carrick, zâmbindu-i amabil.

— Masa e gata, strigă Grace din partea cealaltă a holului.

Îi las pe toţi să iasă din cameră şi o apuc pe Ana de cot.

— Când aveai de gând să-mi spui că pleci?

Simt cum mă cuprinde brusc furia.

— Nu plec. Mă duc doar s-o văd pe mama. Şi era doar un gând.

Ana îmi vorbeşte de parc-aş fi un copil.

— Şi aranjamentul nostru?

— Deocamdată n-avem niciun aranjament.

Dar...

Ieşim din living şi o iau înainte pe hol.

— Discuţia asta nu s-a terminat, o avertizez eu când intrăm în salon.

Mama a scos artileria grea — cele mai bune farfurii de porţelan şi cele mai bune pahare de cristal — de dragul Anei şi al lui Kavanagh. Îi ţin scaunul Anei; se aşază şi iau şi eu loc lângă ea. Mia ne zâmbeşte.

— Unde-ai cunoscut-o pe Ana? întreabă ea.

— Mi-a luat un interviu pentru ziarul studenţilor de la WSU.

— La care lucrează Kate, precizează Ana.

— Vreau să devin jurnalistă, îi zice Kate Miei.

Tata îi mai oferă Anei nişte vin, în timp ce Mia şi Kate discută despre jurnalism. Kavanagh are o stagiatură la *Seattle Times*, de care i-a făcut rost, fără îndoială, taică-său.

Cu coada ochiului observ că Ana mă studiază.

— Ce-i? întreb.

— Te rog, nu te supăra pe mine, zice ea, încet cât s-o aud doar eu.

— Nu sunt supărat pe tine, mint eu.

Mijeşte ochii şi e evident că nu mă crede.

— Bine, sunt supărat pe tine, îi mărturisesc.

Iar acum am senzaţia că exagerez. Închid ochii.

Revino-ţi, Grey.

— Supărat cât să te mănânce-n palmă? şopteşte ea.

— Ce tot şuşotiţi voi doi acolo? se bagă Kavanagh.

Doamne, Dumnezeule! Aşa face întotdeauna? Se bagă peste tot? Cum mama naibii o suportă Elliot? Mă uit urât la ea, iar ea are bunul-simţ s-o lase baltă.

— Despre călătoria mea în Georgia, spune Ana, cu drăgălăşenie şi farmec.

Kate rânjeşte.

— Ce mai făcea José când ai mers cu el vineri la bar? întreabă ea, aruncându-mi o privire răutăcioasă.

Ce. Mama. Dracului. Înseamnă. Asta?

Lângă mine, Ana se încordează.

— Bine, spune ea încet.

— Sunt supărat de mă mănâncă-n palmă, îi şoptesc. Mai ales acum.

Deci s-a dus la bar cu tipul care încerca să-i bage limba-n gură ultima oară când l-am văzut. *Deşi* a acceptat să fie a mea. S-a dus pe furiş la cârciumă cu alt bărbat? Şi fără permisiunea mea…

Merită să fie pedepsită.

Cina este servită.

Am fost de acord să nu fiu prea aspru cu ea… poate-ar trebui să folosesc un bici. Sau poate ar trebui s-o bat pur şi simplu la fund, mai tare decât data trecută. Chiar aici, în seara asta.

Da. Aş putea face asta.

Ana priveşte în pământ. Kate, Elliot şi Mia discută despre bucătăria franceză, iar tata revine la masă.

Unde a fost?

— Draga mea, la telefon. E de la spital, îi spune el lui Grace.

— Vă rog să mâncaţi, toată lumea, spune mama, oferindu-i Anei un platou cu mâncare.

Miroase bine.

Ana îşi linge buzele, lucru care are un efect direct asupra vintrelor mele. Cred că e lihnită de foame. *Mă bucur.* E ceva.

Mama s-a depăşit pe sine: chorizo, scoici, ardei. Frumos.

Şi atunci îmi dau seama că şi mie mi-e foame. Asta nu mă poate ajuta să mă destind. Dar mă-nveselesc când văd că Ana mănâncă.

Grace se întoarce, cu un aer îngrijorat.

— Totul e în ordine? întreabă tata şi toţi ne ridicăm privirile către ea.

— Alt caz de pojar.

Grace oftează adânc.

— O, nu, zice tata.

— Ba da, un copil. Al patrulea caz de luna asta. Ar fi mult mai simplu dacă oamenii şi-ar vaccina copiii.

Grace clatină din cap.

— Mă bucur atât de mult că ai noştri n-au trecut niciodată prin aşa ceva. N-au avut niciodată ceva mai grav decât vărsat-de-vânt, mulţumesc lui Dumnezeu. Săracul Elliot.

Ne uităm cu toţii la Elliot, care se opreşte din mâncat în mijlocul unei îmbucături, cu gura plină şi cu o privire tâmpă.

Nu-i place să fie în centrul atenţiei.

Kavanagh se uită întrebător la Grace.

— Christian şi Mia au avut noroc, explică Grace. Au făcut o formă uşoară.

Ah, încetează, mamă.

— Deci, tată, ai văzut meciul celor de la Mariners?

În mod evident, Elliot încearcă să depăşească momentul, ceea ce-mi doresc şi eu.

— Nu-mi vine să cred că i-au bătut pe Yankees, zice Carrick.

— Ai văzut meciul, şmechere? mă întreabă Elliot.

— Nu. Dar am citit cronica în ziar.

— Se descurcă bine de tot. Nouă victorii în ultimele unsprezece meciuri, asta-mi dă speranţă.

Tata pare entuziasmat.

— Cu siguranţă au un sezon mai bun decât 2010, adaug eu.

— Gutierrez la centrul terenului a fost uimitor. Cum a prins mingea aia! Oau.

Elliot ridică mâiinile. Kavanagh se dă pe lângă el ca o nebună în călduri.

— Cum îţi place noul apartament, draga mea? o întreabă Grace pe Ana.

— N-am stat acolo decât o noapte şi mai am lucruri de despachetat, dar îmi place că e central — şi e aproape de Pike Place şi de apă.

— Ah, înseamnă că eşti foarte aproape de Christian, remarcă Grace.

Menajera mamei începe să strângă masa. Tot nu-mi amintesc cum o cheamă. E elveţiancă sau austriacă sau ceva de genul ăsta şi nu încetează să-mi zâmbească şi să-mi facă ochi dulci.

— Ai fost la Paris, Ana? întreabă Mia.

— Nu, dar mi-ar plăcea să merg.

— Noi ne-am făcut luna de miere la Paris, spune mama.

Ea şi tata schimbă o privire peste masă pe care, sincer, prefer să mă fac că n-o văd. E clar că şi-au făcut de cap la Paris.

— E un oraş minunat, în ciuda parizienilor. Christian, ar trebui s-o duci pe Ana la Paris! exclamă Mia.

— Cred că Anastasia ar prefera Londra, parez eu sugestia ridicolă a soră-mii.

Îmi pun mâna pe genunchiul Anei, urc pe coapsă încetişor şi îi ridic rochia cu degetele. Vreau s-o ating; s-o pipăi acolo unde ar trebui să fie chiloţii. Penisul mi se întăreşte şi-mi reprim un geamăt, foindu-mă pe scaun.

Ea se smuceşte şi-şi strânge picioarele, iar eu o prind cu mâna de coapsă.

Să nu-ndrăzneşti!

Ana soarbe din vin, fără să-şi ia ochii de pe menajera mamei, care serveşte antreurile.

— Dar ce-au parizienii? Nu ţi-au cântat în strună? o necăjeşte Elliot pe Mia.

— Ăă, nu, deloc. Iar Monsieur Floubert, căpcăunul pentru care am lucrat, era tiranic şi dominator.

Ana se îneacă.

—Anastasia, te simţi bine? o întreb şi-mi iau mâna de pe coapsa ei.

Ea dă din cap, cu obrajii îmbujoraţi, iar eu o bat uşurel pe spate şi o mângâi pe păr. Tiranic şi dominator asupritor? Ăsta sunt eu? Gândul acesta mă amuză. Mia mă aprobă din priviri pentru manifestarea mea afectuoasă în faţa tuturor.

Mama a gătit felul ei vedetă, vită Wellington, o reţetă pe care a învăţat-o la Londra. Trebuie să recunosc că se apropie de puiul cu smântână de ieri. În ciuda faptului că s-a înecat mai devreme cu vin, Ana înfulecă sănătos şi mă bucur s-o văd mâncând. E probabil

înfometată după toată activitatea de după-amiază. Iau o gură de vin cât timp mă gândesc şi la alte modalităţi de-a o face să-i fie foame.

Mia şi Kavanagh discută despre avantajele insulei St. Bart's faţă de Barbados, acolo unde va sta familia lui Kavanagh.

— Îl mai ţii minte pe Elliot cu meduza?

Ochii Miei au o sclipire răutăcioasă şi se uită de la Elliot la mine.

Eu mă hlizesc.

— Cum ţipa el ca o fată? Da.

— Hei, putea să fie o meduză veninoasă! Urăsc meduzele. Strică totul.

Elliot vorbeşte serios. Mia şi Kate izbucnesc în hohote de râs, aprobându-l din cap.

Ana mănâncă aşa cum trebuie şi ascultă ciorovăiala. Toată lumea s-a calmat şi familia mea pare mai puţin ciudată. Oare eu de ce sunt atât de încordat? Asta se întâmplă zilnic în toată ţara – familiile se strâng ca să se bucure împreună de o cină bună şi ca să se întâlnească. Eu sunt atât de încordat pentru c-am adus-o aici pe Ana? Mi-e teamă că n-o vor plăcea sau că ea nu-i va plăcea pe ei? Sau poate pentru că pleacă mâine în Georgia, iar eu nu ştiam nimic despre asta?

E derutant.

Mia e în centrul atenţiei, ca de obicei. Poveştile ei despre stilul de viaţă franţuzesc şi despre bucătăria franceză sunt distractive.

— Ah, mamă, *les pâtisseries sont tout simplement fabuleuses. La tarte aux pommes de M. Floubert est incroyable*[3], zice ea.

— *Mia, chérie, tu parles français,* o întrerup eu. *Nous parlons anglais ici. Eh bien, à l'exception bien sûr d'Elliot. Il parle idiote, couramment*[4].

---

3 Produsele de patiserie sunt pur şi simplu fabuloase. Tarta de mere a domnului Floubert este incredibil de bună. (*N.t.*)

4 Mia, dragă, vezi că vorbeşti în franceză. Noi aici vorbim engleza. Mă rog, în afară de Elliot, care vorbeşte cursiv limba idioţilor. (*N.t.*)

Mia își lasă capul pe spate râzând strident și e imposibil să nu te molipsești de la ea. Dar până la sfârșitul cinei tensiunea mă doboară. Vreau să rămân singur cu iubita mea. N-am prea multă toleranță față de pălăvrăgeala fără sens, chiar dacă o fac cu familia mea, și tocmai mi-am atins limita. Mă uit la Ana, apoi mă întind și-o apuc de bărbie.

— Nu te mai mușca de buză. Vreau să te mușc eu.

Trebuie să mai discut cu ea câteva reguli de bază. Trebuie să vorbim despre călătoria ei neprevăzută în Georgia și despre ieșirile la cârciumă cu alți bărbați care sunt îndrăgostiți de ea. Pun din nou mâna pe genunchiul Anei; am nevoie s-o ating. În plus, e obligată să-mi accepte atingerea, oricând vreau eu s-o ating. Încerc să-i ghicesc reacția în timp ce urc cu degetele pe coapsa ei către zona unde nu există chiloți, făcându-i pielea să se înfioare. Începe să gâfâie ușor și își strânge coapsele laolaltă, blocându-mi degetele, oprindu-mă din drum.

Până aici.

Trebuie să găsesc un pretext ca să ne ridicăm de la masă.

— Vrei să-ți fac turul casei? o întreb pe Ana fără s-o las să-mi răspundă.

Mă ia de mână, cu ochii luminoși și serioși.

— Scuzați-mă, îi zice ea lui Carrick, iar eu o conduc afară din salon.

În bucătărie, Mia și mama fac curat.

— Mă duc să-i arăt Anastasiei curtea din spate, o anunț pe mama, prefăcându-mă vesel.

Când ieșim, dispoziția mi se-ntunecă și furia urcă la suprafață.

Chiloții. Fotograful. Georgia.

Traversăm terasa și urcăm treptele până la peluză. Ana se oprește pentru o secundă să admire peisajul.

Da, da. Seattle. Lumini. Lună. Apă.

Eu merg mai departe peste peluza întinsă, către hangarul pentru bărci al părinților mei.

— Oprește-te, te rog, mă imploră Ana.

Mă opresc şi mă uit urât la ea.

— Tocurile. Trebuie să-mi scot pantofii.

— Nu te deranja, mormăi eu şi o ridic repede peste umăr.

Ea ţipă, surprinsă.

La naiba. O plesnesc tare peste fund.

— Vorbeşte mai încet! mă răstesc eu şi străbat peluza cu paşi mari.

— Unde mergem? scânceşte ea, legănându-se pe umărul meu.

— La hangar.

— De ce?

— Trebuie să rămân singur cu tine.

— Pentru ce?

— Pentru că trebuie să te bat la fund şi apoi să ţi-o trag.

— De ce? scânceşte ea.

— Ştii tu bine de ce, mă răstesc.

— Credeam că eşti omul momentului.

— Anastasia, ăsta e momentul, crede-mă.

Smucesc uşa hangarului, intru şi aprind lumina. Neoanele se trezesc la viaţă, iar eu urc în separeu. Acolo apăs pe un alt întrerupător şi aprind şi lămpile cu halogen.

O las pe Ana să alunece de-a lungul trupului meu, savurând această senzaţie, şi o aşez în picioare. Are părul ciufulit, ochii îi scânteiază în lumina becurilor, iar eu ştiu că n-are chiloţi pe ea. O vreau. Acum.

— Te rog să nu mă loveşti, şopteşte.

Nu pricep. Mă uit la ea fără expresie.

— Nu vreau să mă plesneşti la fund, nu aici, nu acum. Te rog să n-o faci.

Dar... Mă holbez la ea, paralizat. *De-asta am venit aici.* Ea ridică mâna şi, pentru o clipă, nu-mi dau seama ce vrea să facă. Întunericul se învolburează şi mi se încolăceşte în jurul gâtului, ameninţând să mă sufoce dacă mă atinge. Dar ea îmi pune degetele pe obraz şi le lasă încet către bărbie. Întunericul se retrage şi închid ochii,

simţindu-i degetele blânde pe piele. Cu cealaltă mână îmi răvăşeşte părul, trecându-şi degetele prin el.

— Ah, gem eu, şi nu ştiu dacă gem de teamă sau de dorinţă.

Am rămas fără suflu, la marginea prăpastiei. Când deschid ochii, ea se apropie şi se lipeşte de mine. Strânge mâinile şi mă trage uşor de păr, ridicându-şi buzele către mine. Şi o privesc cum face asta ca un spectator, de parcă m-aş ridica deasupra propriului trup. Sunt un simplu spectator. Buzele ni se ating şi închid ochii, în timp ce ea îmi strecoară limba în gură. Iar geamătul meu sparge vraja făcută de ea.

Ana.

O iau în braţe, o sărut pe spate, lăsând în acel sărut două ore întregi de nelinişte şi tensiune. Limba mea o posedă, se reconectează cu ea. O apuc cu mâinile de păr şi îi savurez gustul, iar limba şi trupul ei lipit de al meu mă fac să mă aprind.

La naiba.

Când mă desprind de ea, amândoi tragem aer în plămâni, iar ea se prinde cu mâinile de braţele mele. Sunt derutat. Vreau s-o plesnesc la fund. Dar ea a zis nu. Aşa a zis şi la masă.

— Ce-mi faci tu mie? o întreb.

— Te sărut.

— Ai zis nu.

— Poftim?

Pare uluită sau poate c-a uitat ce s-a întâmplat.

— La masa de seară, cu picioarele.

— Dar eram la masă cu părinţii tăi.

— Nimeni nu mi-a mai zis vreodată nu. Şi e atât de — sexy.

Şi diferit. O cuprind cu mâna de talie şi o trag spre mine, încercând să preiau din nou controlul.

— Eşti supărat şi excitat pentru că te-am refuzat?

Glasul ei e răguşit.

— Sunt supărat pentru că mie nu mi-ai pomenit nimic despre Georgia. Sunt supărat pentru că te-ai dus să bei cu tipul ăla care a încercat să te seducă atunci când erai beată şi care te-a abandonat

când îţi era rău cu un om aproape necunoscut. Ce fel de prieten face aşa ceva? Şi sunt supărat şi excitat pentru că ţi-ai încrucişat picioarele.

Şi pentru că n-ai chiloţi pe tine.

Îi ridic rochia pe picior.

— Te doresc şi te doresc acum. Şi dacă n-ai de gând să mă laşi să te bat la fund — ceea ce, de altfel, meriţi — o să ţi-o trag pe canapeaua asta, imediat, repede — pentru plăcerea mea, nu a ta.

O lipesc de mine şi aud cum gâfâie atunci când îi strecor mâna peste părul pubian şi-i înfig degetul mijlociu înăuntru. Scoate un geamăt. Este pregătită.

— Asta-i a mea. Doar a mea. Pricepi?

Degetul meu intră şi iese din ea, iar buzele i se desfac, de şoc şi de dorinţă.

— Da, a ta, şopteşte.

Da. A mea. Şi n-o să te las să uiţi asta, Ana.

O împing pe canapea, îmi desfac fermoarul şi mă-ntind deasupra ei, ţintuind-o sub mine.

— Pune-ţi mâinile pe cap, mârâi eu printre dinţi.

Îngenunchez şi-mi depărtez picioarele, obligând-o pe ea să şi le desfacă şi mai larg. Din buzunarul interior al hainei scot un prezervativ, apoi arunc haina pe jos. Fără să-mi iau privirea de la ea, deschid folia şi îmi pun prezervativul pe penis. Ana îşi aşază mâinile pe cap, privindu-mă, iar ochii îi scânteiază de dorinţă.

Mă urc pe ea, iar ea se zbate, ridicând din şolduri ca să mă atâţe şi ca să mă primească.

— N-avem mult timp la dispoziţie. Asta va fi o partidă rapidă, şi nu pentru tine, ci pentru mine. Pricepi? Nu-ţi da drumul sau o să te plesnesc, îi comand eu, uitându-mă fix în ochii ei uimiţi şi o pătrund, cu o mişcare grăbită şi dură.

Scoate un ţipăt de plăcere, bine-venit şi familiar. O imobilizez ca să nu se poată mişca şi încep să i-o trag, epuizând-o. Dar

ea își leagănă lacomă șoldurile, venindu-mi în întâmpinare și ațâțându-mă.

Ah, Ana. Da, iubito.

Intră în ritmul meu, mișcându-se la fel de frenetic, la nesfârșit.

Ah, atingerea ei.

Și mă pierd. În ea. În parfumul ei. Și nu știu dacă e pentru că sunt supărat sau încordat sau...

Daaa. Îmi dau drumul repede, pierzându-mi controlul în momentul în care explodez înăuntrul ei.

Încremenesc. O umplu. O posed. Îi reamintesc că e a mea.

La naiba.

A fost...

Mă retrag și mă așez iar în genunchi.

— Să nu cumva să te masturbezi.

Am un glas răgușit și fără suflu.

— Vreau să fii frustrată. Așa-ți trebuie dacă nu vorbești cu mine și dacă nu-mi dai ce-i al meu.

Ea dă din cap, întinsă toată sub mine, cu rochia adunată la nivelul taliei ca să văd că e umedă și plină de dorință, că arată exact ca o zeiță. Mă ridic, îmi scot prezervativul încreţit și-l înnod, apoi mă îmbrac, culegându-mi haina de pe jos.

Inspir adânc. M-am mai calmat. Mult.

La naiba, ce bine a fost.

— Mai bine ne-am întoarce în casă.

Ea se ridică în picioare, fixându-mă cu ochii ei misterioși și impenetrabili.

Doamne, este adorabilă.

— Uite. Pune-ți ăștia.

Din buzunarul hainei scot chiloții ei de dantelă și-i înapoiez. Cred că încearcă să nu râdă.

Da, da. Game, set și meci pentru tine, domnișoară Steele.

— *Christian!* strigă Mia de la etajul de dedesubt.

La naiba.

— La fix. Doamne, cât poate fi de enervantă.

Dar așa e surioara mea. Alarmat, mă uit cum Ana își îmbracă repede chiloții. Se încruntă la mine și-și îndreaptă rochia, aranjându-și apoi părul cu mâinile.

— Aici sus, Mia, strig eu. În fine, domnișoară Steele, mă simt mai bine acum — dar tot vreau să te plesnesc la fund.

— Nu cred că merit, domnule Grey, mai ales după ce-am tolerat acest atac neprovocat.

E bățoasă și oficială.

— Neprovocat? M-ai sărutat.

— A fost un atac mascat în cea mai bună apărare.

— Apărare împotriva cui?

— Împotriva ta și a palmei tale care te tot mănâncă.

Încearcă să-și rețină un zâmbet.

Tocurile înalte ale Miei se aud pe scări.

— Dar a fost ușor de tolerat? o-ntreb.

Ana zâmbește cu subînțeles.

— La limită.

— Ah, aici eraţi! exclamă Mia, zâmbindu-ne.

Dacă venea cu două minute mai devreme, situația ar fi fost cu totul dubioasă.

— Îi arătam Anastasiei împrejurimile.

Îi întind Anei mâna. Aș vrea să-i sărut degetele, dar mă mulțumesc s-o strâng ușor.

— Kate și Elliot vor să plece. Vă vine să credeți așa ceva? Nu pot sta fără să se atingă unul pe celălalt.

Mia strâmbă din nas îngreţoşată.

— Voi ce-aţi făcut pe-aici?

— I-am arătat Anastasiei trofeele mele de la canotaj.

Cu mâna liberă arăt către statuetele din metal fals-prețios câștigate pe vremea când făceam canotaj la Harvard, aranjate pe rafturile din capătul camerei.

— Hai să ne luăm la revedere de la Kate și Elliot.

Mia se răsucește, iar eu o las pe Ana în fața mea, dar înainte să ajungem la scări, îi trag una la fund.

Își înăbușește țipătul.

— O s-o fac din nou, Anastasia, și încă foarte curând, îi șoptesc în ureche, apoi o iau în brațe și o sărut pe păr.

Mergem de mână de-a lungul peluzei înapoi în casă, în timp ce lângă noi Mia trăncănește vrute și nevrute. E o seară minunată; a fost o zi minunată. Mă bucur că Ana mi-a cunoscut familia.

De ce n-am mai făcut asta niciodată?

Pentru că nu mi-am dorit.

O strâng pe Ana de mână, iar ea mă privește sfioasă și-mi zâmbește dulce. În cealaltă mână îi duc pantofii și, când ajungem la treptele de piatră, mă aplec s-o încalț și-i închei fiecare sanda în parte.

— Gata, o anunț când termin.

— Ah, vă mulțumesc, domnule Grey, spune ea.

— Plăcerea e de partea mea.

— Îmi dau seama de asta, domnule, mă necăjește ea.

— Ah, voi doi sunteți atât de drăguți! se pisicește Mia când intrăm în bucătărie.

Ana se uită la mine cu subînțeles.

Aflați deja în hol, Kavanagh și Elliot se pregătesc să plece. Ana o îmbrățișează pe Kate, dar apoi o trage deoparte și încep să discute aprins.

Ce mama dracului mai e și asta? Elliot o apucă pe Kavanagh de braț și părinții mei le fac cu mâna până când cei doi se urcă în camioneta lui Elliot.

— Ar trebui să plecăm și noi — mâine ai interviuri.

Trebuie să ne-ntoarcem la ea la apartament și e deja aproape ora 11:00.

— Nu credeam că-și va găsi vreodată pe cineva! zice Mia, îmbrățișând-o strâns pe Ana.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu...

— Ai grijă de tine, Ana dragă, spune Grace, zâmbind cald către iubita mea.

O trag pe Ana lângă mine.

— Hai să n-o speriem şi nici să n-o răsfăţăm prea tare cu atâta afecţiune.

— Christian, nu ne mai enerva, mă apostrofează Grace aşa cum o face de-obicei.

— Mamă.

O sărut scurt. Mulţumesc c-ai invitat-o pe Ana. A fost o adevărată surpriză.

Ana îşi ia la revedere de la tata şi ne îndreptăm către Audi, acolo unde ne aşteaptă Taylor, ţinând portiera deschisă pentru ea.

— Deci se pare că şi familia mea te place, zic eu după ce intru în spate lângă ea.

În ochii ei se reflectă lumina de pe veranda casei părinţilor mei, dar nu-mi dau seama la ce se gândeşte. Umbrele îi trec peste chip în timp ce Taylor înaintează uşor pe drum.

Sub lumina unui felinar, văd că se uită fix la mine. Pare neliniştită. Ceva s-a întâmplat.

— Ce e? o întreb.

La început tace şi, când începe totuşi să vorbească, vocea îi sună spart.

— Cred că te-ai simţit stânjenit că m-ai adus să-ţi cunosc părinţii. Dacă Elliot n-ar fi invitat-o pe Kate, tu nu m-ai fi invitat niciodată.

La naiba. Nu înţelege. Pentru mine a fost prima dată. Eram emoţionat. Ştie în mod clar până acum că dacă nu voiam să fie aici, n-aş fi chemat-o. Trecem din lumină în umbră pe sub becurile de pe stradă, iar ea pare distantă şi supărată.

Grey, asta nu va merge.

— Anastasia, sunt încântat că mi-ai cunoscut părinţii. De ce te îndoieşti atât de tare de tine? Nu încetează să mă uimească asta. Eşti o tânără atât de puternică şi de independentă, dar gândeşti atât de pesimist despre propria-ţi persoană. Dacă n-aş fi avut chef să-mi

cunoşti părinţii, n-ai fi fost aici. Aşa te-ai simţit toată seara cât am stat acolo?

Clatin din cap, o iau de mână şi o strâng din nou, ca s-o liniştesc.

Se uită agitată către Taylor.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Taylor. Vorbeşte cu mine.

— Da. Aşa am crezut, spune ea încet. Şi încă un lucru. Am adus Georgia în discuţie doar pentru că prietena mea vorbea despre Barbados. Nu m-am hotărât deocamdată.

— Vrei să pleci s-o vezi pe mama ta?

— Da.

Neliniştea mă cuprinde din nou. Vrea să pună capăt relaţiei noastre? Dacă pleacă în Georgia, maică-sa ar putea-o convinge să-şi găsească pe cineva mai... potrivit, cineva care, exact ca maică-sa, să creadă în romantism.

Îmi vine o idee. Mi-a cunoscut deja părinţii; eu l-am cunoscut pe Ray; poate c-ar trebui s-o cunosc şi pe mama ei, romantica incurabilă. S-o cunosc şi s-o farmec.

— Pot să vin şi eu cu tine? o întreb, ştiind c-o să spună nu.

— Ăă, nu cred că-i o idee bună, răspunde ea, surprinsă de întrebare.

— De ce nu?

— Speram să iau o mică pauză de la... toate lucrurile astea intense. Voiam să mă gândesc bine la tot ce s-a întâmplat.

Rahat. Vrea să mă părăsească.

— E prea intens?

Izbucneşte în râs.

— Ca să ne exprimă delicat!

Doamne, cât îmi place s-o fac să râdă, chiar dacă râde de mine; şi mă bucur că şi-a păstrat simţul umorului. Poate că totuşi nu vrea să mă părăsească.

— Râzi de mine, domnişoară Steele? o necăjesc eu.

— N-aş îndrăzni, domnule Grey.

— Ba eu cred că îndrăzneşti şi cred că râzi de mine cât poţi de des.

— Eşti destul de amuzant.

— Amuzant?

— O, da.

Face mişto de mine. Şi asta-i ceva nou.

— La modul ciudat sau la modul distractiv?

— Ah, câte puţin din amândouă.

— Dar mai mult cum?

— Te las să-ţi dai singur seama de asta.

Oftez.

— Nu sunt sigur că-mi pot da seama de ceva atunci când sunt în preajma ta.

Am un ton neutru.

— La ce vrei să te gândeşti în Georgia?

— La noi.

La naiba.

— Ai spus c-o să-ncerci, îi reamintesc cu blândeţe.

— Ştiu.

— Începi să te răzgândeşti?

— E posibil.

E mai rău decât credeam.

— De ce?

Mă priveşte fără să spună nimic.

— De ce, Anastasia? insist.

Ea ridică din umeri, cu o expresie posomorâtă, deşi o ţin de mână ca s-o liniştesc.

— Vorbeşte cu mine. Nu vreau să te pierd. Această ultimă săptămână...

A fost cea mai frumoasă din viaţa mea.

— Îmi doresc mai mult, şopteşte ea.

Ah, nu, nu din nou. Ce mai vrea să-i spun?

— Ştiu. O să-ncerc.

O apuc de bărbie.

— De dragul tău, Anastasia, o să-ncerc.

Tocmai te-am dus să-mi cunoşti părinţii, pentru numele lui Dumnezeu.

Brusc îşi desprinde centura de siguranţă şi, înainte să-mi dau seama ce face, se aruncă la mine-n braţe.

Ce mama dracului?

Rămân nemişcat în timp ce-mi cuprinde capul cu mâinile, iar buzele sale le găsesc pe-ale mele şi-mi smulg un sărut înainte ca întunericul din mine să vină la suprafaţă. Mâinile mele alunecă pe spatele ei şi-i ofer şi eu aceeaşi pasiune, sărutându-i gura dulce şi căutând răspunsuri... Manifestarea ei neaşteptată de afecţiune este absolut dezarmantă. Şi nouă. Şi derutantă. Credeam că vrea să plece, iar acum e la mine-n braţe, excitându-mă din nou.

Niciodată... niciodată... *Nu pleca, Ana.*

— Rămâi cu mine în noaptea asta. Dacă pleci, n-o să te văd toată săptămâna. Te rog, şoptesc eu.

— Da, murmură ea. Şi să ştii că şi eu voi încerca. O să semnez contractul.

Ah, iubito.

— Semnează-l după ce te-ntorci din Georgia. Gândeşte-te. Gândeşte-te bine.

Vreau să-l semneze de bunăvoie — nu vreau s-o oblig. Mă rog, cel puţin o parte din mine nu vrea. Partea cea raţională.

— Aşa o să fac, zice ea şi se cuibăreşte lângă mine.

Femeia asta a făcut ce-a vrut din mine.

Ironic, Grey.

Şi-mi doresc să râd pentru că sunt uşurat şi fericit, dar o ţin în braţe, respirând aproape de ea, inspirându-i parfumul puternic şi reconfortant.

— Ar trebui să-ţi pui centura, o cert, dar nu vreau să se mişte de lângă mine.

Stă cuibărită în îmbrăţişarea mea şi simt cum trupul i se relaxează încet lângă mine. Întunericul de pe dinăuntru e liniştit, ascuns, iar eu sunt derutat de sentimentele mele contradictorii. Ce-mi doresc de la ea? Ce-mi trebuie de la ea?

Nu așa ar fi trebuit să evoluăm, dar îmi place cum stă la mine-n brațe; îmi place s-o legăn așa. O sărut pe păr, mă las pe spate și mă bucur de drumul până la Seattle.

Taylor oprește mașina la intrarea în Escala.

— Am ajuns acasă, îi șoptesc Anei.

Nu-mi vine s-o las din brațe, dar o ridic și-o așez pe locul ei. Taylor îi deschide portiera și ea vine după mine la ușa de la intrare în clădire.

O trece un fior.

— De ce n-ai haină? o întreb, scoțând sacoul de pe mine și așezându-i-l pe umeri.

— E în mașina mea cea nouă, spune ea, căscând.

— Ești obosită, domnișoară Steele?

— Da, domnule Grey. Am fost abuzată astăzi în moduri pe care nu le credeam posibile.

— Mă rog, dacă ai ghinion s-ar putea să te mai abuzez puțin.

Și dacă am eu noroc.

Se lipește de peretele liftului cât timp urcăm spre apartament. Sub haina mea pare slabă și mică și sexy. Dacă n-ar purta lenjerie, i-aș putea trage-o chiar aici... Mă întind și-i trec degetul peste buze.

— Într-o zi o să ți-o trag în liftul ăsta, Anastasia, dar acum ești obosită — deci cred că mai bine-ar fi s-o facem în pat.

Mă aplec și-o mușc ușor de buza de jos. Începe să gâfâie și mă mușcă și ea de buză. Penisul mi se întărește.

Îmi doresc s-o duc în pat și să mă pierd în ea. După discuția din mașină vreau să fiu sigur că-i a mea. Când ieșim din lift o întreb dacă vrea să bea ceva, dar ea refuză.

— Bine. Hai la culcare.

Pare surprinsă.

— Te mulțumești cu învechitul sex fad, fără perversiuni?

— Nu-i nimic învechit, nici fad la sexul fără perversiuni. Are savoarea lui interesantă.

— De când?

— De sâmbăta trecută. De ce? Sperai la ceva mai exotic?

— A, nu. Am avut prea mult exotism pentru o singură zi.

— Sigur? Aici satisfacem toate gusturile — avem cel puțin treizeci și una de arome.

Îi arunc o privire languroasă.

— Am observat.

Ridică din sprânceană.

— Haide, domnișoară Steele, mâine e o zi importantă. Cu cât te bagi mai repede în pat, cu atât ți-o trag mai repede și cu atât te culci mai repede.

— Domnule Grey, ești un romantic înnăscut.

— Domnișoară Steele, ai o gură tare obraznică. Va trebui s-o supun cumva. Vino-ncoace.

Am eu o soluție.

Închid ușa dormitorului și mă simt dintr-odată mai ușor decât mă simțeam în mașină. Încă e aici.

— Ridică mâinile, îi ordon, iar ea face cum i-am spus.

O apuc de marginea rochiei și i-o scot dintr-o singură mișcare, lăsându-i la vedere trupul minunat.

— Ta-da!

Sunt un magician. Ana chicotește și mă aplaudă. Fac o reverență, îmi place mult acest joc. Apoi îi așez rochia pe scaun.

— Și următoarea scamatorie? întreabă ea, cu ochi strălucitori.

— Ah, draga mea domnișoară Steele. Bagă-te în pat și-o să-ți arăt.

— Crezi că măcar o dată ar trebui s-o fac pe inaccesibila? mă tachinează ea, aplecându-și capul într-o parte pentru ca părul să i se reverse pe un umăr.

Un joc nou. Devine interesant.

— Păi, ușa-i închisă. Nu știu cum o să mă poți evita. Cred că soarta ți-e pecetluită.

— Dar sunt un bun negociator, zice ea, cu o voce moale, dar hotărâtă.

— Și eu la fel.

OK, ce se-ntâmplă aici? Şovăie? E prea obosită? Sau ce?

— Nu vrei să ţi-o tragi cu mine? o întreb, derutat.

— Nu, şopteşte ea.

— Ah.

Ce dezamăgire.

Ea înghite în sec, apoi spune cu un glas pierit:

— Vreau să faci dragoste cu mine.

Mă uit la ea uluit.

Ce vrea să spună, mai precis?

Să facem dragoste? Păi, facem. Am făcut. E doar un sinonim pentru a ţi-o trage.

Mă studiază, cu o expresie serioasă. *La naiba.* Asta înţelege ea când spune că vrea mai mult? Inimioare şi floricele, asta-şi doreşte? Şi doar la nivel semantic, nu-i aşa? E doar semantică.

— Ana, eu...

Ce vrea de la mine?

— Credeam c-am făcut dragoste.

— Vreau să te ating.

La naiba. Nu. Fac un pas înapoi, iar întunericul mă strânge de coaste.

— Te rog, şopteşte ea.

Nu. *Nu.* N-am fost destul de clar?

Nu suport să fiu atins. Nu pot.

Niciodată.

— O, nu, domnişoară Steele, ţi-am făcut suficiente concesii astă-seară. Şi-am spus nu.

— Nu? întreabă ea.

— Nu.

Şi pentru un moment îmi vine s-o trimit acasă sau cel puţin sus — cât mai departe de mine. Numai aici să nu rămână.

Nu mă atinge.

Mă priveşte neliniştită şi mă gândesc că mâine pleacă şi n-o s-o mai văd pentru o vreme. Oftez. N-am energie pentru aşa ceva.

— Uite, eşti obosită, şi eu la fel. Hai să ne culcăm.

— Deci a fi atins este pentru tine o limită dură?

— Da. Dar ştiai asta deja.

Nu pot să nu-mi arăt exasperarea.

— Te rog să-mi spui de ce.

Nu vreau să-i povestesc. Nu-i o discuţie pe care să vreau s-o port. Niciodată.

— Ah, Anastasia, te rog. Las-o baltă deocamdată.

E uluită.

— Pentru mine e important, spune ea, cu un ton şovăitor în glas.

— La dracu' cu toate, mormăi în barbă.

Scot un tricou din dulap şi i-l arunc.

— Pune-ţi asta şi culcă-te.

De ce-o las oare să doarmă cu mine? Dar asta-i o întrebare retorică: în străfundul sufletului meu, ştiu răspunsul. Pentru că lângă ea dorm mai bine.

Este talismanul meu împotriva viselor rele.

Îmi ţine coşmarurile la distanţă.

Se-ntoarce cu spatele la mine şi-şi scoate sutienul, apoi îşi trage tricoul pe ea.

Ce i-am zis eu în camera de joacă în după-amiaza asta? N-ar trebui să-şi ascundă trupul de privirile mele.

— Vreau la baie, zice ea.

— Acum îmi ceri voie?

— Ăă... nu.

— Anastasia, ştii unde-i baia. Astăzi, în acest moment al ciudatului nostru aranjament, n-ai nevoie de permisiunea mea ca să te duci la baie.

Îmi desfac nasturii cămăşii şi-o scot de pe mine, iar ea iese valvârtej din dormitor, în timp ce eu mă străduiesc din răsputeri să mă stăpânesc.

Ce-a apucat-o?

O seară petrecută la părinţii mei şi acum aşteaptă serenade şi asfinţituri şi plimbări prin ploaie. Eu nu sunt aşa.

I-am spus asta. Eu nu sunt romantic. Oftez adânc şi-mi scot pantalonii.

Dar ea vrea mai mult. Vrea toate rahaturile astea romantice.

La naiba.

Mă duc în dressing şi-mi arunc pantalonii în coşul cu rufe murdare, îmi pun pantalonii de pijama şi mă-ntorc în dormitor.

Chestia asta n-are cum să meargă, Grey.

Dar eu vreau să meargă.

Ar trebui s-o laşi să plece.

Nu. O rezolv eu. Cumva.

Ceasul arată 11:46. Ora de culcare. Îmi verific telefonul să văd dacă n-am vreun e-mail urgent. N-am nimic. Bat scurt la uşa de la baie.

— Intră, zice Ana.

Se spală pe dinţi — cu periuţa mea. Scuipă apa în chiuvetă, iar eu stau lângă ea şi privirile ni se întâlnesc în oglindă. Ochii îi sclipesc, puşi pe pozne. Se clăteşte şi, fără să spună nimic, îmi întinde mie periuţa de dinţi. Eu mi-o vâr în gură, iar ea pare foarte mulţumită.

Şi uite-aşa, toată tensiunea din schimbul nostru de replici de mai devreme s-a evaporat.

— Simte-te liberă să-mi foloseşti periuţa de dinţi, zic eu la mişto.

— Mulţumesc, domnule.

Surâde şi, pentru un moment am senzaţia c-o să facă o plecăciune, dar ea iese şi mă lasă să mă spăl pe dinţi.

Când mă-ntorc în dormitor o găsesc băgată sub cuvertură.

Ar trebui să fie întinsă sub mine.

— Ştii că nu aşa îmi imaginam seara asta.

Am un glas morocănos.

— Imaginează-ţi că ţi-aş spune eu că nu mă poţi atinge, zice ea, certăreaţă ca de obicei.

N-are de gând s-o lase baltă. Mă aşez pe pat.

— Anastasia, ţi-am mai spus. Cincizeci de umbre. Am avut un început greu în viaţă — nu vrei să te încarc cu asemenea mizerii. De ce-aş face aşa ceva?

Nimeni n-ar trebui să afle de asemenea mizerii!

— Pentru că vreau să te cunosc mai bine.

— Mă cunoşti destul de bine.

— Cum poţi spune aşa ceva?

Se ridică în capul oaselor şi îngenunchează cu faţa la mine, serioasă şi nerăbdătoare.

Ana. Ana. Ana. Las-o baltă. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Îţi dai ochii peste cap, zice ea. Ultima oară când am făcut eu, am sfârşit-o pe genunchii tăi.

— Ah, ce mi-ar plăcea să te aşez acolo din nou.

Chiar cum.

Faţa i se luminează.

— Spune-mi şi poţi s-o faci.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

— Te târguieşti cu mine?

Vocea îmi trădează scepticismul.

Ea dă din cap.

— Negociez.

Mă-ncrunt.

— Nu merge aşa, Anastasia.

— Bine. Spune-mi şi-o să-mi dau ochii peste cap.

Izbucnesc în râs. Acum e caraghioasă şi drăguţă în tricoul meu.

Pe chip i se citeşte dorinţa.

— Mereu atât de interesată de informaţii noi, mă minunez eu.

Şi atunci îmi trece o idee prin cap: aş putea s-o bat la fund. Mi-am dorit asta încă de la cină şi ar putea fi amuzant.

Mă ridic din pat.

— Nu pleca nicăieri, o avertizez şi ies din cameră.

Iau din birou cheia camerei mele de joacă şi mă duc sus.

Din cufăr iau jucăriile pe care le vreau şi mă gândesc să iau şi lubrifiantul, dar, după experienţele recente, nu cred că Ana are nevoie de aşa ceva.

Când revin, o găsesc stând aşezată pe pat, cu o privire luminoasă şi plină de curiozitate.

— La ce oră ai mâine primul interviu? o-ntreb.

— La două.

Excelent. N-are nimic programat dimineaţa devreme.

— Bine. Ridică-te din pat. Vino-ncoace.

Arăt către un loc aflat în faţa mea. Ana se dă jos din pat fără să ezite, nerăbdătoare ca întotdeauna. Mă aşteaptă.

— Ai încredere-n mine?

Ea dă din cap, iar eu întind mâna, arătându-i două bile vaginale argintii. Se încruntă şi se uită întrebătoare la bile.

— Astea-s ceva nou. O să ţi le bag înăuntru şi apoi o să te plesnesc la fund, dar nu ca pedeapsă, ci pentru plăcerea ta şi-a mea.

Luni,
30 mai 2011

Respiraţia ei întretăiată îi priește penisului meu.

— Apoi ne-o tragem, şoptesc eu. Şi dacă nu adormi, o să-ţi mai povestesc câteva lucruri despre anii tinereţii mele. De acord?

Ea dă din cap că da. Respiraţia i se accelerează, pupilele i se dilată şi ochii i se întunecă, plini de dorinţa de a afla lucruri noi.

— Fată ascultătoare. Deschide gura.

Ea ezită preţ de o clipă, stupefiată. Dar face cum îi spun, înainte s-apuc s-o cert.

— Mai larg.

Îi bag ambele bile în gură. Sunt cam mari şi grele, dar o să-i ţină ocupată gura aceea obraznică timp de un moment-două.

— Trebuie lubrifiate. Suge-le.

Clipeşte din ochi şi încearcă să le sugă, iar poziţia i se schimbă uşor, pentru că-şi apropie coapsele şi se foieşte.

Oh, da.

— Stai într-un loc, Anastasia, o avertizez, dar de fapt îmi place spectacolul la nebunie.

Destul.

— Opreşte-te, îi ordon şi-i scot bilele din gură.

Arunc cuvertura de pe pat şi mă aşez.

— Vino-noace.

Se strecoară lângă mine, lascivă şi sexy.

Oh, Ana, ciudata mea mică.

— Acum întoarce-te, apleacă-te şi apucă-te de glezne.

Expresia de pe chipul ei îmi spune că nu se aştepta să-i cer aşa ceva.

— Nu şovăi, o dojenesc şi-mi bag bilele în gură.

Se răsuceşte şi se apleacă fără niciun efort, arătându-mi picioarele lungi şi fundul ei minunat, în timp ce tricoul îi alunecă pe spate către cap şi către coama răvăşită de păr.

Ei bine, aş putea admira la nesfârşit această privelişte splendidă şi mi-aş putea imagina ce mi-ar plăcea să-i fac. Dar acum vreau s-o bat la fund şi să i-o trag. Îmi trec mâna peste spatele ei, simţindu-i căldura când o mângâi prin materialul chiloţilor.

Ah, fundul ăsta îmi aparţine. Şi vreau să-l încing şi mai tare.

Îi dau chiloţii într-o parte, dezgolindu-i labiile, şi-i ţin cu o mână. Mă-mpotrivesc dorinţei de a trece cu limba peste sexul ei; în plus, am gura plină. În schimb, îi mângâi clitorisul cu degetul, înainte de a mi-l vârî înăuntrul ei.

Gem de plăcere şi-mi mişc degetul circular, lărgind-o. Geme şi ea, iar mie mi se întăreşte. Instantaneu.

Domnişoara Steele e de acord. Şi-o doreşte.

Îmi mai învârt o dată degetul înăuntrul ei, apoi îl trag afară şi-mi scot bilele din gură. Cu blândeţe, îi introduc prima bilă, apoi şi pe-a doua, lăsând sfoara afară, atârnată pe lângă clitoris. Îi sărut fundul gol şi îi aşez chiloţii la loc.

— Ridică-te, îi comand şi o prind de şolduri până sunt sigur că e stabilă pe picioare. Te simţi bine?

— Da.

Are un glas crispat.

— Întoarce-te.

Se supune imediat.

— Cum e senzaţia? o întreb.

— Ciudată.

— Ciudată în sensul bun sau rău al cuvântului?

— În sensul bun, răspunde ea.

— Bine.

Va trebui să se obişnuiască. Şi ce metodă ar fi mai bună decât s-o pun să se plimbe puţin?

— Vreau un pahar cu apă. Du-te şi adu-mi unul, te rog. Când te-ntorci, te voi pune peste genunchii mei. Gândeşte-te la asta, Anastasia.

Pare uluită, dar se întoarce şi iese din cameră cu băgare de seamă, cu paşi mici. După ce pleacă, iau un prezervativ din sertar. Rămân fără prezervative; va trebui să mă reaprovizionez până când vor începe să-şi facă efectul anticoncepţionalele. Mă aşez din nou pe pat, aşteptând-o să se-ntoarcă.

Când revine în cameră, are mersul mai sigur şi mi-a adus şi apă.

— Mulţumesc, îi spun, luând o gură mică de apă şi aşezând paharul pe noptieră.

Când îmi ridic privirea descopăr că mă priveşte cu o pasiune nedisimulată.

Îi stă bine aşa.

— Vino-ncoace. Stai lângă mine. Ca data trecută.

Se supune şi respiraţia i-a devenit neregulată... grea. Frate, chiar e excitată. Atât de diferită faţă de ultima oară când am bătut-o la fund.

Hai s-o enervăm puţin, Grey.

— Roagă-mă, îi spun eu hotărât.

Uluiala i se întipăreşte pe faţă.

— Roagă-mă.

Haide, Ana.

Ridică din sprânceană.

— Roagă-mă, Anastasia. Nu mai repet.

Am vocea mai aspră.

În cele din urmă, își dă seama ce-i spun și se înroșește.

— Plesnește-mă la fund, domnule, te rog, spune ea încet.

Cuvintele-astea... Închid ochii și le las să-mi răsune în minte. O iau de mână și o trag peste genunchi, astfel încât aterizează pe pat cu partea de sus a corpului. O plesnesc la fund cu o mână, iar cu cealaltă îi dau părul la o parte de pe chip și i-l pun după ureche. Apoi o apuc de părul de pe ceafă ca s-o țintuiesc într-un loc.

— Vreau să-ți văd fața în timp ce te plesnesc.

O mângâi pe fund și o apăs pe labii, știind că asta va împinge bilele și mai adânc în ea.

Geme de încântare.

— Asta, Anastasia, e pentru plăcerea mea și-a ta.

Ridic mâna și o plesnesc chiar acolo.

— Ah! țipă ea, strâmbându-se, iar eu îi mângâi fundul minunat în timp ce ea se obișnuiește cu senzația.

Când se relaxează, o plesnesc din nou. Geme, iar eu de-abia mă abțin. Încep metodic, fesa dreaptă, fesa stângă, apoi punctul de întâlnire dintre coapse și fund. Între două lovituri o mângâi și o apăs pe fund, văzând cum pielea i se înroșește ușor sub chiloții de dantelă.

Geme de plăcere, bucurându-se de întreaga experiență.

Mă opresc. Vreau să-i văd fundul în toată splendoarea lui roșiatică. Fără grabă, o chinui ușor, trăgând-o de chiloți și plimbându-mi degetele pe coapsele ei, pe partea din spate a genunchilor și pe gambe. Ridică picioarele, iar eu îi scot chiloții și-i arunc pe podea. Se zbate, dar se oprește când îmi simte palma pe pielea ei roșie și radiantă. O apuc din nou de păr și-o iau de la capăt. Mai întâi cu blândețe, apoi reluând tiparul.

E umedă; simt asta la mine-n palmă.

O apuc și mai tare de păr, iar ea geme, cu ochii închiși, cu gura deschisă și moale.

La naiba, sexy mai e.

— Fată ascultătoare.

Am vocea răguşită şi respir cu greutate.

O mai plesnesc de câteva ori până când nu mai pot rezista.

O doresc.

Acum.

Trag de fir şi scot bilele dinăuntrul ei.

Ea urlă de plăcere. O răsucesc, iau un răgaz scurt ca să-mi scot pantalonii şi-mi pun un prezervativ, după care mă întind lângă ea. O apuc de mâini, i le ridic deasupra capului şi alunec uşor în ea, făcând-o să miaune ca o pisicuţă.

— Ah, iubito.

E o senzaţie incredibilă.

„Vreau să faci dragoste cu mine." Cuvintele ei îmi răsună în cap.

Şi încet, foarte încet, încep să mă mişc, simţindu-i fiecare centimetru de piele, lipit de mine. O sărut, bucurându-mă în acelaşi timp şi de gura, şi de trupul ei. Îşi încolăceşte picioarele în jurul meu, răspunzându-mi la fiecare mişcare blândă, legănându-se până când ajunge, treptat, să-şi dea drumul.

Orgasmul ei mă face să-mi pierd minţile.

— Ana! strig, dându-mi drumul în ea.

Mă dezlănţui. O eliberare bine-venită după care însă... îmi doresc mai mult. Am nevoie de mai mult.

Când îmi revin, resping emoţia ciudată care pune stăpânire pe mine. Nu seamănă cu întunericul, dar e ceva de care-ar trebui să mă tem. Ceva ce nu înţeleg.

Mă prinde de mână, iar eu deschid ochii şi-i studiez privirea adormită şi satisfăcută.

— Mi-a plăcut, şoptesc şi o sărut prelung.

Ea mă răsplăteşte cu un zâmbet leneş. Mă ridic, o acopăr cu pătura, îmi iau pantalonii de pijama şi mă duc la baie, unde-mi scot prezervativul şi-l arunc. Îmi trag pantalonii pe mine şi găsesc crema de arnică.

Când mă întorc, Ana îmi zâmbeşte mulţumită.

— Întoarce-te, îi comand şi preţ de o clipă am senzaţia c-o să-şi dea ochii peste cap, dar mă ascultă. Fundul tău are o culoare senzaţională, remarc eu, încântat de rezultat.

Îmi pun nişte cremă în palmă şi o masez încet pe fund.

— Vezi că ai făcut o promisiune, Grey, spune ea căscând.

— Domnişoară Steele, te pricepi să strici momentul.

— Aveam o înţelegere, insistă ea.

— Cum te simţi?

— Înşelată la cântar.

Oftez profund şi aşez crema de arnică pe noptieră. Apoi mă bag în pat, luând-o pe Ana în braţe. O sărut pe ureche.

— Femeia care m-a adus pe lume era o târfă drogată, Anastasia. Culcă-te.

Se încordează în braţele mele.

Încremenesc. Nu-mi trebuie nici compasiunea, nici mila ei.

— Era? şopteşte ea.

— A murit.

— De cât timp?

— A murit când aveam patru ani. Nu-mi prea amintesc de ea. Carrick mi-a povestit câte ceva. Îmi amintesc numai câteva amănunte. Culcă-te, te rog.

După o vreme se relaxează.

— Noapte bună, Christian.

Are un glas somnoros.

— Noapte bună, Ana.

O mai sărut o dată, inspirându-i parfumul dulce şi încercând să-mi alung amintirile.

— Nu mai lua mere de pe jos şi nu le mai arunca,
dobitocule!

— Du-te dracului, tocilar fiţos.

Elliot ia câte-un măr, muşcă din el şi-l aruncă-n mine.

— Viermişor, mă necăjeşte el.

Nu! Nu-mi spune aşa.

Sar pe el. Îl pocnesc cu pumnii în faţă.

— Porc nenorocit. Asta-i mâncare. Iar tu o iroseşti. Bunicul le vinde. Porc ce eşti. Porcule. Porcule.

— ELLIOT. CHRISTIAN.

Tata mă trage jos de pe Elliot, care se ghemuieşte la pământ.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E nebun la cap.

— Elliot!

— Distruge merele.

Mă cuprinde furia, sufocându-mă. Cred c-o să explodez.

— Ia câte-o muşcătură, apoi le aruncă. Le-aruncă în mine.

— Elliot, e-adevărat?

Elliot se face roşu ca focul sub privirea severă a tatei.

— Cred că mai bine vii cu mine. Christian, ridică merele de pe jos. Poţi s-o ajuţi pe mama să facă o plăcintă.

Când mă trezesc, ea doarme dusă, şi eu am nasul îngropat în părul ei parfumat, în timp ce o ţin în braţe. Am visat că mă hârjoneam cu Elliot în livada de mere a bunicului; erau nişte zile fericite şi intense.

Este aproape ora şapte — iar am dormit cu domnişoara Steele. E ciudat să mă trezesc lângă ea, dar ciudat în sensul bun al cuvântului. Mă gândesc s-o trezesc şi pe ea cu o partidă de sex matinală; corpul meu e mai mult decât dornic — dar ea doarme profund şi s-ar putea s-o şi doară. Mai bine-o las să doarmă. Mă dau jos din pat, atent să n-o trezesc, iau un tricou, îi adun hainele de pe jos şi mă duc în living.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

Doamna Jones îşi face de lucru prin bucătărie.

— Bună dimineaţa, Gail.

Mă-ntind şi privesc pe fereastră la ultima zbatere a unui răsărit luminos.

— Aveţi ceva de spălat acolo? întreabă ea.

— Da. Sunt hainele Anastasiei.

— Vreţi să le spăl şi să le calc?

— Ai timp?

— O să pun maşina de spălat pe programul scurt.

— Excelent, mulţumesc.

Îi dau hainele Anei.

— Ce mai face sora ta?

— Foarte bine, mulţumesc. Copiii cresc. Băieţii sunt obraznici uneori.

— Ştiu.

Îmi zâmbeşte şi se oferă să-mi facă o cafea.

— Te rog. O să fiu la mine-n birou.

Mă studiază şi zâmbetul plăcut se transformă într-unul atotcunoscător... feminin şi conspirativ. Apoi iese zorită din bucătărie, presupun că la spălătorie.

Care-i problema ei?

Bine, aceasta este prima zi de luni — prima — în patru ani de când lucrează la mine când am o femeie adormită la mine-n pat. Dar nu-i aşa mare scofală. *Mic dejun pentru două persoane, doamnă Jones. Cred că te descurci.*

Clatin din cap şi mă duc la mine în birou ca să m-apuc de lucru. O să fac duş mai târziu... poate cu Ana.

Îmi verific e-mailul şi trimit un mesaj către Andrea şi Ros, transmiţându-le c-o să vin după-amiază, nu dimineaţă. Apoi arunc o privire pe cele mai recente planuri ale lui Barney.

Gail bate la uşă şi-mi aduce o ceaşcă de cafea, anunţându-mă că e deja 8:15.

Aşa de târziu?

— Nu mă duc la birou în dimineaţa asta.

— Întreba Taylor.

— Mă duc după-amiază.

— O să-i spun. Am agăţat hainele domnişoarei Steele la dumneavoastră în dressing.

— Mulţumesc. Te-ai mişcat repede. Ea încă doarme?

— Aşa cred.

Şi zâmbeşte din nou cu subînţeles. Ridic din sprâncene, iar ea surâde şi mai larg şi iese din birou. Iau o pauză de la lucru, îmi iau cafeaua şi mă duc să fac un duş şi să mă bărbieresc.

Ana continuă să doarmă când termin eu de îmbrăcat.

Ai epuizat-o, Grey. Şi-a fost plăcut, mai mult decât plăcut. Pare senină, de parcă n-ar avea nicio grijă pe lume.

Foarte bine.

Îmi scot ceasul din dulap şi, dintr-un impuls, deschid sertarul de sus şi bag în buzunar ultimul prezervativ.

Nu se ştie niciodată.

Străbat livingul şi mă-ndrept către birou.

— Doriţi micul dejun, domnule?

— O să iau micul dejun cu Ana. Mulţumesc.

Iau telefonul şi-o sun pe Andrea de la biroul meu. După ce schimbăm câteva cuvinte, îmi face legătura cu Ros.

— Deci când ne onorezi cu prezenţa?

Ros are un ton sarcastic.

— Bună dimineaţa, Ros. Ce mai faci? zic eu cu duioşie.

— Supărată.

— Pe mine?

— Da, pe tine şi pe deontologia ta.

— Ajung mai târziu. Te-am sunat pentru c-am decis să lichidăm compania lui Woods.

I-am mai spus asta, dar ea şi Marco trag de timp. Vreau să se termine, chiar acum. Îi reamintesc că asta urma să se întâmple dacă profitul nu creşte. Şi n-a crescut.

— Mai are nevoie de timp.

— Nu mă interesează, Ros. Nu cărăm cadavre în spinare.

— Eşti sigur?

— Nu mai vreau nicio scuză lamentabilă.

Gata, suficient. Am luat deja o hotărâre.

— Christian…

— Pune-l pe Marco să mă sune, acum e momentul.

— Bine. Bine. Dacă asta-ţi doreşti cu adevărat. Altceva?

— Da. Spune-i lui Barney că prototipul arată bine, dar nu sunt convins de interfaţă.

— Credeam că interfaţa funcţionează bine, când mi-am dat seama cum. Dar eu nu sunt expert.

— Nu, doar că-i lipseşte ceva.

— Vorbeşte cu Barney.

— Vreau să mă-ntâlnesc cu el după-amiază să discutăm.

— Faţă-n faţă?

Mă enervează sarcasmul ei. Dar îi ignor tonul şi-i spun că vreau să fie acolo toată echipa.

— Va fi încântat. Deci te văd în după-amiaza asta?

Pare optimistă.

— Da, o asigur eu. Transferă-mă înapoi la Andrea.

Cât aştept să răspundă, mă uit la cerul fără nori. Are aceeaşi nuanţă ca ochii Anei.

Siropos, Grey.

— Andrea…

Ceva-mi distrage atenţia. Ridic privirea şi mă bucur s-o văd pe Ana stând în pragul uşii, îmbrăcată doar cu tricoul meu. Picioarele ei lungi şi bine proporţionate sunt făcute doar pentru privirile mele. Are nişte picioare senzaţionale.

— Domnule Grey, răspunde Andrea.

Eu şi Ana ne privim în ochi. Chiar au culoarea cerului de vară şi sunt la fel de calzi. Doamne, Dumnezeule, m-aş putea bucura de căldura ochilor ei toată ziua — în fiecare zi.

Nu fi absurd, Grey.

— Anulează-mi toate întâlnirile de dimineaţă, dar roagă-l pe Bill să mă sune. Ajung pe la două. Trebuie să vorbesc cu Marco după-amiază, o să-mi ia cel puţin o jumătate de oră.

Ana zâmbeşte uşor, iar eu mă trezesc imitând-o.

— Da, domnule, spune Andrea.

— Programează-l pe Barney cu echipa lui după Marco sau poate mâine şi găseşte-mi timp să mă-ntâlnesc cu Claude în fiecare zi a săptămânii.

— Sam vrea să discute cu tine, în cursul dimineţii.

— Spune-i s-aştepte.

— E vorba despre Darfur.

— Da?

— Se pare că întrezăreşte în acest convoi umanitar o mare oportunitate de PR.

O, Doamne. O-ntrezăreşte, nu-i aşa?

— Nu, nu vreau publicitate pentru Darfur.

Am o voce îmbufnată şi exasperată.

— Spune că un jurnalist de la *Forbes* vrea să discute cu tine despre asta.

Cum naiba au aflat?

— Spune-i lui Sam să se descurce singur, mă răstesc.

Pentru asta-i plătit.

— Vrei să vorbeşti direct cu el? întreabă ea.

— Nu.

— Mă ocup eu. Mai trebuie să confirmi prezenţa la evenimentul de sâmbătă.

— Ce eveniment?

— Gala Camerei de Comerţ.

— E sâmbăta care vine? întreb şi atunci îmi vine o idee.

— Da, domnule.

— Stai puţin…

Mă-ntorc către Ana, care-şi tot foieşte piciorul stâng, dar nu-şi ia ochii albaştri ca azurul de la mine.

— Când te-ntorci din Georgia?

— Vineri, spune ea.

— Mai am nevoie de un bilet, pentru că am o însoţitoare, o anunţ pe Andrea.

— O însoţitoare? ciripeşte Andrea, parcă nevenindu-i să creadă.

Oftez.

— Da, Andrea, asta am spus. O însoţitoare. Domnişoara Anastasia Steele mă va însoţi.

— Da, domnule Grey.

Pare dintr-odată foarte veselă.

Pentru numele lui Dumnezeu. Ce se-ntâmplă cu angajaţii mei?

— Asta-i tot.

Închid telefonul.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele.

— Domnule Grey, mă salută Ana.

Mă ridic de la birou şi mă duc lângă ea, mângâindu-i chipul.

— N-am vrut să te trezesc, păreai atât de liniştită. Ai dormit bine?

— Sunt foarte odihnită, mulţumesc. Am venit doar să te salut înainte să intru la duş.

Zâmbeşte şi ochii îi sclipesc de încântare. E o plăcere pentru mine s-o văd aşa. Mă aplec şi-o sărut uşor înainte de-a mă întoarce la lucru. Brusc îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi-şi trece degetele prin părul meu, lipindu-şi trupul de mine.

Oau.

Buzele ei mă urmăresc, aşa că-i răspund, sărutând-o, luat prin surprindere de efervescenţa ei. Cu o mână îi ţin capul, iar cu cealaltă o ating pe fundul ei gol şi recent pedepsit şi simt că mă aprind ca un lemn uscat.

— Ei bine, mă bucur c-ai dormit bine.

În voce mi se citeşte dorinţa trezită la viaţă.

— Îţi sugerez să te duci să faci un duş sau te întind chiar acum peste biroul ăsta.

— Prefer biroul, şopteşte ea, frecându-şi sexul de penisul meu întărit.

Măi-măi, ce surpriză.

Are ochii întunecaţi şi plini de dorinţă.

— Ţi s-a deschis pofta pentru lucruri de genul ăsta, nu-i aşa, domnişoară Steele? Devii nesătulă.

— Am poftă doar de tine.

— Să fii sigură. *Doar de mine!*

Vorbele ei îmi stârnesc libidoul. Îmi pierd controlul şi dau la o parte dintr-o mişcare tot ce e pe birou, aruncându-mi hârtiile, telefonul şi pixurile la podea, dar mă doare-n cot. O ridic pe Ana şi o-ntind pe birou şi părul i se revarsă peste margine până pe scaun.

— Asta vrei, asta primeşti, iubito, mârâi eu, scoţând repede prezervativul şi descheindu-mă la pantaloni.

Mi-l pun cât pot de iute şi mă uit fix la nesătula domnişoară Steele.

— Sper că eşti pregătită, o avertizez, apucând-o de încheieturi şi dându-i mâinile la o parte în lateral.

O pătrund cu o singură mişcare hotărâtă.

— Ah... Doamne, Ana. Eşti *foarte* pregătită.

O las o fracţiune de secundă să se obişnuiască. Apoi încep să împing. Înainte şi înapoi. La nesfârşit. Din ce în ce mai tare. Îşi dă capul pe spate şi deschide gura ca pentru o rugăciune fără cuvinte, iar pieptul îi tresare în ritmul fiecărei mişcări a trupului ei. Îşi pune picioarele în jurul meu, în timp ce eu i-o trag.

Asta-ţi doreşti, iubito?

Îmi întâmpină fiecare mişcare şi se leagănă sub mine, gemând în timp ce o posed. I-o trag din ce în ce mai tare, până când simt cum tot trupul i se încordează.

— Haide, iubito, dă-ţi drumul, scrâşnesc printre dinţi, iar ea mă ascultă, ţipând şi aducându-mă şi pe mine la orgasm.

La naiba. Îmi dau drumul la fel de spectaculos ca ea şi mă prăbuşesc deasupra ei, iar trupul i se zguduie de parc-ar fi atins de replicile unui cutremur.

La naiba. Asta a venit din senin.

— Ce mama naibii-mi faci?

Am rămas fără suflu, cu buzele lipite de gâtul ei.

— Mă farmeci complet, Ana. Îmi faci vrăji.

Şi ai sărit pe mine să mi-o tragi!

Îi eliberez încheieturile şi vreau să mă ridic, dar ea mă strânge şi mai tare cu picioarele, cu degetele vârâte în părul meu.

— Eu sunt cea vrăjită, şopteşte ea.

Privirile ni se întâlnesc şi mă scrutează intens, de parcă ar vedea prin mine. De parcă-mi vede întunericul din suflet.

La naiba. Lasă-mă în pace. E prea mult.

Îi iau faţa în mâini ca s-o sărut repede, dar în acel moment mi-o imaginez în poziţia asta cu altcineva. *Nu. Nu face asta cu nimeni altcineva. Niciodată.*

— Eşti. A. Mea.

Cuvintele mele răsună între noi.

— Pricepi?

— Da, sunt a ta, zice ea, cu o expresie serioasă şi pe un ton convingător, şi atunci gelozia mea iraţională se estompează.

— Eşti sigură că trebuie să pleci în Georgia? o întreb, mângâindu-i părul.

Ea aprobă din cap.

La naiba.

Ies din ea şi-o aud scâncind.

— Te doare?

— Puţin, zice ea cu un surâs timid.

— Îmi place să te doară. Îmi aminteşte c-am trecut pe-acolo, eu şi numai eu.

O sărut violent şi posesiv.

Pentru că nu vreau să se ducă în Georgia.

Şi nimeni n-a mai sărit aşa pe mine... de la Elena-ncoace.

Chiar şi atunci a fost întotdeauna ceva calculat, parte dintr-un scenariu.

Mă ridic, îi întind mâna şi o trag în capul oaselor. În timp ce-mi scot prezervativul, ea şopteşte:

— Mereu pregătit.

Mă uit la ea derutat în timp ce mă închei la şliţ. Ea ridică folia goală a prezervativului în loc de explicaţie.

— Orice bărbat are voie să spere, Anastasia, să viseze chiar, şi uneori visurile lui devin realitate.

N-aveam nici cea mai vagă idee că mă voi obişnui atât de repede cu situaţia asta, în condiţiile ei, nu ale mele. Domnişoară Steele, pentru o făptură atât de inocentă, eşti ca întotdeauna, imprevizibilă.

— Deci... la tine pe birou... a fost un vis de-al tău? întreabă ea.

Draga de ea. Am făcut sex pe biroul ăsta de multe, multe ori, dar mereu a fost ideea mea, nu a supusei.

Nu aşa trebuie să meargă lucrurile.

Îmi citeşte gândurile şi rămâne mască.

Rahat. Ce mai pot să spun? Ana, spre deosebire de tine, eu am un trecut.

Îmi trec mâna prin păr iritat; dimineaţa asta nu se derulează conform planului.

— Mai bine mă duc să fac un duş, zice ea, înfrântă.

Se ridică şi face câţiva paşi spre uşă.

— Mai trebuie să dau câteva telefoane. Ne vedem la micul dejun când ieşi de la duş.

Mă uit prelung după ea, întrebându-mă ce să fac ca să îndrept lucrurile.

— Cred că doamna Jones ţi-a spălat lucrurile. Le găseşti în dressing.

Pare surprinsă şi impresionată.

— Mulţumesc, zice ea.

— Cu mare plăcere.

Ridică din sprânceană şi mă studiază din priviri, derutată.

— Ce e? o-ntreb.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cum adică?

— Păi, eşti mai ciudat decât de obicei.

— Crezi că sunt ciudat?

Ana, iubito, *Ciudat* este numele meu de botez.

— Uneori.

Spune-i. Spune-i că n-a mai sărit nimeni pe tine de multă vreme.

— Ca de obicei, m-ai surprins, domnişoară Steele.

— Cum te-am surprins?

— Hai să spunem doar c-am primit un cadou neaşteptat.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnule Grey, mă tachinează ea, privindu-mă fix.

— Şi chiar mă satisfaci, recunosc eu.

Dar mă şi dezarmezi.

— Credeam că te duci să faci duş.

Se posomorăşte.

La naiba.

— Da, ăă, ne vedem într-o clipă.

Se răsuceşte şi iese valvârtej din birou, lăsându-mă extrem de derutat. Clatin din cap ca să mă trezesc din buimăceală, apoi încep să-mi strâng lucrurile împrăştiate pe jos şi să le aranjez la loc pe birou.

Cum mama naibii se poate strecura pur şi simplu la mine în birou ca să mă seducă?

Eu trebuia să fiu cel care dictează în această relaţie. La asta mă gândeam azi-noapte: la entuziasmul şi la afecţiunea ei fără margini.

Cum o să mă descurc eu cu toate astea? Nu ştiu. Iau telefonul.

Dar e plăcut.

Da.

Mai mult decât plăcut.

Râd uşor când mă gândesc la asta şi-mi amintesc e-mailul ei „drăguţ".

La naiba, am un apel ratat de la Bill. Probabil că m-a sunat în timpul partidei amoroase cu domnişoara Steele. Mă aşez la birou, stăpân din

nou pe universul meu — acum că ea e la duș — și-l sun pe Bill. Trebuie să-mi povestească despre Detroit... și trebuie să mă adun.

Bill nu-mi răspunde, așa că o sun pe Andrea.

— Domnule Grey.

— Avionul este liber mâine și poimâine?

— Nu are niciun zbor programat până joi, domnule.

— Super. Mai încerci tu la Bill?

— Sigur.

Discuția cu Bill durează mult. Ruth s-a descurcat excelent evaluând toate terenurile industriale abandonate din Detroit. Două dintre ele sunt potrivite pentru uzinele experimentale pe care vrem să le construim, iar Bill e sigur că Detroit dispune de forța de muncă de care avem nevoie.

Mă întristez.

Chiar trebuie să fie Detroit?

Am amintiri vagi despre locul acela: beți vagabonzi și drogați urlând la noi pe stradă; cocioaba sordidă care ne ținea loc de casă; și femeia tânără și distrusă, târfa drogată căreia îi spuneam mami, privind în gol și stând într-o încăpere tristă și împuțită, cu aer stătut și plină de praf.

Și el.

Mă trec fiorii. *Nu te mai gândi la el... nici la ea.*

Dar nu mă pot abține. Ana n-a comentat nimic despre mărturisirea mea de azi-noapte. N-am vorbit nimănui despre târfa drogată. Poate că de-asta m-a atacat Ana dis-de-dimineață: crede că am nevoie de iubire tandră și de afecțiune.

La dracu'.

Iubito. O să profit de trupul tău dacă tu mi-l oferi. Sunt bine așa cum sunt. Dar mă întreb, de fapt, dacă sunt într-adevăr bine. Mă prefac că-mi ignor neliniștea; trebuie să discut despre asta cu Flynn când se întoarce.

Acum însă mi-e foame. Sper c-a ieșit de la duș, pentru că trebuie să mănânc.

Ana stă lângă blatul din bucătărie, pălăvrăgind cu doamna Jones, care ne-a pus masa pentru micul dejun.

— Vrei să mănânci ceva? întreabă doamna Jones.

— Nu, mulţumesc, zice Ana.

A, nu, nu-ncepe iar.

— Sigur c-o să mănânci, mârâi eu la amândouă. Îi plac clătitele, şunca şi ouăle, doamnă Jones.

— Da, domnule Grey. Dumneavoastră ce doriţi, domnule? zice ea, fără să clipească.

— Omletă, te rog, şi nişte fructe. Stai jos, îi spun Anei, arătându-i unul dintre taburete.

Ea se aşază, iar eu iau loc lângă ea, în timp ce doamna Jones ne pregăteşte micul dejun.

— Ţi-ai cumpărat bilet de avion? o întreb.

— Nu, îl cumpăr de-acasă, de pe internet.

— Ai bani?

— Da, îmi răspunde ea de parcă ar vorbi cu un copil de cinci ani şi-şi aruncă părul peste umăr, strângând din buze iritată.

Ridic din sprânceană autoritar. *Te pot bate oricând din nou la fund, iubito.*

— Da, am, mulţumesc, zice ea repede, cu un ton mai supus.

Aşa e mult mai bine.

— Am un avion. Nu va avea niciun zbor de făcut în următoarele trei zile; ţi-l pun la dispoziţie.

O să zică „nu". Dar nu mă poate opri să-i propun varianta asta.

Îşi desface buzele şocată şi pare uluită, impresionată şi exasperată în aceeaşi măsură.

— Am abuzat deja grav de flota aviatică a companiei tale. N-aş vrea să abuzez în continuare, spune ea, cu nonşalanţă.

— E compania mea şi e avionul meu.

Ea scutură din cap.

— Mulţumesc pentru ofertă. Dar mi-ar prinde mai bine să iau o cursă de linie.

Cu siguranţă, cele mai multe dintre femei ar fi profitat de ocazia de a zbura cu un avion particular, dar se pare că bogăţia materială n-o impresionează deloc pe fata asta — sau nu vrea să se simtă îndatorată faţă de mine. Nu sunt sigur care e răspunsul corect. Oricare-ar fi, e o creatură încăpăţânată.

— Cum doreşti.

Oftez.

— Ai multe pregătiri de făcut pentru interviu?

— Nu.

— Bine.

O întreb, dar tot nu-mi spune la care edituri are interviuri. În loc de răspuns, îmi oferă un zâmbet de sfinx. Nu-mi dezvăluie cu niciun chip acest secret.

— Sunt un om influent, domnişoară Steele.

— Sunt foarte conştientă de acest lucru, domnule Grey. Ai de gând să-mi pui telefonul sub urmărire?

Nu-i o idee rea.

— De fapt, eu o să fiu destul de ocupat în după-amiaza asta, aşa că o să pun pe altcineva, îi răspund rânjind.

— Dacă te poţi lipsi de cineva pentru aşa ceva, înseamnă că ai prea mulţi angajaţi.

O, azi e obraznică.

— O să-i scriu un e-mail şefei de la resurse umane şi-o s-o rog să fie mai atentă cu efectivul.

Asta-mi place: ciorovăiala noastră. E reconfortantă şi distractivă şi nu seamănă cu nimic din ce-am trăit înainte.

Doamna Jones ne serveşte micul dejun şi mă bucur că Ana îşi savurează mâncarea. Când doamna Jones iese din bucătărie, Ana mă fixează cu privirea.

— Ce e, Anastasia?

— Ştii, tot nu mi-ai spus de ce nu-ţi place să fii atins.

Nu din nou!

— Ţi-am spus mai multe lucruri decât am spus cuiva vreodată.

Am un ton calm ca să-mi ascund iritarea. De ce insistă cu întrebările astea? Mai ia câteva îmbucături zdravene de clătită.

— Te vei gândi la înțelegerea noastră cât timp ești plecată? o întreb.

— Da.

Pare serioasă.

— O să-ți fie dor de mine?

Grey!

Se întoarce cu fața la mine, iar eu sunt surprins de propria mea întrebare.

— Da, spune ea după un moment de gândire, cu un aer deschis și onest.

Mă așteptam la o replică șmecheră și m-am trezit cu adevărul. Și, în mod ciudat, mărturisirea ei mi se pare liniștitoare.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, mormăi eu. Mai mult decât crezi.

Apartamentul va fi mai tăcut fără ea, și mai gol. O mângâi pe obraz și o sărut. Ea îmi zâmbește dulce și apoi se întoarce la micul dejun.

— O să mă spăl pe dinți și o să plec, mă anunță ea când termină.

— Așa de repede? Credeam că mai stai.

E uluită. Oare credea c-o dau afară?

— Am abuzat de tine și ți-am răpit destul timp, domnule Grey. În plus, n-ai un imperiu de condus?

— Pot să chiulesc.

Speranța îmi răzbate din voce. Și oricum mi-am anulat programul de dimineață.

— Trebuie să mă pregătesc de interviuri. Și să mă schimb.

Mă privește cu precauție.

— Arăți minunat.

— Vai, mulțumesc, domnule, spune ea, cu grație.

Dar obrajii i se înroșesc, așa cum i s-a înroșit și fundul azi-noapte. E stingherită. Când o să-nvețe să primească un compliment?

Se ridică și-și duce farfuria la chiuvetă.

— Las-o. Se ocupă doamna Jones.

— Bine, atunci mă duc să mă spăl pe dinţi.

— Nu te jena să te speli cu periuţa mea, îi zic, sarcastic.

— Exact asta intenţionam să fac, spune ea şi iese din cameră.

Femeia asta are un răspuns pentru orice.

Se întoarce câteva momente mai târziu cu geanta.

— Nu uita să-ţi iei cu tine în Georgia BlackBerry-ul, Mac-ul şi încărcătoarele.

— Da, domnule, zice ea, supusă.

Fată ascultătoare.

— Vino-ncoace.

O conduc şi intru cu ea în lift.

— Nu trebuie să cobori. Mă descurc singură până la maşină.

— Ofer servicii complete, zic eu ironic. În plus, am ocazia să te sărut până ajungem jos.

O iau în braţe şi o sărut, bucurându-mă de gustul ei şi al buzelor ei şi-mi iau la revedere de la ea aşa cum se cuvine.

Amândoi suntem excitaţi şi respirăm cu greutate atunci când uşile liftului se deschid în garaj. Dar ea pleacă. O duc până la maşină şi-i deschid portiera, încercând să mă calmez.

— La revedere, deocamdată, domnule, şopteşte ea şi mă mai sărută o dată.

— Să conduci cu grijă, Anastasia. Şi să călătoreşti cu bine.

Închid uşa şi mă dau în spate, privind-o cum pleacă. Apoi mă duc sus.

Bat la uşa biroului lui Taylor şi-l anunţ că aş vrea să plec spre birou în zece minute.

— Mă duc să pregătesc maşina, domnule.

Îl sun pe Welch din maşină.

— Domnule Grey, îmi răspunde el.

— Welch. Anastasia Steele cumpără un bilet de avion astăzi, ca să plece diseară din Seattle către Savannah. Aş vrea să aflu ce zbor va lua.

— Are vreo linie aeriană preferată?

— Mă tem că nu ştiu.

— Să văd ce pot face.

Închid telefonul. Planul meu diabolic începe să capete contur.

— Domnule Grey!

Andrea se sperie când vede c-am apărut cu câteva ore mai devreme. Sunt tentat să-i spun că aici lucrez, dar mai bine mă stăpânesc.

— M-am gândit să-ţi fac o surpriză.

— Cafea? ciripeşte ea.

— Te rog.

— Cu sau fără lapte?

Fată ascultătoare.

— Cu lapte condensat.

— Da, domnule Grey.

— Sun-o pe Caroline Acton. Aş vrea să vorbesc cu ea imediat.

— Desigur.

— Şi fă-mi o programare la Flynn, pentru săptămâna viitoare.

Ea clatină din cap şi se întoarce la lucru. Ajuns la birou, îmi deschid computerul.

Primul e-mail de care dau cu ochii e de la Elena.

De la: Elena Lincoln
Despre: Weekend
Data: 30 mai 2011, 10:15
Către: Christian Grey

Christian, ce mai faci?
Mama ta mi-a spus că ai adus o tânără la cină aseară.
Sunt uluită. Nu-i deloc stilul tău.
Ţi-ai găsit o nouă supusă?
Sună-mă.

Ex

ELENA LINCOLN
ESCLAVA
Pentru Frumusețea din Tine™

De asta aveam nevoie. Închid e-mailul, decis să-l ignor pentru moment. Olivia bate la ușă și intră aducându-mi cafeaua, iar Andrea mă sună.

— Vă caută Welch. Și i-am lăsat un mesaj domnișoarei Acton, anunță ea.

— Bine. Fă-mi legătura.

Olivia îmi așază cafeaua pe birou și iese nervoasă. Mă fac că n-o observ.

— Welch.

— N-a cumpărat deocamdată niciun bilet de avion, domnule Grey. Dar o să monitorizez situația și o să vă informez dacă se schimbă ceva.

— Te rog, așa să faci.

Închide. Iau o înghițitură din cafea și-o sun pe Ros.

Chiar înainte de prânz, Andrea îmi face legătura cu Caroline Acton.

— Domnule Grey, mă bucur să vă aud. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună, domnișoară Acton. Ca de obicei.

— Garderoba standard? Vă gândiți la o paletă de culori anume?

— Albastru și verde. Poate și argintiu, pentru un eveniment oficial.

Îmi vine în minte Gala Camerei de Comerț.

— Nuanțe sclipitoare, cred.

— Frumos, răspunde domnișoara Acton cu entuziasmul ei obișnuit.

— Și lenjerie și cămăși de noapte din satin și mătase. Ceva luxos.

— Da, domnule. Vă gândiți la un buget anume?

— Niciun buget. Nu te uita la bani. Vreau să fie totul extrem de sofisticat.

— Şi pantofi?

— Te rog.

— Grozav. Ce număr?

— O să-ţi trimit pe e-mail. Am adresa ta de data trecută.

— Când vreţi să vi le livrez?

— Vinerea asta.

— Sunt sigură că voi rezolva până atunci. Doriţi să vă trimit fotografii cu ce aleg?

— Te rog.

— Minunat. Mă apuc de treabă.

— Mulţumesc.

Închid şi Andrea mi-l dă pe Welch la telefon.

— Welch.

— Domnişoara Steele călătoreşte cu cursa DL2610 către Atlanta, care pleacă în seara aceasta, la 22:25.

Scriu repede toate detaliile zborului şi ale legăturii către Savannah. O chem pe Andrea, care intră o clipă mai târziu, cu agenda în braţe.

— Andrea, Anastasia Steele călătoreşte cu aceste curse. Schimbă-i biletul la clasa întâi, înregistreaz-o şi plăteşte ca să aibă acces la salonul business. Şi cumpără toate locurile din jurul ei, la dus şi la întoarcere. Foloseşte cardul meu personal de credit.

Figura uluită pe care-o face Andrea îmi spune că are senzaţia că mi-am pierdut minţile, dar îşi revine iute şi îmi ia din mână notiţa cu cele mâzgălite de mine.

— Desigur, domnule Grey.

Încearcă să-ţi păstreze atitudinea profesională, dar o observ cum zâmbeşte.

Asta nu-i treaba voastră.

Îmi petrec toată după-amiaza în întâlniri. Marco a pregătit rapoartele preliminare referitoare la cele patru edituri care au sediul

în Seattle. Le pun deoparte ca să le citesc mai târziu. E de acord cu mine şi în privinţa lui Woods, şi a companiei lui. O să iasă urât, dar după ce-am aruncat o privire asupra fuziunilor, singura metodă de a evolua este de a îngloba divizia tehnologică a lui Woods şi de a-i lichida restul companiei. Va fi costisitor, dar aşa e cel mai bine pentru GEH.

Spre seară reuşesc să fac un antrenament rapid şi intens cu Bastille, aşa că atunci când mă întorc acasă, sunt calm şi relaxat.

După o cină lejeră, mă aşez la birou să citesc. Prima pe listă în seara asta e Elena. Dar când îmi deschid e-mailurile, găsesc unul de la Ana. M-am gândit la ea toată ziua.

De la: Anastasia Steele
Despre: Interviuri
Data: 30 mai 2011, 18:49
Către: Christian Grey

Dragă domnule,
A mers bine azi la interviuri.

Mă gândeam că te interesează.
Cum a fost ziua de azi?

Ana

Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey
Despre: Ziua de azi
Data: 30 mai 2011, 19:03
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,

Tot ce faci tu mă interesează. Eşti cea mai fascinantă femeie pe care o cunosc.

Mă bucur că interviurile au mers cum trebuie.

Dimineaţa a fost dincolo de aşteptări.

Prin comparaţie, după-amiaza a fost foarte plictisitoare.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă las pe spate şi îmi frec bărbia, în aşteptare.

De la: Anastasia Steele
Despre: Frumoasă dimineaţă
Data: 30 mai 2011, 19:05
Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Dimineaţa a fost perfectă şi pentru mine, în ciuda faptului că te-ai ciudăţit după acea partidă impecabilă de sex pe birou. Să nu crezi că n-am observant.

Mulţumesc pentru micul dejun. De fapt, îi mulţumesc doamnei Jones.

Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre ea — fără să te ciudăţeşti din nou.

Ana

Să mă ciudăţesc? Ce Dumnezeu vrea să spună cu asta? Spune că sunt ciudat? Păi, sunt. Presupun. Poate. Poate că şi-a dat seama cât

de surprins am fost când a sărit pe mine — şi nimeni n-a mai făcut asta de multă vreme.

„Impecabilă"... Îmi place.

De la: Christian Grey
Despre: Vrei la editură şi inventezi cuvinte?
Data: 30 mai 2011, 19:10
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
„A se ciudăţi" nu există şi n-ar trebui să fie folosit de cineva care vrea să lucreze într-o editură. Impecabilă? În comparaţie cu ce anume, explică-mi şi mie? Şi ce anume vrei tu s-o întrebi pe doamna Jones? Că nu pricep.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Tu şi doamna Jones
Data: 30 mai 2011, 19:17
Către: Christian Grey

Dragă domnule,

Limba evoluează şi se dezvoltă. E o fiinţă vie. Nu e închisă într-un turn de fildeş, agăţată alături de alte opere de artă scumpe şi admirând oraşul Seattle dintr-un heliport lipit de acoperiş.

Impecabilă — în comparaţie cu alte ocazii în care ne-am... care-i expresia pe care-o foloseşti tu... ah, da... tras-o. Cred că partida a fost impecabilă, după umila mea părere — dar, după cum ştii, experienţa mea este limitată.

Şi doamna Jones e o fostă supusă de-a ta?

Ana

Replica ei mă face să râd zgomotos, apoi mă şochează.
Doamna Jones! Supusă?
Nici gând.
Ana. Eşti geloasă? Şi apropo de limbaj... ai grijă cum vorbeşti tu!

De la: Christian Grey
Despre: Limbaj. Ai grijă cum vorbeşti!
Data: 30 mai 2011, 19:22
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Doamna Jones este un angajat valoros. N-am avut niciodată vreo relaţie cu ea în afară de cea profesională. Nu angajez nicio femeie cu care am avut relaţii sexuale. Sunt şocat că ţi-a trecut aşa ceva prin cap. Singura persoană pentru care aş face o excepţie eşti tu — pentru că eşti o femeie deşteaptă cu un talent remarcabil la negocieri. Cu toate acestea, dacă vei continua să foloseşti un astfel de limbaj, va trebui să te pun la punct. Mă bucur că ai experienţă limitată. Experienţa ta va continua să fie limitată — doar la mine. O să iau cuvântul „impecabilă" drept un compliment — deşi cu tine nu sunt niciodată sigur ce vrei să spui sau dacă vorbeşti ironic — ca de obicei.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc., din Turnul Său de Fildeş

Deşi probabil că n-ar fi o idee prea bună ca Ana să lucreze pentru mine.

De la: Anastasia Steele
Despre: Nici dacă-mi dai tot ceaiul din China
Data: 30 mai 2011, 19:27
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Cred că mi-am exprimat deja rezervele privind angajarea la compania ta. Nu mi-am schimbat părerea şi nici nu mi-o voi schimba. Trebuie să te las, căci s-a întors Kate cu mâncarea. Eu şi ironia mea îţi urăm noapte bună.

O să te contactez când ajung în Georgia.

Ana

Dintr-un motiv anume, mă enervează să aud că nu vrea să lucreze pentru mine. Are medii remarcabile. E inteligentă, fermecătoare, amuzantă; ar fi un câştig pentru companie. Şi e suficient de înţeleaptă încât să mă refuze.

De la: Christian Grey
Despre: Nici dacă e vorba despre o băutură ca Twinings English Breakfast Tea?
Data: 30 mai 2011, 19:29
Către: Anastasia Steele

Noapte bună, Anastasia.
Sper ca tu şi ironia ta să zburaţi cu bine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îmi iau gândurile de la domnişoara Steele şi încep să-i scriu Elenei.

De la: Christian Grey
Despre: Weekend
Data: 30 mai 2011, 19:47
Către: Elena Lincoln

Bună, Elena.
Mama are gura cam mare. Ce să zic?
Am cunoscut o fată. Am adus-o la cină.
Nu-i aşa mare scofală.
Ţie cum îţi merge?

Toate cele bune,
Christian

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Elena Lincoln
Despre: Weekend
Data: 30 mai 2011, 19:50
Către: Christian Grey

Christian, astea-s nişte tâmpenii.
Hai să ne vedem la cină.
Mâine e bine?
Ex

ELENA LINCOLN
ESCLAVA
Pentru Frumuseţea din Tine™

La naiba!

De la: Christian Grey
Despre: Weekend
Data: 30 mai 2011, 20:01
Către: Elena Lincoln

Sigur.

Toate cele bune,
Christian

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Elena Lincoln
Despre: Weekend
Data: 30 mai 2011, 20:05
Către: Christian Grey

Vrei s-o cunoşti pe fata de care ţi-am spus?
Ex

ELENA LINCOLN
ESCLAVA
Pentru Frumuseţea din Tine™

Deocamdată nu.

De la: Christian Grey
Despre: Weekend
Data: 30 mai 2011, 20:11
Către: Elena Lincoln

Cred c-o să las înţelegerea pe care o am acum să-şi urmeze cursul.

Ne vedem mâine.

C.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă apuc să citesc propunerea de ofertă a lui Fred către Eamon Kavanagh, apoi trec la prezentarea făcută de Marco editurilor din Seattle.

Chiar înainte să se facă ora 10:00, aud un semnal de avertizare dinspre computer. E târziu. Mă gândesc că-i un mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Despre: Gesturi megaextravagante
Data: 30 mai 2011, 21:53
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Ceea ce mă nelinişteşte cu adevărat este faptul că ai ştiut cu ce cursă zbor.

Capacitatea ta de-a urmări oamenii nu cunoaşte limite. Să sperăm că dr. Flynn al tău s-a întors din vacanţă.

Mi-am făcut manichiura, un masaj pe spate şi am băut două pahare de şampanie — un început foarte frumos de vacanţă.

Mulţumesc.

Ana

S-a răsfăţat. Bravo, Andrea.

De la: Christian Grey
Despre: Cu plăcere
Data: 30 mai 2011, 21:59
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,

Dr. Flynn s-a întors şi mi-am făcut deja programare pentru săptămâna viitoare.

Cine ţi-a făcut masaj pe spate?

Christian Grey
CEO cu prieteni sus-puşi, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ce oră mi-a trimis e-mailul. Acum ar trebui să fie în avion, dacă va decola la timp. Deschid repede Google-ul şi verific decolările companiei Sea-Tac. Zborul ei nu are întârzieri.

De la: Anastasia Steele
Despre: Nişte mâini puternice şi pricepute
Data: 30 mai 2011, 22:22
Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Mi-a făcut masaj pe spate un tânăr foarte simpatic. Da. Foarte simpatic, să ştii. N-aş fi avut cum să-l întâlnesc pe Jean-Paul la clasa economic — aşa că-ţi mulţumesc din nou pentru tratație.

Ce mama naibii?

Nu sunt sigură c-o să mai am voie să-ţi trimit e-mailuri după ce decolăm şi trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe, de vreme ce n-am dormit prea bine în ultima vreme.

Vise plăcute, domnule Grey… mă gândesc la tine.

Ana

Încearcă oare să mă facă gelos? Are idee cât de tare mă pot înfuria? A plecat de câteva ore şi mă enervează în mod intenţionat. De ce-mi face asta?

De la: Christian Grey
Despre: Bucură-te cât mai poţi
Data: May 30 2011, 22:25
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Ştiu ce încerci să faci — şi, crede-mă, ai reuşit. Data viitoare o să fii în cală, legată fedeleş la mâini şi la gură şi băgată într-o ladă. Crede-mă că-mi va face mult mai multă plăcere să te aduc în starea asta decât mi-a făcut să-ţi schimb biletul de avion.

De-abia aştept să te întorci.

Christian Grey
CEO pe care-l mănâncă palma,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei vine imediat.

De la: Anastasia Steele
Despre: Glumeşti?
Data: 30 mai 2011, 22:30
Către: Christian Grey

Vezi tu — nu ştiu niciodată când glumeşti şi când nu, de aceea cred c-o să rămân în Georgia. Lăzile reprezintă o limită dură pentru mine.

Îmi pare rău că te-am supărat. Spune-mi că mă ierţi.

A

Sigur că glumesc... într-un fel. Măcar ştie că m-am supărat. Avionul ei ar fi trebuit să decoleze. Cum de-mi mai poate scrie?

De la: Christian Grey
Despre: Glume
Data: 30 mai 2011, 22:31
Către: Anastasia Steele

Cum de-mi mai poţi scrie? Rişti vieţile tuturor celor aflaţi în avion, inclusiv pe a ta, folosindu-ţi BlackBerry-ul? Cred că încalci una dintre reguli.

Christian Grey
CEO pe care-l mănâncă ambele palme,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Şi ştim ce se-ntâmplă dacă încalci regulile, domnişoară Steele. Verific din nou pe internet programul de decolări al companiei Sea-Tac; avionul ei a plecat. N-o să mai am nicio veste de la ea o perioadă. Gândul acesta, precum şi mica ei scamatorie cu e-mailul, mă indispun. Îmi las deoparte munca şi mă duc la bucătărie, unde îmi torn un pahar cu un strop de Armagnac.

Taylor îşi iţeşte capul la intrarea în living-room.

— Nu acum, mă răstesc eu.

— Prea bine, domnule, zice el şi dispare.

Nu te răzbuna pe angajaţi, *Grey*.

Nervos pe mine însumi, mă duc lângă fereastră şi privesc cerul oraşului Seattle. Mă-ntreb cum de mi-a intrat pe sub piele şi de ce relaţia noastră nu se-ndreaptă în direcţia dorită de mine. Sper că se

va gândi mai mult la asta în Georgia şi că va lua decizia corectă. Aşa va face, nu?

Mă cuprinde neliniştea. Mai iau o gură din băutură şi mă aşez să cânt la pian.

Marți,
31 mai 2011

Mami a plecat. Habar n-am unde.
El e aici. Îi aud cizmele. Are nişte cizme care fac mult zgomot.
Au nişte catarame argintii. Şi bocănesc. Tare de tot.
El bocăneşte. Şi ţipă.
Eu sunt la mami în dulap.
Mă ascund.
Ca să nu m-audă.
Pot fi tăcut. Foarte tăcut.
Pentru că nu sunt aici.
— Târfă nenorocită! strigă el.
Strigă tot timpul.
— Târfă nenorocită!
Urlă la mami.
Urlă şi la mine.
O bate pe mami.
Şi pe mine mă bate.

Aud uşa închizându-se. Nu mai e aici.
Şi mami a plecat.
Stau în dulap. Pe întuneric. În tăcere.
Stau acolo mult. Mult, mult, mult de tot.
Unde-i mami?

Când deschid ochii, zorii de-abia se ivesc. Ceasul arată ora 5:23. Am dormit cu intermitenţe, invadat de vise urâte, şi sunt epuizat, dar mă hotărăsc să alerg puţin ca să mă trezesc. Mă-mbrac în trening şi îmi verific telefonul. Am un SMS de la Ana.

Am ajuns cu bine la Savannah. A ;)

Bravo. A ajuns cu bine. Mă bucur pentru asta şi mă uit rapid peste e-mailuri. Titlul ultimului mesaj de la Ana îmi sare în ochi: „Îţi place să mă sperii?"
Nu-mi vine să cred aşa ceva.
Mă înfior şi mă aşez pe pat, citindu-i cuvintele. Cred că a scris asta în timpul escalei la Atlanta, înainte să-mi trimită SMS-ul.

De la: Anastasia Steele
Subject: Îţi place să mă sperii?
Data: 31 mai 2011, 06:52
De la: Christian Grey

Ştii cât de mult detest să-ţi cheltui banii pe mine.
Da, eşti foarte bogat, dar eu tot mă simt stânjenită, e ca şi cum m-ai plăti pentru sex. Totuşi, îmi place să călătoresc la clasa întâi, e mult mai civilizat decât la economic. Aşa că-ţi mulţumesc. Vorbesc serios — şi chiar mi-a plăcut masajul pe care mi l-a făcut Jean-Paul. Era foarte gay. Am omis cu bună ştiinţă să-ţi scriu asta în e-mail ca să te irit, pentru că eram nervoasă pe tine, şi-mi cer scuze pentru asta.

Dar, ca de obicei, tu exagerezi. Nu-mi poţi scrie aşa ceva — că mă legi la mâini şi la gură şi mă bagi într-o ladă. (Vorbeai serios sau era o glumă?) Mă sperie... Tu mă sperii... sunt prinsă în întregime în vraja ta, încercând alături de tine un stil de viaţă despre care săptămâna trecută nici nu ştiam că există, iar apoi tu-mi scrii ceva de genul ăsta, iar mie-mi vine s-o iau la goană urlând. N-o s-o fac, desigur, pentru că mi-ar fi dor de tine. Mi-ar fi dor de tine rău de tot. Vreau ca relaţia asta să meargă, dar sunt speriată de profunzimea sentimentelor pe care le am faţă de tine şi de cărarea întunecată pe care mă duci. Ce-mi oferi tu este erotic şi sexy, iar eu sunt curioasă, dar în acelaşi timp, mi-e teamă că-mi vei face rău — fizic şi emoţional. După trei luni poţi să-mi dai papucii şi ce se va-ntâmpla cu mine dacă faci asta? Dar cred că acesta este riscul în orice relaţie. Doar că acesta nu e genul de relaţie pe care mă gândeam s-o am vreodată, mai ales fiind prima din viaţa mea. Este o dovadă enormă de încredere din partea mea.

Aveai dreptate când spuneai că n-am nimic dintr-o supusă în mine... şi acum sunt de acord cu tine. Acestea fiind spuse, vreau să fiu cu tine şi, dacă asta trebuie să fac, aş vrea să-ncerc, dar cred c-o să înghit multe şi o să sfârşesc călcată-n picioare — şi nu-mi surâde deloc ideea.

Sunt foarte fericită că ai spus că te vei strădui şi tu mai mult. Doar că trebuie să mă gândesc ce înseamnă pentru mine „mai mult“ şi ăsta e unul dintre motivele pentru care am vrut să iau puţină distanţă. Mă ameţeşti atât de tare încât mi se pare foarte dificil să gândesc limpede când suntem împreună.
Au anunţat zborul meu. Trebuie să plec.

Îţi scriu mai târziu.

A ta, Ana

Mă ceartă. Din nou. Dar sinceritatea ei m-a lăsat mască. M-a luminat. Îi citesc e-mailul la nesfârşit şi de fiecare mă opresc la „A ta, Ana".

Ana a mea.

Vrea ca relaţia noastră să meargă.

Vrea să fie cu mine.

Asta e speranţă, Grey.

Îmi aşez telefonul pe noptieră şi simt că am nevoie de alergarea aceea, ca să-mi limpezesc mintea şi ca să mă gândesc la ce să-i răspund.

O iau pe drumul meu obişnuit, pe Stewart, către Westlake Avenue, apoi dau câteva ture în jurul parcului, iar în urechi îmi răsună melodia „She Just Likes to Fight" a formaţiei Four Tet.

Ana mă face să mă gândesc la foarte multe lucruri.

O plătesc pentru sex?

Ca pe o târfă.

Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta. Simpla idee mă enervează la culme. Mă scoate din minţi. Mai alerg o tură în jurul parcului, alimentat de mânie. De ce-şi face singură aşa ceva? Sunt bogat, şi ce dacă? Trebuie pur şi simplu să se obişnuiască. Îmi amintesc de discuţia pe care-am avut-o ieri despre avionul companiei. N-a vrut să-mi accepte propunerea.

Măcar ştiu că nu mă vrea pentru banii mei.

Dar oare mă vrea?

Spune că eu o ameţesc de cap. Dar, pe bune, e fix invers. Ea mă ameţeşte într-un fel pe care nu l-am mai trăit niciodată. Cu toate astea, a traversat toată ţara ca să scape de mine.

Cum trebuie să mă simt eu acum?

Are dreptate. O trag după mine pe o cărare întunecată, dar pe una care e mai intimă decât orice relaţie convenţională — sau cel puţin aşa mi se pare. Mi-e de-ajuns să mă uit la Elliot şi la uşurinţa cu care priveşte el relaţiile ca să văd diferenţa.

Şi nu i-aş face rău niciodată, nici fizic, nici emoţional — cum poate să creadă aşa ceva? Vreau s-o împing peste limite, să văd ce

e dispusă sau nu să facă. S-o pedepsesc când încalcă regulile... da, poate fi dureros, dar nu-i ceva ce nu poate suporta. Putem discuta despre ce mi-aș dori să-i fac. Putem s-o luăm ușor.

Și aici e problema.

Dacă va face tot ce vreau eu să facă, va trebui s-o răsplătesc și să-i ofer „mai mult". Ceea ce-ar putea fi... nu știu cum, încă. Am dus-o să-mi cunoască părinții. Ceea ce a însemnat, fără îndoială, mai mult. Și nici n-a fost atât de greu.

Mai dau o tură lentă în jurul parcului ca să mă gândesc ce mă deranjează mai tare la e-mailul ei. Nu e vorba despre o simplă teamă, ci despre faptul că e înspăimântată de profunzimea sentimentelor pe care le are pentru mine.

Ce-nseamnă asta?

Acest sentiment neobișnuit mi se adună în capul pieptului și parcă nu rămân fără aer. Mi-e frică. Mă sperie atât de mult totul, încât mă forțez să alerg mai repede, ca să simt numai durerea surmenării în picioare și în torace și transpirația rece care mi se scurge pe spate.

Mda. Nu te gândi la asta, Grey.

Nu te pierde cu firea.

Când mă-ntorc la apartament, îmi fac un duș rapid și mă bărbieresc, după care mă îmbrac. O văd pe Gail la bucătărie în drumul către biroul meu.

— Bună dimineața, domnule Grey. Cafea?

— Te rog, îi zic, din mers.

Am ceva important de făcut.

La birou, îmi deschid iMac-ul și îi răspund Anei.

De la: Christian Grey
Subject: În sfârșit!
Data: 31 mai 2011, 07:30
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Mă irită faptul că, de îndată ce te îndepărtezi puţin de mine, începi să comunici deschis şi sincer. De ce nu poţi să te porţi aşa şi când suntem împreună?

Da, sunt bogat. Obişnuieşte-te cu ideea. De ce să nu cheltui bani cu tine? I-am spus tatălui tău că sunt iubitul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Nu asta fac iubiţii? Pentru că sunt dominator, mă aştept să accepţi fără comentarii tot ce-ţi cumpăr. Că tot veni vorba, spune-i şi mamei tale.

Nu ştiu cum să reacţionez la faptul că te simţi ca o târfă. Ştiu că nu asta ai scris, dar asta ai insinuat. Nu ştiu ce să spun sau să fac ca să nu mai ai senzaţia asta. Îmi doresc să ai parte de cele mai bune lucruri din lume. Muncesc din greu şi-mi cheltui banii aşa cum cred eu de cuviinţă. Pot să-ţi cumpăr tot ce-ţi doreşte inima, Anastasia, şi vreau să fac asta. Numeşte-o redistribuirea averii, dacă ai chef. Dar înţelege odată că niciodată nu te-am privit în felul în care te-ai descris şi sunt furios că aşa te vezi tu. Deşi eşti o tânără inteligentă, spirituală şi frumoasă, ai nişte probleme mari legate de încrederea în tine şi deja mă gândesc să te programez şi pe tine la dr. Flynn.

Îmi cer scuze că te-am speriat. Gândul că-ţi inspir teamă mi se pare oribil. Chiar crezi că te-aş pune să călătoreşti în cală? Ţi-am pus la dispoziţie avionul meu particular, pentru numele lui Dumnezeu. Da, a fost o glumă, una proastă, din câte se pare. Dar gândul la tine legată la mâini şi la gură mă excită (asta nu-i glumă — e adevărat). Pot renunţa la ladă — lăzile nu mă incită deloc. Ştiu că ai nişte probleme cu legatul la gură — am vorbit despre asta — şi când/dacă te voi lega vom mai discuta. Ceea ce tu nu înţelegi deloc este faptul că în relaţiile dominator/supusă cea care deţine toată puterea este supusa. Adică tu. O să repet asta — tu eşti cea care deţine toată

puterea. Nu eu. În hangar ai spus nu. Nu te pot atinge dacă nu vrei — de aceea avem o înţelegere asupra lucrurilor pe care vrei sau nu vrei să le faci. Dacă experimentăm unele lucruri şi ţie nu-ţi plac, le putem şterge din contract. De tine depinde — nu de mine. Deci dacă nu vrei să fii legată la mâini şi la gură şi nu vrei să fii băgată într-o ladă, atunci n-o să se întâmple aşa ceva.

Vreau să-mi împart stilul de viaţă cu tine. Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult. Sincer, sunt atât de uimit de tine, căci eşti atât de inocentă, dar dispusă să experimentezi. Asta-mi spune mai multe decât crezi tu. Refuzi să observi că m-ai prins în mrejele tale, deşi eu ţi-am spus asta de nenumărate ori. Nu vreau să te pierd. Sunt agitat că ai zburat la 5 000 de kilometri depărtare faţă de mine pentru câteva zile, pentru că nu poţi gândi limpede în preajma mea. La fel e şi pentru mine, Anastasia. Nu mai judec când suntem împreună — atât de profunde sunt sentimentele mele faţă de tine.

Îţi înţeleg neliniştea. Chiar am încercat să stau departe de tine; ştiam că n-ai experienţă, totuşi, nu m-aş fi ţinut niciodată după tine dacă aş fi ştiu cât de inocentă eşti — cu toate astea, ai reuşit să mă dezarmezi aşa cum nimeni n-a făcut-o vreodată. E-mailul tău, de exemplu: l-am citit şi l-am recitit de nenumărate ori încercând să-ţi înţeleg punctul de vedere. Trei luni e o perioadă aleasă la întâmplare. Putem s-o extindem la şase luni, la un an? Cât vrei tu să fie? Ce anume te-ar face să te simţi mai bine? Spune-mi.

Înţeleg că aceasta este pentru tine o enormă dovadă de încredere. Trebuie să-ţi câştig încrederea, dar, după acelaşi principiu, şi tu trebuie să comunici cu mine când dau greş. Pari atât de puternică şi de independentă şi apoi citesc ce-ai scris tu aici şi văd o altă faţă a ta. Trebuie să ne ghidăm unul pe altul, Anastasia, şi trebuie să mă iau după tine. Trebuie să fii sinceră cu mine şi amândoi trebuie să găsim o modalitate prin care să facem înţelegerea asta să funcţioneze.

Îţi faci griji că nu eşti supusă. Mă rog, poate că-i adevărat. Singurele momente în care îţi asumi comportamentul corect al unei supuse sunt cele petrecute în camera de joacă. Se pare că acela este singurul loc în care mă laşi să-mi exercit controlul asupra ta şi singurul loc unde faci ce ţi se spune. „Exemplar" este termenul care-mi vine în cap. Şi nu te-aş bate niciodată să te învineţesc. Mie-mi place roşul. În afara camerei de joacă, îmi place că mă provoci. Este o experienţă foarte nouă şi reconfortantă şi n-aş vrea să schimb asta. Aşa că, da, spune-mi ce-ţi doreşti mai mult. O să mă străduiesc să fiu receptiv şi o să încerc să-ţi ofer libertatea de care ai nevoie şi să stau departe de tine cât timp eşti în Georgia. Îţi aştept următorul e-mail.

Între timp distrează-te. Dar nu exagerat.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îi trimit e-mailul şi iau o înghiţitură din cafeaua rece.

Acum n-ai decât să aştepţi, Grey. Vezi ce spune.

Mă duc la bucătărie ca să văd ce mi-a pregătit Gail la micul dejun.

Taylor aşteaptă în maşină să mă ducă la muncă.

— Ce voiai aseară? îl întreb.

— Nu era nimic important, domnule.

— Bine, îi răspund şi mă holbez pe fereastră, încercând să nu mă mai gândesc la Ana şi la Georgia.

Nu reuşesc, în schimb îmi vine o idee.

O sun pe Andrea.

— 'Neaţa.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— Sunt deja pe drum către serviciu, dar poţi să-mi faci legătura cu Bill?

— Da, domnule.

Câteva clipe mai târziu mi-l dă pe Bill la telefon.

— Domnule Grey.

— Oamenii tăi au luat în considerare Georgia ca opţiune pentru a amplasa uzina experimentală acolo? Savannah, în special?

— Cred că da, domnule. Dar trebuie să verific.

— Verifică. Şi anunţă-mă după.

— Aşa fac. Asta-i tot?

— Deocamdată. Mulţumesc.

Am ziua plină de întâlniri. Mă uit la e-mail în treacăt, dar n-am nimic de la Ana. Mă întreb dacă nu cumva a speriat-o e-mailul meu sau dacă o fi ocupată cu alte lucruri.

Ce alte lucruri?

E imposibil să nu mă gândesc la ea. Schimb câteva mesaje cu Caroline Acton, aprobând sau respingând ţinutele pe care le-a ales pentru Ana. Sper să-i placă: va arăta senzaţional în toate.

Bill a revenit cu un potenţial amplasament pentru uzina noastră în Savannah. Ruth face documentarea.

Cel puţin nu-i Detroit.

Sună Elena şi cădem de acord să luăm cina la Columbia Center.

— Christian, eşti atât de discret când vine vorba de fata asta, mă ceartă ea.

— O să-ţi spun totul diseară. Acum sunt ocupat.

— Tu eşti mereu ocupat.

Râde.

— Ne vedem la opt.

— Ne vedem atunci.

De ce femeile din viaţa mea sunt atât de băgăcioase? Elena. Mama. Ana... Mă-ntreb pentru a suta oară ce-o fi făcând. Şi iată, în sfârşit, un răspuns din partea ei.

De la: Anastasia Steele
Despre: Eşti vorbăreţ?
Data: 31 mai 2011, 19:08 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Domnule, eşti un scriitor foarte locvace. Trebuie să mă duc să iau cina la clubul de golf al lui Bob şi, ca să ştii, îmi dau deja ochii peste cap la acest gând. Dar tu şi palma ta care te mănâncă sunteţi departe de mine, aşa că fundul meu e în siguranţă, deocamdată. Mi-a plăcut e-mailul tău.
O să-ţi răspund când o să pot. Mi-e dor deja de tine.
Să ai o după-amiază plăcută.

A ta, Ana

Nu e un „nu" şi-i e dor de mine. Mă simt uşurat şi amuzat de tonul scrisorii ei. Îi răspund.

De la: Christian Grey
Despre: Fundul tău
Data: 31 mai 2011, 16:10
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Sunt ameţit de titlul acestui e-mail. Desigur că *este* în siguranţă — deocamdată.

Bucură-te de cină, şi mie mi-e dor de tine, mai ales de fundul tău şi de gura ta obraznică.

După-amiaza mea va fi plictisitoare, luminată numai de gândul la tine şi la ochii pe care-i dai peste cap. Cred că tu mi-ai atras cu

bună-ştiinţă atenţia asupra acestui fapt, ca să sufăr şi eu de pe urma acestui obicei prost al meu.

Christian Grey
CEO & dătător de ochi peste cap,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Câteva minute mai târziu, vine răspunsul din partea ei.

De la: Anastasia Steele
Despre: Îmi dau ochii peste cap
Data: 31 mai 2011, 19:14 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Nu-mi mai scrie. Încerc să mă pregătesc pentru cină. Mă distragi foarte tare, chiar dacă te afli pe cealaltă parte a continentului. Şi da — pe tine cine te plesneşte când îţi dai ochii peste cap?

A ta, Ana

Ah, Ana, tu.
Tot timpul.
Îmi aduc aminte cum îmi spunea să nu mă mişc şi mă trăgea de părul *de acolo* când stătea lângă mine, goală. Mă excit imediat.

De la: Christian Grey
Despre: Fundul tău
Data: 31 mai 2011, 16:18
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Prefer titlul meu, în foarte multe feluri. E un noroc că sunt stăpânul destinului meu şi nu mă pedepseşte nimeni. În afară de mama, uneori, şi de dr. Flynn, desigur. Şi de tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Bat cu degetele în birou, aşteptându-i răspunsul.

De la: Anastasia Steele
Despre: Eu… Te cert?
Data: 31 mai 2011, 19:22 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Când am avut eu vreodată tupeul să te cert, domnule Grey? Cred că mă confunzi cu altcineva… ceea ce este foarte îngrijorător. Chiar trebuie să mă pregătesc.

A ta, Ana

Tu. Mă certi pe e-mail cu fiecare ocazie — şi cum aş putea vreodată să te confund cu altcineva?

De la: Christian Grey
Despre: Fundul tău
Data: 31 mai 2011, 16:25
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
În scris o faci mereu. Pot să-ţi închei eu fermoarul rochiei?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subject: Nu-i pentru minori
Data: 31 mai 2011, 19:28 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Aş prefera să-l deschei.

Vorbele ei mă fac să mi se întărească imediat.
La naiba.
Asta cere — cum le zicea ea? MAJUSCULE ŢIPĂTOARE.

De la: Christian Grey
Despre: Ai grijă ce-ţi doreşti…
Data: 31 mai 2011, 16:31
Către: Anastasia Steele

AŞA O SĂ FAC.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Gâfâi
Data: 31 mai 2011, 19:33 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Încet…

De la: Christian Grey
Despre: Gem

Data: 31 mai 2011, 16:35
Către: Anastasia Steele

Aş vrea să fii aici.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Oftez
Data: 31 mai 2011, 19:37 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

ŞI EU.

Cine mă mai poate excita printr-un e-mail?

De la: Anastasia Steele
Despre: Oftez
Data: 31 mai 2011, 19:39 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Trebuie să plec.

Vorbim mai târziu, iubitule.

Surâd la vorbele ei.

De la: Christian Grey
Subiect: Mă plagiezi
Data: 31 mai 2011, 16:41
Către: Anastasia Steele

Mi-ai furat replica.
Şi m-ai lăsat excitat.
Cină plăcută să ai.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Andrea bate la uşă cu noile schiţe ale tabletei solare a lui Barney. E uimită că mă bucur s-o văd.

— Mulţumesc, Andrea.

— Cu mare plăcere, domnule Grey.

Se uită la mine, zâmbindu-mi curioasă.

— Doriţi o cafea?

— Te rog.

— Cu lapte?

— Nu, mulţumesc.

Ziua mi s-a luminat considerabil. L-am pocnit pe Bastille de două ori peste fund în timpul celor două runde ale noastre de kickboxing. Şi asta nu se-ntâmplă niciodată.

După ce fac duş şi-mi pun haina pe mine, mă simt pregătit să fac faţă Elenei şi întrebărilor ei.

Apare Taylor.

— Vreţi să vă duc eu, domnule?

— Nu. O să iau R8-ul.

— Prea bine, domnule.

Înainte să plec îmi verific e-mailul.

De la: Anastasia Steele
Despre: Hoţul strigă hoţii
Data: 31 mai 2011, 22:18 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Domnule, cred că aceasta este la bază replica lui Elliot.
Tot excitat?

A ta, Ana

Flirtează cu mine? Din nou?
Şi e Ana mea. Din nou.

De la: Christian Grey
Despre: Treburi neterminate
Data: 31 mai 2011, 19:22
Către: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
Te-ai întors. Plecaseşi atât de brusc — exact când lucrurile deveniseră interesante.

Elliot nu-i foarte original. Cred că şi el a furat replica de la cineva.

Cum a fost la cină?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îl trimit.

De la: Anastasia Steele
Despre: Treburi neterminate?
Data: 31 mai 2011, 22:26 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Cina a fost îndestulătoare — o să fii foarte încântat să afli că am mâncat mult prea mult.

Deveniseră interesante? În ce sens?

Mă bucur că mănâncă…

De la: Christian Grey
Despre: Treburi neterminate — categoric
Data: 31 mai 2011, 19:30
Către: Anastasia Steele

Eşti dubioasă în mod intenţionat? Cred că tocmai m-ai rugat să te deschei la rochie.

Iar eu de-abia aşteptam să fac asta. De asemenea, mă bucur să aud că mănânci.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Ei bine… pentru asta există weekendul
Data: 31 mai 2011, 22:36 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Sigur că mănânc… Numai nesiguranţa pe care-o simt în preajma ta îmi taie pofta de mâncare.

Şi nu sunt niciodată dubioasă fără să-mi dau seama, domnule Grey.

Cu siguranţă că ai observat asta până acum. ;)

Îşi pierde pofta de mâncare în preajma mea? Asta nu-i bine. Şi face mişto de mine. *Din nou.*

De la: Christian Grey
Despre: De-abia aştept
Data: 31 mai 2011, 19:40
Către: Anastasia Steele

O să ţin minte asta, domnişoară Steele, şi fără-ndoială voi folosi această informaţie în folosul meu.

Îmi pare rău să aud că-ţi piere pofta de mâncare din cauza mea. Credeam că am un efect mai concupiscent asupra ta. Aşa a fost experienţa mea şi a fost una foarte plăcută.

De-abia aştept să-mi mai scrii.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Lingvistica la rang de artă
Data: 31 mai 2011, 22:36 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Iar te-ai jucat cu dicţionarul?

Izbucnesc în râs.

De la: Christian Grey
Despre: M-ai lovit
Data: 31 mai 2011, 19:40
Către: Anastasia Steele

Mă cunoşti foate bine, domnişoară Steele.

Mă duc să iau cina cu o veche cunoştinţă, aşa că acum sunt la volan.

Pe mai târziu, iubito©.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Oricât de mult mi-ar plăcea să mă ciorovăiesc cu Ana, nu vreau să-ntârzii la cină. Dacă aş întârzia, Elena s-ar supăra. Îmi închid computerul, îmi iau portofelul şi telefonul şi cobor cu liftul în garaj.

Mile High Club se află la etajul cel mai de sus al Columbia Center. Soarele apune peste Parcul Olimpic Naţional, colorând cerul cu un amestec impresionant de nuanţe de portocaliu, roz şi albastru. E uluitor. Anei i-ar plăcea la nebunie priveliştea. Ar trebui s-o aduc şi pe ea aici.

Elena stă la o masă retrasă. Îmi face scurt cu mâna şi-mi zâmbeşte larg. Sunt condus la masă, iar ea se ridică în picioare, întinzându-mi obrazul să i-l sărut.

— Bună, Christian, spune ea.

— Bună seara, Elena. Arăţi minunat, ca de obicei.

O sărut pe obraz. Ea-şi aruncă părul pe spate, lucru pe care-l face când vrea să pară jucăuşă.

— Stai jos, zice ea. Ce vrei să bei?

Degetele ei, cu unghii stacojii, ţin piciorul unui pahar de şampanie.

— Văd c-ai început cu Cristal.

— Păi, m-am gândit că avem ceva de sărbătorit, nu crezi?

— Avem?

— Christian. Fata asta. Varsă tot.

— Vreau şi eu un pahar de sauvignon blanc Mendocino, îi spun chelnerului.

El dă din cap şi dispare grăbit.

— Deci, nu-i prilej de sărbătoare?

Elena ia o gură de şampanie, cu sprâncenele ridicate.

— Nu ştiu de ce faci din ţânţar armăsar.

— Nu fac nimic. Sunt curioasă. Câţi ani are? Cu ce se ocupă?

— Tocmai a absolvit facultatea.

— Ah. Nu-i cam tânără pentru tine?

Ridic din sprânceană.

— Pe bune? Tu vorbeşti?

Elena râde.

— Ce face Isaac? o întreb, zâmbind cu subînţeles.

Râde din nou.

— Mă ascultă.

Ochii îi strălucesc, pătrunzători.

— Cât de plictisitor pentru tine.

Am un ton sec.

Ea surâde, resemnată.

— E un căţeluş cuminte. Comandăm?

În timp ce mâncăm o supă de crabi, mă gândesc să n-o mai ţin pe jar.

— O cheamă Anastasia, a studiat literatura la WSU şi-am cunoscut-o când a venit să-mi ia un interviu pentru ziarul studenţesc. Anul ăsta am ţinut discursul de sfârşit de an.

— Practică stilul nostru de viaţă?

— Încă nu. Dar sunt optimist.

— Oau.

— Mda. A fugit până-n Georgia să se gândească la asta.

— A bătut cale lungă.

— Ştiu.

Mă uit în farfuria cu supă, întrebându-mă ce mai face Ana; doarme, singură... sper. Când îmi ridic privirea, observ că Elena mă studiază. Cu mare atenţie.

— Nu te-am mai văzut niciodată așa, spune ea.

— Așa cum?

— Ești cu capul în nori. Nu ești tu deloc.

— E atât de evident?

Ea aprobă din cap și privirea i se îmblânzește.

— Pentru mine, da. Cred că ți-a întors lumea cu susul în jos.

Inspir adânc, dar ascund acest gest ridicându-mi paharul la gură.

Bună observație, doamnă Lincoln.

— Zici? murmur eu după ce beau.

— Așa cred, spune ea, uitându-se în ochii mei.

— Este extrem de dezarmantă.

— Sunt sigură că este ceva nou. Și pariez că te frământi cu gândul la ce face ea în Georgia, la ce se gândește. Te cunosc.

— Da. Vreau să ia decizia corectă.

— Ar trebui să te duci după ea.

— Poftim?

— Urcă-te-n avion.

— Pe bune?

— Dacă e nehotărâtă. Du-te și folosește-ți șarmul.

Zâmbesc ironic.

— Christian, mă ceartă ea, când îți dorești un lucru atât de mult, îl urmezi și câștigi întotdeauna. Știi bine asta. Ești prea pesimist. Mă înnebunești.

Oftez.

— Nu sunt sigur.

— Sărmana fată, cred că se plictisește de moarte acolo. Du-te. O să afli răspunsul. Dacă e nu, poți merge mai departe, dacă e da, poți profita de timpul petrecut cu ea.

— Se întoarce vineri.

— Trăiește clipa, dragul meu.

— Zicea că-i e dor de mine.

— Iată.

Are în ochi o sclipire de siguranţă.

— Mă mai gândesc. Mai vrei şampanie?

— Te rog, zice ea şi-mi zâmbeşte cu nevinovăţie.

În timp ce mă întorc către Escala, mă gândesc la sfatul Elenei. Chiar *aş putea* să mă duc s-o văd pe Ana. Spunea că-i e dor de mine… avionul e disponibil.

Acasă citesc ultimul e-mail.

De la: Anastasia Steele
Despre: Parteneri potriviţi la cină
Data: 31 mai 2011, 23:58 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Sper că tu şi cunoştinţa ta aţi avut o seară plăcută.

Ana

P.S. Era doamna Robinson?

La naiba.

Ăsta-i pretextul perfect. O să aibă nevoie de lămuriri în persoană.

Îl chem pe Taylor şi-i spun că am nevoie de Stephan şi de Gulfstream dis-de dimineaţă.

— Prea bine, domnule Grey. Unde mergeţi?

— Mergem la Savannah, şi mergi şi tu.

— Da, domnule.

Şi în voce i se citeşte amuzamentul.

Miercuri,
1 iunie 2011

A fost o dimineaţă interesantă. Am decolat de pe Boeing Field la 11:30, ora Coastei de Vest; Stephan zboară alături de secundul său, Jill Beighley, şi trebuie să ajungem în Georgia la 19:30, ora Coastei de Est.

Bill a reuşit să programeze pentru mâine o întâlnire cu reprezentanţii Autorităţii pentru Reamenajarea Spaţiilor Industriale Abandonate, iar eu s-ar putea să-i invit la un pahar diseară. Deci dacă Anastasia e ocupată cu altceva sau nu vrea să mă vadă, călătoria nu va fi o pierdere completă de vreme.

Bine, bine. Dacă asta vrei să crezi, Grey.

Am luat cu Taylor un prânz uşor şi acum am de lucrat la nişte acte şi am destul de mult de citit. Singura parte a ecuaţiei pe care trebuie s-o mai rezolv este întâlnirea cu Ana. O să văd cum merge treaba după ce ajung în Savannah; sper să-mi vină inspiraţia în timpul zborului.

Îmi trec mâna prin păr şi pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp mă las pe spate şi aţipesc în timp ce avionul zboară

la o înălțime de 10 000 de metri, către Savannah/Hilton Head International. Zgomotul motoarelor mă adoarme, iar eu sunt obosit. Atât de obosit.

Din cauza coșmarurilor, Grey.

Nu știu de ce în acest moment sunt atât de rele. Închid ochii.

— Așa te vei purta cu mine. Pricepi?

— Da, doamnă.

Își trece unghia stacojie peste pieptul meu.

Tresar și mă zbat în legături, pentru că întunericul își face apariția, iar pielea îmi arde de la atingerea ei. Dar nu scot un sunet.

Nu-ndrăznesc.

— Dacă te porți frumos, o să te las să-ți dai drumul. La mine în gură.

La naiba.

— Dar nu încă. Mai avem mult până acolo.

Unghia ei îmi zgârie pielea, de la piept către buric.

Îmi vine să urlu.

Mă apucă de bărbie, forțându-mă să deschid gura, și mă sărută.

Are limba dornică și umedă.

Îmi arată biciul de piele.

Și știu că asta e ceva greu de suportat.

Dar îmi doresc marele premiu. Gura ei nenorocită.

Când cade prima lovitură și îmi rănește pielea, accept durerea și endorfina care vine odată cu ea.

— Domnule Grey, aterizăm în douăzeci de minute, mă anunță Taylor, trezindu-mă brusc. Vă simțiți bine, domnule?

— Da. Sigur. Mulțumesc.

— Vreți niște apă?

— Te rog.

Inspir adânc ca să-mi calmez bătăile inimii, iar Taylor îmi oferă un pahar cu Evian rece. Iau o gură, bucuros că la bord nu se mai află altcineva în afară de Taylor. Nu visez foarte des despre zilele mele intense alături de doamna Lincoln.

Pe hublou se văd cerul albastru şi puţinii nori rozalii ce ascund soarele care asfinţeşte. Lumina de aici e senzaţională. Aurie. Liniştită. Soarele la apus care se oglindeşte în norii cumulus. Pentru o clipă îmi doresc să mă aflu în planor. Pariez că aici sunt nişte curenţi pe cinste.

Da!

Asta ar trebui să fac: s-o plimb pe Ana cu planorul. Asta ar însemna *mai mult,* nu-i aşa?

— Taylor.

— Da, domnule.

— Aş vrea s-o plimb pe Anastasia cu aeroplanul în Georgia — mâine în zori, dacă găsim unde să facem asta. Dar e bine şi mai târziu.

Dacă va fi mai târziu, va trebui să-mi reprogramez întâlnirea.

— Mă ocup.

— Nu contează cât costă.

— Bine, domnule.

— Mulţumesc.

Acum mai rămâne s-o anunţ şi pe Ana.

Când avionul se opreşte pe pista de lângă terminalul pentru zboruri private, ne aşteaptă două maşini. Taylor şi cu mine coborâm din avion în arşiţa sufocantă.

La dracu', se lipesc hainele de mine, chiar şi la ora asta.

Agentul îi dă lui Taylor cheile ambelor maşini. Ridic din sprânceană.

— Ford Mustang?

— Numai asta am găsit într-un timp aşa de scurt.

Taylor pare somnoros.

— Măcar e o decapotabilă roşie. Deşi, pe căldura asta, sper că are aer condiţionat.

— Ar trebui să aibă, domnule.

— Bine. Mulţumesc.

Iau cheile de la el şi, apucându-mi geanta de voiaj, îl las să descarce restul bagajului din avion în Chevroletul său Suburban.

Dau mâna cu Stephan şi Beighley şi le mulţumesc pentru zborul lin. La volanul Mustangului, ies din aeroport şi pornesc către centrul oraşului Savannah, ascultându-l pe Bruce în boxele maşinii.

Andrea mi-a rezervat un apartament la Bohemian Hotel, cu vedere către râul Savannah. Ziua e la asfinţit şi peisajul care se vede de pe balcon este impresionant: râul e strălucitor, reflectând nuanţele cerului şi luminile de pe podul suspendat şi de pe chei. Cerul e incandescent, în culori de la violet până la rozaliu.

E aproape la fel de magnific ca apusul de soare deasupra Canalului.

Dar n-am timp să stau aici şi să admir priveliştea. Îmi instalez laptopul, dau aerul condiţionat la maximum şi o sun pe Ros ca să-mi comunice ultimele detalii.

— De unde şi până unde interesul acesta pentru Georgia, Christian?

— E ceva personal.

Oftează în telefon.

— De când amesteci tu viaţa personală cu afacerile?

De când am cunoscut-o pe Anastasia Steele.

— Nu-mi place Detroit, mă răstesc.

— Bine.

Se retrage.

— S-ar putea să mă văd cu omul de la Spaţii Industriale mai târziu, la un pahar, îi spun, încercând s-o împac.

— Fă ce vrei, Christian. Mai sunt câteva lucruri de discutat. Ajutoarele au ajuns la Rotterdam. Tot vrei să continuăm operaţiunea?

— Da. Hai s-o facem. Am făcut o promisiune la prânzul cu cei de la End Global Hunger. Asta trebuie să se întâmple înainte să mă întâlnesc din nou cu membrii comitetului.

— Bine. Mai vrei să achiziţionezi vreo editură?

— Încă nu m-am hotărât.

— Cred că SIP are potenţial.

— Da. Poate. Lasă-mă să mă mai gândesc puţin.

— Mă văd cu Marco să discutăm situaţia lui Lucas Woods.

— Bine, anunţă-mă cum a mers. Sună-mă mai târziu.

— Aşa fac. Deocamdată pa.

Tot amân inevitabilul. Ştiu asta. Dar decid c-ar fi mai bine s-o atac pe domnişoara Steele — prin e-mail sau la telefon, trebuie să mă hotărăsc — cu stomacul plin, aşa că-mi comand cina. În timp ce aştept mâncarea primesc un mesaj de la Andrea în care mă anunţă că întâlnirea din seara aceasta s-a anulat. Îmi convine. O să mă-ntâlnesc cu ei mâine-dimineaţă, asta dacă nu o duc pe Ana să zboare cu planorul.

Înainte să sosească room-service-ul, mă sună Taylor.

— Domnule Grey.

— Taylor. Te-ai cazat?

— Da, domnule. Vă trimit bagajul sus într-un minut.

— Minunat.

— Asociaţia de Planorism Brunswick are un planor liber. Am rugat-o pe Andrea să le trimită pe fax licenţa dumneavoastră de zbor. După ce se semnează actele, puteţi decola.

— Minunat.

— Sunt liberi oricând, de la şase dimineaţa.

— Şi mai bine. Anunţă-i să se pregătească atunci. Trimite-mi adresa.

— Desigur.

Bate cineva la uşă — bagajul meu şi room-service-ul au sosit în acelaşi timp. Mâncarea miroase delicios: roşii la grătar cu creveţi şi terci de porumb. Desigur, suntem în Sud.

Cât mănânc îmi analizez strategia faţă de Ana. Aş putea să trec pe la mama ei pe-acasă mâine, la micul dejun. Să-i aduc covrigi. Apoi s-o plimb cu planorul. Acesta e probabil cel mai bun plan. Nu

am vorbit deloc toată ziua, deci cred că e supărată. Îi recitesc ultimul mesaj după ce termin cina.

Ce mama naibii are cu Elena? Nu știe nimic despre relația noastră. Ce-a fost între noi s-a întâmplat acum foarte mult timp, iar acum suntem doar prieteni. Cu ce drept este Ana supărată?

Și, dacă n-ar fi fost Elena, Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de mine.

Bate cineva la ușă. E Taylor.

— Bună seara, domnule. Vă convine camera?

— Da, e-n regulă.

— Am aici actele pentru Asociația de Planorism.

Mă uit peste contractul de închiriere. Pare în ordine. Îl semnez și i-l înapoiez.

— O să mă duc singur mâine. Ne vedem acolo?

— Da, domnule. Voi fi acolo de la ora șase.

— Te anunț dacă se schimbă ceva.

— Să vă desfac eu bagajul, domnule?

— Te rog. Mulțumesc.

Dă din cap și-mi duce valiza în dormitor.

Eu n-am astâmpăr și trebuie să stabilesc exact ce-o să-i spun Anei. Mă uit la ceas; e nouă și douăzeci. Am amânat asta foarte mult. Poate că mai întâi ar trebui să beau ceva. Îl las pe Taylor să despacheteze și mă hotărăsc să merg până la barul hotelului înainte să vorbesc din nou cu Ros și să-i scriu Anei.

Barul de pe acoperiș e plin ochi, dar găsesc totuși un loc la marginea tejghelei și-mi comand o bere. E un loc elegant și modern, cu o lumină plăcută și o atmosferă relaxată. Studiez locul, evitând contactul vizual cu cele două femei care stau lângă mine... și o mișcare îmi atrage atenția: o întoarcere bruscă a unei coame castanii de păr care se reflectă în lumină.

E Ana. La naiba.

Stă cu spatele la mine, așezată lângă o femeie care nu poate fi decât mama ei. Asemănarea e izbitoare.

Care erau șansele?

Dintre toate cârciumile posibile... *Dumnezeule.*

Le privesc înmărmurit. Beau cocktailuri — Cosmopolitan, din câte îmi dau seama. Mama ei este uluitoare: seamănă cu Ana, dar e mai în vârstă; pare să aibă înspre patruzeci de ani, are părul lung şi castaniu şi ochi albaştri, de nuanţa ochilor Anei. Are un aer boem... nu e o persoană pe care-aş asocia-o cu decorul dintr-un club de golf. Poate că s-a îmbrăcat aşa pentru c-a ieşit în oraş cu tânăra şi frumoasa ei fiică.

E o imagine nepreţuită.

Trăieşte clipa, Grey.

Îmi scot telefonul din buzunarul jeanşilor. E momentul să-i scriu Anei. Hai c-o să fie interesant. O s-o întreb în ce ape se scaldă... şi-i pot privi reacţia.

De la: Christian Grey
Despre: Parteneri la cină
Data: 1 iunie 2011, 21:40 ora Coastei de Est
Către: Anastasia Steele

Da, am luat cina cu doamna Robinson. E doar o prietenă veche, Anastasia.

De-abia aştep să te văd din nou. Mi-e dor de tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mama ei pare preocupată; poate că e îngrijorată pentru fiica sa sau poate încearcă să scoată mai multe informaţii de la ea.

Vă doresc baftă, doamnă Adams.

Şi, pentru un moment, mă întreb dacă discută despre mine. Mama ei se ridică în picioare; pare că se va duce la toaletă. Ana scotoceşte prin geantă şi-şi scoate telefonul.

Începe spectacolul...

Citește mesajul, cu umerii coborâți, cu degetele bătând nervos în masă. Începe să scrie, apăsând cu furie tastele. Nu-i pot vedea chipul, ceea ce e frustrant, dar nu cred că-i impresionată de ceea ce-a citit. După un moment, aruncă telefonul pe masă, cu un gest disprețuitor.

Nu-i a bună.

Mama ei se întoarce și-i face semn chelnerului să le mai aducă încă un rând de băuturi. Mă întreb câte au băut până acum.

Îmi verific telefonul și, desigur, găsesc un răspuns.

De la: Anastasia Steele
Despre: Parteneri VECHI de cină
Data: 1 iunie 2011, 21:42 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Nu e doar o prietenă veche.

Și-a găsit alt adolescent în care să-și înfigă colții?

Ai devenit prea bătrân pentru ea?

De-asta s-a terminat relația voastră?

Ce mama dracului? Îmi fierbe sângele în vine de mânie.
Isaac are aproape 30 de ani.
Ca și mine.
Cum îndrăznește?
Vorbește băutura în locul ei?
E timpul să te deconspiri, Grey.

De la: Christian Grey
Despre: Ai grijă...

Data: 1 iunie 2011, 21:45 ora Coastei de Est
Către: Anastasia Steele

Nu e ceva de discutat pe e-mail.
Câte Cosmopolitane mai ai de gând să bei?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Își studiază telefonul, se ridică brusc în picioare și se uită-n jurul ei.

Să înceapă spectacolul, Grey.

Pun zece dolari pe bar și mă îndrept către ele.

Privirile ni se întâlnesc. Ea se albește la față — șocată, presupun — și nu știu cum mă va întâmpina și nici dacă voi fi în stare să-mi stăpânesc furia în cazul în care mai zice ceva despre Elena.

Își dă părul după urechi cu un gest neliniștit. E un semn clar că e agitată.

— Bună, spune ea, cu vocea gâtuită.

— Bună.

Mă aplec și-o sărut pe obraz. Miroase senzațional, chiar dacă se încordează toată când o ating cu buzele. Arată adorabil; s-a bronzat puțin și nu poartă sutien. Sânii i se întrezăresc prin materialul catifelat al bluzei, dar se ascund sub părul lung.

Sunt doar pentru ochii mei, sper.

Și, deși e supărată, mă bucur s-o văd. Mi-a fost dor de ea.

— Christian, ea e mama mea, Carla.

Ana face un gest către mama sa.

— Doamnă Adams, mă bucur să vă cunosc.

Maică-sa mă examinează din cap până-n picioare.

La naiba! Mă analizează de sus până jos. *Fă-te că nu bagi de seamă, Grey.*

După o pauză mai lungă decât era nevoie, îmi întinde mâna.

— Christian.

— Ce cauţi aici? întreabă Ana, pe un ton acuzator.

— Am venit să te văd, normal. Locuiesc la acest hotel.

— Locuieşti aici? scânceşte ea.

Da. Nici mie nu-mi vine să cred.

— Păi, ieri ai spus că ţi-ai dori să fiu aici.

Încerc să-i deslușesc reacţia. Până acum a fost aşa: foială nervoasă, încordare, ton acuzator şi voce întretăiată. Nu merge bine deloc.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnişoară Steele, adaug eu, înmărmurit, sperând s-o binedispun.

— Nu vrei să bei un pahar cu noi, Christian? mă întreabă politicoasă doamna Adams şi-l caută din priviri pe chelner.

Am nevoie de ceva mai tare ca berea.

— O să beau un gin tonic, îi spun chelnerului. Hendrick's, dacă aveţi, sau Bombay Sapphire. La Hendrick's castravete, la Bombay lămâie verde.

— Şi două Cosmo, te rog, spune Ana, privindu-mă cu neliniște.

Are tot dreptul să fie stresată. Cred că deja a băut destul.

— Te rog, trage-ţi un scaun, Christian.

— Mulţumesc, doamnă Adams.

O ascult şi mă aşez lângă Ana.

— Deci eşti cazat la hotelul unde bem noi?

Tonul Anei e încordat.

— Sau poate voi beţi la hotelul în care sunt eu cazat. Tocmai mi-am terminat cina, am venit aici şi te-am văzut. Eram nedumerit, după ultimul tău e-mail — o privesc cu subînţeles — şi când am ridicat privirea, am dat de tine. Ditamai coincidenţa, nu?

Ana pare tulburată.

— Am fost cu mama la cumpărături de dimineaţă şi la plajă după-amiaza. Ne-am hotărât să bem câteva cocktailuri pe seară, zice ea repede, de parcă ar trebui să justifice faptul că bea într-un bar cu maică-sa.

— Ţi-ai cumpărat bluza asta? o întreb.

Chiar arată senzaţional.

Bluza e de culoarea smaraldului; am făcut alegerile potrivite — culori strălucitoare — pentru hainele pe care Caroline Acton le-a achiziţionat pentru ea.

— Ţi se potriveşte culoarea. Şi te-ai bronzat. Arăţi minunat.

Se înroşeşte în obraji şi zâmbeşte la complimentul meu.

— Să ştii că mă gândeam să-ţi fac o vizită mâine. Dar iată-te.

O iau de mână, pentru că vreau s-o ating, şi o strâng uşor. Îi mângâi articulaţiile cu degetul mare şi aud cum respiraţia i se accelerează.

Da, Ana. Simte asta.

Nu fi supărată pe mine.

Se uită-n ochii mei şi-mi zâmbeşte timid.

— Credeam c-o să-ţi fac o surpriză... Dar ca întotdeauna, Anastasia, tu m-ai surprins, venind aici. Nu vreau să te întrerup din programul pe care ţi l-ai făcut cu mama ta. O să beau repede ceva şi apoi mă retrag. Am ceva de lucru.

Mă abţin cu greu să nu-i sărut mâna. Nu ştiu ce i-o fi spus mamei ei despre noi, dacă i-o fi spus ceva.

— Christian, mă bucur să te cunosc, în sfârşit. Ana mi-a vorbit cu mare drag despre tine, spune doamna Adams, cu un surâs fermecător.

— Serios?

Mă uit la Ana, care roşeşte.

Cu mare drag, nu?

Asta-i o veste bună.

Chelnerul îmi aduce paharul cu gin tonic.

— Hendrick's, domnule.

— Mulţumesc.

Le serveşte pe Ana şi pe mama ei cu câte un Cosmopolitan.

— Cât stai în Georgia, Christian? întreabă mama ei.

— Până vineri, doamnă Adams.

— Vrei să iei cina cu noi mâine-seară? Şi, te rog, spune-mi Carla.

— Aş fi încântat, Carla.

— Excelent, spune ea. Scuzaţi-mă, trebuie să mă duc până la baie.

Visez sau tocmai s-a întors de la toaletă?

Mă ridic în picioare când pleacă, apoi mă aşez la loc ca să înfrunt mânia domnişoarei Steele. O iau din nou de mână.

— Deci eşti supărată pe mine c-am luat cina cu o veche prietenă.

Îi sărut fiecare deget în parte.

— Da.

Vorbeşte pe un ton tăios.

E geloasă?

— Relaţia noastră sexuală s-a încheiat acum multă vreme, Anastasia. Nu te vreau decât pe tine. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum?

— Cred despre ea că agresează sexual minori, Christian.

Mă cutremur, şocat.

— O judeci foarte aspru. N-a fost aşa.

Îi dau drumul la mână, supărat.

— Ah, şi cum a fost, atunci? se răsteşte ea, scoţându-şi în faţă bărbia micuţă şi încăpăţânată.

Vorbeşte băutura în locul ei?

Ea continuă:

— A profitat de un puşti vulnerabil de cincisprezece ani. Dacă ai fi fost o fată de cincisprezece ani şi doamna Robinson ar fi fost domnul Robinson şi te-ar fi momit să-ţi arate stilul de viaţă BDSM, ar fi fost în regulă? Dacă ar fi fost Mia, să spunem?

Ah, acum e de-a dreptul ridicolă.

— Ana, n-a fost deloc aşa.

Ochii îi sclipesc. Este foarte mânioasă. De ce? N-are nimic de-a face cu ea. Dar n-am chef de o ceartă în toată puterea cuvântului aici, în bar. Cobor tonul.

— Mie nu mi s-a părut aşa. Ea m-a schimbat în bine. Era ceea ce-mi trebuia.

Doamne, Dumnezeule, probabil c-aş fi murit demult dacă n-ar fi fost Elena. Încerc din răsputeri să nu-mi pierd cumpătul.

Ridică din sprânceană.

— Nu-nţeleg.

Închide-i gura, Grey.

— Anastasia, mama ta se va-ntoarce în curând. N-am chef să vorbesc despre asta acum. Mai târziu, poate. Dacă nu mă vrei aici, să ştii că am un avion care mă aşteaptă la Hilton Head. Pot pleca.

Se panichează imediat.

— Nu — nu pleca. Te rog. Mă bucur mult c-ai venit, adaugă ea repede.

Te bucuri? Puteai să mă păcăleşti.

— Doar încercam să te fac să înţelegi, zice ea. Sunt supărată că, imediat după ce-am plecat, ai luat cina cu ea. Gândeşte-te cum reacţionezi tu când mă apropii de José. José e un prieten bun. N-am avut niciodată o relaţie sexuală cu el. Pe când tu cu ea...

— Eşti geloasă?

Cum pot s-o fac să priceapă că Elena şi cu mine suntem prieteni? Nu are de ce să fie geloasă.

Evident, domnişoara Steele e posesivă.

Şi peste un moment îmi dau seama că-mi place asta.

— Da, şi supărată pentru ce ţi-a făcut, continuă ea.

— Anastasia, m-a ajutat. Asta e tot ce-ţi spun. Iar în privinţa geloziei tale, pune-te puţin în locul meu. N-a trebuit să-mi justific faptele în faţa nimănui timp de şapte ani. În faţa nimănui. Fac ce-mi place, Anastasia. Îmi place independenţa mea. Nu m-am dus să mă văd cu doamna Robinson ca să te enervez pe tine. Am mers să mă văd cu ea pentru că, din când în când, luăm cina împreună. E o prietenă şi o parteneră de afaceri.

Face ochii mari.

Ah. Nu i-am spus asta?

De ce să-i fi spus? Nu o priveşte.

— Da, suntem parteneri de afaceri. Relaţia sexuală dintre noi s-a terminat. De ani întregi.

— De ce s-a terminat relaţia voastră?

— A aflat soţul ei. Putem să vorbim despre asta altă dată — într-un loc mai ferit?

— Nu cred c-o să mă convingi vreodată că nu are înclinaţii de pedofilie.

Ce mama dracului, Ana! Gata!

— Eu n-o consider aşa. Niciodată n-am considerat-o. Gata, încetează! mârâi eu.

— Ai iubit-o?

Poftim?

— Ce mai faceţi voi doi?

Carla s-a întors. Ana zâmbeşte forţat, iar mie mi se strânge stomacul.

— Bine, mamă.

Am iubit-o pe Elena?

Iau o gură din paharul cu gin. Am idolatrizat-o, cu siguranţă... dar am iubit-o oare? Ce întrebare caraghioasă. Nu ştiu nimic despre dragostea romantică. Adică despre inimioarele şi floricelele pe care şi le doreşte ea. Romanele de secol nouăsprezece pe care le-a citit i-au băgat numai prostii în cap.

M-am săturat.

— Bine, doamnelor, vă las să vă continuaţi seara. Vă rog să puneţi băuturile pe nota mea de plată, camera 612. Te sun dimineaţă, Anastasia. Pe mâine seară, Carla.

— Ah, e frumos să aud pe cineva care-i spune pe numele întreg.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Îi strâng mâna Carlei, cu un compliment sincer şi cu un zâmbet forţat.

Ana nu zice nimic, implorându-mă din ochi, dar nu o bag în seamă. O sărut pe obraz.

— Pe mai târziu, iubito, îi şoptesc la ureche, apoi mă răsucesc şi mă retrag la mine în cameră.

Fata asta mă provoacă aşa cum n-a mai făcut-o nimeni altcineva.

Şi e supărată pe mine; poate că are SPM. Zicea că trebuie să-i vină ciclul săptămâna asta.

Intru valvârtej în cameră, trântesc uşa şi ies direct pe balcon. Afară e cald şi inspir adânc, trăgând în piept mirosul sărat şi pătrunzător al râului. S-a lăsat întunericul şi râul este negru ca tuşul; aşa e şi cerul... şi dispoziţia mea. Nici măcar n-am apucat să discutăm despre faptul că mâine zburăm cu planorul. Îmi sprijin mâinile de balustrada balconului. Luminile de pe mal şi podul fac peisajul mai plăcut... dar nu-mi schimbă dispoziţia.

De ce sunt nevoit să apăr o relaţie care a-nceput când Ana era în clasa a patra? Nu-i treaba ei deloc. Da, era o relaţie neconvenţională. Dar asta-i tot.

Îmi trec mâinile prin păr. Excursia asta nu merge deloc aşa cum mă aşteptam. Poate c-a fost o greşeală să vin aici. Şi când mă gândesc că Elena a fost aceea care m-a încurajat să vin până aici.

Îmi vibrează telefonul şi sper că-i Ana. Dar e Ros.

— Da, mă răstesc eu.

— Doamne, Christian. Te-am deranjat?

— Nu. Scuze. Ce s-a întâmplat?

Calmează-te, Grey.

— Voiam să-ţi spun ce-am discutat cu Marco. Dar dacă-i un moment nepotrivit, te sun mâine-dimineaţă.

— Nu, e-n regulă.

Bate cineva la uşă.

— Stai puţin, Ros.

Deschid uşa, crezând că e Taylor sau vreo cameristă — dar e Ana, stând pe culoar, stânjenită şi frumoasă.

E aici.

Deschid uşa mai larg şi-i fac semn să intre.

— Toate pachetele compensatorii au fost puse la punct? o întreb pe Ros, fără să-mi iau ochii de la Ana.

— Da.

Ana intră în cameră privindu-mă prudentă, cu buzele întredeschise şi umede, cu ochii întunecaţi. *Ce-i asta? S-a răzgândit?* Cunosc privirea asta. E dorinţă. Mă doreşte. O doresc şi eu, mai ales după cearta din bar.

Pentru ce altceva să fi venit?

— Şi costurile? o întreb pe Ros.

— Aproape două milioane.

Fluier printre dinţi.

— A fost o greşeală cam scumpă.

— GEH poate exploata divizia de fibră optică.

Are dreptate. Acesta era unul dintre obiectivele noastre.

— Şi Lucas? o întreb.

— A reacţionat foarte prost.

Deschid minibarul şi-i fac semn Anei să se servească. O las acolo şi mă duc în dormitor.

— Ce-a făcut?

— A făcut o criză de nervi.

Dau drumul la apă în cada uriaşă de marmură şi torn în ea ulei de baie aromatizat. Încap lejer şase oameni aici.

— Mare parte din bani sunt ai lui, îi amintesc lui Ros în timp ce verific temperatura apei. Şi beneficiază de preţul de răscumpărare a companiei. O poate lua din nou de la început.

Dau să ies, dar mă răzgândesc şi aprind toate lumânările aranjate cu talent pe marginea căzii. *Lumânări aprinse înseamnă „mai mult", nu-i aşa?*

— În fine, ameninţă cu avocaţii, deşi nu înţeleg de ce. Noi ne-am luat toate măsurile de siguranţă. Aud o apă curgând? întreabă Ros.

— Da, vreau să fac o baie.

— Ah. Vrei să te las?

— Nu. Altceva?

— Da, Fred vrea să discute cu tine.

— Serios?

— S-a uitat pentru noile proiecte ale lui Barney.

Mă întorc în living, aflu detalii despre propunerile lui Barney de a îmbunătăți designul tabletei și o rog s-o pună pe Andrea să-mi trimită proiectele refăcute. Ana și-a luat o sticlă de suc de portocale.

— Ăsta-i noul tău stil de management, să fii absent? întreabă Ros.

Râd zgomotos, în special văzând ce și-a ales Ana să bea. *Înțeleaptă femeie.* Apoi o anunț pe Ros că nu mă întorc la birou până vineri.

— Chiar o să te răzgândești cu privire la Detroit?

— E aici un teren care mă interesează.

— Bill știe asta? zice Ros pe un ton înțepat.

— Da, pune-l să mă sune.

— Așa fac. Te-ai întâlnit în seara asta cu oamenii de la Savannah?

Îi spun că mă văd cu ei mâine. Sunt mult mai conciliant și mai echilibrat în ceea ce spun, căci acesta e un punct sensibil pentru Ros.

— Vreau să văd ce are Georgia de oferit dacă ne mutăm aici.

Iau un pahar de pe raft, i-l ofer Anei și-i arăt unde este găleata cu gheață.

— Dacă stimulentele lor sunt destul de atrăgătoare, continui eu, cred c-ar trebui să luăm în considerare varianta asta, deși mă enervează rău de tot căldura de aici.

Ana își toarnă băutura în pahar.

— E prea târziu să te răzgândești, Christian. Dar s-ar putea să ne ofere câteva avantaje în plus față de Detroit, reflectează Ros.

— De acord, Detroit are și el avantajele sale și e mult mai răcoare acolo.

Dar pentru mine locul ăla e plin de fantome.

— Roagă-l pe Bill să mă sune. Mâine.

Acum e târziu și am un musafir.

— Nu prea devreme, adaug eu.

Ros îmi urează noapte bună, iar eu închid telefonul.

Ana mă privește cu rezervă în timp ce eu o sorb din ochi. Părul bogat îi cade pe umerii înguști, încadrându-i chipul frumos și gânditor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, murmură ea.

— Nu.

— Nu, nu mi-ai răspuns la întrebare sau nu, n-ai iubit-o?

N-o să se lase cu una, cu două. Mă sprijin de perete şi îmi încrucişez braţele ca să nu fiu tentat s-o trag lângă mine.

— Ce cauţi aici, Anastasia?

— Tocmai ţi-am zis.

Curmă-i suferinţa, Grey.

— Nu. N-am iubit-o.

Umerii i se relaxează şi trăsăturile i se îndulcesc. Este ceea ce-şi dorea să audă.

— Eşti regina geloziei, Anastasia. Cine-ar fi crezut?

Dar eşti oare zeiţa mea?

— Faci mişto de mine, domnule Grey?

— Nu mi-aş permite, replic eu.

— Ah, ba cred că-ţi permiţi — şi încă destul de des.

Zâmbeşte cu subînţeles şi se muşcă de buza de jos.

Face asta intenţionat.

— Te rog, nu te mai mușca de buză. Eşti la mine în cameră, nu te-am văzut de aproape trei zile şi am zburat cale lungă ca să văd.

Vreau să mă asigur că suntem în regulă, în singurul fel de care sunt capabil. Vreau să i-o trag cât pot de tare.

Îmi vibrează telefonul, dar îl închid fără să mă uit cine mă sună. Oricine-ar fi poate s-aştepte.

Păşesc către ea.

— Te doresc, Anastasia. Acum. Şi tu mă doreşti pe mine. De-asta ai venit aici.

— Chiar voiam să ştiu, zice ea.

— Acum, că ai aflat, rămâi sau pleci? o întreb, stând în faţa ei.

— Rămân, spune ea, cu ochii ţintă la mine.

— Ah, ce bine.

Mă uit fix la ea şi observ cum irisurile îi devin tot mai negre.

Mă doreşte.

— Erai atât de supărată pe mine, şoptesc.

Încă e ceva nou pentru mine să am de-a face cu mânia ei, să ţin cont de sentimentele sale.

— Da.

— Nu-mi amintesc ca cineva, în afara membrilor familiei mele, să se fi supărat vreodată pe mine. Îmi place asta.

Îi ating uşor faţa cu vârfurile degetelor, până ajung la bărbie. Ea închide ochii şi-şi mişcă obrazul după mângâierea mea. Mă aplec şi-mi trec nasul peste umărul ei gol, până la ureche, inspirându-i parfumul dulce, în vreme ce dorinţa îmi cuprinde întregul trup. Degetele mele urcă până în părul ei, pe ceafă.

— Ar trebui să vorbim, şopteşte ea.

— Mai târziu.

— Am atât de multe de spus.

— Şi eu.

O sărut pe lobul urechii şi o trag de păr, dându-i capul pe spate şi lăsându-i gâtul la vedere. Îi trec dinţii şi buzele peste bărbie, în jos pe gât, iar trupul îmi vibrează de dorinţă.

— Te doresc, îi şoptesc şi o sărut acolo unde i se simte pulsul sub piele.

Ea geme şi mă apucă de mâini. Mă încordez pentru o clipă, dar întunericul rămâne adormit.

— Sângerezi? o întreb printre săruturi.

Ea încremeneşte.

— Da, zice ea.

— Ai crampe?

— Nu.

Vorbeşte calm, dar este clar stânjenită.

Mă opresc din sărutat şi mă uit în ochii ei. De ce să-i fie ruşine? E corpul ei.

— Ţi-ai luat pastila?

— Da, răspunde ea.

Bravo.

— Hai să facem o baie.

Când ajungem în baia uriaşă îi dau drumul la mână. Aerul e fierbinte şi umed, iar aburul se ridică deasupra spumei. Mi-e cald, iar cămaşa de in şi jeanşii mi se lipesc de piele.

Ana mă priveşte, cu pielea plină de broboane de transpiraţie.

— Ai cumva un elastic? o-ntreb.

Părul începe să i se lipească de faţă. Scoate un elastic din buzunarul jeanşilor.

— Prinde-ţi părul în vârful capului, îi spun, iar ea se execută, repede şi graţios.

Fată ascultătoare. Nu se mai ceartă cu mine.

Câteva şuviţe îi scapă din coadă, dar arată adorabil. Închid robinetul şi, luând-o de mână, o duc în cealaltă parte a băii, unde este agăţată o oglindă imensă aurită deasupra celor două chiuvete din marmură. Mă uit în ochii ei în oglindă, mă aşez în spatele ei şi o rog să-şi scoată sandalele. Şi le scoate în grabă şi le lasă să cadă pe podea.

— Ridică-ţi braţele, îi şoptesc.

O prind de marginea bluzei sale drăguţe şi i-o dau jos, eliberându-i sânii. Mă aplec puţin şi îi desfac nasturele de sus şi fermoarul jeanşilor.

— Am să ţi-o trag în baie, Anastasia.

Se uită la gura mea şi-şi linge buzele. În lumina plăcută, ochii îi sclipesc de încântare. O acopăr cu săruturi tandre pe gât şi-mi înfig degetele mari în talia jeanşilor, trăgându-i uşor de pe fundul ei frumos şi luând şi chiloţii pe drum în timp ce-o dezbrac. Îngenunchez în spatele ei, încerc s-o scap de ei.

— Dezbracă-te de jeanşi, îi comand.

Mă ascultă, prinzându-se de marginea chiuvetei; acum e goală şi îi privesc, de la mică distanţă, fundul. Îi aşez jeanşii, chiloţii şi bluza pe un taburet alb de sub chiuvetă şi mă gândesc la tot ce-aş putea face cu fundul ăsta. Observ o aţă albastră între picioarele ei; tamponul este încă la locul lui, aşa că o sărut şi o muşc uşor de fund

înainte de-a mă ridica în picioare. Ochii ni se întâlnesc din nou în oglindă şi îmi trec mâna peste abdomenul ei plat şi plăcut la atingere.

— Uită-te la tine. Eşti atât de frumoasă. Uite ce piele ai.

Respiraţia i se accelerează când îi iau mâinile şi îi răsfir degetele peste abdomen, peste mâinile mele întinse.

— Uite cât e de catifelată pielea ta, îi şoptesc.

Îi duc uşor mâinile în sus pe trup, într-o mişcare circulară largă, apoi i le dirijez către sâni.

— Uite ce sâni rotunzi ai.

Îi pun mâinile sub sâni ca să-i susţină de una singură. Îi mângâi uşor sfârcurile cu degetele mari. Ea geme şi îşi arcuieşte spatele, apăsându-şi sânii în mâinile noastre unite. Îi prind sfârcurile între degetele mari ale amândurora şi o trag încet de ele, fără să mă opresc, văzând cum se întăresc şi cresc în volum.

Exact ca o anumită parte a corpului meu.

Ea închide ochii şi îşi lipeşte trupul de mine, frecându-şi fundul de penisul meu erect. Geme şi-şi pune capul pe umărul meu.

— Aşa, iubito, îi şoptesc eu lângă curbura gâtului, bucurându-mă de trupul ei care se trezeşte la viaţă sub atingerea mea.

Îi ghidez mâinile în faţă, pe şolduri, apoi către părul pubian. Cu un picior, măresc distanţa dintre picioarele ei şi îi duc mâinile la labii, una câte una, apăsându-i degetele peste clitoris la nesfârşit.

Ea geme şi o văd în oglindă cum se mulează pe trupul meu.

Doamne, e o zeiţă.

— Uită-te cum radiezi, Anastasia.

O sărut şi o muşc uşor de gât şi de umăr, apoi îi dau drumul, lăsând-o să m-aştepte, iar ea deschide ochii când fac un pas în spate.

— Continuă, îi zic, întrebându-mă ce va face.

Ea şovăie preţ de un moment, apoi se mângâie singură cu o mână, dar nu la fel de înflăcărat ca mine.

Ah, aşa n-o să meargă niciodată.

Îmi scot repede cămaşa lipicioasă, jeanşii şi chiloţii, eliberându-mi penisul erect.

— Preferi s-o fac eu în locul tău? o-ntreb, întâlnindu-i din nou privirea în oglindă.

— Ah, da, te rog, spune ea, cu un glas disperat şi plin de dorinţă.

Îmi încolăcesc mâinile în jurul ei, îmi lipesc fruntea de spatele ei şi penisul de minunatul ei fund. Îi iau din nou mâinile într-ale mele, ducându-le către clitoris, una câte una, apăsând-o, mângâind-o, excitând-o. Scânceşte când o muşc uşor de ceafă. Picioarele încep să-i tremure. O-ntorc brusc cu faţa la mine. O apuc de încheieturi cu o singură mână, imobilizându-i mâinile la spate, şi o trag de coadă cu cealaltă, apropiindu-i buzele de gura mea. O sărut, savurându-i buzele, desfătându-mă cu gustul ei: suc de portocale şi Ana, dulcea mea Ana. Are răsuflarea întretăiată, ca a mea.

— Când ţi-a venit ciclul, Anastasia?

Vreau să ţi-o trag fără prezervativ.

— Ieri, zice ea, gâfâind.

— Bine.

Fac un pas înapoi şi-o răsucesc.

— Ţine-te de chiuvetă, îi ordon.

O apuc de şolduri şi o trag puţin în spate ca să se poată apleca. Îmi strecor mâna până la aţa albastră şi-i scot tamponul, pe care-l arunc în toaletă. Gâfâie şocată, presupun, dar îmi iau penisul în mână şi-l bag repede înăuntrul ei.

Mi se aude respiraţia şuierată printre dinţi.

La naiba. Ce bine e. Atât de bine. Piele pe piele.

Mă retrag un pic, apoi intru din nou în ea, încet, simţind fiecare centimetru din carnea ei preţioasă şi lunecoasă. Ea geme şi se lipeşte de mine.

O, da, Ana.

Se prinde şi mai strâns de marmura chiuvetei, iar eu măresc ritmul şi o apuc de şolduri, lovind din ce în ce mai tare. Punând stăpânire pe ea. Posedând-o.

Nu fi geloasă, Ana. Doar pe tine te vreau.

Pe tine.

Pe tine.

Degetele mele îi găsesc clitorisul, o mângâi şi o stimulez, iar picioarele încep să-i tremure din nou.

— Aşa, iubito, îi şoptesc, cu vocea răguşită, în timp ce intru şi ies din ea într-un ritm dur, care să-i aducă aminte că-mi aparţine.

Nu te certa cu mine. Nu mi te împotrivi.

Picioarele i se încordează în timp ce i-o trag şi tot corpul începe să-i tremure. Scoate brusc un strigăt şi ajunge la orgasm, iar eu o urmez îndeaproape.

— Ah, Ana, spun eu gâfâind şi mă dezlănţui, dându-mi drumul înăuntrul ei, iar lumea din jur se estompează.

La naiba.

— Ah, iubito, oare o să mă satur vreodată de tine? îi şoptesc şi mă îngrop în ea.

Mă las uşor la podea, luând-o şi pe ea cu mine şi îmbrăţişând-o. Ea se aşază cu capul pe umărul meu, încă gâfâind.

Doamne sfinte.

A mai fost vreodată atât de bine?

O sărut pe păr şi ea se linişteşte, cu ochii închişi, iar răsuflarea îi revine la normal cât timp o ţin în braţe. Suntem amândoi transpiraţi şi înfierbântaţi în baia umedă, dar nu mi-aş dori să mă aflu nicăieri altundeva.

Ana se mişcă puţin.

— Sângerez, spune.

— Nu mă deranjează.

Nu vreau să-i dau drumul de lângă mine.

— Am observat.

Are un ton neutru.

— Pe tine te deranjează?

N-ar trebui. E ceva natural. Am mai cunoscut o singură femeie care făcea nazuri când venea vorba să facem sex când era la ciclu, dar ei nu-i acceptam prostiile.

— Nu, deloc.

Ana mă priveşte cu ochii ei albaştri şi limpezi.

— Bine. Hai să facem baie.

O eliberez, iar ea ridică din sprâncene pentru un moment când îmi vede pieptul. Fața ei înroșită devine un pic mai palidă și se uită în ochii mei, înnegurată.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, alarmat de expresia ei.

— Cicatricele tale. Nu sunt de la vărsat-de-vânt.

— Nu, nu sunt.

Am un glas înghețat.

Nu vreau să vorbesc despre asta.

Mă ridic în picioare, o apuc de mână și-o trag și pe ea sus.

În ochii ei se citește teama.

În curând i se va face milă de mine.

— Nu te uita la mine așa, o avertizez și-i dau drumul la mână.

Nu vreau să-ți fie milă de mine, Ana. Nu face asta.

Își privește mâna și sper să-și dea seama că am pedepsit-o.

— Ea ți-a făcut asta?

Vocea de-abia i se aude.

Mă uit urât la ea, fără să spun nimic și încercând să-mi stăpânesc furia. Tăcerea mea o face să se uite la mine.

— Ea? mârâi eu. Adică doamna Robinson?

Ana pălește la auzul tonului meu.

— Nu e o bestie, Anastasia. Sigur că nu ea. Nu pricep de ce simți nevoia s-o faci să pară un monstru.

Își lasă capul în jos ca să evite să mă privească-n ochi, trece repede pe lângă mine și intră în cadă, scufundându-se în spumă atât de adânc încât nu-i mai văd trupul. Se uită la mine, cu chipul spășit și senin, spunând:

— Mă întreb cum ai fi fost dacă n-ai fi cunoscut-o. Dacă nu ți-ar fi făcut cunoștință cu, ăăă, stilul tău de viață.

La naiba. Ne-am întors la Elena.

Mă duc către cadă, intru în apă și mă așez departe de ea. Mă privește, așteptând un răspuns. Tăcerea își face loc între noi până când nu-mi mai aud decât pulsul bubuindu-mi în urechi.

La naiba.

Nu-şi ia ochii de la mine.

Potoleşte-te, Ana!

Nu. Asta nu se va-ntâmpla.

Clatin din cap. *Imposibilă femeie.*

— Probabil c-aş fi luat-o pe urmele mamei mele naturale, dacă n-ar fi existat doamna Robinson.

Îşi dă o şuviţă umedă după ureche, fără să spună nimic.

Ce pot să spun despre Elena? Mă gândesc la relaţia noastră: Elena şi cu mine. Acei ani învolburaţi. Misterul. Întâlnirile pe ascuns. Durerea. Plăcerea. Orgasmul... Ordinea şi calmul pe care mi le-a adus în viaţă.

— M-a iubit într-un fel care mi s-a părut... acceptabil, spun eu, mai mult pentru mine.

— Acceptabil? zice Ana, neîncrezătoare.

— Da.

Aşteaptă.

Mai vrea informaţii.

La naiba.

— M-a abătut de pe panta autodistrugerii pe care o apucasem.

Am o voce gravă.

— E foarte greu să creşti într-o familie perfectă când tu nu eşti perfect.

Inspiră adânc.

La naiba. Urăsc să vorbesc despre asta.

— Încă te mai iubeşte?

Nu!

— Nu cred, nu în felul acela. Îţi tot repet, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. E de domeniul trecutului. N-aş putea schimba trecutul nici dacă aş vrea, dar nu vreau. M-a salvat de mine însumi. N-am mai discutat asta cu nimeni niciodată. În afară de dr. Flynn, desigur. Şi singurul motiv pentru care vorbesc cu tine acum este pentru că vreau să ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, spune ea, însă vreau să te cunosc mai bine şi de câte ori încerc să vorbesc cu tine, schimbi subiectul. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Anastasia. Ce anume vrei să ştii? Ce anume trebuie să fac?

Ea îşi priveşte fix mâinile.

— Încerc doar să înţeleg; eşti o enigmă pentru mine. Nu semeni cu nicio altă persoană pe care o cunosc. Mă bucur că-mi spui ce-mi doresc să ştiu.

Hotărâtă, îşi lipeşte trupul de al meu.

— Te rog să nu fii supărat pe mine, spune.

— Nu sunt supărat pe tine, Anastasia. Doar că nu sunt obişnuit cu genul ăsta de discuţii... cu interogatoriul ăsta. Le am doar cu dr. Flynn şi cu...

La naiba.

— Cu ea? Cu doamna Robinson? Cu ea vorbeşti, zice Ana, pe un ton calm.

— Da, vorbesc.

— Despre ce anume?

Mă-ntorc către ea atât de brusc, încât împroşc podeaua cu apă.

— Insişti, nu-i aşa? Despre viaţă, despre univers — despre afaceri. Anastasia, doamna R. şi cu mine suntem cunoştinţe vechi. Putem discuta despre orice.

— Şi despre mine? întreabă ea.

— Da.

— De ce vorbiţi despre mine? întreabă din nou, pe un ton ameninţător.

— N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, Anastasia.

— Cum adică? Pe nimeni care n-a semnat contractul cu ochii-nchişi, fără să pună întrebări?

Clatin din cap. *Nu.*

— Am nevoie de sfaturi.

— Şi te bazezi pe sfaturile de la doamna Pedo? se răsteşte ea.

— Anastasia — gata, aproape că strig eu. Sau te pun imediat pe genunchi. Nu mă interesează deloc nici sexual, nici sentimental. E o prietenă dragă şi un bun partener de afaceri. Asta-i tot. Avem un trecut, o istorie comună, care mie mi-a fost de folos, deşi i-a distrus căsnicia — dar partea asta a relaţiei noastre s-a terminat.

Îşi îndreaptă umerii.

— Şi părinţii tăi n-au aflat niciodată?

— Nu, mârâi eu. Ţi-am mai spus.

Mă priveşte cu prudenţă şi cred că-şi dă seama că m-a enervat la culme.

— Ai terminat? o întreb.

— Deocamdată.

Mulţumesc lui Dumnezeu. Nu mintea când zicea că are multe de spus. Dar nu discutăm deloc despre ce vreau eu să discutăm. Vreau să ştiu cum stau. Dacă înţelegerea noastră are vreo şansă.

Trăieşte clipa, Grey.

— Bine — acum e rândul meu. Nu mi-ai răspuns la e-mail.

Îşi dă părul după ureche, apoi scutură din cap.

— Voiam să răspund. Dar apoi m-am trezit cu tine aici.

— Preferai să nu te trezeşti?

Îmi ţin respiraţia.

— Nu. Mă bucur, zice ea.

— Bine. Şi eu mă bucur — în ciuda interogatoriului tău. Deci, ţi se pare OK să mă iei la întrebări şi crezi că ai imunitate diplomatică pentru c-am zburat tot drumul ăsta ca să te văd, nu-i aşa? Nu merge aşa, domnişoară Steele. Vreau să ştiu ce simţi.

Ridică din sprâncene.

— Ţi-am spus. Mă bucur că eşti aici. Mulţumesc că ai venit până aici.

Pare sinceră.

— Plăcerea-i de partea mea.

Mă aplec şi-o sărut, iar ea se deschide ca o floare, oferindu-se şi dorindu-şi mai mult.

Mă retrag.

— Nu. Cred că vreau niște răspunsuri înainte să mai facem ceva.

Oftează și își reia expresia precaută.

— Ce vrei să știi?

— Așa, ce crezi despre înțelegerea noastră viitoare, pentru început.

Se strâmbă, de parcă răspunsul său ar fi de nerostit.

Ah, frate.

— Nu cred că pot face asta pentru o perioadă prea îndelungată. Un weekend întreg să fiu cineva care nu sunt de fapt.

Se uită-n jos, oriunde, dar nu la mine.

Nu e un „nu". În plus, cred că are dreptate.

O apuc de bărbie și-i ridic capul ca să-i văd ochii.

— Nu, nici eu nu cred că poți.

— Râzi de mine?

— Da, dar într-un fel pozitiv.

O sărut din nou.

— Nu ești deloc o supusă-model.

Rămâne cu gura deschisă. Oare se preface că e supărată? Apoi izbucnește în râs, un râs molipsitor, și-mi dau seama că nu s-a supărat.

— Poate că n-am avut un profesor bun.

Ai dreptate, domnișoară Steele.

Izbucnesc și eu în râs.

— Poate. Poate-ar trebui să fiu mai strict cu tine.

Îi privesc chipul.

— A fost rău când te-am bătut la fund prima oară?

— Nu, nu prea, spune ea, înroșindu-se puțin în obraji.

— Mai mult ideea în sine te-a deranjat? o întreb, insistând.

— Așa cred. Faptul c-am simțit plăcere când credeam că nu e cazul.

— Îmi amintesc că și eu am simțit același lucru. Mi-a luat o vreme să-nțeleg.

În sfârșit purtăm această discuție.

— Poţi folosi oricând cuvântul de siguranţă, Anastasia. Nu uita asta. Şi, dacă urmezi regulile care-mi satisfac dorinţa de a te controla şi de a şti în siguranţă, atunci poate că vom găsi o cale.

— De ce trebuie să mă controlezi?

— Pentru că îmi satisface o nevoie care nu mi-a fost satisfăcută în anii copilăriei.

— Deci e un fel de terapie?

— Nu m-am gândit la aşa ceva, dar da, cred că este.

Ea dă din cap.

— Dar uite care-i faza — o dată îmi spui „nu mă sfida", iar apoi îmi zici că-ţi place să fii provocat. Asta e o graniţă foarte subţire.

— Ştiu. Dar se pare că te descurci de minune.

— Da, dar cu ce preţ? Sunt legată de mâini şi de picioare.

— Îmi place când eşti legată de mâini şi de picioare.

— Nu asta am vrut să spun!

Dă cu mâna prin apă, stropindu-mă.

— Tocmai m-ai stropit?

— Da, zice ea.

— Ah, domnişoară Steele.

O cuprind cu mâna de talie şi o trag la mine-n poală, împroşcând din nou podeaua cu apă.

— Cred c-am discutat suficient deocamdată.

Îi iau capul în mâini şi o sărut, iar limba mea îi desparte buzele, după care îi plonjează în gură, punând stăpânire pe ea. Ea îşi trece degetele prin părul meu, sărutându-mă şi împletindu-şi limba cu a mea. O trag deasupra mea.

Mă opresc ca să trag aer în piept. Are ochii întunecaţi şi plini de dorinţă. Îi aşez braţele la spate şi i le ţin cu o singură mână.

— Acum o să-ţi-o trag, îi zic şi o ridic deasupra penisului meu erect. Eşti gata?

— Da, gâfâie ea, iar eu o cobor uşor, privindu-i expresia.

Ea geme şi închide ochii, acoperindu-mi faţa cu sânii.

Ah, Doamne, Dumnezeule.

Îmi încordez şoldurile, ridicând-o, îngropându-mă şi mai adânc în ea, şi mă aplec astfel încât frunţile ni se ating.

E atât de bine.

— Te rog, dă-mi drumul la mâini, şopteşte ea.

Deschid ochii şi o văd cu gura deschisă, cum trage aer în plămâni.

— Nu mă atinge, o implor, prinzând-o de şolduri.

Se apucă de marginea căzii şi începe să mă călărească uşor. În sus. Apoi în jos. Atât de încet. Deschide ochii, privindu-mă direct în faţă. Mă uit la ea. Cum mă călăreşte. Se înclină şi mă sărută, iar limba ei îmi invadează gura. Închid ochii, savurând senzaţia.

Ah, da, Ana.

Mă trage de păr cu degetele şi mă sărută, iar limba ei umedă se împleteşte, mişcându-se, cu a mea. O ţin de şolduri şi încep s-o ridic, mai sus şi mai repede, dându-mi vag seama că apa dă pe dinafară.

Dar nu-mi pasă. O vreau. Aşa.

Femeia asta frumoasă care geme atât de aproape de gura mea.

Sus. Jos. Sus. Jos. La nesfârşit.

Mi se oferă. Şi mă posedă.

— Ah.

Are o voce plină de dorinţă.

— Aşa, iubito, îi şoptesc, iar ea înteţeşte ritmul, şi apoi scoate un ţipăt, ajungând la orgasm.

O iau în braţe şi o ţin strâns, după care mă dezlănţui şi-mi dau drumul în ea.

— Ana, iubito! strig şi ştiu că nu mai vreau să-i dau drumul niciodată.

Mă sărută pe ureche.

— A fost..., gâfâie ea.

— Da.

O ţin în braţe şi o trag în sus ca să-i cercetez chipul.

Pare somnoroasă şi satisfăcută şi-mi imaginez că şi eu probabil arăt la fel.

— Mulţumesc, îi şoptesc.

Pare confuză.

— Că nu m-ai atins, o lămuresc eu.

Trăsăturile i se îndulcesc şi ridică o mână. Mă încordez. Dar ea scutură din cap şi-mi trece un deget peste buze.

— Mi-ai spus că-i o limită dură. Înţeleg.

Apoi se apleacă şi mă sărută. Sentimentul necunoscut mă cuprinde din nou, umplându-mi pieptul — nu ştiu cum să-l numesc, dar e periculos.

— Hai să mergem la culcare. Asta dacă nu vrei să te duci acasă.

Sunt speriat de sentimentele care mă-ncearcă.

— Nu. Nu trebuie să plec.

— Foarte bine. Rămâi.

O ridic şi ies din baie ca să aduc prosoape pentru amândoi, încercând să-mi alung senzaţia de neliniște.

O înfăşor într-un prosop, îmi leg altul în jurul taliei şi las unul pe podea într-o încercare zadarnică de-a şterge apa împrăştiată pe podea. Ana se îndreaptă către chiuvetă.

În fine. A fost o seară interesantă.

Şi avea dreptate. Mi-a prins bine să vorbim, deşi nu sunt convins c-am ajuns la vreo concluzie.

Când trec din baie în dormitor, observ că se spală pe dinţi cu periuţa mea. Mă face să zâmbesc. Îmi iau telefonul şi mă uit dacă apelul ratat era de la Taylor.

Îi scriu un mesaj.

E totul în regulă?
O să plec înspre aerodrom la 6 a.m.

El răspunde imediat.

De-asta vă sunam.
Vremea pare frumoasă.
Ne vedem acolo.
Noapte bună, domnule.

O duc pe domnişoara Steele cu planorul! Sunt încântat şi zâmbesc larg, când ea apare din baie, înfăşurată în prosop.

— Îmi trebuie geanta, spune, părând ruşinată.

— Cred c-ai lăsat-o în living.

Pleacă valvârtej, iar eu mă spăl pe dinţi, cu gândul că periuţa ei tocmai a fost la ea în gură.

În dormitor îmi dau jos prosopul, ridic cearşafurile şi mă-ntind, aşteptând-o pe Ana. A dispărut din nou în baie şi-a-nchis şi uşa.

Revine câteva minute mai târziu. Îşi scoate prosopul şi se-ntinde lângă mine, în pielea goală şi cu un zâmbet timid pe buze. Stăm în pat unul cu faţa la celălalt, cu pernele în braţe.

— Vrei să te culci? o întreb.

Ştiu că trebuie să ne trezim devreme şi e deja aproape unsprezece.

— Nu. Nu sunt obosită, spune ea, cu ochi strălucitori.

— Ce mai vrei să facem?

Nişte sex?

— Să vorbim.

Iar să vorbim. O, Doamne. Zâmbesc, resemnat.

— Despre ce anume?

— Despre diverse lucruri.

— Cum ar fi?

— Despre tine.

— Despre mine?

— Care-i filmul tău preferat?

Îmi plac întrebările ei fulger.

— Azi este *Pianul.*

Ea îmi surâde.

— Desigur. Ce prostuţă sunt. Un rol trist şi incitant, pe care l-ai putea juca fără mare efort. Atâtea realizări, domnule Grey.

— Şi cea mai mare eşti chiar tu, domnişoară Steele.

Zâmbeşte şi mai larg.

— Deci eu sunt numărul şaptesprezece.

— Şaptespezece?

— Numărul femeilor cu care, ăă... ai făcut sex.

Ah, la naiba.

— Nu chiar.

Zâmbetul îi dispare.

— Ai spus cincisprezece.

— Vorbeam despre numărul femeilor care-au trecut prin camera mea de joacă. Credeam că la asta te referi. Nu m-ai întrebat cu câte femei am făcut sex.

— Ah.

Face ochii mari.

— Fără perversiuni? întreabă.

— Nu. Tu eşti prima mea cucerire fără perversiuni.

Şi, dintr-un motiv care-mi scapă, mă simt incredibil de încântat de mine.

— Nu pot să-ţi zic o cifră exactă. N-am făcut crestături pe tăblia patului sau ceva de genul ăsta.

— Dar sunt de ordinul zecilor, sutelor... miilor?

— Al zecilor. Sunt de ordinul zecilor, pentru numele lui Dumnezeu.

Mimez indignarea.

— Toate supuse?

— Da.

— Nu mai rânji la mine, zice ea dispreţuitoare, încercând să-şi înăbuşe râsul.

— Nu pot. Eşti amuzantă.

Şi cum ne zâmbim noi aşa, mă ia un pic ameţeala.

— La modul ciudat sau la modul caraghios?

— Un pic din amândouă, cred.

— Asta chiar e obrăznicie, venind de la tine, zice ea.

O sărut pe nas înainte s-o iau prin surprindere.

— Asta o să te şocheze, Anastasia. Eşti pregătită?

Are ochii larg deschişi şi nerăbdători, plini de încântare.

Spune-i.

— Toate erau supuse în curs de formare, când eu le eram profesor. Acum sunt locuri în Seattle unde te poţi duce să înveţi. Să înveţi să faci ce fac eu.

— Ah, zice ea.

— Da, am plătit pentru sex, Anastasia.

— Nu e ceva cu care să te mândreşti, mă ceartă ea. Şi ai dreptate, chiar sunt şocată. Pe când eu nu te pot şoca.

— Mi-ai purtat chiloţii.

— Asta ţi s-a părut şocant?

— Da. N-ai purtat chiloţi când ai mers să-mi cunoşti părinţii.

Zâmbeşte iarăşi.

— Asta te-a şocat?

— Da.

— Se pare că nu sunt capabilă să te şochez decât când vine vorba de chiloţi.

— Mi-ai spus că eşti virgină. Ăsta e cel mai mare şoc pe care l-am avut vreodată.

— Da, faţa ta semăna cu un moment Kodak.

Chicoteşte şi chipul i se luminează.

— M-ai lăsat să folosesc o cravaşă de călărie.

Rânjesc ca pisica de Cheshire. Când am mai stat eu gol-goluţ întins lângă o femeie doar ca să vorbim?

— Şi asta te-a şocat?

— Da.

— Ce să zic, s-ar putea să te mai las.

— Ah, asta şi sper, domnişoară Steele. Weekendul aceasta?

— Bine, spune ea.

— Bine?

— Da. O să intru din nou în Camera Roşie a Durerii.

— Faptul că-mi rosteşti numele.

— Asta te şochează?

— Mă şochează faptul că-mi place.

— Christian, şopteşte şi numele meu rostit de ea îmi transmite căldură în tot trupul.

Ana.

— Vreau să fac ceva mâine.

— Ce anume?

— O surpriză. Pentru tine.

Cască.

Destul. E obosită.

— Te plictisesc cumva, domnişoară Steele?

— Niciodată, recunoaşte ea.

Mă aplec şi-o sărut rapid.

— Culcă-te, îi ordon şi sting lumina de pe noptieră.

Şi peste câteva clipe îi aud respiraţia liniştită; a adormit buştean. O învelesc cu un cearşaf, mă răsucesc cu faţa-n sus şi mă uit la ventilatorul care se roteşte-n tavan.

În definitiv, să vorbeşti nu-i aşa de rău.

Ziua de azi a mers bine, în cele din urmă.

Mulţumesc, Elena . . .

Şi, cu un zâmbet satisfăcut, închid ochii.

Joi,
2 iunie 2011

— Nu. Nu mă părăsi.

Şoaptele îmi invadează somnul, făcându-mă să mă scutur şi să mă trezesc.

Ce-a fost asta?

Mă uit în jurul meu. Unde mama dracului sunt?

Ah, da, la Savannah.

— Nu. Te rog. Nu mă părăsi.

Poftim? E Ana.

— Nu plec nicăieri, mormăi eu, confuz.

Mă răsucesc şi mă sprijin într-un cot. S-a cuibărit toată lângă mine şi pare că doarme.

— N-am să te părăsesc, bâiguie ea.

Mă cuprind fiorii.

— Mă bucur s-aud asta.

Oftează.

— Ana? şoptesc eu.

Dar ea nu răspunde. Are ochii închişi. Doarme profund. Cred că visează... oare ce visează?

— Christian, zice ea.

— Da, răspund eu mecanic.

Dar nu mai spune nimic; cu siguranţă doarme, dar n-am mai auzit-o niciodată să vorbească în somn.

Mă uit fascinat la ea. Are chipul luminat de becul din living. Fruntea i se încreţeşte pentru o clipă, ca şi cum un gând neplăcut i-ar da târcoale, apoi se netezeşte la loc. Respiră cu buzele întredeschise şi este atât de frumoasă, în somn, cu chipul ei blând.

Şi nu vrea să plec, şi nici n-are de gând să mă părăsească. Candoarea gândurilor ei trece prin mine ca un vânt de vară, lăsând în urma sa căldură şi speranţă.

N-are de gând să mă părăsească.

Iată, ai primit răspunsul, Grey.

Zâmbesc către ea. Pare că s-a potolit şi s-a oprit din vorbit.

Mă uit la ceas. E 4:57.

Oricum e timpul să ne trezim şi sunt binedispus. Mă duc să zbor cu planorul. *Cu Ana.* Îmi place la nebunie planorismul. O sărut scurt pe tâmplă, mă ridic din pat şi mă duc în salonul apartamentului, unde comand micul dejun şi verific starea vremii.

O altă zi toridă cu umiditatea ridicată. N-o să plouă.

Fac repede duş, apoi iau hainele Anei din baie şi le aşez pe un scaun de lângă pat. În timp ce-i aduc lenjeria îmi amintesc cum s-a-ntors împotriva mea planul meu diabolic în care voiam să-i confisc chiloţii.

Ah, domnişoară Steele.

Şi după prima noastră noapte împreună…

Ah, apropo, am chiloţii tăi pe mine, spune ea, triumfătoare şi se trage de elasticul lenjeriei pe care văd scrise cuvintele „Polo" şi „Ralph".

Clatin din cap şi scot din dulap o pereche de boxeri, pe care i-i pun pe scaun. Îmi place mult când îmi poartă hainele.

Ea mormăie ceva din nou şi mi se pare că a zis „cuşcă," dar nu sunt foarte sigur.

Despre ce naiba vorbeşte acolo?

Nu se mai foieşte, dar cât timp mă-mbrac, ea doarme în continuare ca un înger. În timp ce-mi pun tricoul bate cineva la uşă. A sosit micul dejun: pateuri, o cafea pentru mine şi ceai Twinings English Breakfast pentru Ana. Din fericire, la acest hotel se găseşte marca ei preferată.

E momentul s-o trezesc pe domnişoara Steele.

— Căpşune, bâiguie, iar eu mă aşez lângă ea pe pat.

Ce-i cu fructele-astea?

— Anastasia, o strig eu uşor.

— Vreau mai mult.

Ştiu că vrei, şi eu vreau.

— Haide, iubito, îi spun eu, încercând s-o trezesc.

Ea scânceşte.

— Nu. Vreau să te ating.

La naiba.

— Trezeşte-te.

Mă aplec şi o trag uşor cu dinţii de lobul urechii.

— Nu.

Strânge tare din ochi.

— Trezeşte-te, iubito.

— O, nu, protestează ea.

— E timpul să te trezeşti, iubito. O să aprind lumina.

Mă întind şi aprind veioza de pe noptieră, care-o scaldă pe Ana într-o lumină palidă.

Se strâmbă.

— Nu, scânceşte ea.

Împotrivirea ei e amuzantă şi atât de diferită. În oricare dintre fostele mele relaţii o supusă somnoroasă ar fi fost pedepsită.

Îi sărut urechea şi şoptesc:

— Vreau să vânez zorile alături de tine.

O sărut pe obraz, fiecare pleoapă pe rând, îi sărut vârful nasului şi buzele.

Flutură din gene şi deschide ochii.

— Bună dimineaţa, frumuseţe.

Şi îi închide la loc. Bombăne, iar eu zâmbesc.

— Nu eşti deloc o persoană matinală.

Deschide un ochi, studiindu-mă confuză.

— Credeam că vrei să facem sex, spune ea, uşurată.

Îmi reţin un hohot de râs.

— Anastasia, întotdeauna vreau să fac sex cu tine. E o încântare să aflu că şi tu vrei acelaşi lucru.

— Sigur că vreau şi eu, doar că nu aşa târziu.

Îşi ia perna în braţe.

— Nu-i târziu, e devreme. Haide — trezeşte-te. Plecăm. Sexul mai trebuie să aştepte.

— Visam atât de frumos.

Oftează, privindu-mă fix.

— Despre ce visai?

— Despre tine.

Chipul i se luminează.

— Ce făceam de data asta?

— Încercai să mă hrăneşti cu căpşune, spune ea, cu o voce subţire.

Aşa se explică fâstâceala ei.

— Dr. Flynn s-ar distra extraordinar cu aşa ceva. Sus — îmbracă-te. Nu te mai obosi să faci duş, facem mai târziu.

Protestează, dar se ridică, fără să vadă că cearşaful i-a alunecat în jos pe trup şi că a dezgolit-o. Mi se întăreşte. Cu părul ciufulit şi revărsat pe umeri şi pe sânii goi, arată superb. Încerc să-mi ignor erecţia şi mă ridic ca să-i fac loc.

— Cât e ceasul? întreabă ea, cu o voce adormită.

— Cinci şi jumătate dimineaţa.

— Mi se pare că-i trei.

— N-aveam prea mult timp. Te-am lăsat să dormi cât s-a putut. Haide.

Îmi vine s-o trag jos din pat şi s-o-mbrac chiar eu. De-abia aştept s-o urc în planor.

— Nu pot să fac un duș?

— Dacă faci duș, o să vreau să fac și eu cu tine și amândoi știm ce se va-ntâmpla atunci — va trece ziua pe lângă noi. Haide.

Se uită la mine, îngăduitoare.

— Unde mergem?

— E o surpriză. Ți-am zis.

Ea clatină din cap și surâde, foarte amuzată.

— Bine.

Coboară din pat, fără să-și dea seama că e goală, și-și observă hainele aflate pe scaun. Mă bucur că nu e timidă ca de obicei; poate pentru că e somnoroasă. Își pune boxerii mei și îmi zâmbește larg.

— Te las să te pregătești, acum că te-ai trezit.

O las să se îmbrace și mă întorc în salon, așezându-mă la măsuță și turnându-mi niște cafea.

Vine și ea câteva minute mai târziu.

— Mănâncă, îi zic, făcându-i semn să se așeze.

Ea se uită urât la mine, dar pare absentă.

— Anastasia, îi zic, întrerupându-i visarea.

Flutură din gene de parc-ar fi fost plecată undeva și acum s-ar fi întors.

— O să beau niște ceai. Pot să iau un croasant la mine? întreabă ea, veselă.

N-are de gând să mănânce.

— Nu mă supăra, Anastasia.

— O să mănânc mai târziu, când mi se face foame. Pe la șapte și jumătate, bine?

— Bine.

N-o pot forța.

E atât de sfidătoare și căpoasă.

— Am chef să-mi dau ochii peste cap, zice ea.

Ah, Ana, arată-mi ce poți.

— Te rog, luminează-mi ziua.

Se uită-n sus, către aspersorul de incendiu de pe tavan.

— Cred că o bătaie la fund m-ar trezi, spune ea, de parcă s-ar gândi serios la asta.

Ea se gândeşte la asta? Nu merge aşa, Anastasia!

— Pe de altă parte, nu vreau să fii prea înfierbântat; clima de-aici e şi-aşa fierbinte.

Îmi zâmbeşte dulce.

— Ca de obicei, mă provoci, domnişoară Steele, zic eu, amuzat. Bea-ţi ceaiul.

Se aşază şi ia câteva guri de ceai.

— Bea-l pe tot. Trebuie să mergem.

De-abia aştept să plecăm — e un drum destul de lung.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Nu mai rânji, Grey.

Se încruntă, nemulţumită. Domnişoara Steele e curioasă, ca de obicei. Dar nu are pe ea decât bluziţa şi jeanşii; în aer o să i se facă frig.

— Termină-ţi ceaiul, îi ordon şi mă ridic de la masă.

În dormitor, răscolesc prin dulap şi scot de acolo un hanorac. Cred că-i ajunge. Îl sun pe valet şi-l rog să aducă maşina în faţă.

— Sunt gata, zice ea când revin în salon.

— O să-ţi trebuiască asta.

Îi arunc hanoracul, iar ea se uită la mine uimită.

— Ai încredere-n mine.

O sărut uşor pe buze. O iau de mână şi deschid uşa apartamentului, îndreptându-ne către lift. Un angajat de-al hotelului e acolo — Brian, dacă e să ne luăm după ecuson —, aşteptând şi el liftul.

— Bună dimineaţa, spune el, salutându-ne vesel în timp ce se deschid uşile.

Mă uit către Ana şi-i zâmbesc cu subînţeles în timp ce intrăm în lift.

Fără prostioare în lift în dimineaţa aceasta.

Își ascunde zâmbetul și-și lasă privirea-n podea, înroșindu-se în obraji. Știe exact ce-mi trece prin cap. Brian ne urează o zi bună când coborâm.

Afară, valetul mă așteaptă lângă Mustang. Ana ridică din sprânceană, impresionată de modelul GT500. Da, va fi o călătorie distractivă, chiar dacă e doar un Mustang.

— Știi, câteodată e minunat să fiu în pielea mea, o necăjesc eu și fac o reverență politicoasă, deschizându-i portiera.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Trec la volan și pornesc. La semafor tastez repede adresa aerodromului pe GPS. Ne scoate din Savannah înspre I-95. Dau drumul iPod-ului și în mașină se aude o melodie sublimă.

— Ce-i asta? întreabă Ana.

— E din *La Traviata*. O operă de Verdi.

— *La Traviata*? Am auzit de ea. Nu mai știu unde. Ce înseamnă?

Îi arunc o privire de cunoscător.

— Păi, cuvânt cu cuvânt, înseamnă „femeia care-a luat-o pe o cale greșită". E bazată pe cartea *Dama cu camelii* de Alexandre Dumas.

— Ah. Am citit-o.

— Mă gândeam eu.

— Curtezana condamnată, își amintește ea, cu o voce melancolică. Hmm, e o poveste deprimantă, spune ea.

— Prea deprimantă?

Nu ne putem permite așa ceva, domnișoară Steele, mai ales când sunt atât de binedispus.

— Vrei tu să alegi muzica? Uite ce am pe iPod.

Ating ecranul de navigare și apare lista melodiilor.

— Alege tu, o poftesc, întrebându-mă dacă îi place ceva din ce am eu.

Studiază lista cu atenție și caută prin ea, concentrându-se. Apasă pe un cântec și viorile armonioase ale lui Verdi sunt înlocuite cu un ritm bubuitor și cu vocea lui Britney Spears.

— „Toxic", nu? întreb eu, încercând să glumesc.

Încearcă să-mi spună ceva?

Se referă la mine?

— Nu știu ce vrei să spui, spune ea cu nevinovăție.

Crede că sunt periculos?

Domnișoara Steele vrea să se joace.

Așa să fie.

Dau muzica un pic mai încet. E cam devreme și pentru acest remix, și pentru scena de care-mi amintește.

— Domnule, supusa cere respectuos iPod-ul stăpânului.

Îmi ridic privirea de pe tabelul pe care-l citesc și mă uit la ea, cum îngenunchează lângă mine, cu ochii în podea.

A fost excepțională weekendul acesta. Cum pot s-o refuz?

— Sigur, Leila, ia-l. Cred că e la-ncărcat.

— Mulțumesc, stăpâne, zice ea și se ridică, grațioasă ca de obicei, fără să mă privească.

Fată ascultătoare.

Și, purtând numai pantofii roșii cu tocuri cui, se duce către iPod și-și culege recompensa.

— N-am pus eu acel cântec pe iPod, îi spun degajat și apăs accelerația până la podea, lipindu-ne pe amândoi de spătarele scaunelor, dar tot aud pufnetul scurt și exasperat al Anei care acoperă mugetul motorului.

În timp ce Britney își continuă recitalul senzual, Ana bate ritmul cu degetele pe picior, uitându-se pe geam și nereușind să-și ascundă neliniștea. Mustangul înghite kilometru după kilometru; traficul e lejer și primele lumini ale zorilor se țin după noi pe I-95.

Ana oftează când începe Damien Rice.

Explică-i, Grey.

Și nu știu dacă e de vină buna mea dispoziție, discuția de aseară sau faptul că în curând voi zbura cu aeroplanul — dar vreau să-i spun cine-a pus melodia pe iPod.

— Leila a pus-o.

— Leila?

— O fostă, ea a pus cântecul pe iPod.

— Una dintre cele cincisprezece?

Își concentrează întreaga atenție asupra mea, dornică de informații.

— Da.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— S-a terminat.

— De ce?

— Voia mai mult.

— Și tu nu?

Mă uit la ea și dau din cap.

— Eu n-am vrut niciodată mai mult, până te-am întâlnit pe tine.

Îmi zâmbește cu sfială.

Da, Ana. Nu ești singura care-și dorește mai mult.

— Cu celelalte paisprezece ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Vrei o listă? Divorțate, decapitate, decedate?

— Nu ești Henric al VIII-lea, mă ceartă ea.

— Bine. Am avut relații pe termen lung cu patru femei, în afară de Elena.

— Elena?

— Doamna Robinson, pentru tine.

Se oprește o clipă și îmi dau seama că mă fixează cu privirea. Nu-mi iau ochii de la drum.

— Și ce s-a-ntâmplat cu cele patru? întreabă ea.

— Atât de indiscretă, atât de curioasă, domnișoară Steele, o tachinez eu.

— Ah, vorbește domnul Când Trebuie Să-ți Vină Ciclul?

— Anastasia, un bărbat trebuie să cunoască aceste amănunte.

— Trebuie?

— Eu, unul, da.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să te las gravidă.

— Nici eu. Cel puţin în următorii câţiva ani, zice ea un pic tristă.

Desigur, asta se va-ntâmpla cu altcineva... acest gând mă tulbură... E a mea.

— Deci ce s-a întâmplat cu cele patru? insistă ea.

— Una dintre ele a cunoscut pe altcineva. Celelalte şi-au dorit mai mult. Eu n-aveam chef să ofer mai mult atunci.

De ce am deschis subiectul?

— Şi celelalte?

— Pur şi simplu n-a mers.

Ea clatină din cap şi priveşte pe geam, în vreme ce Aaron Neville cântă „Tell It Like It Is".

— Unde mergem? întreabă din nou.

Deja suntem aproape.

— La un aerodrom.

— Nu ne-ntoarcem la Seattle, nu-i aşa?

Pare panicată.

— Nu, Anastasia.

Mă pufneşte râsul la reacţia ei.

— Mergem să-ţi arăt cel de-al doilea hobby favorit al meu.

— Cel de-al doilea?

— Da. Pe primul ţi l-am spus de dimineaţă.

E stupefiată.

— Să-mi fac poftele cu tine, domnişoară Steele. Asta e pe primul loc în topul preferinţelor mele. În orice fel.

Priveşte în jos, pregătindu-şi răspunsul.

— Păi, asta face parte şi din topul preferinţelor mele perverse în materie de distracţie, zice ea.

— Mă bucur să aflu asta.

— Deci, aerodrom?

Îi zâmbesc.

— Te duc cu planorul. Mergem să vânăm zorile, Anastasia.

Fac stânga către aerodrom şi mă îndrept către hangarul Asociaţiei de Planorism Brunswick, unde opresc motorul.

— Eşti gata? întreb.

— Tu pilotezi?

— Da.

E încântată şi nerăbdătoare.

— Da, te rog!

Îmi place la nebunie cât e de curajoasă şi de fericită de această nouă experienţă. Mă înclin şi-o sărut repede.

— O altă premieră, domnişoară Steele.

Afară e răcoare, dar nu e frig, iar cerul e mai limpede acum, sidefiu şi strălucitor la orizont. Ocolesc maşina şi-i deschid Anei portiera. O iau de mână şi ne îndreptăm către hangar.

Taylor ne aşteaptă acolo alături de tânăr cu barbă, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi încălţat cu sandale.

— Domnule Grey, acesta este pilotul care te va remorca, domnul Mark Benson, spune Taylor.

Îi dau drumul Anei ca să-i strâng mâna lui Benson, care are o sclipire jucăuşă în ochi.

— Aveţi o dimineaţă minunată în faţa dumneavoastră, domnule Grey, zice Benson. Aveţi vânt din nord-est, la o viteză de zece noduri, ceea ce înseamnă că toţi curenţii de-a lungul ţărmului vă vor ţine sus o vreme destul de lungă.

Benson e englez şi-mi strânge mâna cu putere.

— Sună grozav, răspund eu şi privesc către Ana, care vorbeşte ceva în secret cu Taylor. Anastasia. Haide.

— Ne vedem mai târziu, îi spune ea lui Taylor.

Ignorând faptul că se poartă prea familiar cu personalul meu, i-o prezint lui Benson.

— Domnule Benson, ea e iubita mea, Anastasia Steele.

— Mă bucur de cunoştinţă, spune ea, iar Benson îi strânge mâna şi-i zâmbeşte fermecător.

— Şi eu, zice el. Vă rog frumos să mă urmaţi.

— Luaţi-o înainte.

O iau pe Ana de mână şi rămânem în spatele lui Benson.

— Am un Blaník L23 pregătit să decoleze. E un avion vechi. Dar se descurcă bine.

— Minunat. Eu am învățat să zbor pe un Blaník. Un L13, îi spun lui Benson.

— N-ai cum să dai greș cu un Blaník. Sunt un mare fan.

Face un gest de apreciere.

— Deși prefer L23-ul pentru acrobații.

Îl aprob dând din cap.

— O să vă tractez cu un Piper Pawnee, continuă el. O să vă duc sus, până la 1 000 de metri altitudine, apoi vă dau drumul. O să aveți destul timp de zburat.

— Așa sper și eu. Plafonul de nori arată promițător.

— E puțin prea devreme ca să se mai ridice. Dar nu se știe niciodată. Dave, tovarășul meu, va monitoriza zborul. Acum e la budă.

— Bine.

Cred că „budă" înseamnă toaletă.

— Zbori de multă vreme?

— De când eram în Forțele Aeriene Regale. De vreo cinci ani pilotez avioane ușoare. Suntem pe frecvența obișnuită de trafic aerian, 122,3, ca să știi.

— Am înțeles.

L23-ul pare a fi în stare bună și memorez codul de înregistrare la Autoritatea Aviatică Federală: Noiembrie. Papa. Trei. Alfa.

— Mai întâi trebuie să-ți legăm paraşuta.

Benson se întinde în carlingă și scoate de acolo o parașută pentru Ana.

— Mă ocup eu, zic, luând legătura din brațele lui Benson înainte să apuce să pună mâinile pe Ana.

— Aduc nişte balast, spune Benson cu un zâmbet voios și se îndreaptă către avion.

— Îți place să mă legi cu diverse chestii, zice Ana ridicând dintr-o sprânceană.

— Nici n-ai idee, domnișoară Steele. Uite, treci printre chingi.

Desfac centurile de siguranţă pentru picioare. Se apleacă şi se sprijină cu mâna de umărul meu. Mă încordez imediat, aşteptându-mă ca întunericul să se trezească la viaţă şi să mă sufoce, dar nu se-ntâmplă aşa. E bizar. Habar n-am cum voi reacţiona când vine vorba de atingerile ei. Îmi dă drumul după ce-i fixez legăturile în jurul coapselor, iar eu îi trec curelele peste umeri şi asigur parașuta.

Frate, ce bine arată în hamuri.

În treacăt mă întreb cum ar arăta cu membrele depărtate şi agaţată de cârligele din camera mea de joacă, cu gura şi cu sexul la dispoziţia mea. Dar din păcate a stabilit că suspendarea face parte dintre limitele dure.

— Gata, eşti în ordine, mormăi eu, încercând să-mi şterg din minte această imagine. Mai ai la tine elasticul de ieri?

— Vrei să-mi strâng părul? întreabă ea.

— Da.

Face cum îi spun. Şi asta-i ceva nou.

— Urcă-te.

Îi dau mâna mea să se sprijine, iar ea începe să se caţăre în locul din spate.

— Nu, în faţă. În spate stă pilotul.

— Dar n-o să vezi nimic.

— O să văd cât trebuie.

Sper s-o văd pe ea cum se distrează.

Se urcă, iar eu mă întind peste ea în carlingă ca să-i prind centura de siguranţă, blocând hamurile şi strângând bretelele.

— Hmm, de două ori în aceeaşi dimineaţă. Sunt un om norocos, şoptesc eu şi o sărut.

Ea-mi zâmbeşte şi simt cât e de nerăbdătoare.

— Nu va dura mult — douăzeci, treizeci de minute cel mult. Curenţii nu sunt grozavi în dimineaţa asta, dar acolo sus este uluitor la ora asta. Sper că n-ai emoţii.

— Sunt încântată, spune ea, încă zâmbind.

— Foarte bine.

O mângâi pe obraz cu arătătorul, apoi îmi pun paraşuta şi urc pe locul pilotului.

Benson se întoarce aducând balast pentru Ana şi-i verifică centurile.

— Da, eşti în siguranţă. E prima dată? o întreabă.

— Da.

— O să-ţi placă la nebunie.

— Mulţumesc, domnule Benson, zice Ana.

— Spune-mi Mark, răspunde el şi *nenorocitul îi face cu ochiul.* Totul în regulă? mă-ntreabă.

— Da. Să mergem, spun eu, nerăbdător să mă ridic în aer şi să-l văd îndepărtându-se de iubita mea.

Benson dă din cap, închide cupola şi se duce către Piper. La dreapta observ c-a apărut şi Dave, copilotul lui Benson. Care se sprijină pe vârful aripii. Testez repede echipamentul: pedalele (aud cârma mişcându-se sub mine); manşa — lateral (mă uit repede la aripi şi văd că eleroanele se mişcă); şi manşa — faţă-spate (aud reacţia elevatorului).

Grozav. Suntem gata.

Benson urcă în Piper şi aproape instantaneu monomotorul porneşte, zgomotos şi răguşit în liniştea dimineţii. Câteva clipe mai târziu avionul rulează înainte, întinzând frânghia, şi pornim. Echilibrez eleroanele şi cârma în vreme ce Piper prinde viteză, apoi las în spate manşa şi ne ridicăm în aer înaintea lui Benson.

— Începem, iubito, îi strig Anei în timp ce ne înălţăm.

— Turnul de control Brunswick, Delta Victor, curs 2-7-0.

În staţie se aude Benson. Nu-l bag în seamă şi urcăm din ce în ce mai sus. L23-ul rezistă bine şi mă uit la Ana; capul i se mişcă dintr-o parte-n alta, în încercarea ei de-a cuprinde tot peisajul. Aş vrea s-o văd cum zâmbeşte.

Ne îndreptăm către vest, cu soarele de-abia răsărit în spatele nostru, şi observ cum traversăm autostrada I-95. Îmi place liniştea de aici de sus, departe de toţi şi de toate, doar eu şi planorul care

continuă să se înalţe... şi când mă gândesc că n-am mai împărtăşit această experienţă cu nimeni, niciodată. Lumina e minunată, aşa cum speram să fie... pentru Ana şi pentru mine.

Verific altimetrul şi constat că ne-apropiem de 1 000 de metri altitudine, la o viteză de 105 noduri pe oră. Vocea lui Benson se aude întrerupt din staţie, informându-ne că suntem la 1 000 de metri şi că ne putem desprinde.

— Afirmativ. Ne desprindem, îi răspund şi trag mânerul de desprindere.

Piper dispare, iar eu fac un tonou, prinzând vântul şi luând-o către sud-vest. Ana râde cât poate de tare. Încurajat de reacţia ei, continui spirala, sperând că voi găsi nişte curenţi lângă coastă sau sub norii rozalii — norii cumulus subţiri pot însemna urcare, chiar dacă este atât de devreme.

Însufleţit de o combinaţie îmbătătoare de nebunie şi bucurie, strig către Ana:

— Ţine-te bine!

Şi încep un nou tonou. Ea ţipă, ridicând mâinile şi sprijinindu-se de cupolă. Când pun din nou nava pe linia de plutire, ea izbucneşte în râs. Este cea mai plăcută reacţie pe care o putea avea şi care mă face şi pe mine să râd.

— Mă bucur că n-am mâncat nimic la micul dejun! strigă.

— Da, de fapt e mai bine că n-ai mâncat, pentru că am de gând s-o mai fac o dată.

De data asta se ţine de centurile de siguranţă şi se uită direct în jos, la pământ, de parcă ar fi suspendată deasupra lui. Chicoteşte, iar râsul ei se contopeşte cu şuieratul vântului.

— E frumos, nu-i aşa? strig.

— Da.

Ştiu că nu mai avem mult timp la dispoziţie, pentru că nu mai sunt curenţi — dar nu-mi pasă. Ana se distrează... şi la fel şi eu.

— Vezi manşa din faţa ta? Apuc-o.

Încearcă să-şi întoarcă privirea spre mine, dar e prinsă prea strâns.

— Haide, Anastasia. Apuc-o, o îndemn eu.

Manşa mi se mişcă în mâini şi-mi dau seama că Anastasia a apucat-o pe cea din faţa ei.

— Ţine-o tare. Şi stabil. Vezi cadrul de la mijloc de pe bord? Ţine acul fix pe centru.

Continuăm să zburăm în linie dreaptă, atâta vreme cât indicatorul stă perpendicular pe cupolă.

— Fată ascultătoare.

Ana a mea. Niciodată nu se dă înapoi de la nicio provocare. Şi, dintr-un motiv bizar, mă simt extrem de mândru de ea.

— Sunt uimită că m-ai lăsat să pilotez, strigă ea.

— Vei fi şi uimită dac-ai afla ce sunt dispus să te laşi să faci, domnişoară Steele. Lasă-mă pe mine acum.

Revin la comandă şi întorc planorul în direcţia aerodromului, pentru că începem să pierdem altitudine. Cred că pot ateriza acolo. Îl apelez pe Benson prin staţie ca să-l informez pe el şi pe cine mai aude că vom ateriza, apoi mai execut o spirală ca să ne apropiem şi mai mult de pământ.

— Ţine-te bine, iubito. Poate fi o manevră dificilă.

Cobor şi mai mult şi aduc L23-ul paralel cu pista, apropiindu-ne de iarbă. Aterizăm dur, iar eu reuşesc să menţin ambele aripi în sus până când ne oprim cu scârţâit de roţi aproape de capătul pistei. Deschid cupola, îmi desfac centurile de siguranţă şi mă dau jos.

Îmi scot paraşuta şi zâmbesc către domnişoara Steele, care este toată roşie în obraji.

— Cum a fost? o întreb, aplecându-mă s-o eliberez din scaun şi din paraşută.

— A fost extraordinar. Mulţumesc, zice ea, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Asta a-nsemnat mai mult?

Mă rog să nu-mi simtă disperarea din voce.

— Foarte mult.

Îmi zâmbeşte, iar eu simt cum mă umflu în pene de mândrie.

— Haide.

Îi întind mâna şi-o ajut să iasă din carlingă. Când sare o prind în braţe, trăgând-o lângă pieptul meu. Plin de adrenalină, trupul meu reacţionează imediat la moliciunea ei. Într-o fracţiune de secundă o prind de păr şi-i las capul pe spate ca s-o sărut. Mâna mea se joacă pe mijlocul ei, lipind-o de penisul meu erect, iar gura mea se împleteşte cu buzele ei, într-un sărut lung, lent, posesiv.

O doresc.

Aici.

Acum.

Pe iarbă.

Ea-mi răspunde pe măsură, încurcându-şi degetele în părul meu, trăgându-mă de el, cerând să primească mai mult, deschizându-se în faţa mea ca o floare dimineaţa.

Mă desprind din sărut, căutând să respir şi să raţionez.

Nu în mijlocul câmpului!

Benson şi Taylor sunt prin preajmă.

Ochii ei strălucesc, implorându-mă.

Nu te uita aşa la mine, Ana.

— Micul dejun, şoptesc, înainte de-a face ceva regretabil.

Mă răsucesc, o iau de mână şi ne-ntoarcem către maşină.

— Şi planorul? întreabă ea, încercând să ţină pasul cu mine.

— Cineva o să aibă grijă de el.

Pentru asta-l plătesc pe Taylor.

— Să mâncăm acum. Vino.

Merge lângă mine, strălucind de fericire; nu ştiu dacă am văzut-o vreodată atât de binedispusă. Voioşia ei e molipsitoare şi nici eu nu-mi amintesc ultima oară când m-am simţit atât de vesel. Am un zâmbet imens pe buze în momentul în care îi deschid portiera.

Kings of Leon urlă din boxe, iar noi ieşim de pe aerodrom şi intrăm pe I-95.

Pe autostradă, telefonul Anei începe să vibreze.

— Ce-i asta? o-ntreb.

— Alarma ca să-mi iau pastila, mormăie ea.

— Bine, bravo ţie. Urăsc prezervativele.

O privesc dintr-o parte şi mi se pare că şi-a dat ochii peste cap, dar nu sunt convins.

— Îmi place că m-ai prezentat lui Mark drept iubita ta, zice ea, schimbând subiectul.

— Păi nu asta eşti?

— Asta sunt? Credeam că-ţi doreşti o supusă.

— Aşa credeam şi eu, Anastasia, şi încă îmi doresc. Dar ţi-am zis deja, şi eu vreau mai mult.

— Sunt foarte fericită că şi tu vrei mai mult, spune ea.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnişoară Steele, o tachinez eu în timp ce parchez la International House of Pancakes — plăcerea vinovată a tatei.

— IHOP? spune ea, nevenindu-i să creadă.

Mustangul se opreşte cu un zgomot.

— Sper că ţi-e foame.

— Nu mi te-aş fi închipuit aici.

— Tata ne aducea la IHOP de câte ori mama avea câte-o conferinţă medicală.

Ne aşezăm într-un separeu, unul în faţa celuilalt.

— Era secretul nostru.

Iau meniul şi o văd pe Ana cum îşi dă părul după ureche şi studiază ce-i poate oferi IHOP la micul dejun. Se linge pe buze de poftă. Iar eu trebuie să-mi reprim reacţia fizică.

— Ştiu ce vreau, şoptesc şi mă-ntreb ce-ar zice dacă i-aş spune să vizităm împreună toaleta.

Se uită la mine şi face ochii mari.

— Vreau ce vrei şi tu, murmură ea.

Ca întotdeauna, domnişoara Steele nu se dă înapoi de la nicio provocare.

— Aici?

Eşti sigură, Ana? Cercetează cu privirea restaurantul liniştit, apoi mă fixează cu ochii ei misterioşi şi plini de promisiuni carnale.

— Nu-ţi mai mușca buza, o cert.

Oricât de mult mi-ar plăcea, n-o să i-o trag în toaletă la IHOP. Merită ceva mai bun decât asta şi, sincer, şi eu la fel.

— Nu aici, nu acum. Dacă nu te pot avea aici, nu mă mai ispiti.

Cineva ne întrerupe.

— Bună, numele meu este Leandra. Cu ce vă pot servi... ăă... oameni buni... ăă... în dimineaţa asta?

Ah, Doamne. Nici n-o bag în seamă pe chelneriţa roşcată.

— Anastasia? o întreb.

— Ţi-am spus, vreau ce vrei şi tu.

La naiba. Parcă ar vorbi direct cu penisul meu.

— Vă mai las câteva minute să vă hotărâţi? întreabă chelneriţa.

— Nu. Ştim ce vrem.

Nu-mi pot lua privirea de la Ana.

— Vrem două porţii de clătite cu lapte bătut şi sirop de arţar, cu garnitură de şuncă presată, două pahare de suc de portocale, o cafea cu lapte condensat şi un ceai English Breakfast, dacă aveţi.

Ana zâmbeşte.

— Mulţumesc, domnule. Asta e tot? întreabă chelneriţa, vizibil jenată.

Îmi smulg privirea de la Ana şi-i fac semn chelneriţei să plece, iar ea dispare.

— Ştii, chiar nu e corect, spune Ana, cu o voce liniştită, în timp ce desenează cu degetul pe masă cercuri imaginare.

— Ce nu-i corect?

— Felul în care dezarmezi oamenii. Femeile. Pe mine.

— Eu te dezarmez?

Sunt uluit.

— Tot timpul.

— Pentru că arăt bine, Anastasia.

— Nu, Christian, e mult mai mult de-atât.

Iar a înțeles totul greșit și iar îi spun cât de dezarmantă mi se pare ea.

Ridică din sprânceană.

— De-asta te-ai răzgândit?

— Să mă răzgândesc?

— Da — în ceea ce ne privește?

Dacă m-am răzgândit? Cred că doar că mi-am lărgit puțin orizontul, asta-i tot.

— Nu cred că m-am răzgândit. Trebuie doar să ne redefinim parametrii, trebuie să ne redefinim fronturile de luptă, dacă dorești. O putem scoate la capăt, sunt sigur. Te vreau supusă în camera de joacă. Te voi pedepsi dacă încalci regulile. În afară de asta... mă rog, cred că sunt deschis la negocieri. Acestea sunt pretențiile mele, domnișoară Steele. Ce ai de spus?

— Deci pot dormi cu tine? La tine-n pat?

— Asta-ți dorești?

— Da.

— Sunt de acord, atunci. În plus, dorm foarte bine când ești la mine în pat. Nici nu credeam.

— Mi-era teamă că mă vei părăsi dacă nu sunt de acord cu tot ce-mi propui, spune ea, palidă la față.

— Nu plec nicăieri, Anastasia. În plus...

Cum poate crede așa ceva? Trebuie s-o liniștesc.

— O să urmăm sfatul tău, calea ta: compromisul. Mi-ai scris despre asta. Și, până acum, funcționează.

— Îmi place la nebunie faptul că și tu îți dorești mai mult.

— Știu.

Îi vorbesc cu blândețe.

— De unde știi?

— Crede-mă. Știu, pur și simplu.

Tu mi-ai spus, în somn.

Chelnerița se întoarce cu comanda noastră și o urmăresc pe Ana cum își devorează clătitele. „Mai mult" pare să-i convină de minune.

— E delicios, spune ea.

— Îmi place când ţi-e foame.

— Cred că antrenamentul de azi-noapte şi senzaţia din dimineaţa asta sunt de vină.

— A fost o senzaţie minunată, nu-i aşa?

— A fost foarte frumos, domnule Grey, spune ea în timp ce-şi îndeasă în gură ultima bucăţică de clătită. Pot să-ţi fac eu cinste? adaugă ea.

— Cum să-mi faci cinste?

— Să plătesc pentru micul dejun.

Râd zgomotos.

— Nu prea cred.

— Te rog. Vreau eu.

— Încerci să mă emasculezi de tot?

Ridic ameninţător din sprânceană.

— Acesta este probabil singurul loc unde-mi permit să plătesc.

— Anastasia, apreciez gestul. Chiar îl apreciez. Dar nu.

Îşi ţuguie buzele iritată când o rog pe roşcată să ne aducă nota.

— Nu te strâmba, o avertizez şi mă uit cât e ceasul. E 8:30.

La 11:15 am o întâlnire cu reprezentanţii Autorităţii pentru Reamenajarea Terenurilor Industriale Abadonate din Savannah, aşa că, din păcate, trebuie să ne întoarcem în oraş. Mă gândesc să anulez întâlnirea, pentru că mi-ar plăcea să-mi petrec toată ziua cu Ana, dar nu, e prea mult. Alerg după fata asta în loc să mă concentrez la afaceri.

Priorităţile, Grey.

O ţin de mână şi ne îndreptăm către maşină, la fel ca oricare alt cuplu. Ea e pierdută în hanoracul meu, arătând destinsă, relaxată, frumoasă — şi, da, e cu mine. Trei tipi care intră în IHOP o studiază; ea nu-şi dă seama de asta nici când îmi pun braţul în jurul taliei ei ca să arăt că-i a mea. Nici măcar nu are idee cât de frumoasă e. Îi deschid portiera şi ea îmi zâmbeşte luminos.

M-aş putea obişnui cu asta.

Scriu adresa mamei ei pe GPS și pornim către nord, pe I-95, ascultând Foo Fighters. Ana bate ritmul cu piciorul. Acesta-i genul de muzică pe placul ei — rock-ul american autentic. Traficul de pe autostradă s-a aglomerat acum, cu toți navetiștii care se îndreaptă către oraș. Dar mie nu-mi pasă: îmi place să fiu aici, să-mi petrec vremea alături de ea.

O țin de mână, atingându-i genunchiul, privind-o cum zâmbește. Îmi povestește despre vizitele ei anterioare la Savannah; nici ei nu-i place prea mult căldura, dar ochii îi strălucesc când vorbește despre mama ei. Va fi interesant să văd cum interacționează cu mama ei și cu tatăl ei vitreg diseară.

Parchez lângă casa mamei sale cu o urmă de regret. Aș fi vrut să dispărem amândoi toată ziua; ultimele douăsprezece ore au fost... tare plăcute.

Mai mult decât plăcute, Grey. Sublime.

— Vrei să intri? mă întreabă.

— Am de lucru, Anastasia, dar mă întorc diseară. La ce oră?

Ea propune ora șapte, apoi își ridică privirea strălucitoare spre mine.

— Mulțumesc... că mi-ai oferit mai mult.

— Plăcerea mea, Anastasia.

Mă aplec și-o sărut, inspirându-i parfumul dulce.

— Ne vedem mai târziu.

— Cu siguranță, șoptesc.

Iese din mașină, purtând în continuare hanoracul meu, și-mi face cu mâna.

Mă întorc către hotel, simțindu-mă un pic pustiit, acum, că nu mai e cu mine.

Când ajung în cameră îl sun pe Taylor.

— Domnule Grey.

— Da... mulțumesc c-ai aranjat lucrurile în dimineața asta.

— Cu mare plăcere, domnule.

Pare surprins.

— La zece și patruzeci și cinci voi pleca la întâlnire.

— O să aştept cu Chevroletul afară.

— Mulţumesc.

Mă schimb de jeanşi în costum, dar îmi las cravata favorită lângă laptop cât timp comand cafea la room-service.

Mă uit prin e-mailuri, beau cafea şi mă gândesc s-o sun pe Ros; totuşi, e cam devreme pentru ea. Mă uit prin toate actele trimise de Bill: Savannah pare potrivită pentru amplasarea noii uzine aici. Îmi verific căsuţa şi găsesc un nou mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subject: Zbor în loc de durere
Data: 2 iunie 2011, 10:20 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Uneori, te pricepi foarte bine să distrezi o fată.

Mulţumesc.

Ana x

Titlul mă face să râd şi sărutul mă face să plutesc. Îi răspund.

De la: Christian Grey
Despre: Zbor versus durere
Data: 2 iunie 2011, 10:24 ora Coastei de Est
Către: Anastasia Steele

Prefer oricare din astea două sforăitului tău. Şi eu m-am distrat.

Dar întotdeauna mă distrez când sunt cu tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei vine aproape imediat.

De la: Anastasia Steele
Subiect: SFORĂIT
Data: 2 iunie 2011, 10:26 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

EU NU SFORĂI. Şi, chiar dacă o fac, e foarte nepoliticos din partea ta să pomeneşti asta.

Nu eşti deloc un gentleman, domnule Grey! Asta deşi eşti în inima Sudului!

Ana

Mă hlizesc.

De la: Christian Grey
Subiect: Logoree în somn
Data: 2 iunie 2011, 10:28 ora Coastei de Est
Către: Anastasia Steele

N-am pretins niciodată că sunt un gentleman, Anastasia, şi ţi-am demonstrat asta în nenumărate ocazii. Şi nici nu mă intimidează majusculele ŢIPĂTOARE. Dar o să-ţi mărturisesc că te-am mințit puțin: nu — nu sforăi, dar vorbeşti în somn. Şi e fascinant.

Unde-a dispărut sărutul meu?

Christian Grey
Bădăran & CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Asta o s-o scoată din minți.

De la: Anastasia Steele
Despre: Varsă tot
Data: 2 iunie 2011, 10:32 ora Coastei de Vest
Către: Christian Grey

Eşti un bădăran şi un nemernic — cu siguranţă nu eşti un gentleman.

Deci, ce-am spus în somn? Nu mai primeşti niciun sărut până nu vorbeşti!

Ah, am putea s-o ţinem aşa la nesfârşit…

De la: Christian Grey
Despre: Frumoasa adormită şi vorbăreaţă
Data: 2 iunie 2011, 10:35 ora Coastei de Est
Către: Anastasia Steele

Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să spun şi am fost deja certat pentru asta.

Dar dacă te porţi frumos, s-ar putea să-ţi povestesc diseară. Acum chiar trebuie să plec la o întâlnire.

Pe mai târziu, iubito.

Christian Grey
CEO, Bădăran & Nemernic, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cu un zâmbet larg pe faţă îmi pun cravata, îmi iau haina şi mă duc jos să-l găsesc pe Taylor.

O oră mai târziu aproape că am terminat întâlnirea cu oamenii de la Autoritatea pentru Reamenajarea Terenurilor

Industriale Abandonate din Savannah. Georgia are multe de oferit, iar echipa a promis companiei GEH nişte scutiri serioase de taxe. Se aude o bătaie-n uşă şi Taylor intră în mica sală de conferinţe. Are o expresie mohorâtă, dar, ceea ce este şi mai îngrijorător, el nu-mi întrerupe niciodată întâlnirile. Mi se zbârleşte părul pe mine.

Ana? I s-a-ntâmplat ceva?

— Scuzaţi-mă, doamnelor şi domnilor, ne salută el.

— Da, Taylor, răspund, iar el se apropie şi îmi spune ceva discret la ureche.

— Avem probleme acasă. E vorba de domnişoara Leila Williams.

Leila? Ce mama dracului? Într-un fel răsuflu uşurat că nu e vorba despre Ana.

— Vă rog să mă scuzaţi, îi rog pe cei doi bărbaţi şi pe cele două femei de la Autoritate.

Pe culoar, Taylor îşi cere scuze încă o dată, pe un ton grav, că m-a deranjat de la şedinţă.

— Nu-ţi face griji. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Domnişoara Williams este într-o ambulanţă, în drum către camera de gardă de la Seattle Free Hope.

— Ambulanţă?

— Da, domnule. A intrat în apartament prin efracţie şi a încercat să se sinucidă în faţa doamnei Jones.

La naiba.

— Să se sinucidă?

Leila? La mine în apartament?

— Şi-a tăiat venele. Gail a mers cu ea în ambulanţă. M-a informat că salvarea a sosit la timp şi domnişoara Williams este în afara oricărui pericol deocamdată.

— De ce la Escala? De ce în faţa lui Gail?

Sunt şocat.

Taylor clatină din cap.

— Nu știu, domnule. Nici Gail nu știe. N-a putut să scoată nimic de la domnișoara Williams. Se pare că nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră.

— Să-mi bag.

— Exact, domnule, zice Taylor automat.

Îmi trec mâinile prin păr, încercând să pricep cât de grav este ce-a făcut Leila. Cum mama naibii să procedez? De ce-a venit la mine? Voia să mă vadă? Unde-i soțul ei? Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Gail cum e?

— Un pic speriată.

— Nu mă mir.

— M-am gândit că trebuie să vă spun, domnule.

— Da. Sigur. Mulțumesc, mormăi eu, cu mintea în altă parte.

Nu-mi vine să cred; Leila părea fericită ultima dată când mi-a scris, în urmă cu șapte sau opt luni. Dar aici, în Georgia, nu pot găsi niciun răspuns — trebuie să mă-ntorc și să vorbesc cu ea. Să aflu de ce a făcut acest gest.

— Spune-i lui Stephan să pregătească avionul. Trebuie să merg acasă.

— Sigur că da.

— Să plecăm cât se poate de repede.

— Vă aștept în mașină.

— Mulțumesc.

Taylor se îndreaptă către ieșire, cu telefonul la ureche.

Mă simt zdruncinat.

Leila. Ce mama dracului?

A ieșit din viața mea de câțiva ani buni. Am mai vorbit când și când, pe e-mail. S-a măritat. Părea fericită. Ce s-a întâmplat?

Mă întorc în sala de ședințe și îmi cer scuze înainte de-a ieși, în căldura năucitoare, acolo unde Taylor mă așteaptă în mașină.

— Avionul va fi gata în patruzeci și cinci de minute. Ne putem întoarce la hotel ca să facem bagajele și apoi putem pleca, mă anunță el.

— Bine, îi răspund, bucuros că maşina are aer condiţionat. Ar trebui s-o sun pe Gail.

— Am încercat eu, dar intră căsuţa vocală. Cred că-i încă la spital.

— Bine, o s-o sun mai târziu.

Nu de asta avea Gail nevoie joi dimineaţa.

— Cum a intrat Leila în apartament?

— Nu ştiu, domnule.

Taylor se uită la mine în oglinda retrovizoare, cu o faţă încruntată şi smerită în acelaşi timp.

— Dar o să aflu cât de curând.

Ne facem bagajele, plecăm către aeroport şi atunci o sun pe Ana, dar ea nu-mi răspunde. Cad pe gânduri, privind fix pe geam tot drumul către aeroport. Nu trece mult timp şi mă sună ea.

— Anastasia.

— Bună, spune ea, cu vocea întretăiată, şi mă bucur mult s-o aud.

— Trebuie să mă-ntorc la Seattle. A intervenit ceva. Sunt pe drum către aeroport. Te rog, cere-i scuze mamei tale — n-am cum să ajung la cină.

— Nimic grav, sper.

— A apărut o problemă de care trebuie să mă ocup. Ne vedem mâine. Îl trimit pe Taylor să te ia de la aeroport dacă nu pot veni eu.

— Bine.

Oftează.

— Sper să rezolvi problema. Zbor plăcut.

Aş vrea să nu fiu nevoit să plec.

— Şi tu la fel, iubito, şoptesc eu şi închid, înainte să mă răzgândesc şi să nu mai plec.

O sun pe Ros de pe pista de decolare.

— Christian, cum e la Savannah?

— Sunt în avion, vin acasă. Am o problemă pe care trebuie s-o rezolv.

— Ceva la GEH? întreabă Ros, alarmată.

— Nu. E ceva personal.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Ne vedem mâine.

— Cum a mers întâlnirea?

— Promiţător. Dar a trebuit s-o scurtez. Să vedem oferta scrisă. S-ar putea să prefer totuşi Detroit doar pentru că-i mai răcoare.

— Atât de cald e acolo?

— Sufocant. Trebuie să te las. Te sun mai târziu să-ţi mai povestesc.

— Drum bun, Christian.

În avion mă apuc de lucru ca să-mi iau gândul de la problema care mă aşteaptă acasă. Când aterizăm am citit deja trei rapoarte şi am scris cincisprezece e-mailuri. Maşina ne aşteaptă şi Taylor conduce prin ploaia torenţială direct către spitalul Seattle Free Hope. Trebuie s-o văd pe Leila şi se aflu ce mama naibii se întâmplă. În apropiere de spital mă apucă furia.

De ce să-mi facă mie aşa ceva?

Ploaia se înteţeşte când cobor din maşină; ziua e la fel de mohorâtă ca şi dispoziţia mea. Trag aer în piept ca să-mi stăpânesc furia şi mă îndrept către intrare. La recepţie întreb de Leila Reed.

— Sunteţi membru al familiei?

Asistenta de serviciu mă studiază, cu gura ţuguiată şi cu un aer acru.

— Nu.

Oftez. O să fie dificil.

— Atunci îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

— A încercat să-şi taie venele la mine în apartament. Cred că am dreptul să aflu unde naiba este, şuier printre dinţi.

— Nu-mi vorbiţi pe tonul acesta! se răsteşte ea.

Mă uit urât la ea. N-o să ajung nicăieri cu femeia asta.

— Unde e camera de gardă?

— Domnule, nu vă putem ajuta dacă nu faceţi parte din familie.

— Nicio problemă, o găsesc singur, mârâi eu şi mă năpustesc prin uşile duble.

Ştiu că aş putea-o suna pe mama, care ar afla mai repede, dar apoi ar trebui să-i explic ce s-a întâmplat.

Camera de gardă e înţesată de doctori şi asistente, iar triajul e plin ochi de pacienţi. Opresc o asistentă tânără şi îi zâmbesc cât pot de frumos.

— Bună, o caut pe Leila Reed — a fost internată aici mai devreme. Puteţi să-mi spuneţi unde o pot găsi?

— Cine sunteţi? întreabă ea, înroşindu-se la faţă.

— Sunt fratele ei, mint eu cu naturaleţe, ignorându-i reacţia.

— Pe aici, domnule Reed.

Se duce la recepţie şi caută ceva în computer.

— E la etajul al doilea, la secţia de Psihiatrie. Luaţi liftul de la capătul coridorului.

— Mulţumesc.

Îi fac cu ochiul în semn de mulţumire, iar ea îşi dă părul după ureche, zâmbindu-mi cochet, ceea ce-mi aminteşte de cineva care a rămas în Georgia.

Când ies din lift la etajul al doilea, îmi dau seama că e ceva în neregulă. De cealaltă parte a unor uşi ce par încuiate, doi bodyguarzi şi o asistentă cercetează tot coridorul, verificând fiecare salon. Mă trec fiorii, dar mă duc către recepţie, prefăcându-mă că nu observ toată vânzoleala.

— Vă ajut cu ceva? mă întreabă un tânăr cu cercel în nas.

— O caut pe Leila Reed. Sunt fratele ei.

El păleşte.

— Ah. Domnule Reed. Puteţi veni cu mine?

Îl urmez într-o sală de aşteptare şi mă aşez pe un scaun de plastic, acolo unde-mi arată el; observ că e prins în şuruburi de podea.

— Domnul doctor va veni la dumneavoastră în scurt timp.

— De ce nu pot s-o văd? întreb.

— Domnul doctor vă va explica, spune el, precaut, şi pleacă înainte să mai apuc să-i pun vreo întrebare.

La naiba. Poate că-i prea târziu.

Mă cuprinde ameţeala la acest gând. Mă ridic în picioare şi încep să străbat camera în sus şi-n jos, gândindu-mă s-o sun pe Gail, dar nu am mult de aşteptat. Apare un tânăr cu şuviţe împletite închise la culoare şi cu ochi inteligenţi. Acesta e doctorul ei?

— Domnul Reed? întreabă el.

— Unde-i Leila?

Mă studiază pentru un moment, apoi oftează şi-şi face curaj.

— Mi-e teamă că nu ştiu, spune el. A reuşit să ne păcălească.

— Poftim?

— A dispărut. Cum a reuşit să fugă, habar nu am.

— A fugit? întreb eu neîncrezător şi mă las să cad într-un scaun.

El se aşază vizavi de mine.

— Da. A dispărut. Acum o căutăm.

— E încă aici?

— Nu ştim.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întreb.

— Sunt dr. Azikiwe, psihiatrul de gardă.

Pare prea tânăr ca să fie psihiatru.

— Ce-mi puteţi spune despre Leila? îl întreb.

— Păi, a fost internată după o tentativă eşuată de suicid. A încercat să-şi taie venele acasă la unul dintre foştii ei iubiţi. Menajera lui a adus-o aici.

Simt cum tot sângele mi se scurge din trup.

— Şi? întreb.

Îmi trebuie mai multe informaţii.

— Mai multe nu ştim nici noi. A spus că a avut un moment de slăbiciune, că se simte bine, dar noi am intenţionat s-o ţinem sub supraveghere şi să-i mai punem nişte întrebări.

— Aţi vorbit cu ea?

— Am vorbit.

— De ce a făcut asta?

— A spus că a voit să atragă atenţia asupra ei. Nimic mai mult. Şi, pentru că s-a făcut atât de tare de râs, s-a ruşinat şi voia să se ducă acasă. A spus că nu voia să se sinucidă. Am crezut-o. Cred că era doar gândire suicidară.

— Cum aţi putut s-o lăsaţi să scape?

Îmi trec mâinile prin păr, încercând să-mi stăpânesc nervii.

— Nu ştiu cum a fugit. Va fi o anchetă internă. Dacă vă contactează, vă sugerez să-i spuneţi să se întoarcă. Are nevoie de ajutor. Pot să vă pun câteva întrebări?

— Sigur, răspund eu, neatent.

— Mai sunt şi alte cazuri de boli mintale la dumneavostră în familie?

Mă încrunt, apoi îmi dau seama că se referă la familia Leilei.

— Nu ştiu. Familia mea e foarte discretă în aceste privinţe.

Pare îngrijorat.

— Ştiţi ceva despre acest fost iubit?

— Nu, răspund eu, puţin cam prea repezit. L-aţi contactat pe soţul ei?

Doctorul face ochii mari.

— E măritată?

— Da.

— Nouă nu ne-a spus aşa.

— Ah. Mă rog, o să-l sun eu. Nu vreau să vă mai răpesc din timp.

— Dar mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră...

— Prefer s-o caut în acest timp. E clar că nu se simte bine.

Mă ridic.

— Dar soţul ei...

— O să iau eu legătura cu el.

Aşa nu ajung nicăieri.

— Dar noi ar trebui să facem asta...

Dr. Azikiwe se ridică de pe scaun.

— Nu vă pot ajuta. Trebuie s-o găsesc.

Mă îndrept către uşă.

— Domnule Reed...

— La revedere, bâigui eu, ieşind valvârtej din sala de aşteptare, fără să mai aştept liftul.

O iau pe scara de serviciu, sărind treptele două câte două. Urăsc spitalele. O amintire din copilărie îmi vine-n minte: sunt mic şi speriat şi mut, iar mirosul dezinfectantului şi al sângelui îmi umple nările.

Mă cutremur.

Când ies din spital mă opresc pentru o clipă şi las ploaia torenţială să-mi spele această amintire. A fost o după-amiază stresantă, dar măcar ploaia mă răcoreşte după arşiţa de la Savannah. Taylor mă invită să mă urc în SUV.

— Acasă, îi zic, de pe locul din spate.

Îmi prind centura de siguranţă şi-l sun pe Welch de pe mobil.

— Domnule Grey, răspunde el.

— Welch, am o problemă. Vreau s-o localizezi pe Leila Reed, născută Williams.

Gail e palidă şi tăcută, şi mă studiază cu îngrijorare.

— Nu terminaţi mâncarea, domnule? mă-ntreabă ea.

Scutur din cap.

— V-a plăcut?

— Da, sigur.

Îi zâmbesc scurt.

— După evenimentele de azi, nu prea mi-e foame. Tu cum rezişti?

— Mă simt bine, domnule Grey. A fost un şoc total. Vreau doar să-mi ocup timpul cu ceva.

— De acord cu tine. Mulţumesc pentru cină. Dacă-ţi aminteşti ceva, anunţă-mă.

— Desigur. Dar, cum am mai spus, ea vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.

De ce? Ce vrea de la mine?

— Mulţumesc că n-ai chemat poliţia.

— Nu de poliţie are nevoie fata aia. Are nevoie de ajutor.

— Aşa e. Aş vrea să ştiu unde e.

— O s-o găsiţi, zice ea încrezătoare, luându-mă prin surprindere.

— Ai nevoie de ceva? o întreb.

— Nu, domnule Grey. Mă simt bine.

Îmi ia farfuria cu mâncarea pe jumătate mâncată şi-o duce la chiuvetă.

Veştile despre Leila pe care mi le dă Welch sunt îngrijorătoare. Urma i s-a pierdut. Nu e la spital şi toţi sunt şocaţi că a putut să fugă. Într-un fel, o admir; a fost întotdeauna ingenioasă. Dar ce-ar fi putut s-o facă atât de nefericită? Îmi iau capul în mâini. Ce mai zi — am trecut de la sublim la tragic. Mai întâi în planor cu Ana, şi acum aici, cu porcăria asta pe care trebuie s-o descurc. Taylor nu pricepe cum a intrat Leila în apartament şi nici Gail nu ştie. Din câte se pare, Leila şi-a făcut apariţia în bucătărie întrebând unde sunt eu. Iar când Gail i-a spus că nu sunt aici, a ţipat „a plecat", apoi şi-a tăiat venele cu un cuţit. Din fericire, tăietura n-a fost foarte adâncă.

Mă uit la Gail care face curăţenie prin bucătărie. Îmi îngheaţă sângele în vine. Leila ar fi putut s-o rănească. Poate că scopul Leilei era să mă rănească pe mine. *Dar de ce?* Mă-ncrunt, încercând să-mi amintesc dacă vreun detaliu din schimbul nostru de e-mailuri ar putea să-mi ofere vreun indiciu în privinţa nebuniei ei. Nu-mi amintesc şi oftez exasperat, revenind în birou.

Exact când mă aşez primesc un SMS.

Ana?

E Elliot.

Hei, şmechere. Vrei să facem o partidă de biliard?

A juca billiard cu Elliot înseamnă să vină la mine şi să-mi bea toată berea. Sincer, n-am chef.

Lucrez. Săptămâna viitoare?

Sigur. Înainte să plec la plajă.

Praf te fac.

Vorbim.

Îmi arunc telefonul pe birou şi mă uit prin dosarul Leilei, căutând orice amănunt care mi-ar putea indica unde s-a dus. Găsesc adresa şi numărul de telefon al părinţilor ei, dar nimic despre soţul ei. Unde e? De ce nu-i cu el?

Nu vreau să-i sun pe părinţii ei şi să-i alarmez. Îi sun pe Welch şi-i dau numărul lor; el poate afla dacă Leila a luat legătura cu ei. Îmi deschid iMac-ul şi găsesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Despre: Ai ajuns cu bine?
Data: 2 iunie 2011, 22:32 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Dragă domnule,

Te rog să mă anunţi dacă ai ajuns cu bine. Încep să mă îngrijorez.

Mă gândesc la tine.

A ta, Ana x

Fără să-mi dau seama ce fac, pun degetul pe micul sărut pe care mi l-a trimis.

Ana.

Eşti siropos, Grey. Siropos. Revino-ţi.

De la: Christian Grey
Despre: Scuze

Data: 2 iunie 2011, 19:36
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Am ajuns cu bine şi te rog să mă ierţi că nu te-am anunţat. Nu vreau să te-ngrijorezi din cauza mea. E înduioşător să văd că-ţi pasă de mine. Şi eu mă gândesc la tine şi de-abia aştept să te văd mâine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îi trimit mesajul şi-mi doresc să fi fost aici, cu mine. Îmi luminează casa, viaţa... pe mine. Alung aceste gânduri şi mă uit prin restul e-mailurilor.

Un semnal mă avertizează că am primit un nou mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Despre: Problema
Data: 2 iunie 2011, 22:40 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Cred că deja e evident că-mi pasă de tine foarte mult. Cum poţi pune asta la îndoială?

Sper că „problema" e sub control.

A ta, Ana x

P.S.: Ai de gând să-mi spui ce-am vorbit în somn?

Îi pasă de mine foarte mult? Ce drăguţ. Dintr-odată acel sentiment, care mi-a lipsit toată ziua, revine şi mi se adună în capul

pieptului. În spatele lui este însă o durere pe care nu vreau s-o accept. E o amintire despre o tânără care-şi perie părul lung şi închis la culoare…

La naiba.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Îi răspund Anei la e-mail — şi, ca să mă destind, mă hotărăsc s-o necăjesc puţin.

De la: Christian Grey
Despre: Invoc al Cincilea Amendament
Data: 2 iunie 2011, 19:45
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Îmi place la nebunie că-ţi pasă de soarta mea. „Problema" de aici a rămas încă nerezolvată.

Cu privire la P.S.-ul tău, răspunsul este nu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Invoc lipsa de discernământ
Data: 2 iunie 2011, 22:48 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Sper c-a fost ceva amuzant. Dar trebuie să te anunţ că nu-mi asum responsabilitatea pentru ce-mi iese din gură când sunt inconştientă. De fapt — probabil că nu m-ai auzit bine.

Un om de vârstă atât de înaintată este cu siguranţă puţin surd.

Pentru prima dată de când m-am întors la Seattle, izbucnesc în râs. Ce relaxare bine-venită îmi aduce!

De la: Christian Grey
Despre: Pledez vinovat
Data: 2 iunie 2011, 19:52
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Scuze, poţi vorbi puţin mai tare? Nu te-aud.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul vine imediat.

De la: Anastasia Steele
Despre: Invoc din nou lipsa de discernământ
Data: 2 iunie 2011, 22:54 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Mă înnebuneşti.

De la: Christian Grey
Despre: Aşa sper…
Data: 2 iunie 2011, 19:59
Către: Anastasia Steele

Dragă domnişoară Steele,
Exact asta intenţionez să fac vineri seară. De-abia aştept.

;)

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trebuie să mă gândesc la ceva special pentru mica mea ciudată.

De la: Anastasia Steele
Despre: Mrrrrrr
Data: 2 iunie 2011, 23:02 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

În mod oficial m-am supărat pe tine.

Noapte bună.

Domnişoara A.R. Steele

Oau. Aş tolera aşa ceva de la altcineva?

De la: Christian Grey
Despre: Pisica sălbatică
Data: 2 iunie 2011, 20:05
Către: Anastasia Steele

Mârâi la mine, domnişoară Steele?

Am şi eu o pisică a mea pentru cei care protestează.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde. Trec cinci minute şi nimic. Şase… Şapte.

La naiba. Chiar s-a supărat. Cum pot să-i zic că în somn spunea că nu mă va părăsi? O să creadă c-am înnebunit.

De la: Christian Grey
Despre: Ce-ai spus în somn
Data: 2 iunie 2011, 20:20
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Prefer să te aud spunând acele cuvinte când eşti trează, nu când dormi, de aceea nu-ţi spun. Du-te la culcare. Trebuie să te odihneşti, la ce am eu în minte pentru mâine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde; sper că de data asta a făcut ce i-am spus şi s-a culcat. Mă gândesc în treacăt la ce putem face mâine, dar e prea excitant, aşa că alung aceste gânduri şi mă concentrez la e-mailurile mele.

Dar trebuie să recunosc că mă simt un pic mai bine după o ciorovăială pe e-mail cu domnişoara Steele. E bună pentru sufletul meu atât de întunecat.

Vineri,
3 iunie 2011

Nu pot să dorm. E trecut de ora două, iar eu mă uit în tavan de-un ceas. În noaptea asta nu coşmarurile mele sunt cele care mă ţin treaz. Ci realitatea.

Leila Williams.

Detectorul de fum din tavan îmi face cu ochiul, iar licărirea lui verde pare că mă ia la mişto.

La naiba!

Închid ochii şi-mi las gândurile să zboare.

De ce a încercat Leila să se sinucidă? Ce-a apucat-o? Nefericirea şi disperarea ei rezonează cu varianta mea mai tânără şi mai tristă. Încerc să-mi înăbuş amintirile, dar furia şi suferinţa adolescenţei mele solitare revin la suprafaţă şi n-au de gând să plece. Îmi aduc aminte de durere şi de faptul că în tinereţe nu-mi convenea nimic. Mi-a trecut de multe ori prin cap să mă sinucid, dar m-am răzgândit de fiecare dată. Am rezistat de dragul lui Grace. Ştiam c-ar fi fost devastată. Ştiam că se va învinovăţi dacă mi-aş lua viaţa, chiar dac-a făcut atâtea lucruri pentru mine — cum aş fi putut s-o

rănesc în halul ăsta? Iar după aceea am cunoscut-o pe Elena... şi totul s-a schimbat.

Mă ridic din pat şi alung aceste gânduri neliniştitoare. Am nevoie de pian.

Am nevoie de Ana.

Dacă ar fi semnat contractul şi totul ar fi mers conform planului, ar fi fost aici cu mine, la etaj, dormind. Aş fi putut s-o trezesc şi să mă pierd în ea... sau, conform noii noastre înţelegeri, ar fi putut fi lângă mine şi aş fi putut să i-o trag şi apoi s-o privesc cum doarme.

Ce-ar crede ea despre Leila?

Mă aşez pe scaunul pianului şi-mi dau seama că Ana n-o va întâlni niciodată pe Leila, ceea ce e un lucru bun. Ştiu ce părere are despre Elena. Dumnezeu ştie ce părere ar avea despre o fostă... o fostă năbădăioasă.

Asta nu reuşesc să pricep: când am întâlnit-o, Leila era fericită, neastâmpărată şi inteligentă. Era o supusă excelentă; credeam că s-a aşezat la casa ei şi că are o căsnicie fericită. E-mailurile sale nu mi-au dat de gândit vreodată că ar fi ceva putred la mijloc. Ce s-a întâmplat?

Încep să cânt... iar gândurile tulburi se retrag până când rămân doar eu cu muzica mea.

Leila îmi răsfaţă penisul cu gura.
Cu gura ei pricepută.
Are mâinile legate la spate.
Părul împletit.
Stă în genunchi.
Îşi ţine ochii în pământ. Modestă. Ispititoare.
Nu se uită la mine.
Şi dintr-odată se transformă în Ana.
Ana îngenuncheată în faţa mea. Goală. Superbă.
Cu penisul meu în gură.
Dar Ana are ochii aţintiţi asupra mea.
Ochii ei pătrunzători văd totul.

Mă văd pe mine. Îmi văd sufletul.

Ea îmi vede întunericul şi monstrul care sălăşluieşte acolo.

Ochii i se dilată de groază şi, brusc, dispare.

La naiba! Mă trezesc speriat şi cu o erecţie dureroasă care se evaporă când îmi amintesc de privirea rănită a Anei din vis.

Ce mama dracului?

Eu am rareori vise erotice. *De ce acum?* Verific ceasul; m-am trezit cu câteva minute înainte să sune alarma. Soarele dimineţii apare dintre clădiri şi mă trezesc. Deja nu-mi găsesc locul, din cauza visului meu tulburător, aşa că mă hotărăsc să mă duc să alerg ca să consum surplusul de energie. Nu am niciun e-mail, niciun mesaj, nicio veste despre Leila. Când plec, apartamentul rămâne tăcut. Gail n-a venit încă. Sper că şi-a revenit după nebunia de ieri.

Deschid uşile de sticlă de la intrare şi ies în dimineaţa caldă şi însorită, cercetând cu atenţie strada. În timp ce alerg studiez toate aleile, toate uşile pe lângă care trec şi toate maşinile parcate, ca să văd dacă nu cumva Leila e acolo.

Unde eşti, Leila Williams?

Ascultând Foo Fighters, dau mai tare volumul, iar picioarele mele lovesc cu forţă trotuarul.

Olivia e foarte enervantă azi. Mi-a vărsat cafeaua, a ratat un apel telefonic important şi în continuare zâmbeşte la mine cu ochii ei mari şi căprui.

— Găseşte-mi-o din nou pe Ros la telefon, mă răstesc eu. Sau mai bine cheam-o aici.

Închid uşa şi mă întorc la birou; nu trebuie să mă răzbun pe angajaţi.

Welch n-are nicio noutate, în afară de faptul că părinţii Leilei cred că fiica lor se află în continuare la Portland, cu soţul ei. Cineva bate la uşă.

— Intră.

Mă rog la toţi sfinţii să nu fie tot Olivia. Ros bagă capul prin uşa întredeschisă.

— Voiai să mă vezi?

— Da. Sigur. Intră. Cum stă situaţia cu Woods?

Ros pleacă de la mine din birou înainte de ora zece. Totul e în regulă: Woods a decis să accepte înţelegerea, iar transportul umanitar pentru Darfur va porni în scurt timp către München şi apoi va fi încărcat în avion. Încă n-am nicio veste din Savannah în privinţa ofertei lor.

Îmi verific e-mailul şi găsesc un mesaj bine-venit de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Despre: Către casă
Data: 3 iunie 2011, 12:53 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Sunt din nou confortabil instalată la clasa întâi, lucru pentru care-ţi mulţumesc. Număr minutele până la întâlnirea noastră de diseară şi poate o să te torturez ca să aflu adevărul despre mărturisirile mele nocturne.

A ta, Ana x

Să mă torturezi? *Ah, domnişoară Steele, cred că lucrurile vor sta exact pe dos.* Pentru că am multe de făcut, îi răspund scurt.

De la: Christian Grey
Despre: Către casă
Data: 3 iunie 2011, 09:58
Către: Anastasia Steele

Anastasia, de-abia aştept să te văd.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dar Ana nu-i mulţumită.

De la: Anastasia Steele
Despre: Către casă
Data: 3 iunie 2011, 13:01 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Stimate domnule Grey,
Sper că ai rezolvat „problema". Tonul e-mailului tău mă îngrijorează.

Ana x

Cel puţin am meritat un sărut. Oare a urcat deja în avion?

De la: Christian Grey
Despre: Către casă
Data: 3 iunie 2011, 10:04
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Problema nu e rezolvată de tot. Ai decolat deja? Dacă da, n-ar mai trebui să trimiţi e-mailuri. Te pui în pericol şi asta contravine flagrant cu regulile referitoare la siguranţa ta personală. Eram serios când vorbeam despre pedepse.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Când sunt pe punctul de a-l suna pe Welch pentru noutăţi, aud un sunet de avertizare — e Ana din nou.

De la: Anastasia Steele
Despre: Exagerezi
Data: 3 iunie 2011, 13:06 ora Coastei de Est
Către: Christian Grey

Dragă domnule Morocănos,
Uşile aeronavei sunt încă deschise. Avem întârziere, dar numai zece minute. Siguranţa mea şi a celorlalţi pasageri este garantată. Deocamdată poţi să-ţi pui deoparte palma aceea care te tot mănâncă.

Domnişoara Steele

Zâmbesc şovăielnic. *Domnul Morocănos, ha?* Şi fără sărut. *Ah, Doamne.*

De la: Christian Grey
Despre: Scuze — am pus deoparte palma care mă tot mănâncă
Data: 3 iunie 2011, 10:08
Către: Anastasia Steele

Mi-e dor de tine şi de gura ta obraznică, domnişoară Steele.
Vreau să ajungi cu bine acasă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Îţi accept scuzele
Data: 3 iunie 2011, 13:10 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Se-nchid uşile. N-o să mai auzi nicio vorbuliţă de la mine, mai ales din cauză că eşti surd.

Pe mai târziu.

Ana x

Sărutul s-a întors. *Doamne, ce mă bucur.* Mă desprind cu greu de ecranul computerului şi iau telefonul ca să-l sun pe Welch.

La ora unu o refuz pe Andrea care-mi propune să-mi aducă prânzul în birou. Trebuie să ies de-aici. Pereţii biroului se prăbuşesc parcă peste mine şi cred că asta se întâmplă pentru că n-am aflat nimic despre Leila.

Sunt îngrijorat. *La naiba, a venit să mă vadă.* A decis să-mi transforme casa în scenă de teatru. Cum aş putea să nu iau toată situaţia personal? De ce nu mi-a scris sau de ce nu mi-a telefonat? Dacă avea probleme, aş fi ajutat-o. Aş fi ajutat-o — am mai făcut-o.

Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Trec pe lângă Olivia şi Andrea, care par ocupate, deşi observ cât de mirată mă priveşte Andrea când intru în lift.

Afară e o după-amiază strălucitoare. Inspir adânc şi simt mirosul pătrunzător şi liniştitor de sare care vine dinspre Canal. Poate c-ar trebui să-mi iau liber pentru tot restul zilei? Dar nu pot. Am o întâlnire cu primarul în după-amiaza asta. E enervant — oricum îl văd şi mâine, la Gala Camerei de Comerţ.

Gala!

Din senin îmi vine o idee şi mă îndrept către un mic magazin pe care-l ştiu eu, cu un nou scop în viaţă.

După întâlnirea de la biroul primarului, merg pe jos cam zece străzi până la Escala; Taylor e plecat la aeroport s-o ia pe Ana.

Când intru în living, o găsesc pe Gail la bucătărie.

— Bună seara, domnule Grey.

— Bună, Gail. Cum ţi-a mers azi?

— Bine, mulţumesc, domnule.

— Te simţi mai bine?

— Da, domnule. Au venit hainele pentru domnişoara Steele — le despachetez şi le agăţ în dulapul din camera ei.

— Minunat. Niciun semn de la Leila?

Întrebare tâmpită: Gail m-ar fi sunat.

— Nu, domnule. A mai sosit asta.

Ridică o sacoşă roşie.

— Super.

Iau sacoşa, ignorând încântarea din ochii ei.

— Câte persoane sunt diseară la cină?

— Două, mulţumesc. Şi, Gail...

— Da, domnule.

— Poţi să pui cearşafurile de satin pe patul din camera de joacă?

Sper s-o duc acolo pe Ana la un moment dat weekendul acesta.

— Da, domnule Grey, spune ea, un pic surprinsă.

Se întoarce la ce făcea ea în bucătărie, lăsându-mă puţin dezorientat de comportamentul ei.

Poate că Gail nu-i de acord, dar asta îmi doresc de la Ana.

În birou, scot cutia de la Cartier din pungă. E un cadou pentru Ana, pe care o să i-l dau mâine, chiar înainte de gală: o pereche de cercei. Simpli. Eleganţi. Superbi. Exact ca ea. Zâmbesc; chiar atunci când poartă jeanşii şi tenişii are un anumit farmec strengăresc.

Sper să-mi accepte cadoul. Ca supusă n-ar avea de ales, dar, având în vedere aranjamentul nostru alternativ, nu ştiu care-i va fi reacţia. Oricare-ar fi aceasta, va fi interesant. Mă surprinde întotdeauna. Pun cutia în sertarul biroului şi-mi atrage atenţia un sunet care vine dinspre computer. Am primit ultimele schiţei ale tabletei de la Barney şi de-abia aştept să le văd.

Peste cinci minute, sună şi Welch.

— Domnule Grey, şuieră el.

— Da. Ce veşti ai?

— Am vorbit cu Russell Reed, soţul doamnei Reed.

— Şi?

Ies valvârtej din birou şi mă opresc lângă ferestrele din living.

— Spune că soţia lui e în vizită la părinţi, mă anunţă Welch.

— Poftim?

— Exact aşa.

Welch pare la fel de scos din sărite ca şi mine.

Cu oraşul Seattle la picioare şi cu gândul că doamna Reed alias Leila Williams este undeva acolo, mă enervez şi mai tare. Îmi trec degetele prin păr.

— Poate că asta i-a spus lui.

— Poate, spune el. Dar n-am găsit nimic până acum.

— Nicio urmă?

Nu-mi vine să cred c-a dispărut, pur şi simplu.

— Nimic. Dar e suficient să folosească un bancomat, să încaseze un cec sau să intre pe vreun site de socializare şi dăm de ea.

— Bine.

— Am dori să ne uităm şi peste înregistrările camerelor de supraveghere din jurul spitalului. Dar va costa şi va dura mai mult. Doriţi să fac asta?

— Da.

Mă trec fiorii — şi nu din cauza convorbirii. Cumva mă simt urmărit. Mă răsucesc şi-o văd pe Ana stând în pragul uşii, privindu-mă fix, cu sprânceana ridicată şi cu o expresie îngândurată, îmbrăcată într-o fustă foarte, foarte scurtă. E toată numai ochi şi picioare... mai ales picioare. Mi le imaginez încolăcite în jurul mijlocului meu.

Uitându-mă la ea, dorinţa, pură şi reală, îmi face sângele să fiarbă.

— Ne ocupăm imediat, spune Welch.

Termin discuţia cu el, cu ochii aţintiţi la Ana, apoi mă apropii de ea, scoţându-mi haina şi cravata şi aruncându-le pe canapea.

Ana.

O cuprind în braţe, trăgând-o de părul prins în coadă, lipindu-mi buzele nerăbdătoare de ale ei. Are gust de paradis şi de acasă şi de Ana. Aroma ei îmi invadează nările când îmi oferă gura ei dulce şi caldă. Trupul mi se încordează, nerăbdător şi dornic, iar limbile ni se împletesc. Vreau să mă pierd în ea, să uit de sfârşitul ăsta oribil de săptămână, să uit de toate în afară de ea.

Buzele-mi freamătă lângă gura ei şi-i desfac părul, în vreme ce îşi încurcă degetele într-ale mele. Mă simt dintr-odată copleşit de dorinţă, disperat după ea. Mă dau în spate, uitându-mă fix la chipul ei ameţit de atâta pasiune.

Şi eu mă simt la fel. *Ce-mi face fata asta?*

— Ce s-a întâmplat? şopteşte ea.

Iar răspunsul îmi sună în cap, cât se poate de clar.

Mi-a fost dor de tine.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors. Vino cu mine la duş. Acum.

— Da, răspunde ea, cu voce răguşită.

O iau de mână şi mergem la baie. Dau drumul duşului, apoi o privesc. E splendidă, privindu-mă cu ochii ei care licăresc nerăbdători. Privirea mea îi coboară pe trup, către picioarele goale. N-am văzut-o niciodată într-o fustă atât de scurtă, atât de dezgolită, şi nu sunt sigur că sunt de acord cu asta. *E făcută doar pentru ochii mei.*

— Îmi place fusta ta. E foarte scurtă.

Prea scurtă.

— Ai picioare foarte frumoase.

Mă descalţ, îmi scot şosetele şi, fără să-şi ia ochii de la mine, îşi scoate şi ea pantofii.

Dă-l naibii de duş. O vreau chiar acum.

Mă apropii de ea, o prind de cap şi o lipesc cu spatele de zid. Respiră printre buzele întredeschise. Îi iau faţa în mâini şi-mi trec degetele prin părul ei, sărutând-o: pe obraz, pe gât, pe gură. E un nectar şi nu mă pot sătura de ea. Începe să gâfâie şi mă apucă de

braţe, dar de data aceasta întunericul de dinăuntru nu protestează la atingerea ei. E doar Ana, în toată splendoarea inocenţei ei, sărutându-mă cu pasiune, aşa cum o sărut şi eu.

Sângele mi s-a încins de dorinţă, iar erecţia mi-a devenit dureroasă.

— Te vreau acum. Aici... repede şi tare, murmur eu, în vreme ce mâinile îmi alunecă în sus, pe coapsele ei, pe sub fustă. Tot mai sângerezi?

— Nu.

— Bine.

Îi ridic fusta deasupra şoldurilor, îmi înfig ambele degete mari în lenjeria ei de bumbac şi mă las în jos, îngenunchind şi trăgându-i chiloţii.

Gâfâie când o apuc de şolduri şi îi sărut punctul dulce acoperit de păr pubian. Îmi mut mâinile pe partea din spate a coapselor sale, îi desfac picioarele şi îmi apropii limba de clitorisul ei. Când îmi încep asaltul, degetele ei mi se înfig în păr. Limba mea o chinuie, iar ea geme şi îşi lasă capul în spate, rezemându-se de perete.

Miroase senzaţional. Are un gust minunat.

Geme şi-şi mişcă şoldurile odată cu limba mea invadatoare şi insistentă, iar picioarele ei încep să tremure.

Destul. Vreau să-mi dau drumul în ea.

Va fi din nou o atingere directă, ca la Savannah. O eliberez, mă ridic şi îi apuc faţa în mâini, sărutându-i apăsat gura surprinsă şi dezamăgită. Îmi deschei fermoarul şi o ridic.

— Pune-ţi picioarele în jurul meu, iubito.

Am o voce aspră şi zorită. De îndată ce face cum i-am spus, o pătrund, alunecând în ea.

E a mea. E raiul însuşi.

Se agaţă de mine şi scânceşte când intru în ea — încet la început, apoi mai iute, până ce trupul meu pune stăpânire pe ea, din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare, cu faţa lipită de gâtul ei. Geme şi o simt cum se strânge mai aproape de mine şi mă

pierd în ea, în noi, iar ea ajunge la orgasm, cu un țipăt de plăcere. O simt cum pulsează în jurul trupului meu și asta mă face să mă dezlănțui. Îmi dau drumul adânc și tare înăuntrul ei, strigându-i răgușit numele.

O sărut pe gât, așteptând-o să se liniștească, și nu vreau să mă retrag. Suntem înconjurați de aburi, iar cămașa și pantalonii mi s-au lipit de trup, dar nu-mi pasă. Ana își încetinește respirația și pare mult mai grea în brațele mele, acum, că s-a relaxat. Când ies din ea, are o expresie amețită, așa că o ajut să aterizeze pe ambele picioare. Zâmbește triumfător.

— Pari bucuros să mă vezi, zice ea.

— Da, domnișoară Steele, cred că bucuria mea se vede cu ochiul liber. Vino — hai să te bag la duș.

Mă dezbrac repede și, când sunt complet gol, încep să-i desfac nasturii de la bluză. Privirea i se mută de la mâinile mele la fața mea.

— Cum ai călătorit? o-ntreb.

— Bine, mulțumesc, spune ea, cu vocea puțin răgușită. Mulțumesc încă o dată pentru biletul de la clasa întâi. E mult mai frumos să călătorești așa.

Trage adânc aer în piept, ca și cum și-ar face curaj.

— Am câteva vești.

— Ah?

Acum ce mai e? Îi scot bluza și-o așez peste hainele mele.

— Am o slujbă.

Pare că șovăie.

De ce? Credea că mă voi supăra? Sigur că și-a găsit o slujbă. Mă simt foarte mândru de ea.

— Felicitări, domnișoară Steele. Acum îmi spui și unde? întreb zâmbind.

— Nu știi?

— De ce aș ști așa ceva?

— Cu tehnicile tale de urmărie, mă gândeam că puteai afla…

Se oprește din vorbit, studiindu-mi chipul.

— Anastasia, nu m-aș gândi niciodată să intervin în cariera ta. Numai dacă mi-ai cere tu asta, desigur.

— Deci nu știi la ce companie m-am angajat?

— Nu. Știu că sunt patru edituri în Seattle — deci presupun că la una dintre ele.

— La SIP, mă anunță ea.

— Ah, cea mică, super. Bravo.

Este compania pe care Ros o consideră potrivită pentru a fi preluată. Va fi ușor.

O sărut pe Ana pe frunte.

— Deșteaptă fată. Când începi?

— Luni.

— Așa de curând? Ia să profit eu de tine cât mai pot. Întoarce-te.

Mă ascultă imediat. Îi scot sutienul și fusta, apoi o apuc de fund și o sărut pe umăr. Mă lipesc de ea și îi adulmec părul. Parfumul ei îmi rămâne în nări, familiar, liniștitor și unic. Îi simt trupul lângă al meu și asta mă calmează și mă excită, deopotrivă. Are tot ce-i trebuie.

— Mă intoxici, domnișoară Steele, și mă liniștești. Ești o combinație foarte ciudată.

O sărut pe păr, bucuros că e aici, apoi o iau de mână și o trag sub jetul fierbinte.

— Au, scâncește ea și închide ochii.

— E doar puțină apă fierbinte.

Îi zâmbesc cu subînțeles. Deschizând un singur ochi, își ridică bărbia și se lasă în voia apei fierbinți.

— Întoarce-te, îi ordon. Vreau să te spăl.

Ea se execută, iar eu îmi torn puțin gel de duș în palmă și încep s-o masez pe umeri.

— Mai am ceva să-ți spun, zice ea, cu umerii încordați.

— Da?

Îmi păstrez tonul blând. *De ce s-a încordat?* Mâinile îmi alunecă peste sânii ei superbi.

— Expoziţia de fotografie a prietenului meu José se deschide joi la Portland.

— Aşa, şi ce-i cu asta?

Din nou fotograful?

— I-am promis că mă duc. Vrei să vii cu mine?

Cuvintele îi ies repede din gură, ca şi cum de-abia ar fi aşteptat să le rostească.

O invitaţie? Sunt uluit. Eu nu primesc invitaţii decât de la familia mea, de la partenerii de afaceri şi de la Elena.

— La ce oră?

— Deschiderea e la şapte şi jumătate.

Şi asta va însemna *mai mult*, cu siguranţă. O sărut pe ureche şi şoptesc:

— Bine.

Îşi relaxează umerii şi se sprijină de mine. Pare uşurată şi nu ştiu dacă să mă amuz sau să mă enervez. Atât de inabordabil sunt?

— Aveai emoţii când mi-ai pus această întrebare?

— Da. Cum ţi-ai dat seama?

— Anastasia, tot trupul ţi s-a relaxat dintr-odată.

Îmi ascund iritarea.

— Păi, asta pentru că pari... ăă... tipul gelos.

Da. Sunt gelos. Când mă gândesc că Ana poate fi cu altcineva mă tulbur imediat. Foarte tare.

— Da, sunt. Şi-ai face bine să ţii minte asta. Dar mulţumesc că m-ai invitat. O să mergem cu *Charlie Tango.*

Îmi zâmbeşte repede, iar mâinile mele o mângâie pe corp, corpul acesta pe care mi l-a dat mie şi nimănui altcuiva.

— Pot să te spăl? mă-ntreabă ea, distrăgându-mi atenţia.

— Nu prea cred.

O sărut pe gât în timp ce-o spăl pe spate.

— O să mă laşi vreodată să te-ating?

Mă imploră cu blândeţe, dar asta nu opreşte întunericul care apare de nicăieri şi mă prinde ca o gheară de gât.

Nu.

Îl alung, concentrându-mă asupra fundului Anei, asupra posteriorului ei superb. Trupul meu reacţionează imediat — înfruntând întunericul. Am nevoie de ea. Am nevoie să-mi alunge teama.

— Pune-ţi mâinile pe perete, Anastasia. O să ţi-o trag din nou, şoptesc eu, iar ea, cu o privire speriată, îşi sprijină mâinile de plăcile de faianţă.

O apuc de şolduri, dezlipind-o de perete.

— Ţine-te bine, Anastasia, o avertizez, în vreme ce apa îi curge pe spate.

Îşi lasă capul în jos, iar eu îmi trec mâinile peste părul ei pubian. Ea se zbate, frecându-şi fundul de erecţia mea.

La naiba! Şi uite-aşa, teama mea ancestrală se topeşte.

— Vrei să-ţi fac asta? o întreb în vreme ce degetele mele o ating uşor.

Ca răspuns, ea dă din fund lipindu-se de penisul meu, ceea ce mă face să zâmbesc.

— Spune-mi, îi cer eu, cu vocea gâtuită.

— Da.

Răspunsul ei afirmativ taie jetul de apă care curge, ţinând întunericul la distanţă.

Ah, iubito.

Încă e umedă de la partida de dinainte — de la mine, de la ea — nici nu mai ştiu.

În acel moment mă gândesc cu recunoştinţă la dr. Greene: gata cu prezervativele. O pătrund pe Ana şi, încetişor, o fac din nou a mea.

O înfăşor într-un halat de baie şi o sărut apăsat.

— Usucă-ţi părul, îi ordon, oferindu-i un uscător de păr pe care eu nu-l folosesc niciodată. Ţi-e foame?

— Mor de foame, recunoaşte ea şi nu-mi dau seama dacă e adevărat sau dacă vrea doar să-mi facă pe plac.

Dar mă bucur.

— Grozav. Şi eu. Mă duc să văd ce pregăteşte doamna Jones pentru cină. Ai zece minute la dispoziţie. Nu te-mbrăca.

O mai sărut o dată şi mă duc la bucătărie.

Gail spală ceva în chiuvetă. Îşi ridică privirea când trag cu ochiul peste umărul ei.

— Scoici, domnule Grey, zice ea.

Delicioase. Pasta alle Vongole, unul dintre felurile mele favorite.

— Zece minute? o-ntreb.

— Douăsprezece, spune ea.

— Grozav.

Îmi aruncă o privire în timp ce mă îndrept către birou. O ignor. M-a mai văzut şi înainte aproape despuiat — care naiba e problema ei?

Îmi verific e-mailurile şi telefonul ca să văd dacă am vreo veste despre Leila. Nimic — dar, de când s-a întors Ana, nu mă mai simt la fel de disperat ca înainte.

Ana intră în bucătărie în acelaşi timp cu mine, ademenită, fără-ndoială, de mirosul delicios. Când dă cu ochii de doamna Jones, îşi ridică jenată gulerul halatului.

— Chiar la timp, spune Gail, servindu-ne masa în două castroane aşezate pe blatul de la bucătărie.

— Stai jos.

Îi arăt unul dintre taburetele înalte. Privirea neliniştită a Anei trece de la mine la doamna Jones.

Se roşineză.

Iubito, am angajaţi. Obişnuieşte-te cu asta.

— Vrei vin? o-ntreb, ca să-i distrag atenţia.

— Te rog, zice ea rezervată şi ia loc.

Deschid o sticlă de Sancerre şi torn în două pahare mici.

— Este şi brânză în frigider, domnule, dacă doriţi, spune Gail.

Aprob din cap şi ea iese din cameră, spre uşurarea Anei. Mă aşez şi eu.

— Noroc.

Ridic paharul.

— Noroc, răspunde Ana, şi ciocnim paharele de cristal.

Gustă şi scoate un sunet de apreciere. Poate chiar îi *este* foame.

— Ai de gând să-mi spui? întreabă.

— Ce să-ţi spun?

Doamna Jones s-a întrecut pe sine; pastele sunt delicioase.

— Ce-am vorbit în somn.

Scutur din cap.

— Mănâncă. Ştii că-mi place să te văd mâncând.

Se încruntă, făcând pe exasperata.

— Eşti atât de pervers, spune ea, mai mult pentru sine.

Ah, iubito, nici n-ai tu idee. Şi apoi îmi vine un gând: poate c-ar trebui să încercăm ceva nou diseară, în camera de joacă. Ceva distractiv.

— Povesteşte-mi despre prietenul ăsta al tău, o rog.

— Prietenul meu?

— Fotograful.

Încerc să par degajat, dar ea mă priveşte încruntându-se.

— Păi, ne-am cunoscut în prima zi de facultate. A absolvit ingineria, dar pasiunea lui e fotografia.

— Şi?

— Atât.

Mă enervează răspunsurile astea evazive ale ei.

— Atât?

Îşi aruncă părul peste umăr.

— Am devenit buni prieteni. Am aflat că tata şi tatăl lui José au lucrat împreună în armată înainte să mă nasc eu. Au reluat legătura şi acum sunt de nedespărţit.

Oh.

— Tatăl tău şi tatăl lui?

— Da.

Îşi răsuceşte pastele pe furculiţă.

— Înţeleg.

— Chestia asta-i delicioasă.

Îmi zâmbeşte mulţumită şi halatul îi cade un pic, dezgolindu-i rotunjimea unui sân. Priveliştea asta mă excită.

— Cum te simţi? o-ntreb.

— Bine, spune ea.

— Mai rezişti?

— La ce?

— La vin?

La sex? În camera de joacă?

— Un pahar mic, te rog.

Îi mai torn un pic de Sancerre. Nu vreau să bem niciunul dintre noi prea mult dacă mergem să ne jucăm.

— Cum merge cu, ăăă... problema care te-a făcut să te-ntorci la Seattle?

Leila. La naiba. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mi-a scăpat de sub control. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji, Anastasia. În seara asta am planuri cu tine.

Vreau să văd dacă putem aplica acest aşa-zis aranjament al nostru în ambele sensuri.

— Serios?

— Da. Vreau să fii gata şi să m-aştepţi în camera de joacă în cincisprezece minute.

Mă ridic, observându-i reacţia. Bea puţin din paharul cu vin şi face ochii mari.

— Poţi să te pregăteşti la tine-n cameră. Întâmplător, acum ai dulapul plin cu haine pentru tine. Şi nu vreau să ne certăm pe tema asta.

Rămâne surprinsă, cu gura în forma literei *o*. Iar eu îi arunc o privire severă, ca nu cumva să-ndrăznească să se certe cu mine. În mod remarcabil, ea nu zice nimic, iar eu mă duc în birou ca să-i scriu lui Ros şi să-i spun că vreau să-nceapă procedurile de preluare a editurii SIP cât de curând posibil.

Mă uit peste câteva e-mailuri de la muncă, dar nu găsesc nimic despre doamna Reed. O las pe Leila deoparte; m-a preocupat în ultimele douăzeci şi patru de ore. În seara asta o să mă concentrez asupra Anei — şi-o să mă distrez.

Când mă-ntorc în bucătărie, constat că Ana a dispărut; presupun că e sus, ca să se pregătească.

În cameră îmi scot halatul şi-mi pun jeanşii preferaţi. În timpul ăsta, îmi vin în minte imaginile cu Ana în baie — spatele ei fără cusur, apoi mâinile ei lipite de plăcile de faianţă în timp ce i-o trăgeam.

Frate, fata asta are rezistenţă.

Hai să vedem câtă.

Într-o stare vecină cu euforia, îmi iau iPod-ul din living şi urc valvârtej în camera de joacă.

Când o găsesc pe Ana îngenuncheată, aşa cum trebuie, la intrare, cu faţa spre cameră — cu privirea coborâtă şi doar cu chiloţii pe ea — primul meu sentiment este unul de uşurare.

E încă aici; are chef.

Al doilea sentiment e unul de mândrie: mi-a urmat instrucţiunile cuvânt cu cuvânt.

Îmi ascund cu greu un zâmbet.

Domnişoara Steele nu se dă înapoi de la nicio provocare.

Închid uşa în urma mea şi observ că şi-a lăsat halatul de baie în cuier. Trec desculţ pe lângă ea şi-mi pun iPod-ul pe comodă. M-am gândit s-o privez de toate simţurile, în afară de atingere, şi să văd cum se descurcă. Pe pat sunt aşezate cearşafurile de satin.

Iar cătuşele de piele sunt la locul lor.

Din comodă scot un elastic de păr, o bandă pentru ochi, o mănuşă de blană, dopuri de urechi şi un transmiţător portabil proiectat de Barney pentru iPod-ul meu. Aşez toate aceste obiecte într-un şir ordonat, conectând transmiţătorul la iPod şi lăsând-o pe Ana să aştepte. Aşteptarea face jumătate din construirea unui scenariu. Când sunt mulţumit mă duc şi mă aşez lângă ea.

Capul Anei este plecat, iar lumina palidă de afară îi scoate pielea în evidenţă. Pare umilă şi frumoasă, exact cum trebuie să fie o supusă.

— Arăţi minunat.

Îi iau faţa în palme şi-i dau capul pe spate până când ochii ei albaştri întâlnesc cenuşiul ochilor mei.

— Eşti o femeie frumoasă, Anastasia. Şi eşti toată a mea, îi şoptesc. Ridică-te.

E puţin rigidă când se ridică.

— Uită-te la mine, îi comand şi când mă uit în ochii ei, îmi dau seama că mă pot pierde în privirea ei gravă şi concentrată.

I-am captat toată atenţia.

— N-avem un contract semnat, Anastasia, dar am discutat despre limite. Şi vreau să ne-amintim că avem cuvinte de siguranţă, bine?

Ea clipeşte de câteva ori, dar nu zice nimic.

— Care sunt acestea? o întreb.

Şovăie.

Ah, n-o să meargă niciodată.

— Care sunt cuvintele de siguranţă, Anastasia?

— Galben.

— Şi?

— Roşu.

— Să le ţii minte.

Ridică din sprânceană supărată şi e pe cale să spună ceva.

O, nu. Nu în camera mea de joacă.

— Nu începe şi aici cu gura ta obraznică, domnişoară Steele. Sau ţi-o trag fix acolo, aşa în genunchi cum eşti. Înţelegi?

Oricât de mult mi-ar plăcea această idee, tot ce vreau în acest moment este supunerea ei.

Îşi ascunde supărarea.

— Deci?

— Da, domnule, zice ea repede.

— Fată ascultătoare. Intenţia mea nu e să foloseşti cuvintele de siguranţă pentru că te va durea. Ceea ce vreau să-ţi fac este foarte intens. Foarte intens, iar tu va trebui să mă ghidezi. Pricepi?

Expresia îi rămâne neschimbată; nu se dă de gol cu nimic.

— Totul se va reduce la atingere, Anastasia. Nu mă vei vedea sau auzi. Dar mă vei simţi.

Fără să-i bag în seamă privirea uimită, dau drumul iPod-ului de pe comodă şi-l trec pe modul auxiliar.

Trebuie doar să aleg un cântec; şi în acel moment îmi aduc aminte de discuţia noastră din maşină, după ce a dormit în patul meu la The Heathman.

Să vedem dacă-i place o bucată corală din vremea dinastiei Tudor.

— O să te leg de patul ăsta, Anastasia. Dar mai întâi te voi lega la ochi şi — îi arăt iPod-ul — nu mă vei putea auzi. Tot ce vei auzi tu va fi muzica pe care o voi alege eu.

Cred că pe faţa ei citesc surprindere, dar nu sunt sigur.

— Vino-ncoace.

O duc către capătul patului.

— Stai aici.

Mă aplec, îi inhalez parfumul dulce şi-i şoptesc la ureche:

— Aşteaptă aici. Ţine-ţi privirea către pat. Imaginează-ţi că eşti acolo întinsă, legată şi în întregime la dispoziţia mea.

Inspiră adânc.

Da, iubito. Gândeşte-te la asta. Rezist tentaţiei de-a o săruta uşor pe umăr. Mai întâi trebuie să-i împletesc părul şi s-aduc o cravaşă. Iau elasticul de păr de pe comodă şi din raft aleg cravaşa mea favorită, pe care o îndes în buzunarul de la spate al jeanşilor.

Când mă întorc mă aşez în spatele ei, o apuc uşor de păr şi i-l împletesc.

— Oricât de mult mi-ar plăcea codiţele tale, Anastasia, de-abia aştept să ţi-o trag cât mai repede. Deci una ajunge.

Îi leg părul şi o trag de coadă ca s-o forţez să se dea în spate şi să se lipească de mine. Îi înfăşor coada în jurul încheieturii, o

trag înspre dreapta, făcând-o să-şi aplece capul şi să-şi dezvelească gâtul. Îmi plimb nasul de la lobul urechii către umăr, sărutând-o şi muşcând-o încet.

Hmm... Miroase atât de bine.

Ea tremură şi geme încet, cu gura închisă.

— Linişte, o atenţionez şi, scoţând cravaşa din buzunar, mă întind peste ea şi i-o arăt, mângâind-o peste braţe.

Aud cum îşi recapătă suflul şi văd cum strânge din degete.

— Atinge-o, îi şoptesc, ştiind că asta-şi doreşte.

Ea ridică mâna, apoi îşi trece degetele peste limbile moi din piele întoarsă. Mă excită.

— O să folosesc asta. Nu te va durea, dar te va face foarte sensibilă. Care sunt cuvintele de siguranţă, Anastasia?

— Ăă... „galben" şi „roşu", domnule, murmură ea, speriată de cravaşă.

— Fată ascultătoare. Ţine minte, în mare parte teama este la tine-n cap.

Las cravaşa pe pat şi-mi trec degetele pe pielea ei, peste rotunjimile şoldurilor, apoi i le strecor în chiloţi.

— N-ai nevoie de ăştia.

Îi trag în jos şi îngenunchez în spatele ei. Ea se ţine de stâlp şi se chinuie să-şi scoată lenjeria.

— Potoleşte-te, îi ordon şi îi sărut fundul, muşcând-o uşor de fiecare fesă. Acum întinde-te. Cu faţa-n sus.

O plesnesc o dată, iar ea sare, speriată şi se chirceşte în pat. Stă întinsă, cu faţa la mine, neluându-şi ochii de la mine, nerăbdătoare — poate şi puţin agitată, cred.

— Pune-ţi mâinile deasupra capului.

Face cum îi spun. Aduc dopurile de urechi, banda pentru ochi, iPod-ul şi telecomanda de pe comodă. Mă aşez lângă ea pe pat şi-i arăt iPod-ul cu transmiţător. Privirea i se plimbă de la chipul meu la aparatele pe care le am în mână şi înapoi.

— Asta trimite ce se aude pe iPod în sistemul audio din cameră. Eu pot auzi ce auzi tu şi am şi telecomandă pentru asta.

După ce le vede pe toate, îi bag dopurile în urechi şi aşez iPod-ul pe pernă.

— Capul sus.

Se supune, iar eu îi pun banda peste ochi. Ridicându-mă, îi iau mâna stângă şi o leg cu cătuşele de piele la capătul patului. O mângâi cu degetele pe braţul ei întins. Păşesc uşor în jurul patului, iar capul ei se mişcă, urmărindu-mi sunetul paşilor; o leg şi de mâna dreaptă, punându-i cătuşa peste încheietură.

Respiraţia Anei se accelerează; aerul iese haotic şi repezit, printre buzele ei întredeschise. Un val de roşeaţă îi cuprinde pieptul, iar ea se zbate şi-şi ridică şoldurile nerăbdătoare.

Bravo.

La picioarele patului o apuc de ambele glezne.

— Capul sus din nou, îi ordon.

Se execută imediat, iar eu o trag înspre mine astfel încât braţele să-i fie cât se poate de întinse.

Geme încetişor şi-şi ridică din nou şoldurile.

Îi pun cătuşele la glezne, legând-o de colţurile patului, fiind acum e cu membrele desfăcute în faţa mea, iar eu fac un pas în spate ca să admir peisajul.

La naiba.

Oare a mai arătat vreodată atât de sexy?

Este la dispoziţia mea, în întregime şi de bunăvoie. Faptul că ştiu acest lucru mă ameţeşte şi mă minunez preţ de o clipă în faţa curajului şi generozităţii sale.

Mă smucesc din faţa priveliştii fascinante şi iau din comodă mănuşa din blană de iepure. Înainte să mi-o pun, apăs pe telecomandă; se aude un şuierat scurt, apoi începe bucata muzicală formată din patruzeci de părţi, iar vocea angelică a solistei răsună în toată camera de joacă, plutind pe deasupra încântătoarei domnişoare Steele.

Ascultă muzica şi se potoleşte.

Mă plimb în jurul patului, sorbind-o din priviri.

Mă întind şi-o mângâi pe gât cu mănuşa. Inspiră adânc şi trage de cătuşe, dar nu ţipă şi nici nu-mi spune să mă opresc. Îi trec uşor mâna înmănuşată peste gât, peste piept, peste sâni, bucurându-mă că libertatea de mişcare îi e limitată. Îi mângîi sânii, o trag uşor de fiecare sfârc, iar geamătul ei de plăcere mă încurajează s-o iau în jos. Îi explorez tot trupul într-un ritm voit lent: abdomenul, şoldurile, coapsele şi apoi fiecare picior. Muzica devine mai dramatică, şi mai multe voci se alătură corului în contrapunct perfect cu mâna mea. Îi privesc gura ca să-mi dau seama cum se simte; acum gâfâie de plăcere, acum îşi muşcă buza. Când îmi trec mâna peste sexul ei, îşi încordează fundul, împingându-se în mâna mea.

Deşi în mod normal mi-ar plăcea s-o ţintuiesc într-un loc, mişcarea aceasta îmi face plăcere.

Domnişoara Steele se distrează. E lacomă.

Când o mângâi din nou pe sâni, sfârcurile i se întăresc.

Da.

Acum, că i-am sensibilizat pielea, îmi scot mănuşa şi apuc cravaşa. Cu mare grijă, îi trec capetele noduroase peste piele, urmând acelaşi tipar: peste piept, peste sâni, peste abdomen, peste părul pubian şi în jos pe picioare. Şi mai multe voci se alătură corului, iar eu ridic cravaşa şi-i trec limbile peste abdomen. Ea ţipă, surprinsă, cred eu, dar nu rosteşte cuvântul de siguranţă. O las o clipă să absoarbă senzaţia, apoi repet mişcarea — un pic mai tare de data asta.

Se zbate în cătuşe şi ţipă din nou, un strigăt înăbuşit — dar tot nu-i cuvântul de siguranţă. Îi trec cravaşa peste sâni, iar ea îşi lasă capul pe spate şi scoate un strigăt mut, cu gura întredeschisă şi zbătându-se în satinul roşu.

Şi tot nu spune cuvântul de siguranţă. Ana acceptă că este o ciudată.

Freamăt de plăcere când încep s-o biciuiesc pe tot trupul, privind cum pielea i se înfierbântă sub muşcăturile limbilor cravaşei. Când corul face o pauză, fac şi eu.

Dumnezeule. Arată uluitor.

Încep din nou când reîncepe muzica şi toate vocile cântă împreună; o plesnesc cu cravaşa la nesfârşit, iar ea se zbate la fiecare lovitură.

Când în cameră răsună ultima notă, mă opresc şi eu, lăsând cravaşa să cadă pe podea. Am rămas fără răsuflare, gâfâind de dorinţă şi plăcere.

La naiba.

Ea zace pe pat, neajutorată, cu pielea înroşită, gâfâind.

Ah, iubito.

Mă urc între picioarele ei. Când muzica începe din nou, iar solista cântă cu vocea dulce a unui înger, o iau de la capăt pe acelaşi drum străbătut cu mănuşa şi cu cravaşa — doar că de data aceasta cu gura, sărutând, lingând şi venerând fiecare centimetru al trupului ei. Mă joc cu fiecare sfârc până când se întăresc şi lucesc de salivă. Se zbate cât îi permit cătuşele şi geme sub greutatea mea. Limba mea îi coboară pe abdomen, în jurul buricului, curăţând-o. O gust. O venerez. Cobor către clitorisul ei dulce şi dezgolit care imploră să fie atins de limba mea. O ling, absorbindu-i parfumul, absorbindu-i reacţia, până simt cum începe să tremure sub mine.

Ah, nu. Nu încă, Ana. Nu încă.

Mă opresc, iar ea oftează, dezamăgită.

Îngenunchez între picioarele ei şi-mi desfac fermoarul, eliberându-mi penisul erect. Apoi, aplecându-mă, îi dezleg cătuşa de la glezna stângă. Îşi încolăceşte piciorul în jurul meu într-o mângâiere prelungă până când îi dezleg şi cealaltă gleznă. Odată eliberată, îi masez picioarele ca s-o dezmorţesc, de la gambe către coapse. Freamătă sub mine, ridicându-şi şoldurile în ritmul perfect al corului lui Tallis, în vreme ce degetele mele mari urcă înspre interiorul coapselor ei, care sunt deja umede de excitare.

Îmi înăbuş un geamăt şi o apuc de şolduri, ridicând-o de pe pat, şi o pătrund, dintr-o singură mişcare bruscă.

La naiba.

E alunecoasă şi fierbinte şi umedă, iar trupul îi pulsează lângă al meu.

Nu. Prea curând. Mult prea curând.

Mă opresc deasupra ei, înăuntrul ei, şi fruntea îmi e acoperită de sudoare.

— Te rog, strigă ea, iar eu o ţin şi mai strâns, înăbuşindu-mi dorinţa de a mă pierde din nou în ea.

Închid ochii ca să n-o mai văd întinsă sub mine în toată splendoarea ei şi mă concentrez asupra muzicii; iar când îmi recapăt controlul, încep să mă mişc încet. Corul cântă din ce în ce mai înflăcărat, iar eu măresc ritmul, potrivindu-mă cu forţa şi cadenţa muzicii, bucurându-mă de fiecare centimetru de piele al ei.

Îşi strânge pumnii, îşi dă capul pe spate şi geme.

Da.

— Te rog, mă imploră ea printre dinţii strânşi.

Te-am auzit, iubito.

O aşez pe spate în pat, mă întind deasupra ei, sprijinindu-mă pe coate, şi urmez ritmul, pătrunzând-o şi pierzându-mă în ea şi în muzică.

Dulcea, curajoasa Ana.

Transpiraţia îmi curge pe spate.

Haide, iubito.

Te rog.

Şi, în cele din urmă, îşi dă drumul sub trupul meu, strigând de plăcere şi ajutându-mă să ajung la un orgasm atât de intens şi de epuizant, încât mă pierd cu totul. Mă prăbuşesc peste ea, iar lumea mea se mişcă şi se rearanjează, lăsându-mi în capul pieptului o emoţie necunoscută până acum, care mă consumă.

Clatin din cap, încercând să alung acest sentiment sinistru şi derutant. Mă întind, iau telecomanda şi opresc muzica.

Gata cu Tallis.

Cu siguranţă, muzica a contribuit la această experienţă aproape religioasă. Mă încrunt, încercând să-mi stăpânesc propriile

sentimente, dar nu reuşesc. Ies din Ana şi mă întind s-o eliberez din toate cătuşele.

Ea oftează şi-şi strânge degetele, iar eu îi scot cu blândeţe banda de la ochi şi dopurile din urechi.

Clipeşte la mine cu ochii ei mari şi albaştri.

— Bună, şoptesc.

— Bună şi ţie, spune ea, jucăuşă şi sfioasă.

Răspunsul ei este încântător şi, aplecându-mă, o sărut tandru pe buze.

— Bravo.

Am vocea plină de mândrie.

A făcut-o. A rezistat. De la un cap la altul.

— Întoarce-te.

Face ochii mari, alarmată.

— Vreau doar să te masez pe umeri.

— Ah, bine.

Se răsuceşte şi se prăbuşeşte pe pat cu ochii închişi.

Mă aşez lângă ea şi-i masez umerii.

Scoate un geamăt de plăcere.

— Ce era muzica aceea? întreabă ea.

— Se numeşte *Spem in Alium*, un motet din patruzeci de părţi de Thomas Tallis.

— A fost… copleşitor.

— Mi-am dorit întotdeauna să i-o trag cuiva pe muzica asta.

— Nu cumva şi asta e o altă premieră, domnule Grey?

Râmjesc.

— Într-adevăr, domnişoară Steele.

— Păi, şi la mine este pentru prima dată când mi-am tras-o pe muzica asta, zice ea, cu o voce care-i trădează oboseala.

— Tu şi cu mine avem la activ multe premiere.

— Despre ce-am vorbit în somn, Chris — ăă, domnule?

Nu din nou. *Dă-i o explicaţie, Grey.*

— Ai spus multe lucruri, Anastasia. Ai vorbit despre cuşti şi căpşune. Şi că vrei mai mult, şi că ţi-e dor de mine.

— Asta-i tot?

Pare uşurată.

De ce ar fi atât de uşurată?

Mă întind lângă ea ca să-i văd chipul.

— Ce credeai c-ai spus?

Deschide ochii pentru un moment şi-i închide repede la loc.

— Că eşti urât, îngâmfat şi că nu ştii ce faci în pat.

Un ochi albastru se deschide şi mă priveşte cu prudenţă.

Ah... minte.

— Păi, aşa şi sunt, de fapt, iar acum chiar că mă bagi în ceaţă. Ce-mi ascunzi, domnişoară Steele?

— Nu-ţi ascund nimic.

— Anastasia, habar n-ai să minţi.

— Credeam c-o să mă faci să râd după sex; nu mi se pare amuzant deloc.

Nu mă aşteptam la răspunsul ei, aşa că-i zâmbesc rezervat.

— Nu ştiu să spun glume, îi mărturisesc.

— Domnule Grey! E ceva ce nu poţi tu să faci?

Mă răsplăteşte cu un surâs larg şi molipsitor.

— Nu, habar n-am să spun glume, spun eu, de parcă ar fi un titlu de glorie.

Ea se hlizeşte.

— Nici eu nu ştiu să spun glume.

— Ce sunet minunat, şoptesc eu şi o sărut.

Dar tot n-am aflat de ce e atât de uşurată.

— Iar tu îmi ascunzi ceva, Anastasia. S-ar putea să fiu nevoit să te torturez ca să aflu.

— Ha!

Spaţiul dintre noi se umple cu hohote de râs.

— Cred că m-ai torturat suficient.

Răspunsul ei îmi alungă zâmbetul de pe faţă, iar chipul ei se îndulceşte imediat.

— Poate c-o să te las să mă mai torturezi aşa, zice ea, cu sfială.

Mă simt dintr-odată uşurat.

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnişoară Steele.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnule Grey.

— Te simţi bine? o-ntreb, umil şi neliniştit în acelaşi timp.

— Mai bine de-atât nu se poate.

Îmi zâmbeşte timid.

— Eşti uimitoare.

O sărut pe frunte, apoi mă dau jos din pat şi sentimentul acela rău prevestitor mă copleşeşte din nou. Îl alung, îmi trag fermoarul şi întind mâna ca s-o ajut să se dea jos din pat. Când se ridică în picioare, o trag la mine în braţe şi o sărut, savurându-i gustul.

— În pat, mormăi eu şi-o conduc către uşă.

Acolo o acopăr cu halatul de baie pe care l-a atârnat în cuier şi, înainte să apuce să se-mpotrivească, o iau în braţe şi o car jos, în dormitorul meu.

— Sunt atât de obosită, bâiguie ea când o pun în pat.

— Dormi acum, şoptesc şi o strâng în braţe.

Închid ochii, luptând cu senzaţia neliniştitoare care mă cuprinde şi-mi umple din nou capul pieptului. E ca un dor profund şi ca întoarcerea acasă în acelaşi timp… şi e ceva înfricoşător.

Sâmbătă,
4 iunie 2011

Vântul verii îmi răvăşeşte părul, iar mângâierea lui seamănă cu degetele sprintene ale unei iubite.

Iubita mea.

Ana.

Mă trezesc brusc, derutat. Dormitorul meu e cufundat în beznă, iar Ana doarme lângă mine, respirând uşor şi egal. Mă sprijin într-un cot şi-mi trec mâna prin păr, cu sentimentul straniu că altcineva a făcut exact acelaşi lucru. Privesc în jurul meu prin cameră, uitându-mă atent prin toate colţurile întunecate, dar Ana şi cu mine suntem singuri.

Ciudat. Puteam să jur că mai e cineva aici. Cineva m-a atins.

A fost doar un vis.

Alung acest gând care mă tulbură şi mă uit la ceas. E trecut de 4:30 dimineaţa. Mă răsucesc pe pernă, iar Ana mormăie ceva incoerent şi se-ntoarce cu faţa la mine, încă adormită buştean. E senină şi frumoasă.

Mă uit în tavan, iar luminița alarmei de incendiu mă chinuie încă o dată. N-am semnat niciun contract. Cu toate astea, Ana-i aici. Lângă mine. *Ce înseamnă asta?* Cum o să mă descurc cu ea? O să se supună regulilor mele? Trebuie să știu că e în siguranță. Acesta e pentru mine teritoriu necunoscut; nu pot s-o controlez și asta mă neliniștește.

Îmi aduc aminte de Leila.

La naiba.

Mintea mi-o ia razna: Leila, munca, Ana... și-mi dau seama că n-o să mai adorm. Mă ridic, îmi pun o pereche de pantaloni de pijama, închid ușa dormitorului și mă duc în living, la pian.

Chopin e alinarea mea; notele sumbre se potrivesc cu dispoziția mea și le cânt la nesfârșit. O mișcare subtilă îmi atrage atenția și, ridicându-mi privirea, văd cu coada ochiului că Ana vine către mine, cu pași șovăitori.

— Ar trebui să dormi, murmur eu, dar cânt mai departe.

— Și tu la fel, vine replica ei.

Are o expresie hotărâtă, cu toate astea pare mică și vulnerabilă, așa îmbrăcată doar în halatul meu de baie care-i este mare. Îmi ascund un zâmbet.

— Mă certi, domnișoară Steele?

— Da, domnule Grey, te cert.

— Uite, nu pot să dorm.

Am prea multe gânduri și aș prefera să se ducă înapoi în pat și să se culce. Cred că-i obosită după ziua de ieri. Ea îmi ignoră toanele și se așază lângă mine, pe scaunul pianului, punându-și capul pe umărul meu.

E un gest atât de tandru și de intim încât pierd măsura pentru o clipă, dar continui să cânt, simțindu-mă mai liniștit pentru că e aici, cu mine.

— Asta ce-a fost? întreabă ea când termin de cântat.

— Chopin. Un preludiu. Opus douăzeci și opt, numărul patru. În mi minor, dacă te interesează.

— Întotdeauna mă interesează ce faci tu.

Draga de Ana. O sărut pe păr.

— N-am intenţionat să te trezesc.

— Nu m-ai trezit, spun ea, fără să-şi mişte capul. Cânt-o pe cealaltă.

— Care cealaltă?

— Bucata de Bach pe care ai cântat-o în prima noapte când am rămas aici.

— Ah, Marcello.

Nu-mi mai aduc aminte când am cântat cuiva la cerere. Pentru mine pianul e un instrument solitar, doar pentru urechile mele. Familia mea nu m-a auzit cântând ani întregi. Dar pentru că m-a rugat, o să cânt pentru scumpa mea Ana. Degetele mele mângâie clapele, iar melodia aceasta obsedantă răsună în tot livingul.

— De ce cânţi doar muzică atât de tristă? întreabă ea.

E o muzică tristă?

— Deci aveai doar şase ani când ai început să cânţi?

Continuă cu întrebările, ridicându-şi capul şi studiindu-mă din priviri. Are o expresie curioasă şi dornică să afle cât mai multe, ca de obicei; şi, după noaptea trecută, cine sunt eu să refuz să-i răspund?

— M-am apucat să învăţ să cânt la pian de unul singur ca să-i fac pe plac noii mele mame.

— Ca să te integrezi în familia perfectă?

Vorbele mele din noaptea minunată petrecută la Savannah răsună în glasul ei blând.

— Da, ca să zic aşa.

Nu vreau să vorbesc despre asta şi sunt surprins c-a reţinut atâtea amănunte.

— Tu de ce te-ai trezit? Nu simţi nevoia să te refaci după tot ce s-a întâmplat ieri?

— E opt dimineaţa pentru mine. Şi trebuie să-mi iau pastila.

— Bine că ţi-ai amintit, zic eu. Numai tu ai putea să predai un curs despre cum să-ţi iei anticoncepţionalele după fusul orar. Poate c-ar trebui să mai aştepţi o jumătate de oră, şi încă o jumătate de

oră mâine-dimineaţă. Astfel încât până la urmă să le iei la o oră rezonabilă.

— Bun plan, spune ea. Deci ce putem face în următoarea jumătate de oră?

Păi, aş putea să ţi-o trag pe pianul ăsta.

— Am câteva lucruri în minte.

Încerc să vorbesc pe un ton seducător.

— Pe de altă parte, putem vorbi.

Zâmbeşte provocator.

N-am chef de vorbit.

— Prefer lucrurile la care mă gândesc eu.

Îmi strecor mâna în jurul mijlocului ei, o trag la mine-n poală şi îmi bag nasul în părul ei.

— Tu mereu preferi să faci sex decât să vorbeşti.

Izbucneşte în râs.

— Adevărat. Mai ales cu tine.

Mâinile ei mă cuprind de biceps, cu toate astea întunericul rămâne acolo unde e. O sărut de la baza urechii până pe gât, în jos.

— Poate pe pianul meu, murmur eu, imaginându-mi-o goală, întinsă pe capacul pianului, cu părul revărsat peste margine.

— Vreau să lămurim ceva.

Îmi vorbeşte încet în ureche.

— Mereu curioasă, domnişoară Steele. Ce-i de lămurit?

Îi simt pielea moale şi caldă pe buze când îi dau halatul la o parte de pe umăr cu nasul.

— Noi, spune ea şi acest cuvânt simplu sună ca o rugăciune.

— Hmm. Ce-i cu noi?

Fac o pauză. *Unde vrea să ajungă cu asta?*

— Contractul.

Mă opresc şi mă uit în ochii ei inteligenţi. *Ce-a apucat-o acum?* O mângâi cu degetele pe obraz.

— Cred că acest contract nu mai are nicio importanţă, tu nu crezi?

— Nicio importanţă? spune ea şi zâmbeşte subtil.

— Nicio importanţă.

Zâmbesc şi eu.

— Dar erai atât de strict.

Îndoiala umbreşte privirea Anei.

— Mă rog, asta era înainte. În orice caz, regulile nu sunt lipsite de importanţă, încă stau în picioare.

Trebuie să mă asigur că eşti în siguranţă.

— Înainte? Înainte de ce anume?

— Înainte de…

Înainte de toate astea. Înainte să-mi dai lumea peste cap, înainte să te culci cu mine. Înainte să-ţi pui capul pe umărul meu la pian. Toate astea…

— Mai mult, murmur eu, alungând senzaţia de neliniște cu care deja m-am obişnuit.

— Ah, zice ea, şi cred că-i mulţumită.

— În plus, am fost de două ori în camera de joacă deja şi n-ai fugit mâncând pământul.

— Crezi că asta o să fac?

— Nimic din ce faci tu nu-i previzibil, Anastasia.

V-ul dintre sprâncenele ei încruntate se formează iar.

— Deci, ca să-nţeleg. Vrei să urmez regulile de bază ale contractului tot timpul, dar nu şi restul contractului?

— Numai în camera de joacă. Vreau să urmezi spiritul contractului în camera de joacă şi da, vreau să urmezi toate regulile — tot timpul. Aşa o să ştiu că eşti în siguranţă. Iar eu voi putea să dispun de tine oricând vreau, adaug eu în glumă.

— Şi dacă încalc vreuna dintre reguli? întreabă ea.

— Atunci o să te pedepsesc.

— Dar tu nu vei avea nevoie de permisiunea mea?

— Ba da.

— Şi dacă zic nu? insistă ea.

De ce-i atât de încăpăţânată?

— Dacă spui nu, spui nu şi gata. O să găsesc eu o cale să te conving.

Ar trebui să ştie că aşa e. Nu m-a lăsat s-o plesnesc la fund în hangarul pentru bărci, deşi voiam s-o fac. Dar tot am plesnit-o mai târziu, în aceeaşi seară... cu consimţământul ei.

Se ridică în picioare şi se îndreaptă către living şi, pentru o secundă, am senzaţia că o să fugă, dar ea se răsuceşte, cu o expresie perplexă.

— Deci faza cu pedeapsa rămâne în vigoare.

— Da, dar numai dacă încalci regulile.

Asta-mi este clar. Ei de ce nu-i este?

— Va trebui să le recitesc, zice ea, dintr-odată foarte oficial.

Vrea să facă asta acum?

— Ţi le aduc imediat.

În birou, deschid computerul şi printez regulile, întrebându-mă de ce discutăm aşa ceva la ora cinci dimineaţa.

Când mă-ntorc cu foaia, ea e la chiuvetă, bând un pahar cu apă. Mă aşez pe un taburet şi aştept, uitându-mă la ea. Are trupul rigid şi încordat; nu e un semn bun. Când se întoarce către mine, îi împing bucata de hârtie în faţă pe masa de la bucătărie.

— Poftim.

Ea studiază repede regulile.

— Deci chestia cu supunerea încă stă-n picioare?

— O, da.

Clatină din cap şi pe faţă îi apare un zâmbet ironic, în vreme ce priveşte în sus.

A, ce bucurie.

Mă binedispun imediat.

— Ţi-ai dat cumva ochii peste cap la mine, Anastasia?

— Posibil. Depinde de reacţia ta.

E prudentă şi amuzată în acelaşi timp.

— E aceeaşi ca de fiecare dată.

Dacă mă lasă...

Ea înghite-n sec şi face ochii mari.

— Deci...

— Da?

— Vrei să mă plesneşti la fund acum?

— Da. Şi asta o să şi fac.

— Ah, pe bune, domnule Grey?

Îşi încrucişează braţele, ridicându-şi bărbia provocator.

— Ai de gând să mă opreşti?

— Va trebui să mă prinzi mai întâi.

Are un zâmbet cochet, lucru la care penisul meu reacţionează imediat.

Vrea să se joace.

Mă ridic de pe taburat, privind-o cu atenţie.

— A, pe bune, domnişoară Steele?

Între noi atmosfera devine explozivă.

În ce direcţie o să fugă?

Se uită fix la mine, cu ochii sclipind de nerăbdare. Dinţii îi coboară pe buza de jos.

— Şi te muşti de buză.

Face asta intenţionat? Mă mişc încet în stânga.

— N-ai curaj, mă necăjeşte ea. În definitiv, tu îţi dai ochii peste cap.

Cu ochii la mine, se mişcă şi ea spre stânga.

— Dar tu tocmai ai mărit miza cu jocul ăsta.

— Sunt destul de rapidă, să ştii, mă provoacă ea.

— Şi eu la fel.

Cum de face ca totul să fie atât de palpitant?

— Ai de gând să să vii-ncoace fără scandal?

— Aşa mă ştii tu pe mine?

Zâmbeşte cu subînţeles, muşcând momeala.

— Domnişoară Steele, ce vrei să spui?

O fugăresc în jurul mesei de la bucătărie.

— Va fi mai rău dacă trebuie să vin eu după tine şi să te prind.

— Asta dacă mă prinzi, Christian. Şi acum n-am de gând să te las să mă prinzi.

Vorbeşte serios?

— Anastasia, vezi să nu cazi şi să te loveşti. Asta va însemna că ai încălcat regula numărul şapte, mai nou şase.

— M-am aflat în pericol din clipa în care te-am cunoscut pe tine, domnule Grey, cu reguli sau fără reguli.

— Da, aşa e.

Poate că nu e un joc. Oare încearcă să-mi spună ceva? Ea şovăie, iar eu fac un salt lung ca s-o prind. Ea scânceşte şi o ia la goană, adăpostindu-se în apropierea mesei. Are buzele întredeschise şi o privire prudentă şi provocatoare în acelaşi timp, iar halatul de baie îi alunecă de pe un umăr. Arată sexy. Sexy de tot.

Mă apropii încet de ea, iar ea se îndepărtează.

— Te pricepi foarte bine să distragi un bărbat, Anastasia.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnule Grey. De la ce anume te-am distras?

— De la viaţă. De la univers.

De la fostele supuse care-au dispărut. De la muncă. De la aranjamentul nostru. De la tot.

— Păreai foarte preocupat în timp ce cântai la pian.

Nu se lasă deloc. Mă opresc şi-mi încrucişez braţele, regândindu-mi strategia.

— Putem face asta toată ziua, iubito, dar tot te voi prinde şi atunci va fi vai şi-amar de tine.

— Ba nu, n-o să mă prinzi, spune ea, extrem de convinsă.

Mă-ncrunt.

— S-ar putea crede că nu vrei să te prind.

— Nu vreau. Ăsta-i scopul jocului. Nu-mi place să mă pedepseşti, aşa cum ţie nu-ţi place să fii atins.

Şi, din senin, întunericul mă copleşeşte, cuprinzându-mi pielea şi lăsând o urmă îngheţată de disperare în urma sa.

Nu. Nu. Nu suport să fiu atins. Niciodată.

— Asta simți?

E ca și cum m-ar fi atins, lăsându-mi cu unghiile niște urme albe pe piept.

Ea clipește de câteva ori, studiindu-mi reacția, apoi vorbește cu un glas blând.

— Nu. Nu mă afectează atât de mult, dar nici nu sunt departe.

Pare neliniștită.

La naiba, atunci! Asta aruncă o cu totul altă lumină asupra relației noastre.

— Ah, mormăi eu, pentru că nu știu ce altceva să spun.

Ea trage aer în piept și se apropie de mine și, când ajunge în fața mea, își ridică privirea plină de spaimă.

— Atât de mult urăști pedeapsa? șoptesc eu.

Asta e. Chiar suntem incompatibili.

Nu. Nu vreau să cred așa ceva.

— Mă rog... nu, zice ea și mă simt ușurat dintr-odată. Nu, continuă ea. Am sentimente amestecate. Nici nu-mi place, dar nici nu-mi displace.

— Dar aseară, în camera de joacă, ai...

— O fac de dragul tău, Christian, pentru că tu-ți dorești. Nu eu. Aseară nu m-ai rănit. A fost un context diferit, ceva ce-am putut înțelege, și am încredere în tine. Dar când vrei să mă pedepsești, mi-e teamă c-o să mă rănești.

La naiba. Spune-i.

E momentul adevărului, Grey.

— Chiar vreau să te rănesc. Dar nu mai mult decât poți suporta.

N-aș merge niciodată prea departe.

— De ce?

— Am nevoie de lucrul ăsta, șoptesc eu. Nu pot să-ți spun.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu vreau.

— Deci știi de ce?

— Da.

— Dar nu vrei să-mi spui.

— Dacă-ţi spun o să fugi din camera asta mâncând pământul şi n-o să te mai întorci niciodată. Nu pot să risc aşa ceva, Anastasia.

— Vrei să rămân.

— Mai mult decât îţi dai seama. N-aş suporta să te pierd.

Nu mai pot să rabd distanţa dintre noi. O apuc ca s-o opresc din alergat şi-o trag la mine în braţe, căutându-i buzele. Ea-mi răspunde lipindu-şi buzele de ale mele, sărutându-mă cu aceeaşi pasiune şi speranţă şi dorinţă. Întunericul ce-mi dădea târcoale se retrage şi-mi găsesc alinarea.

— Nu mă părăsi, îi şoptesc. Ai spus că n-o să mă părăseşti şi m-ai implorat să nu te părăsesc, în somn.

— Nu vreau să plec, zice ea şi se uită-n ochii mei, căutând răspunsuri.

Şi mă simt expus — sufletul meu urât şi tulburat iese la suprafaţă.

— Arată-mi, spune ea.

Şi habar n-am ce vrea să spună.

— Ce să-ţi arăt?

— Arată-mi cât de mult poate să doară.

— Ce anume?

Mă las pe spate şi mă uit la ea neîncrezător.

— Pedepseşte-mă. Vreau să văd cât de rău poate fi.

O, nu. Îi dau drumul şi mă-ndepărtez de ea.

Mă priveşte fix: deschisă, sinceră, serioasă. Mi se mai oferă încă o dată; e a mea, să fac ce vreau cu ea. Sunt uluit. Vrea să-mi satisfacă această nevoie? Nu-mi vine să cred.

— Vrei să-ncerci?

— Da. Am zis că vreau.

Are o expresie hotărâtă.

— Ana, mă derutezi.

— Şi eu sunt derutată. Mă străduiesc să-mi lămuresc problema asta. Şi amândoi vom afla, o dată pentru totdeauna, dacă sunt în stare de aşa ceva. Dacă pot suporta asta, poate că şi tu...

Se opreşte, iar eu fac un pas în spate. Vrea să mă atingă.

Nu.

Dar dacă facem asta, atunci vom afla. Ea va afla.

Am ajuns aici mult mai devreme decât mă aşteptam.

Oare pot s-o fac?

Şi-n acest moment îmi dau seama că nu-mi doresc nimic mai mult... Nimic n-ar potoli mai mult monstrul din mine.

O apuc de mână până nu mă răzgândesc şi o duc sus, în camera de joacă. La uşă mă opresc.

— O să-ţi arăt cât de rău poate fi şi o să poţi să te hotărăşti de una singură. Eşti pregătită?

Ea dă din cap, cu aerul hotărât şi încăpăţânat pe care am ajuns să-l cunosc atât de bine.

Aşa să fie.

Deschid uşa, iau repede o curea de pe raft până nu se răzgândeşte şi-o duc la băncuţa din colţul camerei.

— Apleacă-te peste bancă, îi ordon încet.

Face cum i-am zis, fără să se împotrivească.

— Suntem aici pentru că tu ai acceptat, Anastasia. Şi pentru c-ai fugit de mine. Te voi lovi de şase ori, iar tu vei număra cu mine.

Tot nu spune nimic.

Îi ridic marginea halatului pe spate, lăsându-i la vedere fundul superb. Îmi trec palma peste fesele ei şi peste partea de sus a coapselor şi mă străbate un fior.

Asta e. Asta-mi doresc. Asta aşteptam.

— Fac asta ca să-ţi aduci aminte să nu mai fugi de mine şi, oricât ar fi de excitant, nu vreau să mai fugi niciodată de mine. Şi ţi-ai dat şi ochii peste cap. Ştii ce părere am despre asta.

Trag aer în piept, savurând momentul, şi încerc să-mi potolesc bătăile inimii.

Am nevoie de asta. Cu asta mă ocup. Şi-am ajuns şi aici, în sfârşit.

Poate s-o facă.

Până acum nu m-a dezamăgit.

O ţin de mijloc şi agit cureaua. Mai trag o dată aer în piept, concentrându-mă pe ceea ce am de făcut.

Nu va fugi. Ea m-a rugat.

Apoi o lovesc tare, peste ambele fese.

Urlă, şocată.

Dar nu a numărat... şi nici n-a spus cuvântul de siguranţă.

— Numără, Anastasia! îi cer eu.

— Una! strigă ea.

Aşa... fără cuvinte de siguranţă.

O lovesc din nou.

— Două! ţipă ea.

Aşa, iubito, descarcă-te.

O mai lovesc o dată.

— Trei!

Se chirceşte de durere.

Pe spatele ei au apărut trei urme.

I-o fac şi pe cea de-a patra.

Ea numără urlând, tare şi clar.

Nu ne-aude nimeni, iubito. Urlă cât vrei.

O plesnesc din nou.

— Cinci, suspină ea, iar eu fac o pauză, aşteptând să spună cuvântul de siguranţă.

Dar ea nu-l spune.

Şi încă una.

— Şase, şopteşte Ana, cu glas forţat şi răguşit.

Las jos cureaua, savurându-mi dulcea euforie. Sunt beat de fericire, cu răsuflarea tăiată, în sfârşit satisfăcut. Ah, fata mea frumoasă, fata mea frumoasă. Vreau să-i sărut fiecare bucăţică de trup. Am ajuns aici. Unde-am dorit să ajungem. Mă întind s-o iau în braţe.

— Dă-mi drumul. Nu...

Se zbate să scape din strânsoarea mea, îndepărtându-se de mine, împingându-mă, respingându-mă, atacându-mă ca o pisică sălbatică furioasă.

— Nu mă atinge! şuieră ea.

Are chipul umflat şi plin de lacrimi, nasul îi curge, iar părul îi e o claie castanie şi ciufulită, dar n-a arătat niciodată atât de magnific... şi atât de furioasă în acelaşi timp.

Mânia ei mă loveşte.

E supărată. Supărată de-adevăratelea.

Bine, nu m-am gândit că va fi atât de furioasă.

Las-o un moment. Aşteaptă să-şi facă efectul endorfinele.

Îşi şterge lacrimile cu dosul palmei.

— Asta-ţi place ţie cu adevărat? Îţi place de mine aşa?

Îşi şterge nasul cu mâneca halatului de baie.

Euforia mi se topeşte. Sunt uluit, total neajutorat şi paralizat de mânia ei. Plânsul îl cunosc şi-l înţeleg, dar furia aceasta... undeva, în străfunduri, ştiu că-mi aparţine şi nu vreau să mă gândesc la asta.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

De ce nu m-a rugat să mă opresc? N-a rostit cuvântul de siguranţă. Merita să fie pedepsită. A fugit de mine. Şi-a dat ochii peste cap.

Asta se-ntâmplă când mă sfidezi, iubito.

Se încruntă. Ochii albaştri îi sunt mari şi scânteietori, plini de suferinţă şi furie, şi privirea tăioasă şi rece.

La naiba. Ce-am făcut?

Mă trezesc la realitate.

Mă simt nesigur, clătindu-mă pe marginea unei prăpastii primejdioase, căutând cu disperare cuvintele potrivite ca să repar situaţia, dar nu-mi vine nimic în cap.

— Eşti un nenorocit cu creierul distrus, se răsteşte ea.

Rămân fără aer şi mă simt de parcă m-ar fi biciuit pe mine cu cureaua... *La naiba!*

Şi-a dat seama ce sunt.

A văzut monstrul.

— Ana, şoptesc eu, implorând-o.

Vreau să se oprească. Vreau s-o ţin în braţe şi să-i alung durerea. Vreau să plângă în braţele mele.

— Să nu îndrăznești să mă iei cu Ana! Trebuie să-ți rezolvi problemele, Grey! se răstește ea și iese din camera de joacă, închizând încet ușa în urma ei.

Uluit, mă holbez la ușa închisă, iar cuvintele ei îmi răsună în cap.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

Nimeni n-a plecat așa de lângă mine. *Ce mama dracului?* Îmi trec mâna prin păr mecanic, încercând să-i înțeleg reacția, dar și reacția mea. O las să plece. Nu sunt supărat... *Sunt... cum sunt?* Mă aplec să ridic cureaua, mă-ndrept către perete și-o agăț în cuier. Acesta a fost, fără îndoială, unul dintre cele mai satisfăcătoare momente ale vieții mele. Acum câteva clipe mă simțeam mai ușor, simțeam cum greutatea incertitudinii dintre noi a dispărut.

Asta a fost. Am ajuns aici.

Acum, că știe despre ce-i vorba, putem trece mai departe.

I-am spus. Oamenilor ca mine le place să provoace durere.

Dar numai femeilor cărora le place asta.

Neliniștea mea crește.

Reacția ei — îmi vine iar în minte expresia ei rănită și bântuită. Sunt tulburat. Sunt obișnuit să fac femeile să plângă — cu asta mă ocup.

Dar Ana?

Mă las pe podea și mă sprijin cu capul de perete, cu mâinile peste genunchii îndoiți. Las-o să plângă. O să se simtă mai bine dacă plânge. Așa fac femeile, din câte știu eu. Las-o un moment, apoi du-te și ai grijă de ea. N-a rostit cuvintele de siguranță. Ea m-a rugat. Ea a dorit să știe, curioasă ca-ntotdeauna. A fost doar o trezire mai crudă la realitate, asta-i tot.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

Închid ochii și zâmbesc. *Da, Ana, da, sunt, și acum știi și tu asta.* Acum putem trece mai departe cu relația noastră... cu aranjamentul nostru. Oricare-ar fi el.

Aceste gânduri nu mă consolează deloc și neliniștea mea crește. Ochii ei răniți străpungându-mă, scandalizați, acuzatori, plini de compătimire... a văzut ceea ce sunt cu adevărat. *Un monstru.*

Vorbele lui Flynn îmi vin în minte: *nu insista pe partea negativă, Christian.*

Închid iar ochii şi văd faţa neliniştită a Anei.

Cât de prost sunt.

A fost prea curând.

Mult, mult prea curând.

La naiba.

O s-o liniştesc.

Da — las-o să plângă, apoi linişteşte-o.

Sunt supărat pentru c-a fugit de lângă mine. *De ce-a făcut asta?*

La dracu'. E atât de diferită de toate femeile pe care le cunosc. Era clar că nu va reacţiona la fel ca ele.

Trebuie s-o văd, s-o iau în braţe. Vom trece peste asta. Mă întreb unde e.

La naiba!

Mă cuprinde panica. Poate-a plecat? Nu, n-ar face una ca asta. În niciun caz fără să spună la revedere. Mă ridic, ies pe uşă şi mă duc valvârtej jos. Nu e în living — cred că-i în pat. Mă năpustesc în dormitor.

Patul e gol.

Paralizez de frică. Nu, n-are cum să fi plecat! Sus — trebuie să fie la ea în cameră. Urc câte trei trepte o dată şi mă opresc, cu sufletul la gură, în faţa uşii camerei ei. E acolo, plânge.

Ah, slavă Cerului.

Mă sprijin cu capul de uşă, copleşit şi uşurat.

Nu pleca. Gândul acesta este îngrozitor.

Desigur, are nevoie să plângă.

Trag aer în piept, mă duc la baia de lângă camera de joacă să aduc crema cu arnică, Advil şi un pahar cu apă şi mă întorc în camera ei.

Înăuntru e întuneric, deşi zorii au început să se ivească palizi şi-mi ia un moment ca să deslușesc unde e fata cea frumoasă. Stă chircită în mijlocul patului, mică şi vulnerabilă, plângând încetişor. Sunetul durerii sale mă sfâşie. Nicio altă supusă nu m-a impresionat

așa — nici măcar atunci când plângeau. Nu pricep. De ce mă simt atât de pierdut? Pun jos crema, apa și pastilele, ridic cuvertura și o învelesc, întinzându-mă către ea. Ea se-ncordează și tot corpul ei strigă: *Nu mă atinge!* Ce ironie.

— Șșșș, îi șoptesc, într-o încercare zadarnică de a-i opri lacrimile și de-a o calma.

Ea nu-mi răspunde. Rămâne neclintită.

— Nu mi te-mpotrivi, Ana, te rog.

Se relaxează pentru o fracțiune de secundă, lăsându-mă s-o iau în brațe, iar eu îmi îngrop nasul în părul ei frumos mirositor. Miroase la fel de dulce ca întotdeauna, aroma ei este un balsam pentru nervii mei. Și o sărut tandru pe gât.

— Să nu mă urăști, murmur eu, lipindu-mi buzele de gâtul ei, simțindu-i gustul.

Ea nu zice nimic, dar încet-încet plânsul i se transformă în suspine înfundate. Cel puțin s-a liniștit. Cred c-a și adormit, dar nu îndrăznesc să verific, ca să n-o deranjez. Măcar acum e mai calmă.

Zorii vin și trec, iar lumina de afară devine mai puternică, intrând în cameră și vestind dimineața. Și noi încă zăcem aici, în liniște. Îmi țin iubita în brațe în vreme ce mintea îmi colindă, și observ cum se schimbă lumina. Nu-mi aduc deloc aminte de vreun moment din viața mea când m-am întins pur și simplu în pat și mi-am lăsat gândurile să zburde libere. E relaxant să-ți imaginezi ce-am putea face azi. Poate c-ar trebui s-o duc să vadă *The Grace.*

Da. Am putea merge cu iahtul în după-amiaza asta.

Dacă mai vorbește cu tine, Grey.

Se foiește, mișcându-și ușor piciorul, și atunci îi dau seama că s-a trezit.

— Ți-am adus niște Advil și niște cremă de arnică.

În sfârșit îmi răspunde, întorcându-se încet ca să fie cu fața la mine. Ochii ei îndureraţi mă fixează, cu o expresie intensă, întrebătoare. Își ia un răgaz să mă studieze, de parcă m-ar vedea pentru prima dată. E tulburător, deoarece, ca de obicei, habar nu am ce

gândește, ce vede. Dar în mod evident e mai calmă și mă bucur că e așa. Azi ar putea fi o zi bună, în definitiv.

Mă mângâie pe obraz și-și trece degetele peste maxilarul meu, gâdilându-mi barba țepoasă. Închid ochii, savurându-i atingerea. Este totuși atât de nouă această senzație, să fiu atins și să mă bucur de degetele ei inocente care-mi mângâie fața, în vreme ce întunericul rămâne la locul lui. Nu mă deranjează că-mi atinge fața... nici degetele ei în părul meu.

— Îmi pare rău, spune ea.

Cuvintele ei sunt o surpriză. Tot ea își cere scuze?

— Pentru ce?

— Pentru ce-am spus.

Răsuflu ușurat. M-a iertat. În plus, ce-a spus la nervi este corect — sunt un nemernic cu creierul distrus.

— Nu mi-ai spus ceva ce nu știam.

Și, pentru prima oară de ani buni, mă trezesc cerându-mi iertare.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

Ridică ușor din umeri și-mi zâmbește ușor. Am fost grațiat. Suntem în regulă. Suntem bine. Sunt ușurat.

— Eu am cerut-o, spune ea.

Aici ai dreptate, iubito.

Înghite în sec, nervoasă.

— Nu cred că pot fi tot ce-ți dorești tu să fiu, recunoaște ea, cu ochii larg deschiși și cu o sinceritate înduioșătoare.

Pământul se oprește.

La naiba.

Nu suntem bine deloc.

Grey, îndreaptă lucrurile.

— Ești tot ce-mi doresc să fii.

Se-ncruntă. Are ochii roșii și este foarte palidă la față, mai palidă decât am văzut-o vreodată. Mă tulbură, într-un fel ciudat.

— Nu pricep, spune ea. Nu sunt obedientă și poți să fii sigur că nu te mai las să-mi faci *asta* niciodată. Iar tu de asta ai nevoie — ai spus-o cu gura ta.

Şi iată — aceasta e lovitura ei de graţie. Am forţat-o prea tare. Acum ştie — şi toate certurile pe care le-am avut cu mine însumi înainte să plec la drum cu fata asta mi se-ntorc în minte. Ei nu-i place acest stil de viaţă. Cum am putut s-o corup în halul ăsta? E prea tânără, prea inocentă — prea... *Ana.*

Visurile mele sunt nişte simple... visuri. Relaţia asta n-are cum să meargă. Închid ochii; nu suport să mă uit la ea. E adevărat, i-ar fi mai bine fără mine. Acum, după ce a văzut monstrul, ştie că nu poate lupta cu el. Trebuie s-o eliberez — s-o las să plece pe drumul ei. Între noi n-o să meargă niciodată.

Concentrează-te, Grey.

— Ai dreptate. Ar trebui să te las să pleci. Nu sunt bun pentru tine.

Face ochii mari.

— Nu vreau să plec, şopteşte ea.

Lacrimile i se ivesc în ochi, strălucindu-i pe genele lungi şi întunecate.

— Nici eu nu vreau să pleci, răspund eu, pentru că-i adevărat, iar acel sentiment — acel sentiment înfricoşător şi rău-prevestitor — se întoarce, copleşindu-mă.

Lacrimile îi curg din nou pe obraji. Îi şterg uşor o lacrimă cu degetul mare şi zic, înainte să-mi dau seama ce.

— M-am trezit la viaţă de când ai apărut.

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos. Vreau s-o sărut cu putere. S-o fac să uite. S-o vrăjesc. S-o excit — ştiu că pot. Dar ceva mă opreşte — privirea ei precaută şi rănită. De ce-ar vrea să fie sărutată de un monstru? S-ar putea să mă respingă şi nu ştiu dacă mai pot înghiţi altă porţie de respingere. Vorbele ei mă obsedează, trezind la viaţă o amintire întunecată şi îngropată.

Eşti un nenorocit cu creierul distrus.

— Şi eu, şopteşte ea. M-am îndrăgostit de tine, Christian.

Îmi aduc aminte cum m-a învăţat Carrick să plonjez. Cum degetele mele de la picioare se agăţau de marginea piscinei, iar eu cădeam

în apă arcuindu-mă — iar acum cad din nou, în abis, mişcându-mă cu încetinitorul.

Nu se poate să aibă acest sentiment faţă de mine.

Nu eu. *Nu!*

Simt că mă sufoc, strangulat de vorbele ei care mă apasă cu greutatea lor monstruoasă pe piept. Mă scufund din ce în ce mai adânc, iar întunericul mă primeşte cu braţele deschise. Nu le pot asculta. Nu le pot suporta. Nu ştie ce vorbeşte, nu ştie cu cine are de-a face — nu ştie *cu ce* are de-a face.

— Nu.

Am vocea tăioasă şi neîncrezătoare.

— Nu mă poţi iubi, Ana. Nu. E greşit.

Trebuie s-o lămuresc în privinţa asta. Nu poate iubi un monstru. Nu poate iubi un nenorocit cu creierul distrus. Trebuie să plece. Trebuie să iasă din combinaţie — şi într-o secundă totul devine limpede. Aceasta este revelaţia mea; nu pot s-o fac fericită. Nu pot fi omul de care are ea nevoie. Nu pot să mai continui. Chestia asta trebuie să se termine. N-ar fi trebuit să înceapă niciodată.

— Greşit? Ce e greşit?

— Păi, uită-te la tine. Nu te pot face fericită.

Durerea e evidentă în glasul meu şi mă scufund din ce în ce mai adânc în abis, cuprins de disperare.

Nimeni nu mă poate iubi.

— Dar tu chiar mă faci fericită, zice ea, neînţelegând.

Anastasia Steele, uită-te la tine. Trebuie să fiu sincer cu ea.

— Nu în acest moment. Nu făcând ce-mi doresc să fac.

Ea clipeşte, iar genele îi flutură peste ochii mari şi îndureraţi, studiindu-mă atent în căutarea adevărului.

— N-o să trecem niciodată peste asta, nu-i aşa?

Clatin din cap, pentru că nu ştiu ce să mai zic. E vorba din nou despre incompatibilitate. Ea închide ochii, ca şi cum ar durea-o ceva, iar când îi redeschide, aceştia sunt mai limpezi, mai hotărâţi. Lacrimile i s-au oprit. Dar sângele începe să mi se urce la cap, iar

inima îmi bate ca un ciocan. Ştiu ce urmează să spună. Mi-e groază de ce urmează să spună.

— Păi atunci, mai bine plec.

Tresare când se ridică.

Acum? Nu poate pleca acum.

— Nu, nu pleca.

Sunt în cădere liberă, din ce în ce mai adânc. Plecarea ei pare o greşeală monumentală. Greşeala mea. Dar nici nu poate rămâne dacă are aceste sentimente faţă de mine, pur şi simplu nu poate.

— N-are niciun sens să mai rămân, spune ea şi se dă cu grijă jos din pat, încă înfăşurată în halatul de baie.

Chiar pleacă. Nu-mi vine să cred. Mă dau jos repede din pat ca s-o opresc, dar privirea ei mă ţintuieşte locului — are o expresie atât de mohorâtă, atât de rece, atât de distantă — asta nu-i deloc Ana mea.

— Vreau să mă-mbrac. Mi-ar plăcea să am puţină intimitate, spune ea.

Cât de plat îi sună vocea când se răsuceşte şi pleacă, închizând uşa în urma ei. Mă holbez la uşa închisă.

Este a doua oară în aceeaşi zi când pleacă aşa de lângă mine.

Mă ridic în capul oaselor şi îmi legăn capul în mâini, încercând să mă calmez, încercând să-mi înţeleg sentimentele.

Mă iubeşte?

Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Cum?

Grey, tâmpitule.

N-a existat întotdeauna un risc, cu cineva ca ea? Cineva bun, inocent şi curajos. Riscul ca ea să nu observe cum sunt eu de-adevăratelea decât prea târziu. Ca eu s-o fac să sufere în halul ăsta?

De ce-i atât de dureros? Mă simt de parcă o gheară m-ar sfâşia pe dinăuntru. Plec din cameră după ea. Şi-o dori ea intimitate, dar dacă tot mă părăseşte am nevoie de haine.

Ajung la mine-n dormitor şi-o găsesc făcând duş, aşa că mă schimb repede în jeanşi şi-ntr-un tricou negru — asortat cu dispoziţia

mea. Îmi iau telefonul şi mă plimb prin apartament, tentat să mă aşez din nou la pian şi să cânt ceva tragic şi lacrimogen. În schimb rămân nemişcat în mijlocul camerei, fără să mai simt nimic.

Gol pe dinăuntru.

Concentrează-te, Grey! Aceasta e decizia corectă. Las-o să plece.

Îmi vibrează telefonul. E Welch. Oare-a găsit-o pe Leila?

— Welch.

— Domnule Grey, am veşti.

Vocea lui îmi zgârie timpanul. Tipul ăsta ar trebui să se lase de fumat. Parc-ar fi Deep Throat.

— Ai găsit-o?

Mă mai însufleţesc un pic.

— Nu, domnule.

— Atunci ce e?

De ce mama dracului m-ai mai sunat?

— Leila l-a părăsit pe soţul ei, care în sfârşit a recunoscut. S-a spălat pe mâini de ea.

Asta chiar e o noutate.

— Înţeleg.

— Are o idee pe unde ar putea fi ea, dar vrea bani ca să spună. Vrea să ştie cine e atât de interesat de nevastă-sa. Deşi nu i-a zis chiar aşa.

Încerc să-mi stăpânesc furia.

— Cât vrea?

— A zis două mii.

— Cât a zis? urlu eu, pierzându-mi cumpătul.

De ce n-a recunoscut mai devreme că Leila l-a părăsit?

— Măcar ar fi putut să ne spună adevărul. Care-i numărul lui de telefon? Trebuie să-l sun. Welch, chestia asta e o mare porcărie.

Ridic privirea şi-o văd pe Ana cum stă stingheră la intrarea în living, îmbrăcată cu jeanşi şi cu un hanorac urât. E toată numai ochi şi pare foarte slabă, trăgându-şi bagajul după ea.

— Găseşte-o, mă răstesc şi-nchid telefonul.

O să mă ocup de Welch mai târziu.

Ana se-ndreaptă către canapea şi scoate din rucsac Mac-ul, telefonul şi cheia de la maşină. Trage aer în piept, se duce la bucătărie şi lasă cele trei obiecte pe blat.

Ce mama naibii? Îmi dă lucrurile înapoi?

Se-ntoarce către mine, iar pe faţa ei mică şi palidă îi citesc hotărârea. Este expresia ei încăpăţânată, cea pe care-o cunosc atât de bine.

— Am nevoie de banii pe care Taylor i-a obţinut pentru Broscuţa mea.

Are vocea calmă, dar monotonă.

— Ana, nu vreau lucrurile acelea — sunt ale tale.

Nu-mi poate face una ca asta.

— Te rog, ia-le.

— Nu, Christian. Le-am acceptat forţat şi nu le mai vreau.

— Ana, fii rezonabilă!

— Nu vreau nimic care să-mi amintească de tine. Vreau doar banii pe care Taylor i-a luat pe maşina mea.

În vocea ei nu se citeşte niciun fel de emoţie.

Vrea să mă uite.

— Chiar încerci să mă răneşti?

— Nu, nicidecum. Încerc să mă protejez.

Desigur — încearcă să se apere de monstru.

— Te rog, Ana, ia lucrurile.

Are buzele foarte palide.

— Christian, n-am chef să mă cert — vreau doar banii ăia.

Banii. Mereu e vorba despre nenorociţii de bani.

— Accepţi un cec? mă răstesc eu.

— Da. Cred că merge.

Bani vrea, bani o să-i dau. Intru valvârtej la mine în birou, de-abia stăpânindu-mi mânia. Mă aşez pe scaun şi-l sun pe Taylor.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

Nu-i răspund la salut.

— Câţi bani ai luat pentru Volkswagenul Anei?

— Douăsprezece mii de dolari, domnule.

— Atât de mult?

Sunt surprins, în ciuda dispoziţiei ursuze.

— E o maşină clasică, îmi explică el.

— Mulţumesc. Poţi s-o duci acasă acum pe domnişoara Steele?

— Desigur. Cobor imediat.

Închid telefonul şi îmi scot carnetul de cecuri din sertarul biroului. În acest timp îmi amintesc discuţia cu Welch despre nemernicul de soţ al Leilei.

Întotdeauna e vorba despre bani!

În furia mea dublez suma obţinută pe Taylor în schimbul acelei capcane mortale şi îndes cecul într-un plic.

Când mă-ntorc o găsesc tot lângă masa din bucătărie, pierdută, cu un aer copilăros. Îi dau plicul şi furia mi se evaporă când o văd.

— Taylor a scos un preţ bun... e o maşină clasică, mormăi eu, cerându-mi parcă scuze. Poţi să-l întrebi. O să te ducă-acasă.

Fac un gest către Taylor, care aşteaptă la intrarea în living.

— E-n regulă, pot să ajung şi singură acasă, mulţumesc.

Nu! Acceptă, Ana. De ce-mi face asta?

— Ai de gând să mă sfidezi la fiecare pas?

— De ce să schimbăm acest obicei vechi?

Mă priveşte fără expresie.

Pe scurt — ăsta e motivul pentru care aranjamentul nostru a fost sortit eşecului de la bun început. Nu-i făcută pentru aşa ceva şi, în adâncul sufletului meu, am ştiut asta întotdeauna. Închid ochii.

Sunt atât de prost.

Încerc o abordare mai blândă, implorând-o.

— Te rog, Ana. Lasă-l pe Taylor să te ducă acasă.

— Mă duc să aduc maşina, domnişoară Steele, anunţă Taylor cu o autoritate discretă şi iese.

Poate că pe el îl va asculta. Se uită în jur, dar el deja a dispărut la subsol.

Se-ntoarce din nou către mine; mă priveşte cu ochi mari. Iar eu îmi ţin respiraţia. Nu-mi vine să cred că pleacă. Este ultima oară când o văd, iar ea pare atât de tristă. Mă doare că eu sunt vinovat de tristeţea ei. Fac un pas şovăitor către ea; vreau s-o mai iau o dată în braţe şi s-o implor să rămână.

Ea se retrage şi mi-e clar că asta înseamnă că nu mă mai vrea. Am reuşit s-o alung.

Încremenesc.

— Nu vreau să pleci.

— Nu pot rămâne. Ştiu ce-mi doresc, iar tu nu-mi poţi oferi asta, după cum nici eu nu-ţi pot da ce-ţi doreşti.

Ah, te rog, Ana — lasă-mă să te mai iau în braţe încă o dată. Să-ţi mai inspir o dată parfumul tău dulce. Să te mai simt în braţele mele. Fac din nou un pas către ea, dar ea ridică mâinile, oprindu-mă.

— Nu... te rog.

Se dă înapoi, panicată.

— Nu pot face asta.

Îşi înşfacă valiza şi rucsacul şi pleacă spre hol. O urmez, docil şi neajutorat, cu ochii lipiţi de silueta ei slabă.

Odată ajuns în hol, chem liftul. Nu-mi pot lua ochii de la ea... de la chipul ei delicat, ca de spiriduş, de la acele buze, de la felul în care flutură din gene, aruncând o umbră peste obrajii ei atât de palizi. Nu-mi găsesc cuvintele şi încerc să ţin minte toate aceste detalii. Nu mai am replici acide, nu mai am răspunsuri spirituale, nu mai am ordine arogante. Nu mai am nimic — nimic în afara unui gol dureros în piept.

Uşile liftului se deschid şi Ana intră direct. Se răsuceşte către mine — şi pentru un moment, masca îi cade şi-o văd aşa cum este: durerea mea reflectată pe chipul ei frumos.

Nu... Ana. Nu pleca.

— La revedere, Christian.

— Ana... la revedere.

Uşile se-nchid şi ea dispare.

Mă preling încet la podea şi-mi pun mâinile în cap. Golul din piept se cască acum ca o peşteră şi mă doare copleşitor.

Grey, ce mama naibii ai făcut?

Când îmi ridic din nou privirea, picturile din hol, madonele mele, îmi aduc un zâmbet trist pe buze. Idealizarea maternităţii. Toate se uită fix fie la copiii lor, fie la mine, cu un aer nefericit.

Au dreptate să se uite-aşa la mine. A plecat. A plecat de-adevăratelea. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. După ce mi-a spus că nu va pleca niciodată. Mi-a promis că nu va pleca niciodată. Închid ochii, încercând să scap de acele priviri neînsufleţite şi pline de compătimire, şi-mi sprijin capul de perete. Da, mi-a spus toate astea în somn — şi, ca un prost ce sunt, am crezut-o. În străfundul sufletului am ştiut mereu că nu sunt bun pentru ea şi că ea e prea bună pentru mine. Acum lucrurile s-au îndreptat.

Atunci de ce mă simt ca naiba? De ce-i atât de dureros?

Sunetul care anunţă sosirea liftului mă face să deschid din nou ochii şi inima îmi bate să-mi spargă pieptul. S-a-ntors. Rămân paralizat, aşteptând să se deschidă uşile — şi din lift iese Taylor, care încremeneşte pentru un moment.

La naiba. De cât timp stau aici?

— Domnişoara Steele a ajuns acasă, domnule Grey, spune el, ca şi cum m-ar găsi întins cu faţa-n sus pe podea în fiecare zi.

— Cum era? întreb eu, încercând să par cât se poate de dezinteresat, deşi îmi doresc să aflu răspunsul.

— Supărată, domnule, zice el, fără niciun strop de emoţie în glas.

Dau din cap, lăsându-l să plece. Dar el nu pleacă.

— Să vă aduc ceva, domnule? întreabă el, pe un ton mult prea amabil pentru gustul meu.

— Nu.

Pleacă. Lasă-mă-n pace.

— Domnule, spune el şi iese, lăsându-mă prăbuşit pe podeaua holului.

Oricât de mult mi-ar plăcea să zac toată ziua aici şi să mă tăvălesc în propria mea disperare, nu-mi permit. Vreau noutăţi de la Welch şi trebuie să-l sun pe nemernicul de soţ al Leilei.

Şi trebuie să fac un duş. Poate că apa va spăla toată agonia asta.

Mă ridic şi ating masa de lemn din hol, mângâindu-i visător cu degetele incrustaţiile. Mi-ar fi plăcut să i-o trag domnişoarei Steele pe masa asta. Închid ochii, închipuindu-mi-o întinsă pe masă, cu capul pe spate, cu bărbia în sus, cu gura deschisă de plăcere şi cu părul ei strălucitor revărsat peste margine. La naiba, mi se scoală numai când mă gândesc la asta.

Să-mi bag.

Durerea din vintre mi se înteţeşte.

A plecat, Grey. Obişnuieşte-te cu ideea.

Şi, folosindu-mă de toţi acei ani de control forţat, îmi potolesc corpul.

Apa e fierbinte, aşa cum îmi place mie. Stau în picioare sub jet, încercând s-o uit pe Ana, sperând că arsura asta mi-o va şterge din minte şi îi va alunga parfumul de pe trupul meu.

Dacă mă părăseşte, nu mai e cale de întoarcere.

Niciodată.

Mă spăl pe păr cu gesturi hotărâte.

Ce eliberare.

Şi trag adânc aer în piept.

Nu. Nu-i nicio eliberare.

Îmi ridic faţa către jetul de apă. Nu-i nicio eliberare — o să-mi fie dor de ea. Mă sprijin cu fruntea de faianţă. Noaptea trecută era aici, cu mine. Mă uit la mâinile mele, iar degetele mele mângâie linia dintre plăcile pe care se rezemau ieri mâinile ei.

La naiba cu tot.

Închid robinetul şi ies de la duş. Mă înfăşor cu un prosop şi am o revelaţie: de-acum zilele vor fi din ce în ce mai întunecoase şi mai goale, pentru că ea nu va mai fi.

Gata cu e-mailurile poznaşe şi spirituale.

Gata cu gura ei obraznică.

Gata cu întrebările curioase.

Ochii ei albaştri şi scânteietori nu mă vor mai privi niciodată ascunzându-şi amuzamentul... sau şocul... sau dorinţa. Mă uit la idiotul grav şi ursuz care se uită şi el la mine, din oglindă.

— Ce mama dracului ai făcut, imbecilule? rânjesc la el.

Rosteşte aceleaşi cuvinte către mine, cu o mulţumire acidă. Şi nenorocitul clipeşte la mine, cu ochii lui mari şi cenuşii plini de nefericire.

— Îi e mai bine fără tine. Nu poţi fi ce-şi doreşte ea. Nu-i poţi oferi ce-i trebuie. Ea vrea romantism. Merită ceva mai bun decât tine, cretin distrus.

Scârbit de imaginea care mă priveşte din oglindă, îmi întorc privirea.

Să fiu al naibii dacă mă bărbieresc azi.

Mă usuc lângă comodă şi-mi scot nişte chiloţi şi un tricou curat. Când mă răsucesc, observ o cutiuţă pe perna mea. Mi se duce din nou pământul de sub picioare şi abisul se deschide din nou, aşteptându-mă, în vreme ce furia mea face loc fricii.

E ceva de la ea. Ce a vrut să-mi dea? Îmi las hainele să cadă şi, trăgând aer în piept, mă aşez pe pat şi iau în mâini cutia.

E un planor. O machetă a unui model Blaník L23. Un bilet cade de pe capacul cutiei şi se opreşte pe pat.

În amintirea unor vremuri fericite.
Îţi mulţumesc.

Ana

Este cadoul perfect de la fata perfectă.

Durerea mă cuprinde.

De ce mă doare atât de tare? *De ce?*

Amintiri urâte şi de mult îngropate îmi vin în minte, încercând să-şi înfigă colţii în mine. Nu. Nu vreau să mă întorc cu gândul acolo. Mă ridic, aruncând cutia pe pat şi mă-mbrac în grabă. După ce termin, iau cutia şi biletul şi mă duc la mine-n birou. O să mă ocup de asta mai bine de pe tronul meu.

Discuţia cu Welch este una scurtă. Discuţia cu Russell Reed — mincinosul ăla mizerabil cu care s-a măritat Leila — e şi mai scurtă. Habar n-aveam că s-au căsătorit într-un weekend scăldat în alcool, în Vegas. Nu-i de mirare că mariajul lor s-a destrămat după doar un an şi jumătate. Ea l-a părăsit acum trei luni. *Deci unde eşti acum, Leila Williams? Ce prostii ai mai făcut?*

Mă concentrez asupra Leilei, încercând să mă gândesc la vreun amănunt din trecutul nostru comun care să mă ajute să-mi dau seama unde poate fi. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu dacă e în siguranţă. Şi de ce-a venit aici. De ce eu?

Voia mai mult, iar eu nu. Dar asta a fost demult. A fost uşor când a plecat — aranjamentul nostru s-a terminat de comun acord. De fapt, întregul nostru aranjament a fost exemplar: exact cum trebuia să fie. Era nebunatică atunci când era cu mine, pentru că asta îi ceream, în niciun caz nu era creatura dezlănţuită pe care mi-a descris-o Gail.

Îmi amintesc cât de mult îi plăceau momentele petrecute în camera de joacă. Leilei îi plăceau perversiunile. Îmi revine o amintire — îi leg laolaltă degetele de la picioare, îndoindu-i picioarele în interior ca să nu se poată răsuci, evitând astfel durerea. Da, îi plăceau toate astea, şi mie la fel. Era o supusă excelentă. Dar nu m-a fascinat niciodată aşa cum a făcut-o Anastasia Steele.

Nu m-a distrat niciodată ca Ana.

Mă uit la planorul de jucărie de pe biroul meu şi mângâi marginea cutiei cu degetele, ştiind că şi Ana a atins-o.

Dulcea mea Anastasia.

Ce diferită eşti de toate femeile pe care le-am cunoscut. Singura femeie după care m-am ţinut vreodată şi singura femeie care nu-mi poate oferi ce-mi doresc.

Nu pricep.

Am revenit la viaţă de când am întâlnit-o pe ea. Aceste ultime săptămâni au fost cele mai palpitante, cele mai imprevizibile, cele mai fascinante din viaţa mea. Am fost ademenit afară din lumea mea ternă într-una plină de culoare — totuşi, ea nu poate fi ce-mi trebuie mie.

Îmi cuprind capul cu mâinile. Nu-i va plăcea niciodată ce fac eu. Am încercat să mă conving că va merge chiar şi în amănuntele cele mai dure, dar asta nu se va întâmpla niciodată. Îi e mai bine fără mine. Ce-ar fi putut face cu un monstru distrus care nu suportă să fie atins?

Cu toate astea, mi-a cumpărat acest cadou cu semnificaţie. Cine face aşa ceva pentru mine, în afară de membrii familiei mele? Studiez încă o dată cutia şi o deschid. Toate bucăţile de plastic ale navei sunt lipite pe un grilaj, învelit în celofan. Mi-o amintesc ţipând în planor în timpul zborului — cu mâinile în sus, sprijinită de cupola de plexiglas. Nu pot să nu zâmbesc.

Doamne, ce distractiv a fost — exact ca atunci când o trăgeam de codiţe, la locul de joacă. Ana cu codiţe... Alung imediat gândul ăsta. Nu vreau să-mi amintesc de prima noastră baie împreună. Şi nu-mi rămâne decât gândul că n-o s-o mai văd niciodată.

Abisul se cască sub picioarele mele.

Nu. Nu din nou.

Trebuie să construiesc acest avion. Îmi va distrage atenţia. Sfâşii celofanul şi citesc instrucţiunile. Îmi trebuie clei, clei de modelaj. Răscolesc prin sertarele biroului.

La naiba. Înghesuită într-unul dintre sertare, dau de cutia de piele roşie în care sunt cerceii Cartier. N-am mai apucat să i-i dau — şi nici nu voi mai apuca.

O sun pe Andrea şi-i las un mesaj pe telefonul mobil, rugând-o să anunţe că nu mă duc nicăieri diseară. Nu pot face faţă galei, nu fără însoţitoarea mea.

Deschid cutia de piele roşie şi studiez cerceii. Sunt minunaţi: simpli, dar eleganţi, exact ca încântătoarea domnişoară Steele... care m-a părăsit dis-de-dimineaţă pentru că am pedepsit-o... pentru c-am forţat-o prea tare. Îmi cuprind din nou capul în mâini. Dar mi-a permis. Nu m-a oprit. Mi-a permis pentru că mă *iubeşte.* Gândul acesta e înspăimântător şi-l alung imediat. N-are cum. E simplu: nimeni n-are cum să aibă acest sentiment faţă de mine. Înseamnă că nu mă cunoaşte.

Treci mai departe. Concentrează-te.

Unde-i nenorocitul ăla de clei? Bag cerceii înapoi în sertar şi-mi continui căutarea. Nimic.

Îl sun pe Taylor.

— Domnule Grey?

— Am nevoie de nişte clei pentru modelaj.

Face o scurtă pauză.

— Pentru ce fel de machete, domnule?

— Un planor.

— Din lemn de balsa sau din plastic?

— Din plastic.

— Am ceva. Vi-l aduc acum, domnule.

Îi mulţumesc, puţin surprins că are clei. Peste câteva momente bate la uşă.

— Intră.

Intră şi pune cutia de plastic la mine pe birou. Nu pleacă, aşa că trebuie să-l întreb.

— Cum se face că ai aşa ceva?

— Construiesc un avion ciudat.

Se înroşeşte la faţă.

— Poftim?

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Zborul a fost prima mea dragoste, domnule.

Nu înţeleg.

— Nu disting culorile, explică el pe un ton sec.

— Deci ai devenit puşcaş marin?

— Da, domnule.

— Mulţumesc pentru clei.

— Nicio problemă, domnule Grey. Aţi mâncat?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

— Nu mi-e foame, Taylor. Te rog, du-te la fiica ta în această după-amiază şi ne vedem mâine. Nu te mai deranjez.

Se opreşte o clipă şi deja mă enervez. *Pleacă.*

— Mă simt bine.

La naiba, am vocea gâtuită.

— Domnule.

Dă din cap.

— Mă-ntorc mâine-seară.

Îl aprob scurt din cap, iar el pleacă.

Când mi-a oferit ultima dată Taylor ceva de mâncare? Cred că arăt mult mai distrus decât credeam. Iau cleiul, posomorât.

Planorul tronează la mine-n palmă. Mă bucur că îl voi construi şi amintirile despre acel zbor îmi invadează memoria. Îmi era imposibil s-o trezesc pe Anastasia — surâd când îmi amintesc — şi după ce s-a trezit, era dificilă, dezarmantă, frumoasă şi amuzantă.

Doamne, ce distractiv a fost: entuziasmul ei exagerat din timpul zborului, ţipetele şi apoi sărutul nostru.

A fost prima mea încercare de-a face *mai mult.* Este extraordinar faptul că am adunat atâtea amintiri într-un timp atât de scurt.

Durerea iese din nou la suprafaţă — copleşindu-mă, arzându-mă, amintindu-mi de tot ce-am pierdut.

Concentrează-te pe planor, Grey.

Acum trebuie să-l asamblez; porcăriile astea mici sunt greu de mânuit.

Cea din urmă piesă e, în sfârşit, la locul ei, uscându-se. Planorul meu are propriul lui număr de înregistrare. Noiembrie. Nouă. Cinci. Doi. Echo. Charlie.

Echo Charlie.

Ridic privirea şi văd că lumina s-a dus. E târziu. Primul meu gând e să-i arăt asta Anei.

Dar Ana nu mai e.

Strâng din dinţi şi-mi întind umerii încordaţi. Mă ridic încet în picioare şi-mi dau seama că n-am mâncat şi n-am băut nimic toată ziua, iar capul îmi pulsează de durere.

Mă simt ca naiba.

Îmi verific telefonul în speranţa că m-a sunat, dar nu găsesc decât un SMS de la Andrea.

Gala CC anulată.
Sper că te simţi bine.
A

În timp ce citesc mesajul, îmi vibrează telefonul. Inima începe să-mi bată cu putere, dar se linişteşte când constat că e Elena.

— Bună.

Nici nu mă obosesc să-mi ascund dezamăgirea.

— Christian, aşa mă saluţi tu pe mine? Ce se-ntâmplă cu tine? mă ceartă ea, cu o nuanţă de umor în glas.

Mă uit pe fereastră. Se lasă seara peste Seattle. Mă întreb oare ce-o face Ana. Nu vreau să-i spun Elenei ce s-a întâmplat; nu vreau să spun aceste cuvinte cu voce tare şi să le transform în realitate.

— Christian? Ce ai? Spune-mi.

Are un ton înţepat şi iritat.

— M-a părăsit, mormăi eu, cu un aer posomorât.

— Ah.

Elena pare surprinsă.

— Vrei să trec pe la tine?

— Nu.

Inspiră adânc.

— Viaţa asta nu-i pentru toată lumea.

— Ştiu.

— La naiba, Christian, pari terminat. Vrei să ieşim la cină?

— Nu.

— Vin la tine.

— Nu, Elena. Nu sunt o companie bună. Sunt obosit şi vreau să fiu singur. Te sun eu săptămâna asta.

— Christian… e mai bine aşa.

— Ştiu. La revedere.

Închid telefonul. Nu vreau să vorbesc cu ea; ea m-a încurajat să zbor până la Savannah. Poate că ştia că ziua aceasta se apropie. Mă-ncrunt către telefon, îl arunc pe birou şi mă duc să-mi caut ceva de mâncat şi de băut.

Studiez ce am prin frigider.

Nimic nu-mi face cu ochiul.

În dulap găsesc o pungă cu covrigei. O deschid şi-i mănânc, unul câte unul, oprindu-mă lângă fereastră. Afară s-a lăsat seara; luminile sclipesc prin ploaia torenţială. Lumea merge înainte.

Mergi şi tu înainte, Grey.

Mergi înainte.

Duminică,
5 iunie 2011

Mă uit fix la tavanul dormitorului. Somnul mă ocoleşte. Mă chinuie parfumul Anei, care a rămas în aşternuturi. Îmi trag perna peste faţă ca să-i inhalez aroma. E o tortură, e o binecuvântare şi, preţ de un moment, mă gândesc că n-ar fi rău să mor sufocat.

Revino-ţi, Grey.

Rememorez evenimentele de azi-dimineaţă. Lucrurile s-ar fi putut desfăşura altfel? De obicei nu fac aşa ceva, pentru că mi-aş cheltui energia inutil, dar azi încerc să înţeleg unde-am greşit. Şi oricât aş încerca să neg, în străfundul sufletului meu ştiu c-am fi ajuns în acest impas, indiferent c-ar fi fost azi-dimineaţă, sau peste-o săptămână, o lună sau un an. Mai bine că s-a-ntâmplat acum, înainte s-o fac pe Anastasia să sufere şi mai tare.

Mă gândesc la ea, ghemuită în patul ei mic şi alb. Nu mi-o pot imagina în noul ei apartament — n-am fost acolo niciodată —, dar mi-o imaginez în camera din Vancouver unde am dormit cu ea. Clatin din cap; a fost cel mai bun somn de ani întregi. Ceasul arată ora 2:00 dimineaţa. Am zăcut aici preţ de două ore, cu o mie

de gânduri. Inspir adânc, simţindu-i din nou parfumul, şi închid ochii.

Mami nu mă poate vedea. Stau chiar în faţa ei. Dar nu mă vede. Doarme cu ochii deschişi. Sau e bolnavă.
Aud un zgomot. Cheile lui. S-a întors.
Fug să mă ascund şi mă fac mic sub masa din bucătărie.
Maşinuţele sunt aici, cu mine.
Bang. Uşa se deschide cu zgomot, făcându-mă să tresar.
Printre degete o văd pe mami. Îşi întoarce capul ca să se uite la el. Apoi adoarme pe canapea. El e încălţat cu bocancii lui mari cu catarame strălucitoare şi stă deasupra lui mami, strigând. O loveşte pe mami cu o curea. *Ridică-te! Ridică-te! Eşti o târfă distrusă. Eşti o târfă distrusă.* Mami scoate un sunet. Ca un bocet.
Opreşte-te. N-o mai bate pe mami. N-o mai bate pe mami.
Mă reped la el şi-l lovesc şi-l lovesc şi-l lovesc.
Dar el râde şi mă pocneşte peste faţă.
Nu! strigă mami.
Eşti o târfă distrusă.
Mami se face mică. Cât mine de mică. Apoi nu mai scoate niciun sunet. *Eşti o târfă distrusă. Eşti o târfă distrusă. Eşti o târfă distrusă.*
Eu sunt sub masă. Mi-am băgat degetele în urechi şi-am închis ochii. Zgomotul se opreşte. Îi văd bocancii când se duce în bucătărie. Duce cu el cureaua, lovind-o de picior. Încearcă să mă găsească. Se apleacă şi rânjeşte. Miroase urât. A ţigări şi a băutură şi a lucruri scârboase. *Aici erai, rahat ce eşti.*

Un strigăt terifiant mă trezeşte din somn. Sunt leoarcă de transpiraţie şi inima îmi bate ca nebuna. Mă ridic în capul oaselor.
La naiba.

Sunetul sinistru venea de la mine.

Inspir adânc ca să-mi revin, încercând să-mi șterg din cap amintirea mirosului de transpirație amestecat cu cel de whisky ieftin și de țigări Camel.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

Cuvintele Anei îmi răsună în cap.

Exact așa.

La naiba.

N-am putut s-o ajut pe târfa drogată.

Am încercat. Doamne, Dumnezeule, chiar am încercat.

Aici erai, rahat ce ești.

Dar pe Ana aș fi putut-o ajuta.

Am lăsat-o să plece.

A trebuit s-o las să plece.

N-avea nevoie de toate porcăriile astea.

Mă uit la ceas. E 3:30. Mă duc în bucătărie și, după ce beau un pahar mare cu apă, mă îndrept către pian.

Mă trezesc cu un tresărit și e deja lumină — soarele dimineții umple camera. Am visat-o pe Ana: Ana mă săruta, cu limba ei în gura mea, cu degetele în părul meu; își lipea trupul ei superb de mine, cu mâinile legate deasupra capului.

Unde e?

Pentru o clipă scurtă uit ce s-a petrecut ieri — apoi îmi amintesc totul.

A plecat.

La naiba.

Penisul meu erect apasă în saltea — dar amintirea ochilor ei inteligenți, înnegurați de durere și umilință când a plecat, alungă excitația erotică.

Mă simt ca naiba și zac întins pe spate, uitându-mă în tavan, cu brațele sub cap. Am o zi întreagă în fața mea și, pentru prima oară de

ani de zile, nu știu cu ce să-mi ocup timpul. Mă uit din nou la ceas. E 5:58.

La naiba, poate c-ar trebui să ies la alergat.

O bucată din „Romeo și Julieta" a lui Prokofiev îmi răsună în urechi în vreme ce alerg, în liniștea dimineții, pe Fourth Avenue. Mă doare tot corpul — plămânii îmi explodează, capul îmi zvâcnește, iar durerea surdă și prelungă a pierderii mă sfâșie pe dinăuntru. Nu pot fugi de această durere, deși mă străduiesc. Mă opresc să schimb muzica și să trag aer în plămâni. Vreau ceva... violent. „Pump It", de la Black Eyed Peas, da. Încep să alerg în ritmul muzicii.

Mă trezesc alergând pe Vine Street și știu că e o nebunie, dar sper s-o văd. Pe măsură ce m-apropii de strada ei inima mi-o ia razna și devin din ce în ce mai neliniștit. Nu sunt disperat s-o văd — vreau doar să verific dacă e bine. Nu, nu-i adevărat. Vreau s-o văd. Când ajung în sfârșit pe strada ei, trec pe lângă clădirea unde locuiește.

Totul e liniștit — un Oldsmobile trece pe drum, doi oameni își plimbă câinii —, dar de la ea din apartament nu se vede niciun semn de viață. Traversez strada, mă opresc pe trotuarul de vizavi, apoi mă adăpostesc lângă intrarea unui bloc ca să-mi recapăt răsuflarea.

Draperiile de la o cameră sunt trase, altele sunt deschise. Poate că aceea e camera ei. Poate că încă doarme — dac-o fi acasă. Un scenariu de coșmar ia naștere în mintea mea: azi-noapte a ieșit în oraș, s-a îmbătat, a întâlnit pe cineva...

Nu.

Îmi vine să vomit la gândul că trupul ei e în brațele altcuiva, că vreun dobitoc se bucură de zâmbetul ei cald, că o face să chicotească, să râdă — că o aduce la orgasm. Mă stăpânesc cât pot să nu dau buzna la ea în apartament, ca să văd dacă-i acolo și dacă-i singură.

Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Grey.

Uit-o. Nu-i de nasul tău.

Îmi trag șapca Seahawks mai tare peste față și o iau la goană pe Western Avenue.

Gelozia mea e vie şi plină de furie; umple tot abisul. Urăsc chestia asta — îmi răscoleşte în suflet ceva ce nu vreau deloc să analizez. Alerg mai repede, ca să mă-ndepărtez de acea amintire, de suferinţă, de Anastasia Steele.

S-a lăsat seara peste Seattle. Mă ridic în picioare şi mă-ntind. Am stat la birou toată ziua şi am lucrat. Şi Ros a muncit din greu. A pregătit şi mi-a trimis o primă variantă a planului de afaceri şi o scrisoare de intenţie pentru preluarea SIP.

Cel puţin aşa voi putea s-o supraveghez pe Ana.

Acest gând e dureros şi tentant în egală măsură.

Am citit şi am adnotat două propuneri de patente, câteva contracte şi o nouă schiţă de design şi, cât timp m-am pierdut în toate astea, nu m-am gândit la ea. Micul planor e tot la mine pe birou, chinuindu-mă, amintindu-mi de vremurile fericite, aşa cum a spus ea. Mi-o imaginez stând în pragul uşii biroului meu, purtând unul dintre tricourile mele, cu picioarele ei lungi şi cu ochii ei albaştri, chiar înainte să mă seducă.

O altă noutate pentru mine.

Mi-e dor de ea.

Uite — am recunoscut. Îmi verific telefonul, sperând că mi-a scris, dar găsesc un SMS de la Elliot.

Bere, şmechere?

Îi răspund:

Nu. Am treabă.

Elliot răspunde imediat.

Du-te-n mă-ta, atunci.

Mda. Acolo m-aş duce.

Nimic de la Ana: niciun apel ratat. Niciun e-mail. Durerea enervantă pe care-o simt se intensifică. Nu mă va suna. A vrut să se termine. Să fugă departe de mine, şi n-o pot condamna.

Aşa e mai bine.

Mă duc la bucătărie ca să schimb peisajul.

Gail s-a-ntors. Bucătăria fost curăţată şi pe cuptor bolboroseşte o oală. Miroase bine… dar nu mi-e foame. Gail apare în timp ce eu trag cu ochiul la ce-i în oală.

— Bună seara, domnule.

— Gail.

Ea face o mică pauză — parcă surprinsă de ceva. Surprinsă de mine? *La naiba, cred că arăt tare prost.*

— Pui Chasseur? mă-ntreabă ea, cu o voce nesigură.

— Sigur, mormăi eu.

— Pentru două persoane? întreabă.

Mă uit fix la ea, iar ea pare jenată.

— Pentru una singură.

— Peste zece minute? mă întreabă, iar glasul îi tremură.

— Bine.

Tonul meu e distant.

Mă-ntorc să plec.

— Domnule Grey? mă opreşte ea.

— Ce-i, Gail?

— Nu-i nimic. Scuze că v-am deranjat.

Se răsuceşte spre cuptor şi amestecă în oală, iar eu mă duc să mai fac un duş.

Dumnezeule, până şi personalul şi-a dat seama că e ceva putred în nenorocita de Danemarcă.

Luni,
6 iunie 2011

Mi-e frică să mă duc la culcare. E trecut de miezul nopţii şi sunt obosit, dar stau aşezat la pian, cântând Marcello al lui Bach la nesfârşit. Îmi aduc aminte cum şi-a lăsat capul pe umărul meu, aproape că-i pot simţi parfumul dulce.

Pentru numele lui Dumnezeu, a zis că o să încerce!

Mă opresc din cântat şi-mi strâng capul în mâini, aplecându-mă şi lovind cu coatele două clape disonante. A zis că o să-ncerce, dar a cedat la primul obstacol.

Apoi a fugit.

De ce-am lovit-o atât de tare?

În străfundul sufletului ştiu răspunsul — pentru că ea m-a rugat, iar eu am fost prea năvalnic şi prea egoist ca să rezist ispitei. Sedus de ideea ei provocatoare, am profitat de ocazie ca să duc relaţia acolo unde voiam. Iar ea n-a rostit cuvintele de siguranţă şi eu am lovit-o mai tare decât putea suporta — deşi îi promisesem că n-o să fac asta.

Cât de prost sunt.

Cum să mai aibă încredere în mine după asta? Normal c-a plecat.

De ce naiba şi-ar mai dori să fie cu mine, oricum?

Mă gândesc să mă-mbăt. Nu m-am mai îmbătat de la cincisprezece ani — mă rog, a mai fost o dată, la douăzeci şi unu de ani. Însă urăsc să-mi pierd controlul: ştiu ce poate face alcoolul din om. Mă scutur şi alung aceste amintiri, hotărându-mă să mă duc la culcare.

Întins în pat, mă rog să am un somn fără vise... dar dacă tot visez, vreau s-o visez pe ea.

Mami e drăguţă azi. Stă jos şi mă lasă să-i perii părul. Se uită la mine în oglindă şi zâmbeşte cu zâmbetul ei special. Zâmbetul ei special pentru mine. Se aude un zgomot. O izbitură. S-a-ntors. Nu! *Unde dracu' eşti, târfă? Am venit c-un prieten disperat. Un prieten cu parai.* Mami se ridică, mă ia de mână şi mă-mpinge în dulapul ei. Mă aşez pe pantofii ei, încerc să nu scot niciun sunet, îmi acopăr urechile şi închid ochii strâns. Hainele miros a mami. Îmi place mirosul. Îmi place să stau aici. Departe de el. El urlă. *Unde-i avortonul ăla nenorocit?* Mă apucă de păr şi mă scoate din dulap. *Nu vreau să strici distracţia, rahat ce eşti.* O plesneşte pe mami urât peste faţă. *Fă-l pe prietenul meu să se simtă bine şi-o să-ţi primeşti şi tu partea, târfă.* Mami se uită la mine şi are lacrimi în ochi. Nu plânge, mami. Un alt bărbat intră-n cameră. Un tip solid cu păr jegos. Omul cel solid îi zâmbeşte lui mami. Eu sunt dus în cealaltă cameră. Mă împinge pe podea şi mă lovesc la genunchi. *Acum zi tu, ce să fac cu tine, rahat ce eşti?* Miroase urât. Miroase a bere şi fumează o ţigară.

Mă trezesc. Inima-mi bate ca şi cum aş fi alergat patruzeci de străzi fugărit de nişte duhuri fioroşi. Sar din pat, alungând coşmarul într-un colţ al memoriei, şi mă duc repede la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă.

Trebuie să mă-ntâlnesc cu Flynn. Coşmarurile sunt mai rele ca niciodată. Când dormea Ana lângă mine, n-aveam coşmaruri.

La naiba.

Nu mi s-a întâmplat niciodată să dorm cu vreo supusă. În fine, n-am simţit niciodată nevoia. Mi-era oare teamă să nu m-atingă în timpul nopţii? Habar n-am. A trebuit să apară o ingenuă în stare de ebrietate ca să-mi arate cât de odihnitor poate fi.

Mi-am mai privit supusele dormind, dar numai ca să le trezesc pentru o nouă partidă de sex.

Îmi amintesc că pe Ana am privit-o ore întregi când a dormit la The Heathman. Cu cât o priveam mai mult, cu atât mi se părea mai frumoasă: pielea ei fără cusur strălucind în lumina blândă, părul ei castaniu răvăşit pe perna albă şi genele care-i fluturau în somn. Avea buzele întredeschise şi printre ele îi puteam vedea dinţii şi limba când îşi lingea buzele. A fost o experienţă foarte excitantă — doar s-o privesc. Şi când, în cele din urmă, m-am culcat lângă ea, ascultându-i respiraţia, privindu-i sânii mişcându-se cu fiecare răsuflare, am dormit bine... atât de bine.

Mă duc la mine în birou şi iau în mână planorul. Când mă uit la el, zâmbesc cu drag şi mă liniştesc. Mă simt mândru că am reuşit să-l asamblez şi ridicol pentru ce am de gând să fac. A fost ultimul ei dar pentru mine. Primul ei dar fiind... care?

Desigur. *Ea însăşi.*

S-a sacrificat pentru nevoile mele. Pentru lăcomia mea. Pentru plăcerea mea. Pentru ego-ul meu... pentru ego-ul meu zdruncinat.

La naiba, se va termina vreodată durerea asta?

Mă simt un pic caraghios, dar iau planorul cu mine în pat.

— Ce doriţi la micul dejun, domnule?

— Doar cafea, Gail.

Ea şovăie.

— Domnule, aseară n-aţi mâncat nimic.

— Aşa, şi?

— Poate doriţi totuşi ceva.

— Gail, doar cafea. Te rog.

Îi închid gura — nu-i deloc treaba ei. Strânge din buze, dar dă din cap şi se retrage. Eu mă duc la mine-n birou ca să-mi strâng hârtiile şi să caut un plic capitonat.

O sun pe Ros din maşină.

— Bravo pentru materialele despre SIP, dar planul de afaceri trebuie revizuit. Hai să facem oferta.

— Christian, e prea repede.

— Vreau să ne mişcăm repede. Ţi-am trimis observaţiile mele în privinţa preţului. Voi ajunge la birou pe la şapte şi jumătate. Hai să ne-ntâlnim.

— Dacă eşti sigur...

— Sunt sigur.

— Bine. O s-o sun pe Andrea să programeze întâlnirea. Am şi cifrele Detroit versus Savannah.

— Şi cine câştigă?

— Detroit.

— Înţeleg.

La naiba... nu Savannah.

— Hai să vorbim mai târziu.

Închid telefonul.

Mă aşez gânditor pe bancheta din spate a maşinii, iar Taylor accelerează în trafic. Mă întreb cum va ajunge Anastasia azi la serviciu. Poate că şi-a cumpărat maşină ieri, deşi mă cam îndoiesc. Mă-ntreb dacă şi ea se simte la fel de nefericită ca mine... Sper că nu. Poate că şi-a dat seama că i s-a părut doar că e îndrăgostită de mine.

N-are cum să mă iubească.

Mai ales nu acum — nu după tot ce i-am făcut. Nimeni nu mi-a spus vreodată că mă iubeşte, în afară de mama şi de tata, desigur, dar chiar şi ei o spuneau din datorie. Vorbele enervante ale lui Flynn despre dragostea necondiţionată a părinţilor — chiar şi faţă de copiii

adoptaţi — îmi tot răsună în cap. Dar n-am fost niciodată convins; n-am făcut altceva decât să-i dezamăgesc.

— Domnule?

— Scuze, ce e?

Taylor m-a prins cu garda jos. Îmi ţine portiera maşinii, aşteptându-mă cu un aer îngrijorat.

— Am ajuns, domnule.

La naiba... de cât timp stăm aşa aici?

— Mulţumesc. Te anunţ la ce oră să vii să mă iei diseară.

Concentrează-te, Grey.

Şi Andrea, şi Olivia ridică privirea când ies din lift.

Olivia flutură din gene şi-şi dă o şuviţă de păr după ureche. *Dumnezeule — trebuie să scap de prostuţa asta.* O să cer secţiei de Resurse Umane s-o mute în alt departament.

— Cafea, te rog, Olivia — şi adu-mi un croasant.

Sare de pe scaun să-mi îndeplinească ordinele.

— Andrea — găseşte-mi-i la telefon pe Welch, pe Barney, apoi pe Flynn, apoi pe Claude Bastille. Nu vreau să fiu deranjat deloc, nici măcar de mama... doar dacă... doar dacă sună Anastasia Steele. Bine?

— Da, domnule. Vreţi să vă spun încă o dată programul?

— Nu. Vreau cafea şi ceva de mâncare mai întâi.

Mă uit urât la Olivia, care se mişcă în ritm de melc către lift.

— Da, domnule Grey, strigă Andrea după mine în timp ce deschid uşa biroului meu.

Din servietă scot plicul capitonat în care am cel mai preţios obiect — planorul. Îl pun pe birou şi gândul îmi zboară la domnişoara Steele.

În dimineaţa asta începe o slujbă nouă, va întâlni oameni noi... bărbaţi noi. Gândul ăsta mă deprimă. Mă va uita.

Nu, nu mă va uita. Femeile îşi amintesc întotdeauna de primul bărbat cu care şi-au tras-o, nu-i aşa? O să am mereu un loc în

amintirea ei, măcar pentru asta. Dar eu nu vreau să devin o amintire: vreau să se gândească la mine. Trebuie să se gândească la mine. Ce pot să fac?

Se aude o bătaie în uşă şi Andrea îşi face apariţia.

— Cafea şi croasante pentru dumneavoastră, domnule Grey.

— Intră.

Se apropie de biroul meu şi dă cu ochii de planor, dar îşi ţine gura, spre norocul ei. Îmi aşază micul dejun pe birou.

Cafea neagră. *Bravo, Andrea.*

— Mulţumesc.

— Le-am lăsat mesaje lui Welch, Barney şi Bastille. Flynn sună în cinci minute.

— Bine. Vreau să-mi anulezi toate ieşirile oficiale de săptămâna asta. Fără întâlniri la prânz sau seara. Prinde-l pe Barney şi găseşte-mi numărul de telefon al unei florării bune.

Notează furibundă în carneţel.

— Domnule, noi folosim Arcadia's Roses. Vreţi să comand eu flori în locul dumneavoastră?

— Nu, dă-mi numărul. Mă descurc singur. Asta-i tot.

Ea aprobă din cap şi iese imediat din birou. Peste câteva secunde îmi vibrează telefonul. E Barney.

— Barney, am nevoie să-mi faci un podium pentru un planor în miniatură.

Între două şedinţe sun la florărie şi comand două duzini de trandafiri albi pentru Ana, care să-i fie livraţi diseară la ea acasă. Ca să nu fie stingherită sau deranjată la serviciu.

Aşa n-are cum să mă uite.

— Doriţi să trimiteţi şi un mesaj alături de flori, domnule? mă întreabă florăreasa.

Un mesaj pentru Ana?

Ce să-i spun?

Întoarce-te. Îmi pare rău. N-o să te mai lovesc niciodată.

Cuvintele astea îmi vin în minte fără să le chem, făcându-mă să mă încrunt.

— Ăă... ceva de genul: „Felicitări pentru prima ta zi de muncă. Sper c-a mers bine".

Trag cu ochiul la planorul de pe birou.

— „Şi mulţumesc pentru planor. Foarte atent din partea ta. Stă la loc de cinste la mine pe birou. Christian."

Florăreasa îmi citeşte din nou textul.

La naiba, nu exprimă deloc ce vreau să-i spun cu adevărat.

— Asta-i tot, domnule Grey?

— Da. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule, să aveţi o zi bună.

Mă uit urât la telefon. *Zi bună pe naiba.*

— Hei, frate, ce-i cu tine?

Claude se ridică de pe podea, acolo unde l-am trimis cu o lovitură în spate.

— Parcă ai luat foc în după-amiaza asta, Grey.

Se ridică încet, cu graţia unei feline care îşi studiază prada. Ne luptăm singuri în sala de sport de la subsol.

— Sunt într-o pasă proastă, şuier eu.

Mă priveşte rece în timp ce ne pândim unul pe altul.

— Nu-i o idee bună să intri în ring când eşti cu mintea în altă parte, spune Claude amuzat, dar nu-şi ia ochii de la mine.

— Se pare că m-a ajutat.

— Mai mult cu stânga. Protejează-ţi partea dreaptă. Mâna sus, Grey.

Se balansează şi mă loveşte în umăr, aproape dezechilibrându-mă.

— Concentrează-te, Grey. Nu aduci aici cu tine tâmpeniile din sala de consiliu. Sau e vreo fată la mijloc? Vreo bucăţică frumoasă care te-a scos din minţi.

Rânjeşte, provocându-mă. Funcţionează: îi trag una în lateral şi îl pocnesc o dată şi înc-o dată, iar el se clatină pe picioare, cu şuviţele împletite zburându-i în toate direcţiile.

— Vezi-ţi dracului de treaba ta, Bastille.

— Oau, am găsit sursa durerii, croncăne Claude triumfător.

Vrea să mă lovească brusc, dar îi ghicesc intenţia şi-l blochez, cu o lovitură cu pumnul şi una cu piciorul. Se fereşte de data asta, impresionat.

— Nu ştiu ce naiba se întâmplă în lumea ta mică şi privilegiată, Grey, dar funcţionează. Hai, loveşte.

Ah, o să-l bat măr. Îl atac.

Traficul e lejer când mă-ntorc acasă.

— Taylor, putem să facem un ocol?

— Pe unde, domnule?

— Putem să trecem pe lângă apartamentul domnişoarei Steele?

— Da, domnule.

M-am obişnuit cu durerea asta. Pare să nu mă părăsească niciodată, ca un ţiuit în urechi. Când sunt în şedinţă e estompată şi mai puţin deranjantă; dar când sunt singur cu gândurile mele se aprinde şi urlă din mine. Cât o să dureze oare?

Ne apropiem de apartamentul ei şi inima mi-o ia la galop.

Poate o s-o văd.

Acest gând mă înfioară şi mă tulbură. Şi-mi dau seama că, de când a plecat, nu m-am gândit la altceva în afară de ea. Absenţa ei îmi e tovarăşă constantă.

— Mergi încet, îi zic lui Taylor când ne apropiem de clădirea unde locuieşte Ana.

Luminile sunt aprinse.

E acasă!

Sper că e singură şi că-i e dor de mine.

Oare-a primit florile de la mine?

Vreau să-mi verific telefonul să văd dacă mi-a trimis vreun mesaj, dar nu-mi pot lua privirea de la apartamentul ei; nu vreau s-o ratez dacă apare. Se simte bine? Se gândeşte la mine? Mă-ntreb cum s-a descurcat în prima ei zi la muncă.

— Înc-o dată, domnule? întreabă Taylor, când depăşim încet clădirea, iar apartamentul ei dispare din vedere.

— Nu.

Expir; nu-mi dădusem seama că uitasem să respir. În drum către Escala mă uit prin e-mailuri şi mesaje, sperând c-am primit ceva de la ea... dar nu e nimic. Doar un mesaj de la Elena.

Eşti bine?

Nu-i răspund.

La mine-n apartament e linişte; nici nu observasem asta. Absenţa Anastasiei accentuează tăcerea.

Iau o gură de coniac şi mă duc apatic în bibliotecă. E ironic că nu i-am arătat camera asta, având în vedere dragostea ei pentru literatură. Mă gândesc că poate aici găsesc un strop de consolare, pentru că nu am amintiri cu ea în camera asta. Mă uit la toate cărţile mele, frumos aranjate, apoi privirea mi se îndreaptă către masa de biliard. Oare joacă biliard?

Nu prea cred.

Mi-o imaginez întinsă pe fetrul verde. Poate că aici nu e nicio amintire, dar mintea mea vrea şi poate să creeze imagini erotice vii ale încântătoarei domnişoare Steele.

Nu mai pot suporta.

Mai iau o gură de coniac şi ies din cameră.

Marți,
7 iunie 2011

Ne-o tragem. Tare de tot. Lângă uşa băii.
E-a mea. Mă îngrop în ea, la nesfârşit. Mă desfăt cu ea: cu atingerea ei, cu mirosul, cu gustul ei. O prind de păr şi o ţin pe loc. O apuc de fund. Are picioarele înfăşurate în jurul mijlocului meu. Nu se poate mişca; am imobilizat-o. Stă în jurul meu ca un şal de mătase. O trag cu mâinile de păr. O, da. Sunt acasă, e acasă. Acesta e locul unde vreau să fiu... înăuntrul ei...
E. A. Mea. Muşchii i se încordează şi îşi dă drumul, încleştându-se în jurul meu, cu capul lăsat pe spate. Aşa, dă-ţi drumul!
Scoate un ţipăt în timp ce şi eu ajung la orgasm... o, da, scumpa, dulcea mea Anastasia. Zâmbeşte, somnoroasă, satisfăcută — şi atât de sexy.
Se ridică în picioare şi mă priveşte, cu un zâmbet jucăuş pe buze, apoi mă împinge şi se îndepărtează mergând cu spatele, fără să spună niciun cuvânt. O prind şi ajungem

în camera de joacă. O pun peste băncuță. Ridic cureaua ca s-o pedepsesc... iar ea dispare. E lângă ușă. Are fața palidă, șocată și tristă, și se îndepărtează în tăcere... Ușa a dispărut, iar ea nu se oprește. Își unește mâinile ca într-o rugăciune. *Vino cu mine,* șoptește, dar merge cu spatele, făcându-se nevăzută... dispărând cu ochii mei... evaporându-se... s-a dus. *Nu!* Urlu. *Nu!* Dar n-am voce. Nu mai am nimic. Sunt mut. Mut... din nou.

Mă trezesc, debusolat.

La naiba — e un vis. Un alt vis extrem de real.

Dar, de data aceasta, diferit.

La naiba! Sunt lipicios peste tot. Pentru scurt timp am senzația cunoscută a fricii și a euforiei — dar nu Elena e stăpâna mea acum.

Doamne, Dumnezeule, mi-am dat drumul singur în somn. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva de când aveam... câți ani? Cincisprezece, șaisprezece?

Zac în beznă, dezgustat de mine însumi. Îmi dau tricoul jos și mă șterg. E spermă peste tot. Mă trezesc rânjind în întuneric, în ciuda durerii surde a pierderii. Visul erotic a făcut toți banii. La naiba cu celelalte. Mă-ntorc pe partea celalaltă și adorm la loc.

El a plecat. Mami stă pe canapea. Nu zice nimic. Se uită la perete și clipește uneori. Stau în fața ei, dar nu mă vede. Îi fac cu mâna și mă vede, dar îmi face semn să mă car. Nu, Viermișor, nu acum. El îi face rău lui mami. Îmi face rău și mie. Îl urăsc. Mă înfurie atât de tare. E foarte bine când suntem doar mami și cu mine. Atunci e a mea. Mami a mea. Mă doare burtica. Mi-e foame din nou.

Sunt în bucătărie, căutând fursecuri. Trag scaunul lângă dulap și mă urc pe el. Găsesc o cutie de biscuiți. Este singurul lucru din dulap. Mă așez pe scaun și deschid

cutia. Au mai rămas doi. Îi mănânc. Au gust bun. Îl aud. S-a întors. Sar de pe scaun şi fug la mine în dormitor, urcându-mă în pat. Mă prefac c-am adormit.
El mă-mpunge cu degetul. *Stai aici, rahat ce eşti. Mă duc s-o fut pe târfa de mă-ta. Nu vreau să-ţi mai văd faţa pentru tot restul serii. Ai înţeles?* Mă plesneşte peste faţă când nu-i răspund. *Sau ai de-a face cu mine, amărâtule.* Nu. Nu-mi place asta. Nu-mi place arsura asta. Mă doare. *Ai înţeles, handicapatule?* Ştiu că vrea să plâng. Dar e greu. N-am voie să fac gălăgie. Mă loveşte cu pumnul...

Mă trezesc din nou speriat şi zac gâfâind în lumina palidă a zorilor, aşteptând ca inima să mi se calmeze şi încercând să scap de gustul acru al fricii din gură.

Ea te-a salvat din mizeria asta, Grey.

Când erai cu ea nu retrăiai durerea acestor amintiri. De ce-ai lăsat-o să plece?

Mă uit la ceas. 5:15. E timpul pentru o alergare.

Clădirea în care locuieşte Ana are un aer mohorât; se află în umbră, neatinsă de soarele zorilor. Se potriveşte. E ca dispoziţia mea. Apartamentul ei e neluminat, dar draperiile pe care le-am mai văzut şi înainte sunt trase. Aceea trebuie să fie camera ei.

Mă rog la Dumnezeu să doarmă singură acolo. Mi-o imaginez ghemuită în micul ei pat de fier, un ghem mic de Ana. Oare mă visează? Îi provoc coşmaruri? M-a uitat oare?

Nu m-am simţit niciodată atât de nefericit, nici măcar în vremea adolescenţei. Poate înainte de a face parte din familia Grey... amintirile mă năpădesc din nou. Nu, nu — nu şi când sunt treaz. E prea mult. Îmi trag gluga şi, sprijinindu-mă de zid, mă ascund în scara clădirii de vizavi. Îmi trece prin cap gândul îngrozitor că aş putea sta aici şi peste-o săptămână, o lună... un an? Privesc, aştept, doar ca s-o văd măcar pentru o clipă pe fata care odinioară a fost a mea. E

dureros. Am devenit ceea ce ea a crezut mereu că sunt — un urmăritor obsedat.

Nu mai pot continua aşa. Trebuie s-o văd. Să văd dacă se simte bine.

Trebuie să-mi şterg din minte ultima imagine a ei: rănită, umilită, înfrântă... părăsindu-mă. Trebuie să mă gândesc la ceva.

Când revin la Escala, Gail mă priveşte impasibilă.

— N-am cerut aşa ceva.

Mă holbez la omleta pe care mi-a aşezat-o în faţă.

— Atunci o s-o arunc, domnule Grey, spune ea şi se-ntinde după farfurie.

Ştie bine că urăsc risipa, dar nici nu tresare când o privesc cu asprime.

— Ai făcut asta intenţionat, doamnă Jones.

Femeie băgăcioasă.

Iar ea zâmbeşte, scurt şi triumfător. Mă-ncrunt, dar ea pare netulburată. Şi, cu amintirea coşmarului de azi-noapte proaspătă în minte, îmi devorez micul dejun.

Oare aş putea s-o sun pe Ana s-o salut? Mi-ar răspunde la telefon? Privirea îmi cade pe planorul de pe birou. Şi-a dorit o despărţire onestă. Ar trebui să respect asta şi s-o las în pace. Dar vreau să-i aud vocea.

Pentru un moment mă gândesc s-o sun şi să închid, doar ca să-i aud vocea.

— Christian? Christian, te simţi bine?

— Scuze, Ros, ce spuneai?

— Eşti atât de neatent. Nu te-am mai văzut niciodată aşa.

— Mă simt bine, mă răstesc eu.

Rahat — concentrează-te, Grey.

— Ce spuneai?

Ros mă priveşte cu suspiciune.

— Spuneam că SIP are dificultăţi financiare mai mari decât credeam noi. Tot mai vrei s-o achiziţionezi?

— Da.

Am un glas ferm.

— Vreau.

— Oamenii lor vor veni aici după-amiază ca să semnăm acordul de principiu.

— Bine. Acum spune-mi şi mie ce se mai aude despre oferta pe care i-am făcut-o lui Eamon Kavanagh?

Stau în picioare gânditor, uitându-mă fix printre jaluzele de lemn la Taylor, care a parcat chiar în faţa cabinetului lui Flynn. E după-amiaza târziu şi mă gândesc tot la Ana.

— Christian, sunt mai mult decât mulţumit să-ţi iau banii şi să văd cum te uiţi pe fereastră, dar nu cred că peisajul e motivul pentru care-ai venit aici, zice Flynn.

Mă răsucesc, iar el mă priveşte cu un aer politicos, aşteptându-mă să vorbesc. Oftez şi mă-ndrept către canapeaua lui.

— Coşmarurile s-au întors. Mai rău ca oricând.

Flynn ridică din sprânceană.

— Aceleaşi?

— Da.

— Ce s-a schimbat?

Îşi înclină capul într-o parte, aşteptând să-i răspund. Nu spun nimic, iar el continuă:

— Christian, pari nefericit ca naiba. Ceva s-a întâmplat.

Mă simt cum m-am simţit şi cu Elena; nu vreau să-i povestesc, ca să nu devină totul realitate.

— Am cunoscut o fată.

— Şi?

— M-a părăsit.

Pare surprins.

— Te-au mai părăsit şi alte femei. De ce e diferit de data asta?

Mă uit la el fără expresie.

De ce e diferit? *Pentru că şi Ana e diferită.*

Gândurile mi se amestecă într-un tablou colorat şi încâlcit: nu era supusă. N-am avut niciun contract. Era neexperimentată sexual. Era prima femeie de la care mi-am dorit ceva mai mult decât sex. Doamne — toate lucrurile noi pe care le-am trăit alături de ea: prima fată cu care am dormit, prima virgină, prima pe care-am prezentat-o familiei mele, prima care a zburat cu elicopterul, prima pe care am plimbat-o cu planorul.

Mda... Diferită.

Flynn îmi întrerupe visarea.

— E o întrebare simplă, Christian.

— Mi-e dor de ea.

Are un aer amabil şi îngrijorat, chiar dacă nu se dă de gol.

— Nu ţi-a mai fost dor de niciuna dintre femeile cu care-ai fost încurcat înainte?

— Nu.

— Deci ea are ceva diferit, subliniază el.

Ridic din umeri, dar el insistă.

— Ai avut o relaţie contractuală cu ea? Era o supusă?

— Speram să devină. Dar nu era de ea.

Flynn se-ncruntă.

— Nu înţeleg.

— Mi-am încălcat una dintre reguli. Am alergat după fata asta, crezând că va fi interesată, dar s-a dovedit că nu era de ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Barierele se ridică şi îi povestesc evenimentele din ultima lună, de la momentul în care Ana a apărut în biroul meu până când a plecat, sâmbătă dimineaţă.

— Înţeleg. Ai făcut multe de când am vorbit ultima oară.

Îşi freacă bărbia şi mă studiază.

— Sunt multe probleme aici, Christian. Dar deocamdată vreau să te concentrezi asupra felului în care te-ai simţit când ţi-a spus că te iubeşte.

Inspir adânc şi îmi vine să mă chircesc de frică.

— Terifiat, şoptesc eu.

— Sigur că da.

Clatină din cap.

— Nu eşti deloc monstrul care crezi tu. Meriţi multă afecţiune, Christian. Ştii şi tu asta. Ţi-am mai spus-o de multe ori. Numai tu crezi că nu meriţi aşa ceva.

Îl privesc în ochi, ignorându-i banalităţile.

— Şi acum cum te simţi? mă întreabă.

Pierdut. Mă simt pierdut.

— Mi-e dor de ea. Vreau s-o văd.

Mă simt din nou ca la împărtăşanie, mărturisindu-mi păcatele: nevoia foarte, foarte întunecată pe care o am de ea, de parcă aş fi dependent.

— Deci, în ciuda faptului că, după tine, nu-ţi poate îndeplini nevoile, tot ţi-e dor de ea?

— Da. Nu e doar percepţia mea, John. Nu poate fi ce vreau eu să fie, şi nici eu nu pot să fiu ce-şi doreşte ea.

— Eşti sigur?

— A plecat.

— A plecat pentru că ai lovit-o cu cureaua. Nu poţi s-o învinovăţeşti că nu-ţi împărtăşeşte gusturile, nu-i aşa?

— Nu.

— Te-ai gândit să încerci o relaţie în stilul ei?

Poftim? Mă uit la el şocat. El continuă:

— Relaţiile sexuale cu ea au fost satisfăcătoare?

— Da, desigur, mă răstesc eu, iritat.

El nu mă bagă-n seamă.

— Faptul că ai bătut-o ţi-a făcut plăcere?

— Mare plăcere.

— Ţi-ar plăcea s-o mai faci?

Să-i mai fac asta? Şi s-o văd cum pleacă — din nou?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu-i pe gustul ei. Îi fac rău. Îi fac rău cu adevărat... şi nu poate... nu vrea....

Fac o pauză.

— Nu-i place. Era furioasă. Atât de furioasă.

Expresia ei, ochii ei răniţi, toate astea mă vor obseda multă vreme... şi nu mai vreau să fiu niciodată motivul privirii ei îndurerate.

— Eşti surprins?

Clatin din cap.

— Era furioasă, şoptesc. N-am văzut-o niciodată atât de supărată.

— Şi asta cum te-a făcut să te simţi?

— Neajutorat.

— Iar acesta îţi e un sentiment familiar, subliniază el.

— În ce sens familiar?

Ce vrea să spună?

— Nu te recunoşti deloc? Trecutul tău?

Întrebarea lui mă dezechilibrează.

La naiba, am tot vorbit despre asta.

— Nu, nu mă recunosc. E altceva. Relaţia pe care-am avut-o cu doamna Lincoln a fost cu totul altceva.

— Nu mă referem la doamna Lincoln.

— Dar la ce anume te refereai?

Am o voce gâtuită, pentru că-mi dau seama brusc unde vrea să ajungă.

— Ştii tu.

Mă sufoc, înecat de neputinţa şi de mânia unui copil lipsit de apărare. Da. Mânia. Mânia profundă şi dezlănţuită... şi teama. Întunericul mi se învolburează pe dinăuntru.

— Nu e acelaşi lucru, şuier printre dinţii strânşi, încercând să-mi păstrez calmul.

— Nu, nu e, mă aprobă Flynn.

Dar amintirea furiei ei îmi apare în minte.

„— Asta-ţi place ţie cu adevărat? Îţi place de mine aşa?“

Furia mi se atenuează.

— Știu ce-ncerci să faci aici, doctore, dar e o comparație incorectă. M-a rugat să-i arăt cum e. E un adult cu discernământ, pentru numele lui Dumnezeu. Putea să spună cuvintele de siguranță. Putea să-mi spună să mă opresc. N-a făcut-o.

— Știu. Știu.

Ridică mâinile.

— Îți făceam o demonstrație dură, Christian. Ești un om furios și ai toate motivele să fii. N-o să readuc totul în discuție acum — în mod clar suferi și scopul acestor ședințe este să progresezi și să devii mai tolerant și mai îngăduitor cu tine însuți.

Face o pauză.

— Fata asta...

— Anastasia, mormăi eu irascibil.

— Anastasia. Și-a pus amprenta serios asupra ta. Plecarea ei ți-a activat din nou teama de abandon și sindromul de stres posttraumatic. În mod clar înseamnă mai mult pentru tine decât ești tu dispus să recunoști.

Inspir adânc. *De-asta e atât de dureros totul? Pentru că înseamnă atât de mult pentru mine?*

— Trebuie să te hotărăști ce vrei să faci, continuă Flynn. Și mie mi se pare că vrei să fii cu fata asta. Ți-e dor de ea. Îți dorești să fii cu ea?

Să fiu cu Ana?

— Da, șoptesc eu.

— Atunci trebuie să te concentrezi asupra acestui scop. Și asta ne duce înapoi la lucrurile cu care te-am bătut la cap în ultimele noastre patru ședințe — terapia scurtă, centrată pe soluție. Dacă e îndrăgostită de tine, cum ți-a mărturisit că este, acum suferă și ea. Deci repet întrebarea: te-ai gândit să ai cu fata asta o relație mai convențională?

— Nu, nu m-am gândit.

— De ce nu?

— Pentru că nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș fi în stare.

— Păi, dacă nu e gata să fie supusa ta, nu-ţi poţi juca rolul de dominator.

Mă uit urât la el. Nu-i un rol — aşa sunt eu. Şi, de nicăieri, îmi amintesc un e-mail pe care i l-am scris mai demult Anastasiei. Cuvintele mele: *Ceea ce tu nu înţelegi deloc este faptul că în relaţiile dominator/supusă cea care deţine toată puterea este supusa. Adică tu. O să repet asta — tu eşti cea care deţine toată puterea. Nu eu.* Dacă ea nu vrea să facă asta… atunci nici eu nu vreau.

Simt un val de speranţă.

Aş putea?

Aş putea avea o relaţie fără perversiuni cu Anastasia?

Mă trec fiorii.

La naiba. E posibil.

Dacă aş putea face asta, m-ar vrea înapoi?

— Christian, ai arătat că eşti un om extraordinar de capabil, în ciuda problemelor tale. Când îţi propui un scop, mergi înainte şi-l atingi — şi de obicei întreci orice aşteptări. Ascultându-te azi, e clar că încercai s-o aduci pe Anastasia acolo unde îţi doreai tu să fie, dar nu luai în considerare deloc lipsa ei de experienţă sau sentimentele ei. Mi se pare că te-ai concentrat atât de tare pe atingerea scopului tău, încât ai ratat călătoria pe care aţi făcut-o împreună.

Ultima lună îmi trece prin faţa ochilor: cum s-a împiedicat la mine-n birou, stinghereala ei de la Clayton's, e-mailurile ei arţăgoase şi spirituale, gura ei obraznică… chicotelile ei… tăria şi sfidarea ei tăcută, curajul ei — şi-mi dau seama că mi-a plăcut la nebunie fiecare minut. Fiecare clipă enervantă, distractivă, comică, senzuală, lascivă cu ea — da, mi-a plăcut la nebunie. Am avut o aventură extraordinară, amândoi — mă rog, eu cu siguranţă am avut.

Gândurile mi se-ntunecă.

Ea nu-mi cunoaşte întunericul din suflet, monstrul dinlăuntru — poate c-ar trebui s-o las în pace.

Nu sunt demn de ea. Nu mă poate iubi.

Dar chiar şi atunci când rostesc aceste cuvinte în mintea mea, ştiu că n-am puterea să stau departe de ea... dacă o să mă mai primească.

Flynn îmi atrage atenţia.

— Christian, gândeşte-te la asta. Şedinţa s-a terminat. Vreau să ne vedem peste câteva zile şi să mai vorbim despre problemele pe care le-ai menţionat. O s-o rog pe Janet s-o sune pe Andrea şi să stabilească o întâlnire.

Se ridică în picioare şi ştiu că e momentul să plec.

— Mi-ai dat mult de gândit, îi spun.

— Dacă nu ţi-aş da, înseamnă că nu mi-aş face meseria. Doar câteva zile, Christian. Avem foarte multe de discutat.

Îmi strânge mâna, îmi zâmbeşte liniştitor, iar eu plec cu o mică urmă de speranţă în suflet.

Stau pe balcon şi privesc oraşul Seattle noaptea. Aici sunt foarte aproape de cer, departe de lume. Cum a spus ea?

Turnul meu de fildeş.

De obicei e linişte aici — dar în ultima vreme liniştea mea sufletească a fost dată peste cap de o anumită tânără cu ochi albaştri.

„—Te-ai gândit să încerci o relaţie în stilul ei?“ Cuvintele lui Flynn mă chinuie, sugerându-mi atât de multe posibilităţi.

Oare aş putea s-o cuceresc din nou? Acest gând mă înspăimântă.

Iau o gură de coniac. De ce m-ar primi înapoi? Pot eu deveni vreodată ce-şi doreşte ea să fiu? Nu voi renunţa la speranţă. Trebuie să găsesc o cale.

Am nevoie de ea.

Ceva mă sperie — o mişcare, o umbră pe care o văd cu coada ochiului. Mă-ncrunt. Ce mama naibii...? Mă întorc către umbră, dar nu văd nimic. Acum am şi vedenii. Dau coniacul peste cap şi mă-ntorc în living.

Miercuri,
8 iunie 2011

Mami! Mami! Mami doarme pe podea. Doarme de multă vreme. O zgâlţâi. Nu se trezeşte. O strig. Tot nu se trezeşte. El nu-i aici şi totuşi mami nu se trezeşte.
Mi-e sete. În bucătărie îmi trag un scaun lângă chiuvetă şi beau apă. Apa mi se-mprăştie pe pulover. Puloverul e murdar. Mami tot doarme. Mami, trezeşte-te! Încă zace. E rece. Îmi iau păturica şi-o acopăr pe mami, apoi mă-ntind pe covoraşul verde şi lipicios, lângă ea.
Mă doare burtica. Îmi e foame, dar mami doarme-n continuare.
Am doar două maşinuţe. Una roşie. Una galbenă. Maşinuţa mea cea verde a dispărut. Se întrec pe podeaua pe care zace mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. În congelator găsesc mazăre. E rece. O mănânc încet. Îmi face rău la burtică. Mă culc lângă mami. Mazărea dispare. E ceva în congelator. Miroase ciudat. O ling şi limba mi se lipeşte de ea. O mănânc

încet. Are un gust rău. Beau nişte apă. Mă joc cu maşinile şi mă culc lângă mami.

Mami e atât de rece şi nu se trezeşte. Uşa se deschide cu zgomot. O acopăr pe mami cu păturica. *La naiba. Ce mama naibii s-a întâmplat aici? Ah, târfa asta nebună şi distrusă. Rahat. La naiba. Dă-te din calea mea, rahat ce eşti.* Îmi trage un şut, iar eu mă lovesc cu capul de podea. Mă doare. Sună pe cineva şi pleacă. Încuie uşa. Mă-ntind lângă mami. Mă doare capul. Doamna poliţist e aici. Nu. Nu. Nu. Nu m-atinge. Nu m-atinge. Eu rămân cu mami. Nu. Nu te-apropia de mine. Doamna poliţist îmi ia păturica şi mă ia în braţe. Eu ţip. *Mami. Mami.* Cuvintele mi-au dispărut. Nu le mai pot rosti. Mami nu mă mai aude. Nu mai am cuvinte.

Mă trezesc gâfâind, respirând adânc, şi mă uit în jur. Ah, slavă Cerului — sunt la mine-n pat. Încet, teama se risipeşte. Am douăzeci şi şapte de ani, nu patru. Chestia asta trebuie să înceteze.

Odinioară reuşeam să-mi ţin coşmarurile sub control. Poate apărea unul la câteva săptămâni, dar nu erau chiar aşa — noapte de noapte.

De când a plecat.

Mă rostogolesc şi mă întind pe spate, privind fix în tavan. Când dormea lângă mine, dormeam bine. Am nevoie de ea în viaţa mea, în patul meu. Era echilibrul meu. O s-o aduc înapoi.

Cum?

„—Te-ai gândit să încerci o relaţie în stilul ei?"

Ea vrea inimioare şi floricele. Pot eu să-i ofer aşa ceva? Mă-ncrunt, încercând să-mi amintesc momentele romantice ale vieţii mele… Şi nu e niciunul… în afara celor petrecute cu Ana. Adică „mai mult". Zborul cu planorul, şi IHOP, şi plimbarea cu *Charlie Tango.*

Poate sunt *în stare* să fac asta. Aţipesc la loc, repetându-mi în cap: *E a mea. E a mea…* şi îi simt parfumul, pielea ei fină, îi simt

gustul buzelor şi-i aud gemetele. Epuizat, cad într-un vis erotic, plin de prezenţa Anei.

Mă trezesc brusc. Mă trec fiorii şi, pentru o clipă, mă gândesc că m-a trezit ceva din afară, şi nu de dinăuntru. Mă ridic în capul oaselor, îmi trec mâinile prin păr şi cercetez încet încăperea.

În ciuda visului erotic, trupul meu a rămas cuminte. Elena ar fi mulţumită. Mi-a scris ieri un mesaj, dar Elena e ultima persoană cu care vreau să vorbesc — am un singur lucru pe care vreau să-l fac acum. Mă ridic din pat şi-mi pun echipamentul de alergare.

Mă duc să văd ce face Ana.

Strada ei e cufundată în linişte, cu excepţia unui camion care duduie şi a fluieratului solitar al unui tip care plimbă câinii. La ea în apartament e întuneric, iar draperiile sunt trase. Mă aşez la pândă în ascunzătoarea mea, privind ferestrele şi meditând. Am nevoie de un plan — un plan ca s-o recuceresc.

Când lumina dimineţii începe să-i învăluie fereastra, dau drumul la iPod şi, cu muzica lui Moby în căşti, mă întorc alergând la Escala.

— Vreau şi eu un croasant, doamnă Jones.

Încremeneşte surprinsă, iar eu ridic din sprânceană.

— Cu caise? întreabă ea, revenindu-şi din sperietură.

— Te rog.

— O să vă încălzesc câteva, domnule Grey. Poftiţi cafeaua.

— Mulţumesc, Gail.

Îmi zâmbeşte. Doar pentru că mănânc croasante? Dacă asta o face atât de fericită, o să mănânc mai des.

Stau pe bancheta din spate a Audi-ului şi fac planuri. Trebuie să mă apropii de Ana Steele ca să-mi pot începe campania de recucerire. O sun pe Andrea, deşi ştiu că la 7:15 nu este la birou, şi-i las un mesaj vocal. „Andrea, imediat cum ajungi aş vrea să revizuim

programul pentru următoarele câteva zile.“ Așa — primul pas al ofensivei mele e să-mi fac timp pentru Ana. Ce mama naibii am de făcut săptămâna asta? Deocamdată habar n-am. În mod normal, știu bine ce treburi am, dar în ultima vreme am fost foarte împrăștiat. Acum am o misiune asupra căreia trebuie să mă concentrez. *Poți s-o faci, Grey.*

Dar în străfundul sufletului mi-aș dori să am curajul convingerilor mele. Neliniștea mi se cuibărește pe dinăuntru. Pot oare s-o conving pe Ana să mă accepte înapoi? Mă va asculta? Așa sper. Trebuie să meargă. Mi-e dor de ea.

— Domnule Grey, v-am anulat toate întâlnirile oficiale din această săptămână, în afară de una programată mâine — nu știu exact ce e. Aici în calendar scrie că e la Portland, atât.

Da! Nenorocitul de fotograf!

Zâmbesc către Andrea, iar ea ridică din sprâncene, surprinsă.

— Mulțumesc, Andrea. Asta-i tot deocamdată. Cheamă-l pe Sam.

— Sigur, domnule Grey. Mai doriți niște cafea?

— Te rog.

— Cu lapte?

— Da. Latte. Mulțumesc.

Zâmbește politicos și iese.

Asta e! Șansa mea! Fotograful! Acum... ce-i de făcut?

Am avut ședințe toată dimineața, iar angajații mei m-au privit agitați, așteptându-se să explodez. Mă rog, acesta a fost comportamentul meu în ultimele câteva zile — însă azi am mintea mai limpede, sunt mai calm și mai prezent; sunt în stare să mă ocup de toate.

Acum e prânzul; antrenamentul cu Claude a mers bine.

Singura problemă este că n-am mai primit nicio veste despre Leila. Știm că s-a despărțit de soțul ei și că poate fi oriunde. Dacă va apărea, Welch o va găsi.

Mor de foame. Olivia îmi aşază o farfurie pe birou.

— Sendvişul dumneavoastră, domnule Grey.

— Pui cu maioneză?

— Ăă...

Mă uit urât la ea. Pur şi simplu nu pricepe.

Îmi oferă o scuză aberantă.

— Am spus pui *cu maioneză*, Olivia. Nu-i aşa de greu.

— Îmi cer scuze, domnule Grey.

— E-n regulă. Du-te acum.

Pare uşurată, dar iese valvârtej pe uşă.

O chem pe Andrea.

— Domnule?

— Vino-ncoace.

Andrea apare în prag, calmă şi stăpână pe situaţie.

— Scapă de fata asta.

Andrea îşi îndreaptă postura.

— Domnule, Olivia e fiica senatorului Blandino.

— Nu-mi pasă nici dacă e regina Angliei. Dă-o afară de la mine din birou.

— Da, domnule.

Andrea se înroşeşte în obraji.

— Găseşte-ţi pe altcineva să te ajute, îi spun pe un ton mai cald.

Nu vreau s-o sperii pe Andrea.

— Da, domnule Grey.

— Mulţumesc. Asta-i tot.

Ea zâmbeşte şi ştiu că totul e în regulă. Este o bună asistentă personală; nu vreau să-şi dea demisia pentru că sunt eu un dobitoc. Iese, lăsându-mă cu sendvişul meu cu pui — fără maioneză — şi cu planul meu de cucerire.

Portland.

Cunosc formatul adresei de e-mail a angajaţilor de la SIP. Cred că Anastasia va reacţiona mai bine în scris; aşa a făcut mereu. Cum să-ncep?

~~Dragă Ana~~

Nu.

~~Dragă Anastasia~~

Nu.

~~Dragă domnişoară Steele~~

La naiba!

O jumătate de oră mai târziu încă mă holbez la ecranul computerului. Ce mama dracului trebuie să-i spun?

Întoarce-te… te rog?

~~Iartă-mă.~~

~~Mi-e dor de tine.~~

~~Hai să încercăm şi cum vrei tu.~~

Mă iau cu mâinile de cap. De ce e atât de dificil?

Nu te complica, Grey. Treci direct la obiect.

Trag aer în piept şi îi scriu un e-mail. *Da… asta e perfect.*

Mă sună Andrea.

— Domnişoara Bailey doreşte să vă vadă, domnule.

— Spune-i să aştepte.

Închid telefonul şi-mi iau un scurt răgaz, apoi, cu inima bătându-mi ca nebuna, trimit e-mailul.

De la: Christian Grey
Despre: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:05
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Iartă-mă că te deranjez la serviciu. Sper că-ţi merge bine acolo. Ai primit florile de la mine?

Am observat că mâine e vernisajul expoziţiei prietenului tău şi sunt sigur că n-ai avut timp să-ţi cumperi maşină, iar drumul până acolo e lung. Mi-ar plăcea mult să te duc până acolo — dacă doreşti.

Anunţă-mă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ecran.

Şi mă uit.

Şi mă tot uit... iar neliniştea mă cuprinde din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trece.

Mă ridic şi mă plimb prin birou — dar asta nu mă distrage de la computer. Mă-ntorc la birou şi-mi verific din nou e-mailul.

Nimic.

Ca să-mi fac de lucru, mângâi cu degetul aripile planorului.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey, revino-ţi.

Haide, Anastasia, răspunde-mi. A fost întotdeauna foarte promptă. Îmi verific ceasul... 14:09.

Patru minute!

Şi tot nimic.

Mă ridic şi încep să mă plimb din nou prin birou, trăgând cu ochiul la ceas din trei în trei secunde sau cel puţin aşa mi se pare.

La 14:20 sunt deja disperat. N-are de gând să-mi răspundă. Chiar mă urăşte... cine-ar putea s-o condamne?

Apoi aud c-am primit un e-mail. Inima îmi sare până-n gât.

La naiba! E de la Ros, care îmi spune că s-a întors la ea în birou.

Şi apoi văd, în inbox, cuvintele magice:

De la: Anastasia Steele.

De la: Anastasia Steele
Despre: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:25
Către: Christian Grey

Bună, Christian

Mulţumesc pentru flori; sunt minunate.

Da, mi-ar plăcea să mă duci cu maşina.

Mulţumesc.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, editor, SIP

Mă cuprinde uşurarea. Închid ochii, savurând senzaţia.

DA!

Mă tot uit peste e-mail căutând indicii, dar de obicei habar nu am ce gânduri ascunde ea sub cuvinte. Tonul este destul de prietenos, dar asta-i tot. Doar prietenos.

Trăieşte clipa, Grey.

De la: Christian Grey
Despre: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:27
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

La ce oră să te iau?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

N-am foarte mult de aşteptat.

De la: Anastasia Steele
Despre: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:32
Către: Christian Grey

Expoziţia lui José începe la 19:30. La ce oră vrei să vii?

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, editor, SIP

Putem merge cu elicopterul.

De la: Christian Grey
Despre: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:34
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Portland e destul de departe. Te voi lua la 18:45.

De-abia aştept să te văd.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:38
Către: Christian Grey

Ne vedem atunci.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, editor, SIP

Campania mea de-a o aduce înapoi merge bine. Sunt în culmea fericirii; fărâma de speranţă se transformă într-o floare mare şi frumoasă.

O sun pe Andrea.

— Domnişoara Bailey s-a întors la ea în birou, domnule Grey.

— Ştiu, mi-a scris. Am nevoie de Taylor aici într-o oră.

— Da, domnule.

Închid. Anastasia lucrează pentru un tip pe care-l cheamă Jack Hyde. Vreau să aflu mai multe despre el. O sun pe Ros.

— Christian.

Pare supărată. *Nasol.*

— Ai acces la dosarele angajaţilor de la SIP?

— Încă nu. Dar pot face rost de ele.

— Te rog. Astăzi dacă se poate. Vreau tot ce se ştie despre Jack Hyde şi despre toată lumea care a lucrat pentru el.

— Pot să te-ntreb de ce?

— Nu.

Tace o clipă.

— Christian, nu ştiu ce te-a apucat în ultima vreme.

— Ros, fă ce te-am rugat, bine?

Oftează.

— Bine. Acum ne putem ţine şedinţa despre propunerea din partea şantierului naval din Taiwan?

— Da. Aveam de dat un telefon important. Mi-a luat mai mult timp decât credeam.

— Vin sus imediat.

Când Ros pleacă, ies din birou odată cu ea.

— La WSU, vinerea viitoare, o anunţ pe Andrea, care notează asta în carneţelul ei.

— Şi-o să zbor cu avionul companiei?

Ros explodează de entuziasm.

— Cu elicopterul, o corectez eu.

— Cum spui tu, Christian.

Îşi dă ochii peste cap şi intră în lift, făcându-mă să zâmbesc.

Andrea se uită după Ros care dispare, apoi mă priveşte nerăbdătoare.

— Sună-l pe Stephan — eu o să-l pilotez pe *Charlie Tango* mâine-seară, spre Portland, şi am nevoie să-l aducă el înapoi, până pe Boeing Field, îi spun.

— Da, domnule Grey.

Nu mai văd nici picior de Olivia.

— A plecat?

— Olivia? întreabă Andrea.

Dau din cap.

— Da.

Pare uşurată.

— Unde?

— La Financiar.

— Bună idee. Senatorul Blandino o să mă lase-n pace.

Andrea pare mulţumită că o laud.

— O să-ţi aduci pe altcineva să te-ajute aici? întreb eu.

— Da, domnule. O să mă-ntâlnesc cu trei candidate mâine-dimineaţă.

— Foarte bine. Taylor a venit?

— Da, domnule.

— Anulează-mi toate întâlnirile de azi. Plec.

— Plecaţi? întreabă ea surprinsă.

— Da.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Plec.

— Unde mergem, domnule? întreabă Taylor, în timp ce eu mă fac comod pe bancheta din spate a SUV-ului.

— La magazinul Apple.

— Pe Northeast Forty-Fifth?

— Da.

O să-i cumpăr Anei un iPad. Mă las pe spate, închid ochii şi mă gândesc ce aplicaţii şi piese să-i instalez. Aş putea alege „Toxic". Zâmbesc la acest gând. Nu, nu cred că i-ar plăcea foarte mult. S-ar supăra rău de tot — şi pentru prima oară în ultima vreme mi-o imaginez supărată şi asta mă face să zâmbesc. Supărată aşa cum era în Georgia, nu cum era sâmbăta trecută. Mă foiesc pe locul meu; nu vreau să-mi amintesc de asta. Îmi întreb din nou ce piese să-i aleg, simţindu-mă extrem de binedispus. Telefonul îmi vibrează şi inima începe să-mi bată mai repede.

Să-ndrăznesc să sper?

Hei. Imbecilule. Bere?

La naiba. Un SMS de la frate-meu.

Nu. Ocupat.

Tu eşti mereu ocupat.

Plec în Barbados mâine.

Ca să, ştii tu, MĂ RELAXEZ.

Ne vedem când mă-ntorc.

Şi-atunci bem şi berile alea!!!

Pa, Lelliot. Drum bun.

A fost o seară relaxantă, plină cu muzică — am făcut un voiaj nostalgic prin melodiile mele de pe iTunes, alcătuind o listă pentru Anastasia. Mi-o amintesc dansând la mine-n bucătărie; aş vrea să ştiu ce fel de muzică ascultă. Arăta atât de caraghioasă şi totuşi adorabilă. Asta era după ce ne-am tras-o prima oară.

Nu. După ce-am făcut dragoste cu ea pentru prima oară?

Niciuna dintre exprimări nu pare cea corectă.

Îmi amintesc rugămintea ei înflăcărată din seara în care am prezentat-o părinţilor mei. „Vreau să faci dragoste cu mine." Cât de şocat am fost de declaraţia ei directă — cu toate astea, tot ce-şi dorea ea era să mă atingă. Mă-nfior la gândul acesta. Trebuie s-o fac să înţeleagă că, pentru mine, asta e o limită de netrecut — nu pot suporta să fiu atins.

Clatin din cap. *Iar îţi zboară gândurile aiurea, Grey* — trebuie să închei afacerea asta. Mă uit la dedicaţia de pe iPad.

Anastasia — asta-i pentru tine.
Ştiu ce-ţi doreşti să auzi.
Muzica o spune în locul meu.
Christian

Poate că asta o va impresiona. Ea-şi doreşte inimioare şi floricele; poate că asta se apropie de ce vrea ea. Dar scutur din cap, pentru că nu am nici cea mai vagă idee. Am atâtea să-i spun, dacă ar vrea să m-asculte. Şi dacă nu mă va asculta, cântecele îi vor spune în locul meu. Sper doar să mă lase să i le ofer.

Dar dacă nu-i place propunerea mea, dacă nu-i place gândul de-a fi cu mine — ce-o să mă fac? Aş putea fi doar un tip care-o duce cu maşina la Portland. Gândul ăsta mă deprimă şi mă-ndrept către dormitor, ca să dorm.

Să-ndrăznesc să sper?

La naiba. Da, îndrăznesc.

Joi,
9 iunie 2011

Doctorița își ridică mâinile. *Nu-ți fac niciun rău. Trebuie doar să văd ce-i cu burtica ta. Aici.* Îmi dă o jucărioară rece și mă lasă să mă joc cu ea. *Ți-o pui pe burtică și pot s-aud ce-i la tine în burtică, fără să te-ating.*
Doctorița e bună... doctorița e mami.
Noua mea mami e drăguță. E ca un înger. Un înger doctoriță. Mă mângâie pe păr. Îmi place când mă mângâie pe cap. Mă lasă să mănânc înghețată și tort. Nu țipă la mine când găsește pâine și mere ascunse la mine-n pantofi. Sau sub pat. Sau sub pernă. *Dragule. Mâncarea e la bucătărie. Caută-ne pe mine sau pe tati când ți-e foame. Arată cu degetul. Poți să faci asta?* Mai e un băiat acolo. Lelliot. E rău. Așa că-l pocnesc. Dar noii mele mămici nu-i place bătaia. Acolo e și un pian. Îmi place zgomotul său. Stau în picioare lângă pian și apăs albul și negrul. Sunetul de pe negru e ciudat. Domnișoara Kathie stă alături de mine la pian. Mă învață notele negrele și albe. Are părul lung și

castaniu şi seamănă cu cineva cunoscut. Miroase a flori şi a plăcintă de mere proaspăt coaptă. Miroase a bine. Face pianul să cânte drăguţ. E bună cu mine. Ea zâmbeşte şi eu cânt. Ea zâmbeşte, iar eu sunt fericit. Ea zâmbeşte şi e Ana. Frumoasa Ana, stând alături de mine în timp ce cânt o fugă, un preludiu, un adagio, o sonată. Ea oftează, punându-şi capul pe umărul meu, şi zâmbeşte. *Îmi place la nebunie să te-ascult cum cânţi, Christian. Te iubesc, Christian.*
Ana. Stai cu mine. Eşti a mea. Şi eu te iubesc.

Mă trezesc, speriat.
Azi, o voi recuceri.

Mulțumiri

Lui Anne Messitte pentru sfaturile, umorul său şi pentru că a crezut în mine. Pentru că mi-a acordat timpul ei şi pentru că a făcut eforturi generoase de a-mi fluidiza scriitura, îi sunt îndatorată pentru totdeauna.

Lui Tony Chirico şi Russell Perreault, pentru că au avut mereu grijă de mine, şi întregii echipe fabuloase de la producţie şi design, care a însoţit această carte spre linia de sosire: Amy Brosey, Lydia Buechler, Katherine Hourigan, Andy Hughes, Claudia Martinez şi Megan Wilson.

Lui Niall Leonard pentru dragostea, sprijinul şi sfaturile sale şi pentru că este singurul bărbat care mă poate face să râd din tot sufletul.

Lui Valerie Hoskins, agenta mea, fără de care aş lucra şi acum în televiziune. Îţi mulţumesc pentru tot.

Lui Kathleen Blandino, Ruth Clampett şi Belinda Willis: mulţumesc pentru editare.

The Lost Girls, pentru prietenia lor preţioasă şi pentru terapie.

The Bunker Babes, pentru flerul lor, pentru sfaturi, sprijin şi prietenie.

Doamnelor de la corectură, care m-au ajutat cu americanismele.

Lui Peter Branston, pentru ajutorul său cu terapia centrată pe soluţie.

Lui Brian Brunetti, pentru sfaturile legate de pilotarea unui elicopter.

Profesorului Dawn Carusi, care m-a ajutat să înţeleg sistemul educaţional superior din SUA.

Profesorului Chris Collins, pentru informaţiile legate de tehnologizarea solului.

Dr. Raina Sluder, pentru observaţiile sale privind sănătatea comportamentală.

Şi, nu în ultimul rând, copiilor mei. Vă iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte. Îmi aduceţi atâta bucurie, mie şi celor din jurul vostru. Sunteţi nişte tineri frumoşi, amuzanţi, inteligenţi şi plini de compasiune şi nu aş putea fi mai mândră de voi decât sunt acum.

ACUM POȚI VEDEA LUMEA DIN *CINCIZECI DE UMBRE ALE LUI GREY* ȘI ALTFEL: PRIN OCHII LUI CHRISTIAN GREY!

E rândul lui Christian să vorbească: dezvăluindu-ne gândurile și visele lui, E L James ne oferă o perspectivă nouă asupra poveștii de dragoste care a încântat milioane de cititori din întreaga lume.

CHRISTIAN GREY controlează totul în jurul său: lumea lui este ordonată, disciplinată și pustie – până în ziua în care Anastasia Steele își face apariția în biroul său: un vârtej de forme atrăgătoare și o coamă rebelă de păr negru. Christian încearcă s-o uite, dar devine subjugat de un torent de emoții pe care nu le poate înțelege și cărora nu le poate rezista. Spre deosebire de toate femeile pe care Christian le-a cunoscut vreodată, timida și naiva Ana pare să vadă dincolo de omul de afaceri genial și de stilul său de viață luxos până în adâncul inimii sale rănite și reci.

Relația lui cu Ana va alunga oare coșmarurile din copilărie care-l bântuie în fiecare noapte? Sau dorințele sale sexuale întunecate, nevoia excesivă de control și disprețul față de sine care-i umplu sufletul o vor alunga pe această fată și vor distruge speranța fragilă pe care ea i-o oferă?

HOROSCOP
TREI
www.edituratrei.ro
www.eljamesauthor.com
/EL.JamesAuthor
@E_L_James

ISBN 978-606-719-489-0